CLARE POOLEY

Proiectul Autenticității

„O POVESTE SUPERBĂ CU UN MESAJ PUTERNIC, PERFECT PENTRU TIMPURILE NOASTRE.“
JILL SANTOPOLO, AUTOAREA BESTSELLERURILOR MAI PRESUS DE CUVINTE ȘI LUMINA PE CARE AM PIERDUT-O

FICTION CONNECTION

TREI

CLARE POOLEY

Proiectul Autenticității

„O POVESTE SUPERBĂ CU UN MESAJ PUTERNIC, PERFECT PENTRU TIMPURILE NOASTRE."
JILL SANTOPOLO, AUTOAREA BESTSELLERURILOR MAI PRESUS DE CUVINTE ȘI LUMINA PE CARE AM PIERDUT-O

FICTION CONNECTION

TREI

CLARE POOLEY

Proiectul Autenticității

„O POVESTE SUPERBĂ CU UN MESAJ PUTERNIC, PERFECT PENTRU TIMPURILE NOASTRE."
JILL SANTOPOLO, AUTOAREA BESTSELLERURILOR MAI PRESUS DE CUVINTE ȘI LUMINA PE CARE AM PIERDUT-O

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Clare Pooley

Proiectul Autenticității

Traducere din engleză
de Loredana Voicilă

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Oana Duşmănescu

Design și ilustrație copertă: Faber Studio

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Vlad Condur

Corectură:

Oana Apostolescu

Duşa Udrea-Boborel

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: The Authenticity Project

Autor: Clare Pooley

Copyright © Quilson Ltd 2020

Copyright © Editura Trei, 2020

pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-0774-2

ISBN (PDF): 978-606-40-1043-8

ISBN (EPUB): 978-606-40-1427-6

Tatălui meu, Peter Pooley,

care m-a învăţat să iubesc cuvintele

1

Monica

Încercase să înapoieze caietul. De îndată ce-şi dăduse seama că a fost uitat, îl luase şi se grăbise să-l prindă din urmă pe misteriosul ei proprietar, însă acesta dispăruse. Era surprinzător de ager pentru o persoană de vârsta lui. Sau poate că nu-şi dorea cu adevărat să fie găsit.

Era un caiet simplu, pentru exerciţii, verde-pal, la fel ca acela pe care Monica îl lua cu ea la şcoală, plin cu cerinţe pentru teme. Prietenele ei îşi desenau pe cărţi inimioare, flori şi îşi scriau numele celor mai recente amoruri, însă Monicăi nu-i plăcea să mâzgălească. Ţinea mult la produsele bune de papetărie.

Pe copertă erau gravate frumos două cuvinte, cu litere arămii: Proiectul Autenticităţii. Cu un font mai mic, în colţul de jos, era trecută data: Octombrie 2018. Poate că, se gândi Monica, în interior se afla o adresă sau un nume de familie, care s-o ajute să returneze caietul. Deşi modest în aparenţă, acesta părea important.

Îl deschise. Pe prima pagină erau scrise doar câteva paragrafe.

Cât de bine îi cunoşti pe oamenii care locuiesc lângă tine? Ei cât de bine te cunosc? Ştii măcar numele vecinilor tăi? Ai băga de seamă dacă ar avea necazuri sau dacă n-ar ieşi din casă cu zilele?

Toată lumea minte. Ce s-ar întâmpla dacă ai spune adevărul? Dacă ai împărtăşi ceea ce te defineşte, detaliile care fac ca restul lucrurilor care te caracterizează să se aranjeze de la sine? Şi nu pe internet, ci oamenilor adevăraţi care te înconjoară?

Poate că nu s-ar întâmpla nimic. Sau poate că, spunând această poveste, ţi se va schimba întreaga viaţă ori poate viaţa cuiva pe care încă nu l-ai întâlnit se va schimba.

Vreau să aflu răspunsul.

Pe următoarea pagină erau scrise mai multe rânduri şi Monica ardea de nerăbdare să citească mai departe, însă era cel mai aglomerat moment al zilei în cafenea şi ştia că este foarte important să nu rămână în urmă. Lucrurile ar fi luat-o razna. Ascunse caietul între meniurile de rezervă şi pliantele de la diferiţi furnizori. Avea să-l citească mai târziu, când se putea concentra mai bine.

*

În apartamentul ei de deasupra cafenelei, Monica se întinse pe canapea, cu un pahar mare de sauvignon blanc într-o mână şi cu caietul în cealaltă. Întrebările pe care le citise în acea dimineaţă o bântuiau, cerându-şi răspunsul.

Îşi petrecuse întreaga zi printre oameni, servindu-le cafea şi prăjituri, conversând despre vreme şi despre cele mai noi bârfe mondene. Dar când spusese ultima oară cuiva ceva despre ea, ceva care să conteze cu adevărat? Şi ce ştia ea, până la urmă, despre clienţii ei, în afară de faptul că le plăcea cafeaua cu sau fără lapte, sau ceaiul îndulcit? Deschise la a doua pagină.

Numele meu este Julian Jessop. Am 79 de ani şi sunt pictor. Locuiesc de 57

de ani în Chelsea Studios, pe strada Fulham.

Astea sunt nişte informaţii simple, însă iată care este adevărul: MĂ SIMT SINGUR.

Câteodată trec zile întregi fără să vorbesc cu cineva.

Uneori, atunci când trebuie să vorbesc (pentru că m-a sunat cineva de la asigurări, de exemplu), descopăr că vocea mi s-a transformat într-un mârâit, pentru că n-am folosit-o, şi astfel mi s-a stins în gât.

Vârsta m-a făcut invizibil. E cu atât mai greu pentru mine, fiindcă întotdeauna am fost în centrul atenţiei. Toată lumea ştia cine sunt. Nu trebuia să mă prezint, apăream în prag şi numele meu făcea înconjurul camerei, într-un lanţ de şoapte urmate de priviri furişe.

Îmi plăcea să zăbovesc în faţa oglinzilor şi încetineam pasul când treceam pe lângă vitrine, verificând tăietura hainei sau onduleurile părului. Acum, dacă-mi surprind fără să vreau reflexia, abia dacă mă mai recunosc. Este ironic că Mary, care ar fi acceptat cu seninătate inevitabila îmbătrânire, a murit relativ tânără, la 60 de ani, iar eu sunt încă aici, obligat să asist la propria-mi decădere.

Ca artist, am urmărit mereu oamenii. Am analizat relaţiile dintre ei şi am observat că există întotdeauna o balanţă. Unul dintre parteneri este mai iubit, iar celălalt mai iubitor. Eu trebuia să fiu cel mai iubit. Acum îmi dau seama că am primit dragostea lui Mary ca pe un bun ce mi se cuvenea, împreună cu frumuseţea ei de fată sănătoasă din popor, cu bujori în obraji, şi cu devotamentul şi grija ei constante. Am învăţat s-o apreciez doar după ce am pierdut-o.

Monica se opri ca să întoarcă pagina şi să ia o gură de vin. Nu era convinsă că-l place prea mult pe Julian, deşi mai degrabă îi părea rău pentru el. Bănuia că bărbatul ar fi preferat dispreţul în locul milei.

Citi mai departe.

Pe vremea când Mary locuia aici, căsuţa noastră era întotdeauna plină de

oameni. Copiii vecinilor se perindau pe la noi tot timpul, pentru că Mary îi răsfăţa cu poveşti, sfaturi, jeleuri şi chipsuri. Prietenii mei, artişti mai puţin realizaţi, se prezentau neanunţaţi în mod constant la cină, însoţiţi de cele mai noi modele. Mary ştia să joace teatru bine atunci când le primea pe celelalte femei, dar poate că doar eu am observat că nu le oferea niciodată ciocolată la cafea.

Eram întotdeauna ocupaţi. Viaţa noastră socială se rotea în jurul Clubului de Artă Chelsea, a restaurantelor şi a buticurilor de pe bulevardul King şi din Piaţa Sloane. Mary avea un program lung şi greu ca moaşă, iar eu străbăteam ţara, făcând portretul celor care se credeau demni de a fi imortalizaţi pentru posteritate.

În fiecare vineri seară, încă de la sfârşitul anilor ’60, la ora 17, ne plimbam prin cimitirul Brompton care, de vreme ce era la intersecţia dintre Fulham, Chelsea, Kensington Sud şi Earl’s Court, era un punct de întâlnire convenabil pentru toţi prietenii noştri. Ne făceam planurile pentru weekend la mormântul amiralului Angus Whitewater. Nu-l cunoşteam pe amiral, se întâmplase pur şi simplu să aibă o lespede admirabilă de marmură neagră deasupra locului său de veci, care servea perfect drept masă pentru băuturile noastre.

Într-un fel, am murit şi eu atunci când a murit Mary. Am ignorat toate telefoanele şi scrisorile. Am lăsat vopseaua să se usuce pe paletă şi, într-o noapte insuportabil de lungă, mi-am distrus toate pânzele neterminate; le-am sfâşiat în panglici multicolore şi le-am transformat în confetti cu foarfecele lui Mary. Când am ieşit, în cele din urmă, din cocon, vreo cinci ani mai târziu, vecinii se mutaseră, prietenii mă părăsiseră, agentul mă lăsase de izbelişte şi, în acel moment, am înţeles că devenisem invizibil. Trăisem o metamorfoză inversă: din fluture în omidă.

Închin şi astăzi un pahar de Bailey’s Irish Cream, preferatul lui Mary, în fiecare vineri seară, la mormântul amiralului, dar acum nu mai sunt decât eu şi fantomele trecutului.

Aceasta este povestea mea. Eşti liber s-o arunci la reciclat. Sau poate că te vei hotărî să-ţi aşterni propriul adevăr în aceste pagini şi să dai cărticica mea mai departe. Poate că o vei găsi cathartică, aşa cum mi s-a întâmplat

mie.

Ce se întâmplă mai departe depinde de tine.

2

Monica

L-a căutat pe Google, bineînţeles. Pe Wikipedia, Julian Jessop era descris drept un portretist care s-a bucurat de notorietate în anii ’60 şi ’70. Fusese elevul lui Lucian Freud la Slade. Conform zvonurilor, de-a lungul anilor cei doi îşi aduseseră în mai multe rânduri injurii (se subînţelegea că toate conflictele lor plecaseră de la femei). Lucian avea avantajul faimei, însă Julian era cu şaptesprezece ani mai tânăr. Monica se gândi la Mary, extenuată după o tură grea la muncă, unde ajutase mamele să-şi nască pruncii, întrebându-se unde ar putea fi soţul ei. Dacă era să fie sinceră, femeia părea mai degrabă un preş. De ce nu-l părăsise, pur şi simplu? Erau pe lume, îşi repetă, aşa cum o făcea adesea, lucruri mult mai rele decât să fii singur.

Unul dintre autoportretele lui Julian fusese expus, pentru o scurtă perioadă, la National Portrait Gallery, într-o expoziţie intitulată Şcoala londoneză a lui Lucian Freud. Monica atinse imaginea pentru a o mări şi iată-l: bărbatul pe care-l văzuse în cafenea dimineaţa trecută apăru, cu toate ridurile întinse însă, ca o stafidă transformată la loc în strugure. Julian Jessop, un bărbat la vreo 30 de ani, cu părul blond dat pe spate, pometi proeminenţi şi un zâmbet uşor sarcastic, cu ochii aceia albaştri, pătrunzători. Ieri, când se uitase la ea, i se păruse că-i scotoceşte prin suflet. Deconcertant, mai ales atunci când încerci să discuţi despre avantajele unei brioşe cu coacăze prin comparaţie cu cele ale unei prăjituri cu caramel.

Monica se uită la ceas. 16:50.

— Benji, ai putea să te mai ocupi de magazin vreo jumătate de oră? îşi

întrebă colegul.

Aproape fără să aştepte răspunsul, îşi trase haina pe ea. În drum spre uşă, verifică mesele, oprindu-se să adune o firimitură mare de prăjitură Red Velvet de pe masa 12. Cum de fusese trecută cu vederea? Ieşind pe strada Fulham, o aruncă unui porumbel.

Monica nu stătea decât foarte rar sus în autobuz. Se mândrea cu faptul că respectă regulile de sănătate şi siguranţă, iar urcatul scărilor într-un vehicul aflat în mişcare i se părea un risc inutil. Acum avea însă nevoie de perspectivă.

Monica urmări punctul albastru de pe hărţile Google înaintând încet pe strada Fulham spre Studiourile Chelsea. Autobuzul se opri la Fulham Broadway, apoi merse mai departe spre Podul Stamford. Clubul de fotbal Chelsea, uriaşa Meccă modernă, se contura în zare şi tot acolo, în umbra lui, înghesuit între două intrări separate, pentru fanii echipei şi pentru cei străini, se afla un cartier de garsoniere şi căsuţe, în spatele unui zid inofensiv, pe lângă care Monica trebuie să fi trecut de sute de ori.

Recunoscătoare pentru prima oară în viaţă pentru traficul greoi, Monica încercă să-şi dea seama care dintre aceste case era a lui Julian. Una dintre ele părea puţin singuratică şi arăta cam dărăpănată, aşa, ca Julian însuşi. Putea să parieze că aceea este casa lui, punând la bătaie bacşişul zilei, ceea ce, având în vedere situaţia ei economică, nu era un lucru tocmai uşor de făcut.

Coborî la următoarea staţie şi coti imediat la stânga, spre cimitirul Brompton. Lumina era slabă, iar umbrele creşteau. În aer se simţea fiorul rece al toamnei. Cimitirul era unul dintre locurile preferate ale Monicăi — o oază atemporală de linişte în mijlocul oraşului.

Adora pietrele funerare ornamentate — ultima cochetărie a vieţii. Te văd cu o lespede ornată cu un citat preţios din Biblie şi cu o cruce cu Iisus răstignit în mărime naturală. Adora îngerii de piatră, mulţi dintre ei văduviţi acum de unele părţi vitale ale corpului, şi numele învechite, de pe pietrele de mormânt victoriene: Ethel, Mildred, Alan. Când au încetat oamenii să se mai numească Alan? Oare îşi mai boteza cineva copilul Monica? Până şi în 1981, părinţii ei fuseseră nişte rebeli pentru că ocoliseră nume precum Emily, Sophie şi

Olivia. Monica — un nume pe cale de dispariţie. Îşi putea închipui titlul pe ecranul de la cinema: Ultima dintre Monici.

Auzea, în timp ce înainta repede pe lângă mormintele soldaţilor căzuţi în război şi ale emigranţilor bieloruşi, vietăţile ascunse — veveriţele cenuşii, vulpile urbane şi corbii negri-tăciune — care păzeau mormintele, precum sufletele celor morţi.

Unde era amiralul? Monica o luă la stânga, în căutarea unui bărbat în vârstă cu o sticlă de Bailey's Irish Cream în braţe. Îşi dădu seama că nu ştia de ce face asta. Nu voia să vorbească cu Julian, cel puţin, nu încă. Bănuia că dacă l-ar fi abordat direct ar fi riscat să-l facă să se ruşineze. Nu voia să înceapă cu stângul.

Monica o luă spre capătul de nord al cimitirului, oprindu-se doar pentru o clipă, aşa cum făcea întotdeauna, la mormântul lui Emmeline Pankhurst, ca să-şi plece capul în semn de mulţumire. În capăt făcu roată şi apoi, după ce parcursese jumătate din drumul înapoi, mergând pe o potecă mai puţin umblată, observă ceva mişcări în dreapta ei. Pe o lespede de marmură gravată, într-o poziţie cam profană, se afla Julian, cu paharul în mână.

Monica trecu mai departe, cu capul în pământ, ca să nu-i întâlnească privirea. Apoi, după vreo zece minute, după ce bărbatul plecase, se întoarse ca să citească ce era gravat pe piatra de mormânt.

AMIRAL ANGUS WHITEWATER

STRADA PONT

DECEDAT PE 5 IUNIE 1963, 74 DE ANI

LIDER RESPECTAT, SOŢ IUBIT

TATĂ ŞI PRIETEN LOIAL

ŞI BEATRICE WHITEWATER

DECEDATĂ PE 7 AUGUST 1964, 69 DE ANI

Se întristă pentru că amiralul se alesese cu mai multe epitete după nume, în timp ce soţia lui primise doar o dată şi un loc pentru eternitate, sub lespedea soţului ei.

Monica rămase pe loc câteva clipe, învăluită în liniştea cimitirului, închipuindu-şi un grup de tineri frumoşi, cu frizuri inspirate de Beatles, fuste mini şi pantaloni evazaţi, ciorovăindu-se şi făcând glume şi, dintr-odată, se simţi foarte singură.

3

Julian

Julian îşi purta singurătatea ca pe o pereche de încălţări vechi, care-l strângeau. Era obişnuit cu ea şi, din multe puncte de vedere, devenise confortabilă, însă cu timpul îl deformase, îi făcuse bătături şi băşici care nu aveau să mai treacă vreodată.

Era ora zece dimineaţa, aşa că Julian mergea în jos pe strada Fulham. Vreo cinci ani după moartea lui Mary nu prea mai coborâse din pat. Ziua se metamorfoza pe nesimţite în noapte, săptămânile îşi pierdeau conturul. Apoi descoperise că rutina este esenţială. Rutina era ca o geamandură de care se putea agăţa ca să se menţină la suprafaţă.

La aceeaşi oră, în fiecare dimineaţă, ieşea şi se plimba timp de o oră pe străzile din împrejurime şi-şi cumpăra şi proviziile de care avea nevoie. În acea zi trecuse pe listă:

1. Ouă

2. Lapte (1 litru)

3. Brioşe „Angel Delight“ cu aromă de caramel, dacă se găsesc (observase că marca aceasta era din ce în ce mai greu de găsit)

Şi, de vreme ce era sâmbătă, avea să cumpere o revistă de modă. Săptămâna aceasta venea la rând Vogue. Preferata lui.

Uneori, dacă agentul de presă nu era prea ocupat, discutau împreună despre ultimele titluri din ziare sau despre orice altceva. În acele zile, Julian se simţea aproape ca un membru complet funcţional al societăţii, care are cunoştinţe ce îi cunosc numele şi opinii care contează.

Odată îşi stabilise o întâlnire la dentist, doar ca să aibă cu cine să-şi petreacă ziua. După ce pe durata întregii consultaţii stătuse cu gura căscată, fără să poată scoate un cuvânt, în timp ce domnul Patel făcea Dumnezeu ştie ce cu o serie de instrumente metalice şi cu un tub care scotea un zgomot înfiorător, îşi dăduse seama că nu fusese o idee prea bună. Părăsise cabinetul cu morala despre igiena orală răsunându-i în urechi, hotărât să nu se mai întoarcă prea curând. Şi dacă avea să-şi piardă dinţii: pagubă-n ciuperci! Oricum pierduse totul.

Julian se opri ca să arunce o privire prin geamul de la cafeneaua Monicăi, care se umpluse deja de clienţi. Făcuse drumul acesta atâţia ani încât, în mintea lui, putea să vadă diferitele încarnări ale acestui local, aşa cum desprinzi straturile unui tapet vechi când redecorezi o cameră.

În anii ’60 fusese o prăvălie cu plăcinte cu ţipari, apoi, când ţiparul a căzut în dizgraţie, s-a transformat într-un magazin de discuri. În anii ’80 a devenit un magazin de închiriat casete video şi apoi, până în urmă cu doar câţiva ani, fusese o cofetărie. Ţiparii, vinilurile şi casetele video — totul în coşul de gunoi al istoriei. Până şi dulciurile erau demonizate acum, vinovate că puştanii deveneau din ce în ce mai dolofani. Însă putem da vina pe dulciuri până la urmă? Copiii erau vinovaţi, sau mamele lor.

Alesese cu siguranţă locul potrivit în care să lase Proiectul. Îi plăcuse că atunci când comandase ceai cu lapte nu fusese întrebat tot felul de lucruri complicate despre ce tip de frunză de ceai îşi doreşte şi ce fel de lapte. Îi fusese servit aşa cum trebuie, într-o cană de porţelan chinezesc, şi nimeni nu-l întrebase cum îl cheamă. Julian era obişnuit să-şi vadă numele semnat în colţul pânzelor. Nu mâzgălit pe un pahar de unică folosinţă, ca la Starbucks. Îl trecu un fior, amintindu-şi întâmplarea.

Se aşezase într-un fotoliu moale din piele jupuită, într-un colţ al cafenelei, în zona plină cu rafturi despre care auzise că i se zice Biblioteca. Într-o lume în care totul părea să fie electronic, iar hârtia devenise un lucru pe cale de

dispariţie, Julian găsise Biblioteca, cu mirosul ei de cărţi vechi amestecat cu aroma cafelei proaspăt prăjite, nostalgică într-un sens cu totul minunat.

Se întreba acum ce s-o fi întâmplat cu caietul pe care-l lăsase acolo. Simţea adesea că se evaporă încet, fără să lase nimic în urmă. Într-o zi, în viitorul nu foarte îndepărtat, avea să se ducă în sfârşit la fund, lăsând în urmă doar un clipocit slab. Cu ajutorul acelui caiet, măcar o persoană avea să-l vadă cu adevărat. Fusese o adevărată uşurare să-l scrie, fusese ca şi cum şi-ar fi slăbit şireturile de la nişte pantofi incomozi şi şi-ar fi lăsat picioarele să respire.

Merse mai departe.

4

Hazard

Era luni seara şi se făcea târziu, însă Timothy Hazard Ford, cunoscut de toată lumea drept Hazard, nu voia să se ducă acasă. Ştia din proprie experienţă că singurul mod în care poţi scăpa de golul lăsat de weekend este să te agăţi de acesta. Începuse să amâne din ce în ce mai mult începutul de săptămână şi să tragă de weekend, până când acestea ajunseseră să se întâlnească undeva la mijloc. Miercurea era de obicei un scurt interludiu de groază, apoi o lua de la capăt.

Hazard nu putuse să-şi convingă niciunul dintre colegii de muncă să iasă în oraş în acea seară, aşa că se întorsese spre Fulham şi se oprise la barul lui din cartier. Căută cu privirea pe cineva cunoscut în grupul nu prea mare de muşterii. Dădu de o blondă subţire ca o trestie, cu picioarele încârligate în jurul unui scaun înalt, cu torsul sprijinit de bar, care arăta ca un pai îndoit pentru băuturile de lux. Era aproape sigur că era prietena de la sală a unei tipe cu care ieşise amicul lui, Jake. Nu avea idee cum o cheamă, însă era singura persoană disponibilă cu care putea bea un pahar, iar asta o transforma, în acea clipă, în cea mai bună prietenă a lui.

Hazard se îndreptă spre ea, având pe buze zâmbetul rezervat special pentru astfel de ocazii. Un fel de al şaselea simţ o făcu să se întoarcă spre el. Îi zâmbi şi făcu cu mâna. Bingo. Funcţiona de fiecare dată.

Află că o chema Blanche. Hazard îşi zise că era un nume stupid. Tocmai el vorbea. Se prelinse leneş pe scaunul de lângă ea, zâmbi şi dădu din cap în timp ce ea îl prezenta grupului ei de prieteni, ale căror nume se risipiră în aer

ca nişte baloane de săpun, fără a-l mişca în vreun fel. Pe Hazard nu-l interesa cum îi cheamă, ci cât puteau să ducă şi, poate, ce principii aveau. Cu cât mai puţine, cu atât mai bine.

Alunecă astfel cu uşurinţă în rutina lui obişnuită. Scoase o rolă de bancnote din buzunar şi făcu cinste cu un rând, trecând de la pahare la sticle întregi şi de la vin la şampanie. Spuse câteva dintre bancurile lui cu succes garantat. Răscoli prin lunga listă de cunoştinţe pe care o avea, căutând nume comune şi apoi împărtăşi, poate chiar inventă, o mulţime de bârfe suculente.

Grupul se coagulă în jurul lui Hazard, aşa cum se întâmpla întotdeauna, însă treptat, pe măsură ce ceasul uriaş de pe peretele din spatele barului înainta, mulţimea se rări. Trebuie să plec, e abia luni ziceau. Sau: Mâine am o zi grea. Ori: Trebuie să-mi revin după weekend, ştii şi tu cum e. În cele din urmă, Hazard şi Blanche rămaseră singuri, deşi era abia ora 9. Hazard îşi putea da seama că Blanche se pregăteşte să plece şi simţea cum îl cuprinde panica.

— Hei, Blanche, e devreme încă. De ce nu vii pe la mine? zise.

Îşi lăsă mâna pe braţul ei într-un fel care sugera totul, dar, foarte important, nu promitea nimic.

— Sigur. De ce nu? răspunse ea, aşa cum Hazard ştia că o va face.

Uşa rotativă a barului îi aruncă afară, în stradă. Hazard îşi trecu braţul în jurul lui Blanche şi traversară. Merseră pe trotuar, fără să bage de seamă sau să le pese că-l ocupau cu totul.

Nu o observă nici pe tipa brunetă care i se ivi în cale, ca un semn de circulaţie, decât după ce era prea târziu. Intră drept în ea! Îşi dădu seama că aceasta avusese în mână un pahar cu vin roşu care i se scurgea acum destul de comic de pe faţă şi, ceea ce era mai important, care se întinsese şi peste cămaşa lui Savile Row, ca sângele lăsat de o rană făcută cu cuţitul.

— Of, ce mama dracu’?!

Hazard îi aruncă o privire urâtă vinovatei.

— Hei, tu ai intrat în mine!

Fata îi dădu replica cu o voce tremurată, plină de indignare. Un strop de vin îi atârna de vârful nasului, ca un paraşutist nehotărât, apoi se desprinse.

— Ei bine, ce Dumnezeului făceai în mijlocul trotuarului, cu un pahar plin cu vin în mână? ţipă Hazard. Nu poţi să bei şi tu într-un bar, ca un om normal?

— Ei, haide! Las-o baltă. Să mergem! zise Blanche, hlizindu-se într-un fel care-l enervă la maximum.

— Târfă proastă! îi zise lui Blanche, încet, în aşa fel încât târfa proastă să nu-l audă.

Blanche chicoti din nou.

În momentul în care sunetul strident al alarmei îl trezi, în mintea lui Hazard se îmbulziră mai multe gânduri. Unu: Nu cred că am dormit mai mult de trei ore. Doi: Azi mă simt chiar mai rău decât ieri, ce Doamne iartă-mă o fi fost în capul meu? Şi trei: Am o blondă în pat, cu care nu vreau să am de-a face şi al cărei nume nu mi-l pot aminti.

Din fericire, Hazard se mai aflase şi altă dată în situaţii similare. Opri alarma şi, în timp ce fata dormea încă, cu gura căscată, ca o păpuşă gonflabilă japoneză, îi apucă cu grijă mâna de încheietură şi şi-o dădu la o parte de pe piept. Braţul fetei căzu în lateral, ca un peşte mort. Îl aşeză cu grijă pe cearşaful boţit şi asudat. Fata părea să-şi fi lăsat o mare parte din chip pe perna lui — roşul buzelor, negrul ochilor, porţelanul tenului —, încât Hazard era surprins că mai avea trăsături. Se dădu încet jos din pat, crispându-se pe măsură ce-şi simţea neuronii pocnindu-i în cap, ca nişte bile de pe o masă de biliard. Se îndreptă spre noptiera din colţul camerei unde, aşa cum sperase, găsi o bucată de hârtie cu un mesaj mâzgălit pe ea: O CHEAMĂ BLANCHE. Sfinte, chiar fusese bun la faza asta!

Îşi făcu duş şi se îmbrăcă pe cât putu de repede şi de silenţios, apoi căută un petic de hârtie şi scrise:

„Dragă Blanche, erai atât de liniştită şi de frumoasă încât n-am îndrăznit să te

trezesc. Îţi mulţumesc pentru noaptea trecută. Ai fost extraordinară. Ai grijă să închizi bine uşa de la intrare când pleci. Sună-mă.“

Fusese cu adevărat extraordinară? De vreme ce nu-şi prea mai amintea nimic din ce se întâmplase după ora 10, după ce-şi făcuse apariţia dealerul lui (mai repede chiar decât de obicei, pentru că era luni), nu prea mai conta. Îşi trecu cu grijă numărul de telefon în partea de jos a hârtiei, schimbând două dintre cifre între ele, pentru a se asigura că este complet inutil, şi apoi lăsă bileţelul pe pernă, lângă musafira lui nedorită. Spera că n-o va mai găsi acolo când se va întoarce.

Merse până la staţia de metrou pe pilot automat. Deşi era octombrie, purta ochelari de soare ca să-şi protejeze ochii de lumina slabă a unei noi zile. Se opri în locul în care se petrecuse accidentul cu o seară în urmă. I se păru că zăreşte câteva pete de vin sângeriu pe trotuar, ca la locul unui jaf. Îi veni în minte o imagine pe care nu şi-o dorea: o tipă brunetă, frumuşică şi aprigă, care-i aruncase o privire de parcă l-ar fi urât din tot sufletul. Femeile nu se uitau niciodată la el în felul acesta. Nu-i plăcea să fie detestat.

Apoi îl lovi o revelaţie, cu forţa pe care numai adevărul incomod o are: şi el se ura pe sine. Până la cea mai mică moleculă, până la cel mai minuscul atom, până la cea mai microscopică particulă.

Ceva trebuia schimbat. În fapt, totul trebuia să se schimbe.

5

Monica

Monicăi îi plăcuseră întotdeauna numerele. Îi plăceau pentru că erau logice şi previzibile. Găsea o extraordinar de mare satisfacţie în rezolvarea unei ecuaţii, în găsirea necunoscutei, în demonstrarea unei ipoteze. Însă numerele pe care le avea acum pe hârtia din faţa ochilor nu se comportau deloc logic. Indiferent de câte ori ar fi adunat numerele din coloana stângă (venituri), acestea nu reuşeau să acopere totalul din partea dreaptă (cheltuieli).

Monica se gândi la zilele în care lucrase ca avocat într-o corporaţie, pe vremea când adunarea şi scăderea erau o obligaţie neplăcută, care nu o ţinea însă trează nopţile. Pentru fiecare oră petrecută scoţându-şi ochii cu scrisul minuscul al vreunui contract sau răsfoind regulamente fără sfârşit îşi taxa clientul cu două sute cincizeci de lire. Acum ar fi trebuit să vândă o sută de căni medii de cappuccino ca să câştige aceeaşi sumă.

De ce făcuse la repezeală o schimbare atât de importantă în viaţa ei şi din motive atât de sentimentale? Tocmai ea, care nu putea să aleagă umplutura pentru un sendviş fără să-şi facă mai întâi o listă mentală de argumente pro şi contra, comparând preţurile, valorile nutritive şi numărul de calorii.

Monica încercase toate cafenelele de pe drumul dintre apartamentul ei şi birou: pe cele fără suflet, pe cele obosite şi murdare şi pe cele fără personalitate, cu produse în masă. De fiecare dată când plătea pentru o cafea la pachet, mediocră şi mult prea scumpă, visa la cafeneaua ei ideală. Fără pavaj din beton, decoraţiuni din plastic, ţevi expuse sau veioze şi mese în stil industrial. O cafenea în care să te simţi mai degrabă ca şi cum ai fi invitat la

cineva acasă. Înăuntru ai fi găsit acolo fotolii confortabile, unice, artă eclectică, ziare şi cărţi. Cărţi peste tot, nu doar de decor. Cărţi adevărate, pe care le-ai putea deschide, citi şi lua cu tine, atâta timp cât ai lăsa alt volum în loc. Barista nu te-ar întreba cum te cheamă doar pentru a-ţi scrie mai apoi numele greşit pe pahar, el (sau ea, Monica completă repede) ţi-ar şti deja numele. Te-ar întreba ce mai fac copiii şi şi-ar aminti că ai o pisică.

Monica mergea mereu pe strada Fulham şi, într-una din zile, observă că vechea cofetărie prăfuită, care se afla dintotdeauna în drumul ei, se închisese. Un afiş mare aşezat în faţă anunţa: DE ÎNCHIRIAT. Probabil vreun derbedeu din cartier mâzgălise semnul cu graffiti.

De fiecare dată când trecea pe lângă spaţiul gol, auzea în gând vorbele mamei ei. În ultimele săptămâni, cele care miroseau a boală şi descompunere, punctate de bipăitul mecanic al aparatelor medicale, mama încercase cu disperare să împărtăşească fiicei zeci de ani de învăţăminte, până când nu era prea târziu. Ascultă ce spun, Monica. Notează-ţi, Monica. Nu uita, Monica. Emmeline Pankhurst nu s-a pus pe şina de cale ferată pentru ca noi să ne petrecem vieţile ca simple rotiţe în angrenajul altcuiva. Fii propriul tău stăpân. Creează ceva. Angajează oameni. Fii neînfricată. Fă ceva care să-ţi placă cu adevărat. Fă ceva care să merite. Aşa că asta făcuse.

Monica ar fi voit să dea cafenelei numele mamei sale. Însă să numeşti o cafenea Charity, un nume care sugera că nu e nevoie să plăteşti, suna ca o decizie managerială proastă. Iar lucrurile, după cum se dovedise, erau şi aşa destul de complicate.

Cafeneaua era visul ei, însă asta nu însemna că şi restul lumii avea să i-l îmbrăţişeze. Nu erau destui clienţi care să-i acopere costurile şi nu putea să compenseze beneficiile la nesfârşit. Banca nu i-ar fi permis. Simţea că-i plesneşte capul. Se îndreptă spre bar şi-şi turnă într-un pahar mare vinul roşu care rămăsese pe fundul unei sticle.

Să fii şef era cât se poate de bine, îi povestea mamei în gând, şi iubea cafeneaua, sufletul i se lipise de ea, însă se simţea singură. Îi lipseau conversaţiile înfiripate în jurul dozatorului de apă, camaraderia născută în jurul unei bucăţi de pizza în nopţile târzii în care lucra peste program. Îşi amintea cu drag chiar şi de zilele dedicate consolidării echipelor, de argoul de

la birou şi de acronimele din trei litere, imposibil de descifrat. Îşi iubea echipa de la cafenea, însă între ei existase întotdeauna o oarecare distanţă, întrucât ea era responsabilă pentru traiul lor, iar în prezent nu reuşea să-şi gestioneze nici propria viaţă.

Îşi aminti de întrebările pe care bărbatul acela, Julian, le scrisese în carneţelul pe care-l lăsase chiar pe acea masă. Îi aprobă alegerea. Monica nu se putea abţine să nu judece oamenii în funcţie de locul în care se aşezau în cafenea. Cât de bine îi cunoşti pe oamenii care locuiesc lângă tine? Ei cât de bine te cunosc?

Se gândi la toţi oamenii care se perindaseră în acea zi prin cafenea, clinchetul vioi al clopoţelului însoţind fiecare intrare şi ieşire. Erau cu toţii conectaţi, acum mai mult ca oricând, cu sute de alţi oameni, cu prieteni de pe reţelele de socializare, cu prietenii prietenilor lor. Şi totuşi, simţeau ei oare, aşa, ca ea, că nu au pe nimeni cu care să poată vorbi cu adevărat? Nu despre cea mai nouă ştire despre evacuarea unei vedete din nu ştiu ce casă, de pe vreo insulă sau din junglă, ci despre lucrurile importante — lucrurile care nu te lasă să dormi noaptea. Cum sunt cifrele care nu-ţi ies la socoteală.

Monica îşi îndesă hârtiile înapoi în dosar, îşi scoase telefonul şi intră pe Facebook. Nu avea încă niciun semn de la Duncan, tipul cu care ieşise în oraş până cu doar câteva săptămâni în urmă. Fusese părăsită fără niciun cuvânt. Duncan, veganul care refuza să mănânce avocado pentru că fermierii exploatau albinele în procesul de polenizare, însă care considerase că e perfect normal să facă sex cu ea şi apoi să dispară, pur şi simplu. Ţinea mai mult la sentimentele unei albine decât la ea.

Se uită mai departe pe pagina de socializare, deşi ştia că asta nu o va face să se simtă mai bine, ci că era mai degrabă un soi de automutilare. Hayley îşi schimbase statutul relaţiei în logodită. Ura! Uraa! Pam făcuse o postare despre viaţa cu trei copii, o lăudăroşenie deghizată transparent şi stângaci în autocritică, iar Sally distribuise ecografia cu viitorul ei bebeluş — douăsprezece săptămâni.

Fotografia unei ecografii. Ce sens avea să faci publice astfel de lucruri? Toţi fetuşii arătau la fel şi niciunul nu semăna a copil cu adevărat, ci mai degrabă cu o hartă meteo care preconiza presiuni ridicate deasupra nordului Spaniei.

Cu toate acestea, de fiecare dată când Monica vedea o nouă ecografie, respiraţia i se oprea în gât, se simţea copleşită de un val de dorinţe şi săgetată de veninul umilitor al invidiei. Uneori se simţea ca o maşină veche, un Ford Fiesta stricat în şanţ, în timp ce toţi ceilalţi treceau pe lângă ea în mare viteză, pe autostradă.

Cineva lăsase o revistă HELLO! pe una dintre mese. Titlul trâmbiţa bucuria unei vedete de la Hollywood, însărcinată la 43 de ani. În pauză, Monica aruncase o privire asupra articolului, curioasă să afle cum reuşise această performanţă. Fertilizare in vitro? Ovule donate? Îşi îngheţase propriile ovule cu ani în urmă? Sau se întâmplase de la sine? Ovarele ei cât timp mai aveau oare la dispoziţie? Poate că-şi făceau deja bagajul pentru o pensie liniştită în Costa Brava.

Monica îşi luă paharul de vin şi începu să se plimbe prin cafenea, stingând luminile şi ordonând scaunele şi mesele. Apoi ieşi în stradă, cu cheile într-o mână şi paharul de vin în cealaltă. Încuie uşa cafenelei şi se întoarse ca s-o descuie pe cea a apartamentului ei de deasupra.

Atunci, de nicăieri, un tip masiv, trăgând după el, ca o remorcă, o blondă, se izbi de ea atât de puternic încât îşi pierdu echilibrul pentru câteva clipe, iar paharul de vin pe care-l avea în mână se vărsă peste ea şi peste cămaşa individului. Simţea cum îi curg râuleţe de vin Rioja pe nas, cum i se preling pe bărbie. Aşteptă ca tipul să-şi ceară nişte amărâte de scuze.

— Of, ce mama dracu’?! zise el.

Monica simţi fierbinţeala ridicându-i-se din piept până la cap. Avea gura încleştată.

— Hei, tu ai intrat în mine! protestă.

Un strop de vin îi atârna de vârful nasului, ca un paraşutist nehotărât, apoi se desprinse.

— Ei bine, ce Dumnezeului făceai în mijlocul trotuarului, cu un pahar plin cu vin? i-o reteză el. Nu poţi să bei şi tu într-un bar, ca un om normal?

Faţa bărbatului, cu trăsături perfect simetrice, ar fi fost convenţional frumoasă, dacă n-ar fi fost desfigurată de un rânjet ca o rană deschisă. Blonda îl trase mai departe, chicotind prosteşte.

— Târfă proastă!

Îşi coborâse vocea ca ea să-l poată auzi.

Monica intră în apartament. Iubire, am ajuns acasă! zise ea, aşa cum făcea întotdeauna, în gând şi nimănui. Pentru câteva clipe se gândi că va izbucni în lacrimi. Îşi lăsă paharul pe blatul chiuvetei şi-şi şterse vinul de pe faţă cu un prosop de bucătărie. Simţea o nevoie disperată de a vorbi cu cineva, însă nu-i venea în minte nicio persoană cu care ar fi putut discuta. Prietenii ei aveau problemele lor şi nu ar fi dorit să le distrugă seara cu nefericirea ei. Nu avea niciun rost să-şi sune tatăl, de vreme ce Bernadette, mama ei vitregă, care o vedea ca pe ceva inoportun, de domeniul trecutului, se comporta ca un Cerber. I-ar fi spus fără îndoială că tatăl ei e ocupat cu scrisul şi că nu-l poate deranja.

Apoi Monica văzu pe măsuţa de cafea, acolo unde îl lăsase cu câteva zile în urmă, caietul verde-pal, cu titlul: Proiectul Autenticităţii. Îl luă în mână şi deschise din nou la prima pagină. Toată lumea minte. Ce s-ar întâmpla dacă ai spune adevărul? Dacă ai împărtăşi ceea ce te defineşte, detaliile care fac ca restul lucrurilor care te caracterizează să se aranjeze de la sine? Şi nu pe internet, ci oamenilor adevăraţi care te înconjoară?

De ce nu? îşi zise, simţind adrenalina pe care ţi-o dă un act iresponsabil, ceea ce nu-i stătea în fire. Îi luă ceva timp să găsească un stilou bun. I se părea lipsit de respect să continue textul caligrafiat cu grijă de Julian cu o mâzgăleală din pix. Trecu la o pagină nouă şi începu să scrie.

6

Hazard

Hazard se întrebă cât timp din viaţă îşi petrecuse aplecat deasupra rezervoarelor de toaletă. Zile întregi probabil, dacă ai fi stat să calculezi. Câte bacterii potenţial letale inhala odată cu linia brută de cocaină columbiană? Şi cât din ea era, până la urmă, cocaină şi nu pudră de talc, otravă pentru şobolani sau laxative? În curând nu avea să-şi mai bată capul cu astfel de întrebări, pentru că asta era ultima linie din ultimul gram de praf alb pe care avea să-l cumpere.

Hazard se căută în buzunar după o bancnotă, dar apoi îşi aminti că o folosise pe ultima ca să-şi ia sticla de vin pe care aproape o dăduse gata deja. În bodega asta de fiţe, unde totul era la suprapreţ, cu o bancnotă de douăzeci îţi puteai cumpăra o sticlă de vin fin care aducea mai degrabă a alcool metilic. Dar mergea şi aşa. Îşi cercetă toate buzunarele, scoţând în cele din urmă din jachetă o foaie A4 împăturită. Un exemplar din cererea lui de demisie. Ei bine, era un gest oarecum simbolic, îşi zise, în timp ce rupse un colţ din hârtie şi-l rulă strâns într-un con.

După ce trase o dată cu putere, gustul familiar de chimicale îi inundă gâtul şi, în câteva minute, starea de nervozitate pe care o simţea fu înlocuită cu un sentiment, dacă nu de euforie (zilele acelea erau de mult apuse), cel puţin de linişte. Mototoli hârtia şi punguţa de plastic în care fusese praful şi le aruncă în vasul de toaletă, urmărindu-le cum dispar în adâncurile canalizării londoneze.

Cu grijă, Hazard săltă capacul greu din porţelan al rezervorului şi-l rezemă de

perete. Îşi scoase din buzunar iPhone-ul — cel mai nou model, bineînţeles — şi îi dădu drumul în apa din cisternă. Telefonul scoase un pleoscăit satisfăcător şi se scufundă la fund. Hazard puse capacul la loc, închizând telefonul înăuntru, singur în întuneric. Acum nu mai avea cum să-şi sune dealerul. Singurul număr pe care îl ştia pe de rost era acela al părinţilor lui şi, până la urmă, era singurul de care avea nevoie, deşi trebuia să încerce cumva să-i împace când avea să-i sune.

Hazard îşi privi reflexia în oglindă, ştergându-şi nările dilatate, ca să îndepărteze orice fel de semne care ar fi putut trimite spre praful alb. Apoi se întoarse la masă, călcând mai tacticos decât atunci când o părăsise. Buna lui dispoziţie era în parte chimică, însă era acolo şi umbra unui sentiment pe care nu-l mai avusese de foarte mult timp: mândrie.

Hazard se uită uimit la masă. Ceva era diferit. Sticla de vin era tot acolo, alături de două pahare (ca să pară că aşteaptă pe cineva, nu că bea de unul singur), la fel şi ziarul Evening Standard pe care se prefăcuse că-l citeşte. Însă mai era ceva. Un caiet. Avusese unul la fel pe vremea când abia se apucase de comerţ. Îl umpluse cu frânturi de informaţii pe care le adunase din Financial Times şi cu ponturi pe care le prinsese din zbor de la veterani, cu entuziasmul unui căţeluş care primeşte un os. Însă pe coperta acestuia scria: Proiectul Autenticităţii. Suna ca un fel de prostie new age. Se uită în jur după cineva mai spiritual, care ar fi putut să-l piardă, însă în jur erau doar obişnuiţii locului, cei care beau în mijlocul săptămânii, preocupaţi să se scuture de stresul zilei de muncă.

Hazard împinse caietul spre colţul mesei, în aşa fel încât proprietarul să şi-l zărească, şi se apucă de lucruri mai serioase, cum era sticla de vin din faţa sa. Ultima lui sticlă de vin. Pentru că vinul şi cocaina mergeau bine împreună, ca peştele cu cartofii prăjiţi, ca ouăle cu şunca, ca sexul cu pastilele Extasy. Dacă avea de gând să renunţe la unul, trebuia să renunţe şi la celălalt. Dimpreună cu locul de muncă, pentru că, după ani întregi de zburat cu ajutorul aripilor date de chimicale, nu credea că ar mai fi putut sau ar mai fi voit să facă asta treaz.

Treaz. Ce cuvânt îngrozitor. Implica seriozitate, sensibilitate, solemnitate, stabilitate — nimic din ceea ce l-ar fi putut caracteriza pe Hazard, care-şi ilustra cu brio numele în tot ceea ce făcea. Îşi apăsă ferm coapsa dreaptă, care

i se mişca necontrolat sub masă. Băgă de seamă şi că scrâşneşte din dinţi. Nu mai dormise aşa cum trebuie de 36 de ore, din noaptea pe care o petrecuse cu Blanche. Creierul activ, disperat după stimulare, se lupta împotriva corpului, obosit mort, care nu voia decât să zacă. Hazard îşi dădu seama că era, în sfârşit, complet epuizat, din toate punctele de vedere. I se luase de toată această viaţă a lui, ca un carusel, cu veşnicele urcuşuri şi coborâşuri, mereu învârtindu-se în cerc. I se luase de penibilul apelurilor lui disperate către dealer, de trasul pe nas şi de hemoragiile nazale din ce în ce mai dramatice. Linia trasă ocazional la vreo petrecere, care-i dădea aripi, se transformase într-o rutină pe care trebuia s-o continue în fiecare dimineaţă, doar ca să se poată ridica din pat.

De vreme ce nimănui nu părea să-i pese de caietul abandonat, Hazard îl deschise. Paginile erau acoperite cu scris de mână, strâns şi îndesat. Încercă să citească, însă literele îi jucau în faţa ochilor. Hazard închise un ochi şi privi din nou pagina. Cuvintele se aşezaseră în rânduri puţin mai ordonate. Sări câteva pagini şi băgă de seamă că erau două tipuri de scris — primul, delicat şi caligrafic, al doilea: mai simplu, rotund, scris de o altă mână. Hazard era curios, însă cititul cu un singur ochi era obositor şi-l făcea să pară nebun, aşa că închise caietul şi-l îndesă în buzunarul de la jachetă.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, încercând să găsească ceva de scris în buzunar, Hazard descoperi din nou caietul. Îi luă ceva ca să-şi aducă aminte cum ajunsese acolo. Avea mintea înceţoşată. Îl chinuia o durere îngrozitoare de cap şi, deşi nu-şi amintea să fi fost vreodată mai obosit, nu putea să adoarmă. Se întinse pe patul răvăşit, cu aşternuturi asudate, ţinând strâns la piept caietul şi începu să citească.

Cât de bine îi cunoşti pe oamenii care locuiesc lângă tine? Ei cât de bine te cunosc? Ştii măcar numele vecinilor tăi? Ai băga de seamă dacă ar avea necazuri sau dacă nu ar ieşi din casă cu zilele?

Hazard zâmbi. Era un drogat. Singura persoană de care-i păsa era el însuşi.

Ce s-ar întâmpla dacă ai spune adevărul?

Ha! Ar fi fost arestat probabil. Concediat cu siguranţă. Deşi acum era prea târziu ca să-l mai concedieze.

Hazard citi mai departe. Îi era simpatic Julian. Dacă s-ar fi născut cu vreo 40 de ani mai devreme sau dacă Julian s-ar fi născut cu 40 de ani mai târziu, îşi închipuia c-ar fi fost prieteni — ar fi ieşit împreună în oraş, s-ar fi uitat după tipe, ar fi făcut prăpăd. Nu era însă prea convins de ideea de a-şi spune povestea (nu voia să şi-o spună lui însuşi, altcuiva nici atât). Putea să se lipsească de autenticitate. Se ferea de ea de ani de zile. Dădu pagina. La cine, se întrebă, fusese caietul înaintea lui?

Numele meu este Monica şi am găsit acest caiet în cafeneaua mea. După ce ai citit povestea lui Julian despre cum e să te simţi invizibil, îţi inchipui probabil un pensionar obişnuit, îmbrăcat din cap până în picioare în bej, cu elastic la betelie şi pantofi ortopedici. Ei bine, trebuie să-ţi spun că Julian nu e deloc aşa. L-am văzut scriind în acest caiet înainte de a-l abandona. Este cel mai puţin invizibil septuagenar pe care mi-a fost dat să-l întâlnesc. Seamănă cu Gandalf (dar fără barbă) şi se îmbracă precum Rupert Bear, personajul de benzi desenate, cu un sacou din catifea de culoarea muştarului şi cu pantaloni cadrilaţi. Nu minte însă când spune că în tinereţe era superb. Aruncă o privire la autoportretul lui. A fost expus o vreme la National Portrait Gallery.

Hazard întinse mâna după telefon, ca să caute portretul lui Julian pe Google, însă îşi aminti că-l lăsase pe fundul unui rezervor de apă din toaleta unui bar din cartier. Ce-o fi fost în capul lui?

Din păcate însă, eu sunt mult mai puţin interesantă decât Julian.

Hazard nu se îndoia de asta. Îşi putea da seama după scrisul ei precaut, precis, că era o scorţoasă. Măcar nu era una dintre acele femei care desenează feţe zâmbitoare în fiecare „o“.

Iată care este adevărul, îngrozitor de previzibil şi plictisitor biologic: îmi doresc foarte mult un copil. Şi un soţ. Poate că şi un căţel, şi un Volvo. Îmi doresc din toată inima acel nucleu familial stereotip.

Hazard băgă de seamă felul în care Monica folosise cele două puncte. Părea puţin nepotrivit. Nu credea că se mai studiază gramatica în şcoli. Lumea abia dacă mai ştia să scrie. Acum existau doar mesajele şi emoticoanele.

Of, Doamne, cât de groaznic arată asta aşternut pe hârtie. În fond, sunt o feministă. Resping cu desăvârşire ideea că am nevoie de un bărbat care să mă completeze, să mă susţină sau să-mi rezolve treburile. Sunt o femeie de afaceri şi, fie vorba-ntre noi, îmi place să deţin controlul. Probabil aş fi o mamă îngrozitoare. Dar, oricât de mult încerc să privesc lucrurile raţional, tot simt că în lăuntrul meu există un gol care creşte, un gol care într-o zi mă va înghiţi cu totul.

Hazard se opri din citit ca să mai înghită două pastile de Paracetamol. Nu era convins că e în stare să facă faţă acelei angoase hormonale. Una dintre pastile îi rămase în gât şi-l făcu să se înece. Apoi observă un fir lung de păr blond pe perna de lângă el — o amintire dintr-o altă viaţă. Îl scutură pe podea.

Am lucrat ca avocat pentru o companie prestigioasă. Mă plăteau cu o mică avere ca să le aranjez cifrele şi ca să-i fac să pară cavalerii dreptăţii în

privinţa egalităţii dintre sexe. Îmi dădeam viaţa la schimb pentru nişte ore bine plătite. Am muncit cât am putut de mult, inclusiv în mare parte din weekenduri. Când aveam o clipă de timp liber, mergeam la sală şi, pe banda de alergat, încercam să scap de stres.

Viaţa mea socială se limita la petrecerile de la serviciu şi la socializarea cu clienţii. Mi se părea că păstrez încă legătura cu prietenii mei din şcoală şi de la universitate pentru că le vedeam statusurile pe Facebook, însă adevărul e că, de ani întregi, nu i-am mai văzut în viaţa reală decât pe foarte puţini dintre ei.

Probabil că viaţa mea ar fi continuat astfel la nesfârşit, cu ochii în pământ, făcând ceea ce mi se cerea să fac, câştigând promovări şi laude fără nicio valoare. Însă totul s-a schimbat datorită mamei şi unei fete, pe nume Tanya.

N-am întâlnit-o niciodată pe Tanya sau cel puţin nu cred c-am întâlnit-o, însă viaţa ei semăna atât de mult cu a mea — încă un avocat de succes, însă cu zece ani mai mare decât mine. Într-o duminică s-a dus ca de obicei la birou. Şeful ei era acolo. I-a spus că n-ar trebui să vină la muncă în fiecare weekend, că ar trebui să-şi vadă şi de viaţa personală. Şeful avusese cele mai bune intenţii, însă conversaţia a trezit probabil ceva în sufletul femeii. Tanya şi-a dat seama cât de lipsit de sens era totul, pentru că duminica următoare a venit ca de obicei la birou, a urcat cu liftul până la ultimul etaj şi a sărit de pe acoperiş. În ziare a apărut o poză de-a ei de la absolvire, stând între părinţi, cu ochii plini de speranţe şi aşteptări.

Nu voiam să ajung ca Tanya, însă îmi dădeam seama că viaţa mea se îndreaptă spre acelaşi deznodământ. Aveam 35 de ani, eram singură şi singurul lucru important din viaţa mea era munca. Aşa că, după ce străbătuşa mea Lettice a murit, lăsându-mi în urmă o mică moştenire, am pus şi suma considerabilă pe care reuşisem s-o strâng la saltea de-a lungul timpului şi am făcut primul şi singurul lucru surprinzător din întreaga mea viaţă: mi-am dat demisia. Am preluat chiria unei cofetării abandonate de pe strada Fulham şi am transformat-o în cafenea. I-am zis: La Monica.

Cafeneaua La Monica. Hazard o ştia. Era chiar vizavi de barul în care găsise

caietul. Nu intrase însă niciodată. Prefera cafenelele anonime, în care baristele se schimbau mereu şi astfel era mai puţin probabil să observe toate dimineţile în care se târa înăuntru, mahmur, ori faptul că de cele mai multe ori trebuia să despăturească bancnota înainte să plătească. La Monica i se păruse întotdeauna teribil de familial. Plăcut. Numai alimente organice şi reţete de la bunica. Astfel de locuri nu-i dădeau lui Hazard o stare de bine. Şi numele îi tăia tot cheful. La Monica. Era genul de nume pe care te-ai aştepta să-l aibă o învăţătoare. Sau o ghicitoare. Poate o matroană. Madam Monica, masaj thailandez. Nu era un nume potrivit pentru o cafenea. Citi mai departe.

Faptul că acum îmi sunt propriul şef, în loc de un simplu nume într-o complicată structură ierarhică, mă încântă încă (este şi o experienţă din care mai am multe de învăţat; în treacăt fie vorba, Benji nu este primul meu barista). Rămâne însă un vid enorm. Ştiu că sună de modă veche, dar chiar îmi doresc o poveste cu final fericit. Îl vreau pe Făt-Frumos şi vreau să trăim împreună până la adânci bătrâneţi.

Am încercat Tinder. Am avut nenumărate întâlniri. Încerc să nu fac prea multe fiţe, să ignor că nu l-au citit pe Dickens, că au unghiile neîngrijite sau că vorbesc cu gura plină. Am fost implicată în câteva relaţii şi una sau două chiar păreau să se îndrepte spre ceva promiţător. Însă, până la urmă, am rămas cu aceleaşi scuze răsuflate: „Nu e vina ta, ci a mea. Nu sunt pregătit să mă aşez la casa mea…“ etc., etc., etc. Apoi, după şase luni, primesc o notificare pe Facebook cum că şi-au schimbat statutul relaţiei în „logodit“, şi ştiu că a fost vina MEA, însă nu ştiu de ce.

Hazard ar fi putut să se hazardeze el cu un răspuns.

Toată viaţa mi-am făcut planuri. Am avut totul sub control. Sunt genul de om care face liste, care-şi fixează ţeluri şi obiective, care luptă pentru lucrurile pe care şi le doreşte. Dar am 37 de ani şi timpul trece.

37. Hazard rumegă numărul în mintea lui amorţită. Ar fi trecut cu siguranţă peste profilul ei, deşi el avea 38 de ani. Îşi amintea că-i explicase unui coleg de la bancă cum, atunci când te duci la supermarket ca să cumperi fructe (nu că ar fi cumpărat el vreodată fructe sau ar fi mers la supermarket), nu alegi piersicile cele mai coapte, pentru că rişti să putrezească repede. Ştia din experienţă că femeile mature nu aduc decât belele. Aveau aşteptări. Planuri. Trebuia să te aştepţi ca, în câteva săptămâni, să aveţi acea discuţie. Pentru că trebuie să stabiliţi încotro vă îndreptaţi, de parcă v-aţi fi plimbat cu autobuzul 22 prin Piccadilly. Îl trecură fiorii.

De fiecare dată când un prieten pune pe Facebook o ecografie, apăs pe „like“ şi-l sun ca să mă entuziasmez la telefon pentru fericirea lui, însă adevărul este că îmi vine să urlu: de ce eu nu? Apoi, ca să mă liniştesc, trebuie să merg la raionul de mercerie de la Peter Jones, pentru că pe cine ai mai văzut stresat într-o mercerie, printre bobine de lână, andrele şi nasturi asortaţi?

Bobină? Exista cuvântul ăsta în dicţionar? Şi mercerie? Nu erau arhaisme? Lumea cumpăra totul de-a gata de la Primark, nu-i aşa? Şi ce mod ciudat de a scăpa de stres avea! Mult mai puţin eficient decât datul unui pahar de votcă pe gât. Dumnezeule, de ce-şi adusese aminte de votcă?

Îmi ticăie ceasul biologic atât de tare, încât nu pot să dorm noaptea. Stau întinsă în pat, blestemându-mi hormonii care mă transformă într-un clişeu.

Aşa că, iată! Am făcut ce cerea Julian. Sper doar că nu voi regreta.

Cât despre Julian, ei bine, am un plan.

Bineînţeles că avea un plan, îşi zise Hazard. Cunoştea bine genul ăsta de femei. Planul era probabil organizat pe secţiuni, fiecare cu câte un indicator de performanţă. Îi amintea de o fostă prietenă de-ale lui care, într-o seară de

neuitat, îi făcuse o prezentare PowerPoint despre relaţia lor — puncte tari, puncte slabe, oportunităţi şi riscuri. Fusese destul de isteţ încât să pună punct acelei poveşti.

Ştiu exact cum să-l facem să iasă din nou în lume. Am făcut un afiş care anunţă că suntem în căutarea unui artist local, care să predea săptămânal, pe seară, un curs la cafenea. L-am pus în fereastră, aşa că acum trebuie doar să aştept ca Julian să aplice. Iar acest caiet îl voi lăsa pe o masă în barul de peste drum. Dacă tu eşti persoana la care a ajuns, înseamnă că tot ceea ce urmează să se întâmple mai departe depinde întru totul de tine.

Hazard îşi coborî privirea spre mâinile sale, aflate în completă antiteză cu expresia „pe mâini bune“. Nu i se opriseră din tremurat de la ultimul episod, de acum 24 de ore, de când găsise caietul. La naiba. De ce tocmai el? Lăsând la o parte orice altceva, a doua zi părăsea ţara. Trebuia să treacă pe la cafeneaua Monicăi în drum spre metrou. Se gândea să-şi ia o cafea, să vadă ce fel de persoană este şi să-i lase caietul ca să-l dea mai departe cuiva mai nimerit. Pe când se pregătea să-l închidă, Hazard observă că Monica mai notase ceva pe pagina următoare.

P.S. Am îmbrăcat caietul cu o copertă transparentă din plastic ca să-l protejez puţin, însă te rog să ai grijă şi să nu-l laşi în ploaie.

Spre surprinderea lui, Hazard se trezi zâmbind.

7

Julian

Julian dezlipi bileţelul scris de mână de pe uşă şi intră. Nu stătu să-l citească. Ştia ce zice şi, în plus, era scris tot cu litere mari, ceea ce i se părea un ton răstit şi cam nepoliticos, nedemn de luat în seamă.

Julian îşi pregăti o cană cu ceai şi se aşeză în fotoliu. Îşi desfăcu şireturile şi-şi dădu jos pantofii, apoi îşi întinse picioarele pe taburetul vechi şi ponosit, cu urmele tălpilor lui săpate în tapiţerie. Luă cea mai recentă revistă mondenă pe care şi-o cumpărase — Bazaar — pe care o citea cu parcimonie, ca să-i ajungă până la sfârşitul săptămânii, şi, când era pe cale să se cufunde mai adânc în lectură, fu nepoliticos întrerupt de un ciocănit în fereastră. Se adânci şi mai mult în fotoliu, în aşa fel încât să nu i se observe capul din spate. În ultimii 15 ani devenise adeptul ignorării vizitatorilor. Îl ajuta faptul că ferestrele casei lui nu mai fuseseră spălate de tot cam atâta timp, opacitatea lor fiind o consecinţă fericită a neglijenţei sale.

Vecinii lui Julian ajunseseră să fie incredibil de intruzivi prin încercările lor de a-i atrage atenţia. Lăsă jos revista cu un oftat şi ridică bileţelul. Îl citi, crispându-se la semnul de exclamare care îi urma numele.

D-LE JESSOP!

TREBUIE SĂ DISCUTĂM!

NOI (VECINII DUMNEAVOASTRĂ) AM VREA SĂ ACCEPTĂM

OFERTA PROPRIETARULUI.

AVEM NEVOIE DE APROBAREA DUMNEAVOASTRĂ,

FĂRĂ DE CARE NU PUTEM DEMARA PROCEDURA.

VĂ RUGĂM S-O CONTACTAŢI PE PATRICIA ARBUCKLE, NR. 4

ÎN CEL MAI SCURT TIMP POSIBIL

Julian îşi achiziţionase casa în 1961 printr-un contract pentru 67 de ani. Din punctul de vedere al tânărului de 20 de ani, asta părea o eternitate, în mod sigur ceva cu care să-ţi baţi capul. Acum mai rămăseseră doar zece ani din contract, iar proprietarul refuza să extindă perioada pentru că voia să folosească terenul pe care erau construite casele pentru a ridica „un complex de divertisment corporatist“, orice ar fi însemnat asta, pentru stadionul Stamford Bridge. Stadionul crescuse şi se modernizase în tot acest timp pe care Julian îl trăise în umbră, în schimb Julian devenise mai mic şi mai demodat. Acum ameninţa să explodeze, ca un buboi monstruos, şi să-i înece pe toţi într-un râu de puroi.

Julian ştia că logic era să accepte. Dacă locatarii ar fi aşteptat să le expire contractele, proprietăţile şi-ar fi pierdut orice valoare. Patronul era dispus să le cumpere acum, la preţul pieţei. Nu avea însă niciun interes să cumpere toate casele vecinilor lui Julian atâta timp cât bătrânul îi rămânea pe cap, cu căsuţa lui, în mijlocul şantierului pe care îşi dorea să construiască altceva.

Julian ştia că vecinii lui erau din ce în ce mai disperaţi, confruntându-se cu posibilitatea de a-şi pierde economiile de o viaţă, care erau — ca la mai toţi londonezii — investite în locuinţe. Totuşi, oricât de mult ar fi încercat, nu-şi imagina cum ar putea sta în altă parte. Voia doar să fie lăsat să-şi trăiască ultimii ani în casa în care locuise pentru cea mai mare parte a vieţii. Cu siguranţă nu cerea prea mult! Un deceniu era de ajuns. La ce i-ar fi folosit lui banii de la proprietar? Investiţiile sale îi aduceau un venit decent, nu ducea o viaţă extravagantă, iar pe cele câteva rude pe care le mai avea nu le mai văzuse de ani întregi. Nu avea nicio remuşcare la gândul că moştenirea lor va dispărea în vâltoarea hârţogăriilor şi a termenelor expirate.

Ştia că ar fi fost o dovadă de egoism să refuze oferta. Julian îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii fiind egoist şi, de ceva vreme, ajunsese să plătească pentru asta. Îşi dorea din tot sufletul să fie un om nou — care se căieşte, umil chiar. Aşa că nu spusese „nu“. Dar nici „da“ nu putea să spună; în schimb, îşi băga la modul metaforic capul metaforic de struţ în nisipul metaforic şi ignora problema, în ciuda faptului că ştia că astfel aceasta nu va dispărea.

După vreo cinci minute de ciocănituri din ce în ce mai puternice şi o ultimă exclamaţie disperată — Ştiu că eşti acasă, moşule! —, vecina lui Julian se dădu în cele din urmă bătută. Moş? Serios acum.

Căsuţa lui Julian era mai mult decât o locuinţă şi, categoric, mult mai mult decât o investiţie financiară. Era totul pentru el. Păstra toate amintirile trecutului şi era singurul loc în care îşi putea imagina viitorul. De fiecare dată când se uita spre uşa din faţă, îşi amintea de momentul în care îşi trecuse mireasa peste prag, cu inima plină de sentimente, convins că femeia pe care o ţinea în braţe era singura fiinţă de care va avea vreodată nevoie. Când era la aragaz, o vedea cu ochii minţii pe Mary cu şorţuleţ, cu părul strâns la spate, amestecând cu un polonic în faimoasa ei tocană de vită înăbuşită în vin roşu. În faţa şemineului o vedea alături de el, cu genunchii strânşi la piept, cu părul ei tuns bob alunecându-i în faţă în timp ce citea cel mai nou roman de dragoste, împrumutat de la biblioteca din cartier.

Erau şi amintiri mai puţin plăcute. Mary, cu lacrimi pe chip, strângând o scrisoare de dragoste pe care o găsise prinsă de şevalet de unul dintre modelele lui. Mary, în capul scărilor în spirală care dădeau spre dormitorul lor, aruncându-i în cap pantofii cu toc ai unei alte femei. Adesea, când se uita în oglindă, o vedea acolo pe Mary, întorcându-i privirea, cu ochi trişti şi plini de dezamăgire.

Julian nu se ferea de amintirile urâte. Ba chiar le invoca. Îşi ispăşea astfel păcatele. Şi, în mod straniu, se simţea alinat. Avea astfel dovada că încă putea simţi ceva. Durerea pe care ele i-o provocau îl elibera pentru câteva clipe, îl făcea să se simtă ca atunci când îşi trecea peste piele bisturiul şi o privea sângerând, lucru pe care-l făcea doar în zilele foarte negre. În plus, acum pielea i se vindeca mult mai greu.

Julian îşi plimbă privirea de-a lungul pereţilor. Aproape fiecare centimetru

era acoperit de tablouri şi schiţe înrămate. Fiecare dintre ele avea povestea ei. Ar fi putut să le privească ore întregi. Rememora conversaţiile pe care le avusese cu diferiţii artişti, sfaturile şi ideile pe care şi le împărtăşiseră la un pahar de vin. Îşi amintea cum ajunsese fiecare dintre ele în această casă — cadouri aniversare, daruri în semn de apreciere pentru ospitalitatea lui Mary sau achiziţii care-i atrăseseră atenţia în mod special pe la vreo expoziţie privată. Până şi locul în care erau aşezate avea o anumită însemnătate. Unele tablouri erau aranjate cronologic, altele tematic — femei frumoase, obiective londoneze, perspective originale, clarobscur. Cum ar fi putut să le mute pe toate? Cum şi-ar fi găsit ele locul altundeva?

Era aproape ora 5 seara. Julian scoase o sticlă de Bailey’s din dulap şi turnă din el cu grijă într-o sticluţă de argint. Apoi îşi luă haina pe el şi, după ce se asigură că drumul e liber, fără vecini furioşi, plecă spre cimitir.

Băgă de seamă de la depărtare că mormântul amiralului avea ceva diferit, însă abia după ce se apropie pricepu despre ce era vorba. Era încă o scrisoare — scrisă pe o hârtie albă, cu cerneală neagră. Oare vecinii lui îi lăsau acum bilete peste tot? Îl urmăreau? Simţea cum supărarea i se adânceşte. Îl persecutau. Pe măsură ce se apropia, îşi dădu seama că nu era vorba, de fapt, despre niciun mesaj de la vecinii lui. Era un anunţ pe care-l mai văzuse, chiar în dimineaţa aceea. Nu-i dăduse prea mare atenţie atunci, însă acum i se părea evident că fusese scris special pentru el.

8

Monica

Pe la sfârşitul săptămânii, Monica începuse să-şi piardă încrederea în planul ei strălucit. Trecuseră mai multe zile de când pusese anunţul în fereastra cafenelei, însă nici urmă de Julian. Între timp, fusese nevoită să refuze politicos o droaie de candidaţi pentru postul de profesor de artă, iar motivele pe care le invoca deveneau din ce în ce mai ilare. Cine să ghicească că existau atât de mulţi artişti locali în căutare de muncă? Ca fost avocat, era de asemenea dureros de conştientă că încalcă toate regulile de angajare, deşi într-un fel se bucura că, pentru prima oară în viaţă, făcea ceva nu întocmai ca la carte.

O altă problemă era că, de fiecare dată când cineva intra în cafenea, Monica se trezea întrebându-se dacă nu cumva era persoana care găsise carnetul pe care-l lăsase în bar, la o masă goală, şi-i citise aberaţiile îngrozitoare de fată bătrână şi disperată. Off. Unde-i fusese capul? Dac-ar fi putut cumva să le şteargă ca pe o postare prost gândită de pe Facebook. Autenticitatea, decise, era supraapreciată.

O femeie se apropie de tejghea. Ţinea în braţe o bebeluşă, nu mai mare de trei luni, îmbrăcată cu pulover şi cea mai drăguţă rochiţă de inspiraţie clasică. Fetiţa o fixă pe Monica cu ochii ei mari şi albaştri, care păreau să fi descoperit abia recent cum să zăbovească asupra lucrurilor. Monica îşi simţi stomacul ghem. Îşi repetă mental mantra ei secretă: Sunt o femeie puternică şi independentă. Nu am nevoie de tine… De parcă ar fi putut să-i citească gândurile, bebeluşul începu să plângă. Avea faţa roşie ca a emoticonului care

exprimă furie. Monica îi şopti: Mersi! şi se întoarse să prepare ceaiul de mentă. Exact când se pregătea să întindă cana, uşa de la cafenea se deschise şi intră Julian.

Ultima oară când îl văzuse era îmbrăcat ca un gentleman excentric din epoca edwardiană. Monica presupusese că întreaga garderobă îi este inspirată de acea perioadă. Aparent se înşelase, căci astăzi era îmbrăcat în stil neoromantic, circa 1980. Purta pantaloni strâmţi de culoare neagră şi cizme din piele întoarsă până la glezne, cu volane. O mulţime de volane. Era acea ţinută de obicei completată cu ajutorul tuşului pentru ochi. Monica răsuflă uşurată pentru că Julian nu mersese atât de departe.

Se aşeză la aceeaşi masă din Bibliotecă pe care o ocupase data trecută. Monica merse, puţin cam agitată, să-i ia comanda. Îi văzuse oare anunţul? De aceea venise? Se uită spre fereastra cafenelei, acolo unde îl afişase. Dispăruse. Se mai uită o dată, de parcă ar fi putut să reapară ca prin magie, însă nu, rămăseseră în urmă doar nişte urme de la scotch-ul cu care prinsese colţurile. Îşi propuse să nu uite să şteargă semnele cu puţin oţet.

Ei bine, se zisese cu planul acela. Iritarea i se metamorfoză repede în uşurare. Oricum fusese o idee stupidă. Se apropie de Julian cu mai multă încredere, acum că ştia că acesta venise doar pentru cafea.

— Cu ce vă pot servi? întrebă, veselă.

— O cafea neagră, tare, vă rog! îi răspunse.

Nu era genul care să comande ceva pretenţios, cum ar fi un flat white, îşi zise. Bătrânul împături hârtia pe care o ţinea în mână, o netezi şi o aşeză pe masa din faţa lui. Era anunţul ei. Însă nu cel original, ci o copie. Monica simţi cum se înroşeşte.

— Greşesc când spun că anunţul acesta mi se adresează? întrebă Julian.

— De ce? Sunteţi artist?

Se bâlbâise. Ca un concurent de la Roata norocului, care încearcă să găsească răspunsul corect, nesigur dacă ar trebui să spună adevărul sau să blufeze.

O privi în ochi o vreme, ca un şarpe care hipnotizează un şoricel.

— Da, sunt. Tocmai de aceea cred că anunţul dumitale a fost lipit pe un perete din zona Stadionului Chelsea, acolo unde locuiesc. Şi nu într-un singur exemplar, ci în trei.

Împunse hârtia din faţa lui cu degetul, de trei ori, emfatic.

— Acum, poate că asta a fost o coincidenţă, însă ieri am fost să-l vizitez pe amiral în Cimitirul Brompton, la ora la care mă duc de obicei, şi acolo, pe piatra lui de mormânt, am dat de o altă copie a anunţului dumitale. Aşa că m-am gândit că probabil mi-ai găsit carneţelul şi că vrei să-mi comunici ceva. Apropo, nu ştiu ce să zic despre fontul pe care l-ai folosit. Eu aş fi rămas la Times New Roman. Cred că nu prea ai cum să dai greş cu Times New Roman.

Monica, încă stând în picioare lângă masa lui Julian, ajunsese să se simtă ca o şcolăriţă neastâmpărată pe care o mustră directorul. Sau cel puţin aşa credea, pentru că ea, desigur, nu se aflase niciodată într-o asemenea situaţie.

— Se poate? întrebă, făcând un semn spre scaunul din faţa lui Julian.

Julian îşi înclină uşor capul. Monica se aşeză şi stătu câteva clipe ca să se adune. Nu avea să se lase intimidată. Îşi aminti de mama ei.

— Dacă ai emoţii, închipuieşte-ţi că eşti Boudicca, regina celţilor! Sau regina Elisabeta I ori Madonna!

— Mama lui Iisus? întrebase.

— Nu, prostuţo! Ea era prea umilă şi blândă! Ziceam de cântăreaţă.

Mama ei izbucnise într-un râs nestăpânit, atât de răsunător, încât vecinii veniseră să le bată în perete.

Aşa că Monica se gândi la Madonna şi-i întoarse o privire neînfricată bărbatului impunător şi puţin şaşiu din faţa ei.

— Ai dreptate, eu ţi-am găsit carnetul, iar acel mesaj era scris într-adevăr

pentru tine, însă nu eu l-am lipit pe peretele tău, şi nici pe mormântul amiralului.

Julian îşi ridică o sprânceană, arătându-şi astfel în mod vădit scepticismul.

— Eu am făcut doar un exemplar şi l-am lipit în fereastră.

Făcu semn cu capul spre golul în care fusese prins semnul.

— Asta este o copie. N-am făcut-o eu. Mă întreb cine a făcut-o totuşi.

Întrebarea asta o rodea. De ce i-ar fi furat cineva posterul?

— Ei bine, dacă n-ai fost tu, înseamnă că a fost o altă persoană care mi-a citit povestea. Altfel cum ar fi putut să ştie unde locuiesc? Sau despre povestea cu amiralul? Nu poate fi o coincidenţă că singura piatră de mormânt pe care era lipită o copie a anunţului tău este cea pe care o vizitez de patruzeci de ani.

Disconfortul Monicăi crescu odată ce-şi dădu seama că, dacă erau şi alţii care citiseră povestea lui Julian, însemna c-o citiseră şi pe a ei. Înlătură gândul acesta pentru moment, fiind mult prea jenant ca să-l analizeze acum. Avea însă să revină asupra lui cu siguranţă mai târziu.

— Aşadar, te interesează postul? Vrei să predai un curs seral? Aici, la cafenea?

Întrebarea ei rămase în aer pentru o perioadă atât de lungă, încât Monica se gândi că poate ar trebui s-o repete. Însă faţa lui Julian se încreţi ca un acordeon şi bărbatul zâmbi.

— Păi, de vreme ce şi tu şi, după câte se pare, alţii v-aţi străduit atât de mult, ar fi nepoliticos din partea mea să refuz, nu crezi? Apropo, mă numesc Julian.

Îi întinse mâna.

— Ştiu! răspunse ea şi-i strânse mâna. Eu sunt Monica.

— Abia aştept să lucrăm împreună, Monica. Am sentimentul că noi doi am putea deveni prieteni.

Monica merse să-i pregătească băutura, simţindu-se de parcă tocmai primise o medalie la Cercetaşi.

9

Hazard

Hazard privi pe geam la plaja în formă de semilună, încadrată de palmieri. Marea Chinei de Sud era perfectă — de un albastru azuriu—, iar pe cer nu era niciun nor. Dac-ar fi văzut imaginea asta pe Instagram, s-ar fi gândit că a fost editată în Photoshop. Dar acum, după trei săptămâni petrecute în acest loc, toată această perfecţiune începea să-l calce pe nervi.

În timpul plimbărilor lui matinale pe plajă (înainte ca nisipul să se încingă prea tare pentru a te mai putea plimba desculţ), se trezi dorindu-şi să găsească, ca acasă, un rahat de câine întins pe nisipul alb şi fin ca o pudră. Orice ar fi putut sparge frumuseţea aceea monotonă. Lui Hazard îi venea adesea să strige după ajutor, însă ştia că plaja asta era ca o planetă pierdută în spaţiu; nu te-ar fi auzit nimeni.

Hazard mai vizitase insula cu cinci ani în urmă. Stătuse în Koh Samui cu nişte prieteni şi veniseră aici cu o barcă, pentru câteva zile. Atunci i se păruse prea izolată pentru gustul lui, era nerăbdător să se întoarcă la barurile, cluburile şi petrecerile sub clar de lună din Samui, ca să nu mai vorbim că-i lipseau electricitatea, apa caldă şi internetul. Dar, ascuns între amintirile sordide despre aventuri de o noapte, mesaje porcoase trimise la beţie şi întâlniri pe alei întunecate cu traficanţi dubioşi, acest loc strălucea ca o oază de linişte în deşertul arid al trecutului său recent. Aşa că, în clipa în care se hotărâse că trebuie s-o ia de la capăt şi să îşi refacă viaţa, îşi rezervase un bilet doar dus. Era convins că insula era destul de izolată şi că se afla destul de departe de toate tentaţiile care l-ar fi putut băga în bucluc. Era şi destul de

ieftină încât să poată trăi luni întregi, la nevoie, din ultimul lui bonus de la serviciul din oraş.

La un capăt al plajei se afla o cafenea, Lucky Mother, iar la celălalt un bar: Monkey Nuts (botezat după singurele aperitive pe care le serveau). Între ele, ca un şirag de perle, lipsite însă de strălucire, se aflau douăzeci şi cinci de cabane cu vedere la mare, ridicate printre palmieri. Hazard stătea la numărul opt. Era o locuinţă simplă, din lemn, nu cu mult mai mare decât magazia din curtea tatălui său.

Avea un dormitor, ocupat aproape în întregime de un pat dublu, acoperit cu o plasă uriaşă de ţânţari, plină de găuri suficient de mari cât să lase să pătrundă bande întregi de insecte înfometate. Pe o parte era înghesuită o baie mică cu o toaletă şi un duş cu apă rece, ca un fel de barcă de salvare lipită de nava-mamă. Ferestrele erau puţin mai mari ca nişte hublouri, căptuşite şi ele cu plasă împotriva ţânţarilor. Singurele piese de mobilier erau o noptieră improvizată dintr-o ladă de bere Tiger, un raft care adăpostea o colecţie eclectică de cărţi, lăsate moştenire lui Hazard de călătorii care trecuseră pe acolo înaintea lui, şi câteva cârlige de care-şi atârnase numeroasele saronga pe care le cumpărase din oraş. Se întreba ce ar fi zis camarazii lui dacă l-ar fi văzut plimbându-se toată ziua îmbrăcat doar cu o fustă.

Hazard se legăna uşor într-un hamac, atârnat de-a lungul punţii de lemn care se întindea paralel cu cabana sa. Privi cum o mică barcă cu motor îi recuperează pe cei cincisprezece turişti de o zi din Samui, lăsându-i în urmă doar pe locuitori. Soarele cobora în mare, iar cerul căpăta nuanţe uimitoare de roşu şi portocaliu. Hazard ştia că în curând avea să fie întuneric. Acolo, aproape de ecuator, soarele îşi făcea ieşirea din scenă în grabă. Nu semăna deloc cu despărţirile lungi, cu retragerea lui fastuoasă de acasă. Era ca atunci când se dă stingerea într-un cămin.

Auzi generatorul de la Lucky Mother huruind şi mirosul de petrol ajunse până la el, odată cu zgomotele făcute de Andy şi Barbara (o europenizare a numelor lor thailandeze, aproximată de Hazard), care începeau să pregătească masa de seară.

Se împlineau 23 de zile de când Hazard nu mai consumase niciun fel de băutură alcoolică ori drog. Ştia acest lucru cu certitudine, pentru că ţinuse

socoteala pe tăblia de lemn a patului său, însemnând acolo zilele mai degrabă ca un prizonier din Alcatraz, nu ca un turist aflat într-unul dintre cele mai frumoase locuri de pe pământ.

În acea dimineaţă numărase patru buchete a câte cinci liniuţe, plus trei linii încă neprinse în buchet. Fuseseră nişte zile lungi, punctate de valuri de durere, transpiraţie abundentă şi frisoane, însoţite de nopţi încărcate de vise care păreau foarte reale, în timpul cărora îşi retrăise cele mai nebune excese. Chiar în urmă cu o noapte visase că trage pe nas o linie de cocaină de pe abdomenul plat şi bronzat al Barbarei. Abia dacă putuse s-o privească în ochi la micul dejun.

Cu toate acestea, Hazard începea să se simtă mai bine, cel puţin din punct de vedere fizic. Ceaţa şi oboseala începuseră să se ridice, însă fuseseră înlocuite de un tsunami de emoţii. Sentimentele acelea nesuferite de vinovăţie, regret, teamă, plictiseală şi groaza că va fi întotdeauna recucerit de un pahar de votcă sau de o linie de cocaină. Îl hăituia amintirea secretelor pe care le dezvăluise de dragul unei poante bune, amintirea iubitelor trădate pentru o partidă rapidă de sex într-o toaletă dintr-un club de noapte, a greşelilor dezastruoase făcute la locul de muncă, surescitat fiind de sentimentul de invulnerabilitate indus chimic. Şi, în mod straniu, în mijlocul acestei teribile introspecţii, se trezea adesea gândindu-se la poveştile din caietul verde. Avea viziuni cu Mary încercând să ignore modelele lui Julian; cu Julian, care-şi sfâşia pânzele în miezul nopţii; cu Tanya zobită de asfalt şi cu Monica servind brioşe şi visând la poveşti de dragoste.

Atunci când intrase în cafeneaua La Monica, pentru a returna caietul, Hazard îşi dăduse seama, spre groaza lui, că Monica era aceeaşi femeie de care se izbise în noaptea de dinainte să-şi dea demisia şi să renunţe la vechea lui viaţă. Făcuse cale întoarsă repede, înainte ca ea să-l observe. Aşadar păstra caietul cu el şi, cu cât trecea mai mult timp, cu atât secretele pe care acestea le conţinea i se înrădăcinau în creier şi refuzau să-l părăsească. Se întreba dacă Monica reuşise să-l convingă pe Julian să predea cursul de artă, se gândea la ce fel de tip i s-ar potrivi mai bine Monicăi.

Zgomotul unui clopoţel străbătu plaja. Ora 19. Vremea pentru cină. La Lucky Mother se servea un singur fel de mâncare. Era singurul loc situat la o distanţă rezonabilă, ce putea fi străbătută pe jos, unde puteai lua masa, aşa că

mâncai ce ţi se oferea. După câteva decenii în care avusese de făcut nenumărate alegeri, fiecare decizie având alte urmări, ramificându-se — ceai sau cafea? Cappuccino, americano sau cu lapte? Lapte obişnuit, degresat sau de soia? — aici găsea lipsa opţiunilor reconfortantă.

Restaurantul cu terasă, cu podea de lemn şi acoperiş de stuf, avea o masă mare, care se întindea pe toată lungimea. Mai erau câteva mese mai mici, risipite ici şi colo, însă muşteriii mai noi îşi dădeau seama destul de repede că dacă voiai să fii de-al casei trebuia să te alături grupului, la masa comună. Altfel toată lumea s-ar fi uitat la tine suspicios, bănuind că ai ceva de ascuns.

Cum stătea şi-i urmărea pe ceilalţi rezidenţi de pe insulă îndreptându-se spre Lucky Mother, lui Hazard îi veni o idee. Mulţi dintre cei pe care-i cunoscuse erau din Londra ori cel puţin plănuiau să viziteze oraşul. Ar fi putut să interacţioneze cu ei şi să vadă care ar putea fi un prieten bun pentru Monica. Până la urmă, ştia câteva lucruri despre ea. Mai multe decât se deranjase vreodată să afle despre vreuna dintre prietenele lui. Ar fi putut să fie ca o zână bună pentru ea, Cupidonul ei personal. Ar fi fost distractiv. În orice caz, măcar ar fi avut ceva de făcut.

Hazard se aşează la locul lui, simţindu-se energizat de noua lui misiune, şi-i cercetă pe furiş pe ceilalţi meseni. Din câte ştia, era acum al patrulea cel mai vechi rezident al insulei. Majoritatea oamenilor nu stăteau mai mult de cinci zile.

Neil, vecinul lui Hazard de la numărul nouă, era cel care se afla pe insulă de cel mai mult timp. Aproape un an. Inventase un tip de aplicaţie pe care o vânduse unei mari companii şi de atunci se bucura de o viaţă de hippie. Încercase să-l înveţe pe Hazard să mediteze pentru că-i simţise probabil tulburările lăuntrice —, însă Hazard nu reuşise să-şi golească mintea, pentru că se tot gândea la picioarele lui Neil, care erau acoperite de piele moartă, gălbejită, cu unghii groase şi uscate, ca nişte copite. Asta îl descalifica pe Neil în ochii lui Hazard. Oricât de disperată ar fi fost Monica, picioarele alea nu se mai spălau în veci. În fapt, lui Neil chiar i-ar fi trebuit o baie bună. Monica părea genul de persoană care pune mare preţ pe igiena personală.

Rita şi Daphne erau celelalte două rezidente mai vechi, amândouă la pensie, una dintre ele văduvă, cealaltă fată bătrână, amândouă obsedate de importanţa

bunelor maniere. Hazard o urmări pe Rita cum îi aruncă priviri sfredelitoare unui mesean care se întinsese în mod nepoliticos prin faţa ei ca să ia o carafă cu apă. Fiecare dintre ele avea propria cabană. În teorie, Daphne locuia la numărul şapte, dar Hazard, care ajunsese să se scoale cu noaptea-n cap, o vedea intrând pe uşă dimineaţa, în loc să iasă, ceea ce-l făcea să bănuiască faptul că cele două se bucurau de o aventură safică, acum, în toamna vieţii. Până la urmă, de ce nu?

Cu zâmbetul pe buze, Andy aşează în faţa lui Hazard un fel de mâncare care conţinea un peşte prăjit uriaş, destul de mare cât să-l poată împărţi cu încă două sau trei persoane. Ochiul antrenat al lui Hazard cercetă mai departe persoanele de la masă, lăsând la o parte toate cuplurile aflate în diferite stadii de îndrăgostealã şi bărbaţii sub vârsta de 30 de ani. Chiar dacă vreunul dintre ei ar fi fost destul de deschis la minte încât să se cupleze cu o femeie mai matură, era puţin probabil că ar fi fost şi pregătiţi pentru procreere, un aspect care era, pentru Monica, de maximă importanţă.

Hazard îşi opri ochii pentru câteva clipe asupra a două fete din California. Nu erau, bănuia, mai mari de 25 de ani şi păreau ca scoase din cutie, aveau acea prospeţime strălucitoare. Hazard se întrebă leneş dacă ar face o mişcare pentru vreuna dintre ele. Poate pentru amândouă chiar. Însă nu se simţea pregătit să se reapuce de curtat fără încrederea falsă pe care ţi-o dă un pahar de băutură sau o linie de cocaină.

Nu mai făcuse sex, îşi dădea acum seama, de când fusese cu Blanche.

De fapt, nu mai făcuse sex treaz de când… Derulă firul amintirii în urmă fără să poată găsi ceva, aşa că se mulţumi cu de mult. Ideea de sex treaz i se părea înfricoşătoare. Cum puteai fi lucid în timpul unui act atât de intim şi de revelator? În mod sigur toate sforţările, lipăielile şi gemetele, uneori flatulenţa, ar fi mult prea jenante fără efectul narcoticelor, nu? Poate că nu mai avea să facă sex niciodată. În mod straniu, gândul acesta era mai puţin înfricoşător decât cel de a nu mai putea să bea sau să se drogheze vreodată. Iar cu acesta din urmă se obişnuise deja de săptămâni întregi.

Hazard se întoarse spre suedezul din stânga sa, întinzându-i mâna. Părea un candidat bun, pentru început.

— Bună! Ai venit de curând, nu? Eu sunt Hazard.

— Gunther! răspunse acesta.

Avea un zâmbet care oferea un bun exemplu de măiestrie dentară scandinavă.

— De unde vii şi încotro te îndrepţi? începu Hazard.

Era replica standard cu care se deschideau toate discuţiile pe insulă, cam cum erau întrebările despre vreme acasă. Aici nu avea niciun rost să discute despre vreme, pentru că era mereu neschimbată.

— Sunt din Stockholm şi mă îndrept spre Bangkok, Hong Kong şi apoi Londra. Tu?

Atunci când auzi de Londra, Hazard se felicită în gând pentru alegerea făcută. Planul lui ar fi putut să meargă.

— Eu sunt din Londra şi am venit să stau aici pentru câteva săptămâni, cât sunt între două joburi.

Hazard discută tot felul de nimicuri cu Gunther în timp ce-şi mânca peştele. Îi era greu să se concentreze asupra conversaţiei, pentru că era pur şi simplu fascinat de berea rece a suedezului. Picăturile de condens se scurgeau pe sticlă. Hazard începea să-şi facă griji că, dacă nu găsea repede ceva care să-l distragă, ar fi fost în stare să-i fure berea şi s-o dea pe gât.

— Joci table? îl întrebă de îndată ce terminară masa.

— Sigur! răspunse Gunther.

Hazard se îndreptă spre una dintre mesele din colţ, care avea desenată pe o parte o tablă de şah, iar pe cealaltă una pentru table.

— Şi cu ce te ocupi acasă, Gunther? îl întrebă Hazard, în timp ce aranjau piesele.

— Sunt profesor. Tu?

Asta era grozav, îşi zise Hazard. Avea aptitudini pe care le putea cu uşurinţă folosi în altă ţară, îi plăceau copiii şi, după mâinile mari cu unghii frumos tăiate, era un tip îngrijit.

— Am lucrat într-o bancă. Mă ocupam cu tranzacţiile titlurilor de capital, însă vreau să mă reorientez profesional odată ce mă întorc acasă.

Gunther dădu un şase şi un unu. Hazard se aştepta să facă mişcarea clasică şi să-l blocheze. Ratã momentul. Ce amator. Pentru Hazard ar fi fost un punct în minus. Însă îşi aduse aminte repede că nu-l voia pe Gunther ca partener de viaţă pentru el, şi că pe Monica o interesa probabil mai puţin dacă ştie sau nu să joace table.

Hazard trecu la subiect:

— Ai o nevastă acasă, Gunther?

Nu observase nicio verighetă, însă era întotdeauna bine să te asiguri.

— Nu sunt căsătorit. Am o prietenă. Însă cum ziceţi voi chestiei ăsteia? Ce se întâmplă în deplasare rămâne în deplasare, nu?

Dădu din cap aruncând o privire conspirativă spre cele două californiene.

Hazard simţi că-i dispare toată buna dispoziţie. Era bun de gură, dar avea vicii ascunse. Gunther, decise Hazard, cu un fel de nevoie părintească de a o proteja pe Monica, lucru care-l surprinse şi pe el, nu era omul potrivit. Monica merita ceva mai bun. Acum, cât de repede putea oare să cureţe tabla de toate piesele lui Gunther ca să poată merge la culcare?

Odată ajuns înapoi la numărul opt, ţinând strâns lampa cu ulei, pentru că pe timp de noapte generatorul era oprit, Hazard descoperi că nu era obosit. Cu toate acestea, nu voia să se alăture găştii la Monkey Nuts; îl termina gândul că va trebui să-i vadă pe alţii bând, în timp ce el putea doar să soarbă dintr-o cola dietetică. Privi la cărţile de pe raft. Le citise pe toate cel puţin o dată, cu excepţia volumului de Barbara Cartland pe care i-l dăduse Daphne. Încercase, din disperare, să citească primul capitol cu o zi în urmă, însă îi făcuse ochii să sângereze. Şi, deodată, găsi micul caiet al lui Julian, ieşind puţin din rând cu

celelalte cărţi, implorând parcă să fie scos de-acolo. Hazard îl trase de pe raft, luă un pix, deschise la prima pagină albă şi se apucă să scrie.

10

Julian

Julian se trezi cu sentimentul că ceva era diferit. Îi luă o vreme să-şi dea seama despre ce era vorba. În ultimul timp simţea că mintea şi corpul lui funcţionează la viteze diferite. Dimineaţa, la prima oră, corpul i se trezea, însă mintea întârzia să-l ajungă din urmă. Îi lua ceva până-şi dădea seama unde era şi ce se petrece cu el. Era un lucru straniu, pentru că se afla mereu în acelaşi loc şi nu se petrecea niciodată nimic ieşit din comun. Pentru o scurtă bucată de vreme, mintea şi trupul îi funcţionau la unison, apoi, tot restul zilei, trupul îi rămânea cu câţiva paşi în urma minţii, străduindu-se s-o prindă din urmă.

În timp ce medita la asta, Julian îşi fixă privirea asupra dungilor verzi de pe peretele de lângă patul lui. Erau de nuanţe diferite, ca nişte fire de iarbă scăldate în lumina soarelui. Mary le pictase pe când încerca să se hotărască cum să redecoreze camera. Până la urmă, nu fusese aleasă niciuna dintre nuanţe, iar camera rămăsese pictată în acelaşi alb murdar. Poate că acela fusese momentul în care Mary îşi dăduse seama că nu mai avea niciun rost.

Într-un final, Julian îşi dădu seama ce era diferit în acea dimineaţă: avea un scop. Astăzi avea ceva de făcut. Avea o întâlnire. Nişte oameni îl aşteptau. Se bazau pe el. Dădu la o parte cuverturile cu mai mult entuziasm decât de obicei, se ridică din pat şi coborî cu grijă scara în spirală care lega mezaninul, unde se aflau camera lui şi baia, de camera de zi şi bucătăria de la parter. Jos, lipită de frigider, se afla lista lui.

1. Alege o ţinută.

2. Strânge materiale.

3. Magazinul de artă.

4. Recuzită.

5. Să fii la Monica la ora 7 seara, fără întârziere.

Subliniase fără întârziere cu două linii. Nu pentru că ar fi putut să uite, ci pentru că nu mai avusese de ani întregi, cu excepţia programărilor la dentist, o întâlnire la care să fie solicitat să ajungă fără întârziere. Şi asta îl făcea să se simtă, în mod neaşteptat, entuziasmat.

După ce-şi bău prima cafea tare din acea zi, Julian se îndreptă spre dressing. Pe vremea când el şi Mary primeau musafiri peste noapte, aceasta fusese camera de oaspeţi, însă acum era plină cu hainele lui Julian, aşezate pe suporturi de metal, rânduri peste rânduri, cu ghetele şi pantofii aliniaţi dedesubt. Julian îşi adora ţinutele. Fiecare dintre ele păstra o amintire — a unui anumit moment, eveniment sau poveste de dragoste. Dacă închideai ochii şi le inspirai parfumul, puteai să simţi încă nuanţele unei epoci apuse: marmeladă de casă pregătită de Mary, artificii de la un bal mascat din Veneţia sau confetti din petale de trandafir de la o nuntă la Claridge’s.

Şezlongul din colţul camerei era încărcat cu o mulţime de ţinute posibile pentru acea zi. Julian se gândise că pentru alegerea finală noaptea va fi un sfetnic bun. Îmbrăcatul îi lua atât de mult timp zilele astea, încât era absolut esenţial să-şi aleagă toate hainele dinainte. Altfel şi-ar fi petrecut toată ziua în dressing, încheind şi descheind la nasturi cu mâinile lui artritice, care-l ascultau din ce în ce mai puţin. Aruncă un ochi critic asupra diferitelor variante, hotărându-se în cele din urmă să aleagă opţiunea minimalistă. Profesională. Ca pentru un loc de muncă. Nu voia ca ţinuta lui să distragă atenţia de la ceea ce era cu adevărat important: cursul de artă. Apoi Julian merse în atelierul lui cu tavan înalt — inundat de lumina care pătrundea prin acoperişul de sticlă şi prin ferestrele mari, din tavan până în podea — şi

deschise sertarul etichetat CREIOANE. Nu era din fire o persoană organizată. Casa lui era, după standardele oricui, un dezastru. Însă cele două domenii ale vieţii lui care erau îngrijite frumos şi aranjate erau hainele şi materialele pentru pictură. Îşi alese cu grijă mai multe creioane, batoane de grafit şi gume de şters. Unele erau destul de noi, altele erau de pe vremea trupei Beatles, restul se situau între aceste două extreme. Creioanele lui preferate fuseseră ascuţite de atâtea ori încât abia le mai putea apuca între degete, însă nu-l lăsa inima să le arunce. Erau nişte prieteni vechi.

Julian era mândru că putea încă să adune lumea în jurul lui. Doamna aceea drăguţă, Monica, îi spusese că la cursul din acea seară veneau zece oameni. Fusese nevoită chiar să refuze câteva persoane! Se pare că avea încă ce demonstra lumii.

Julian se învârti prin atelier, adunând lucruri care ar fi putut fi de folos noilor săi elevi. Găsi un set de tăbliţe pe care să-şi poată prinde desenele. Trase apoi câteva fâşii din diferite materiale de pe manechine, pentru a le folosi ca fundal. Se opri să răsfoiască un picuţ cărţile lui de referinţă, alese cu drag, pentru a le putea selecta pe cele care i-ar fi putut inspira cel mai mult pe tinerii debutanţi. Încercă să nu se lase distras de colecţia sa de cataloage de expoziţii, organizate cronologic, care l-ar fi putut transporta cu atât de mare uşurinţă în lumea artistică londoneză a anilor ’60, ’70 şi ’80.

Monica cerea cincisprezece lire de persoană pentru cursul de două ore. Lui i se păruse destul de mult, dar ea i-o tăiase: Suntem în Fulham. Oamenii îi plătesc mai mult pe cei care le plimbă câinii. Îi reveneau şaptezeci şi cinci de lire pentru curs (o mică avere!), iar Monica îi dăduse nişte „bani de buzunar“, pentru a achiziţiona materialele de la magazinul de artă.

Julian îşi verifică ceasul de buzunar. Era ora zece dimineaţa. Magazinul de artă se deschidea chiar la această oră.

În timp ce trecea pe lângă cafenea, o zări pe Monica încercând să fenteze coada de la casă, cu o tavă plină cu băuturi în mână. Monica, observase el, nu stătea niciodată locului. Chiar şi atunci când şedea era plină de viaţă. Codiţa de păr negru îi sălta, legănându-se dintr-o parte în alta. Atunci când se concentra la ceva, îşi răsucea o şuviţă în jurul degetului arătător, iar când asculta pe cineva, îşi pleca într-o parte capul, aşa cum făcea bătrânul lui căţel

Jack Russell.

Lui Julian îi lipsea încă Keith, câinele său. Murise la doar câteva luni după Mary. Se învinovăţise, pentru că fusese atât de absorbit de durerea lui, încât nu-i acordase destulă atenţie animăluţului. Keith se uscase pe picioare, pierzându-şi încet-încet energia şi entuziasmul, până când, într-o zi, nu se mai mişcase deloc. Julian încercase şi el să imite această formă lentă, dar hotărâtă de renunţare, însă, şi de această dată eşuase. Dusese corpul lui Keith la cimitir într-o pungă ecologică de supermarket, pe care scria, în mod ironic, Sacoşă pentru Viaţă, şi, asigurându-se că nu-l vede nimeni, îl îngropase lângă amiral.

Monica părea să ştie întotdeauna ce face şi încotro se îndreaptă. În timp ce majoritatea oamenilor se lăsau purtaţi de vicisitudinile vieţii, Monica părea să le ţină sub control, să lupte chiar împotriva lor, în fiecare clipă. O cunoştea doar de vreo săptămână şi reuşise deja să-l pună pe picioare, să aranjeze totul şi să-l introducă într-o realitate alternativă stranie, minunată.

Cu toate acestea, deşi Monica avuse deja un impact uriaş asupra vieţii lui, Julian era conştient de faptul că nu prea o cunoştea. Şi-ar fi dorit foarte mult s-o picteze, de parcă pensulele lui ar fi putut să descopere adevărurile ascunse sub bariera protectoare pe care şi-o ridicase în jur. Julian nu-şi mai dorise de cincisprezece ani să picteze pe cineva.

De câte ori, în ultimii ani, nu mersese pe stradă, minunându-se de toţi acei oameni care treceau grăbiţi pe lângă el, întrebându-se încotro se îndreaptă şi ce anume fac, în timp ce el nu făcea decât să rătăcească fără vreun scop precis, afară de teama că, dacă s-ar opri, ar face-o pentru totdeauna? Însă astăzi era şi el unul dintre acei oameni; trebuia să ajungă undeva.

Julian începu să fredoneze încet, făcându-i pe câţiva oameni să se întoarcă şi să-i zâmbească în timp ce trecea pe stradă. Neobişnuit să primească astfel de reacţii, le aruncă priviri suspicioase, lucru care-i determină să-şi iuţească pasul şi să-şi vadă de drum. La magazinul de artă alese douăzeci de coli de hârtie pentru desen şi le duse la casă. Se gândi cu uimire că nu exista nimic mai incitant şi mai înspăimântător decât o coală albă de hârtie.

— Cumpăr provizii pentru cursul de artă pe care-l predau! îi spuse casierului.

— Aha! îi răspunse acesta.

Nu era tocmai vorbăreţ.

— Mă întreb dacă se vor găsi nişte viitori Picasso la cursul din această seară.

— Numerar sau card?

Casierul avea în piept o insignă cu cinci stele pentru excelenţă în serviciul cu clienţii. Julian se întrebă cum or fi fost cei cu o singură stea.

Următoarea oprire: recuzita.

Julian se opri la magazinul din colţ. Coşuri uriaşe cu fructe şi legume se revărsau până în stradă. Să cumpere un bol cu fructe? Nu. Ar fi prea clişeistic şi plictisitor. Chiar dacă era un curs pentru începători, putea fi totuşi mai palpitant, nu-i aşa? În acea clipă îl plesni mirosul de la negustorul de peşte, de parcă îl lovise cineva peste faţă cu o scrumbie afumată. Privi în vitrină şi — iată! — exact ceea ce căuta.

11

Monica

Monica privi ceasul uriaş din cafenea. Şapte fără două minute. Majoritatea cursanţilor ajunseseră deja şi se încălzeau cu un pahar de vin roşu. Monica oferise primul pahar gratis ca să atragă oamenii să se înscrie la curs. Recrutarea îi cam dăduse bătăi de cap. Fusese nevoită să tragă câteva sfori. Îi cooptase pe câţiva dintre furnizorii ei şi pe iubitul lui Benji, Baz. Flirtase chiar cu băiatul care-i curăţa geamurile, ca să poată ocupa şi ultimul loc, cerându-şi în gând iertare memoriei lui Emmeline Pankhurst. Nevoia te obligă. Acum, dacă se punea şi pe ea la socoteală, erau zece participanţi. Un număr decent. Dacă Benji reuşea să vândă în plus destule pahare de vin şi alte băuturi, ar fi putut să nu iasă chiar în pierdere (după ce-i plătea pe Julian şi pe Benji şi achita materialele), deşi redusese costul primei lecţii la zece lire. Aruncă încă o privire spre ceas. Spera din tot sufletul că Julian nu-şi pierduse entuziasmul.

În cameră se crease zumzet. Cursanţii se întreceau să se laude unii altora cât de lipsiţi de talent artistic sunt. Şi apoi uşa se deschise şi se făcu linişte. Monica le spusese tuturor că Julian este puţin excentric. Pe lângă asta, îi mai şi înflorise puţin CV-ul. Era destul de sigură că Julian nu pictase portretul reginei. Însă nimic din ceea ce povestise ea nu avea cum să-i pregătească pe cursanţi pentru intrarea lui Julian. Iată-l în pragul uşii, cu halatul de pictor fluturând, cu o pălărie burgundă din fetru, cu o cravată cu imprimeu extravagant şi încălţat cu saboţi.

Julian aşteptă câteva clipe, de parcă ar fi voit să dea clasei ocazia să-l

privească pe-ndelete. Apoi, cu zâmbetul pe buze, scoase din halat un homar uriaş. Baz se înecă şi vinul ţâşni peste toată masa şi pe tricoul nou-nouţ al lui Benji.

— Clasă! salută Julian cu o plecăciune mică, însă teatrală.

— Iisuse! îngăimă Baz. E viu?

— E destul de bătrân, dar nu-i mort încă! răspunse Benji.

Baz îşi dădu ochii peste cap.

— Mă refeream la homar, bineînţeles!

— Nu fi poloboc. E roşu. Asta înseamnă că a fost gătit.

— Ce este un poloboc? Vreun soi de peşte? întrebă Baz.

— Nu, ăla e pollock[1]! îi răspunse Benji.

— Credeam că Pollock este un artist!

Baz era mai confuz ca niciodată.

Benji şi Baz stăteau amândoi pe acelaşi fotoliu, întrucât nu avuseseră destule scaune pentru toată lumea. Baz stătea pe pernă, iar Benji era rezemat de unul dintre braţe. Amândoi aveau în jur de 25 de ani, iar numele lor se potriveau perfect, însă din punct de vedere fizic erau complet diferiţi. Benji era un scoţian roşcat care, într-o zi mai proastă şi bătut puţin de vânt, arăta ca Tintin dacă s-ar fi făcut mare şi de 1.80 metri înălţime. Baz, care avea rădăcini chineze, era mic de înălţime, brunet şi vânjos. Se ocupa de restaurantul chinezesc pe care-l deschiseseră bunicii lui, vizavi de Broadway. Toate cele trei generaţii ale familiei sale locuiau în apartamentul de deasupra. Bunica lui îi căuta mereu o fată de treabă, care să preia responsabilitatea bucătăriei.

Monica aranjase măsuţele de cafea în cerc, iar în mijloc amplasase o masă mai mare. Julian aşeză ceremonios homarul în centru, pe o farfurie adusă în grabă, apoi începu să împartă colile de hârtie, tăbliţele şi creioanele, şi gumele de şters pe care le cumpărase.

— Numele meu este Julian Jessop, iar pe acest chipeş crustaceu îl cheamă Larry. Larry s-a sacrificat pentru ca voi să vă puteţi găsi inspiraţia. Să nu lăsaţi ca moartea lui să fi fost în van.

Îşi plimbă privirea dură peste clasa rămasă cu gura căscată.

— Îl vom desena. Nu are nicio importanţă dacă aveţi sau nu experienţă, trebuie doar să încercaţi. Eu mă voi plimba printre voi şi vă voi ajuta la nevoie. Săptămâna aceasta lucrăm doar în creion. Desenatul este pentru artă, veţi vedea, ceea ce gramatica este pentru literatură.

Monica se simţi puţin mai bine. Iubea gramatica.

— Săptămâna viitoare vom putea trece mai departe, la cărbune sau culori, şi în cele din urmă, la acuarele.

Julian îşi flutură extravagant braţul, făcându-şi mânecile de la halat să fluture ca aripile unui albatros uriaş. Curentul creat îi zbură Monicăi foaia de hârtie de pe masă.

— Porniţi! Fiţi îndrăzneţi! Fiţi curajoşi! Dar, mai presus de toate, fiţi voi înşivă!

Monica nu-şi aducea aminte ultima oară când timpul trecuse atât de repede. Julian se plimbase în jurul cercului, strecurându-se printre ei din când în când ca să încurajeze, să laude sau să îndrepte tonul unei umbre, în timp ce elevii lui încercau curajoşi să surprindă pe hârtie creatura preistorică. Monica era relativ mulţumită de proporţiile lui Larry al ei. Îl măsurase cât putuse de precis, folosindu-se de tehnica pe care le-o arătase Julian: ridicai creionul şi închideai un ochi. Nu putea să nu observe că o riglă ar fi fost probabil mult mai eficientă. Era însă şi conştientă că homarul ei arată groaznic de plat, bidimensional, de parcă ar fi fost strivit de un obiect greu, trântit de la o înălţime considerabilă. Îl simţi pe Julian în spatele ei. Îşi întinse mâna în care ţinea creionul pe după ea şi schiţă rapid un cleşte de homar în colţul paginii. Din doar câteva mişcări crease ceva ce părea gata să iasă din pagină.

— Uite. Vezi? o întrebă.

Da, vedea, dar putea oare să-l recreeze? Nicio şansă.

Liniştea fusese întreruptă de câteva ori de ţârâitul telefoanelor mobile şi de alertele de la mesagerie, Twitter sau Snapchat. Drept urmare, Julian patrulase prin încăpere, adunând toate telefoanele în pălăria sa. Ignorase complet protestele şi mârâiturile şi exilase prompt aparatele în spatele barului. Monica îşi dădu seama că era pentru prima oară după ani de zile când trecuseră două ore fără să-şi verifice telefonul, cu excepţia ocaziilor în care rămăsese fără semnal sau dormea. În mod straniu, se simţea eliberată.

La ora nouă fix, Julian bătu din palme, făcându-i pe jumătate dintre cursanţi — care erau concentraţi la ce aveau de făcut — să sară cât colo.

— Atât pentru săptămâna asta, doamnelor şi domnilor! E un început promiţător. Felicitări tuturor! Să nu uitaţi să vă semnaţi desenele şi să treceţi data. Apoi să le aduceţi în faţă, ca să le vedem cu toţii.

Cursanţii se târâră în faţă, cam fără voia lor, ţinându-şi strâns desenele, care — în ciuda faptului că trebuiau să reprezinte acelaşi homar — erau extrem de diferite. Julian găsi ceva bun de spus despre fiecare dintre ele, scoţând în evidenţă compoziţii mai deosebite, oprindu-se asupra unor observaţii privind lumina ori unele forme reuşite. Deşi Monica aprecia într-o oarecare măsură această sensibilitate neaşteptată din partea lui, în fapt îşi dorea să ştie un singur lucru: câştigase?

Julian se întoarse spre ea şi o întrebă:

— Ei bine, acum ce facem cu Larry?

— Hmm, îl mâncăm? răspunse Monica.

— Aşa mă gândeam şi eu! Bun, vom avea nevoie de farfurii şi de şerveţele. Ai ceva pâine? Nişte brânză? Poate şi nişte salată?

Monica nu îndrăzni să-i atragă atenţia că nu spusese chiar acum. Sfinte, toată povestea se transforma într-o cină festivă. Şi nu plănuise nimic, nu pregătise nimic. N-avea cum să se sfârşească bine.

Benji şi Baz făcură drumuri dus-întors din bucătărie, aducând farfurii, câteva baghete rămase de la prânz, o jumătate de brânză brie, câteva ingrediente pentru salată şi un borcan uriaş de maioneză. Julian scosese de undeva o sticlă de şampanie. O avusese oare ascunsă sub halat, alături de Larry? Ce altceva avea să mai scoată de acolo? Pe Monica o trecură fiorii.

În scurt timp însă, şi în ciuda rezervelor sale, Monica se trezi prinsă de în vâltoarea evenimentelor. Încercând să nu se gândească la profitul ei care scădea în mod dramatic, aduse câteva lumânări din apartamentul de deasupra restaurantului. În curând, adunarea începuse să semene cu o adevărată petrecere. Monica îi aruncă o privire lui Julian, care stătea rezemat în fotoliul lui şi povestea anecdote din anii ’60.

— Marianne Faithfull? Era grozavă! Avea chipul unui înger, bineînţeles, însă ştia să spună bancuri mai ceva ca un adolescent înnebunit după sex! îl auzi comentând.

Pentru o clipă, în lumina blândă a lumânărilor, cu chipul animat de vervă, i se păru că arată exact ca portretul lui de la National Gallery.

— Cum era Fulham pe-atunci, Julian? îl întrebă.

— Fata mea, era ca în Vestul sălbatic! Eu stăteam chiar la graniţa cu Chelsea, mulţi dintre prietenii mei refuzau să meargă mai departe de atât. Era foarte murdar, industrial şi sărac. Părinţii mei erau de-a dreptul îngroziţi şi nu veneau niciodată să mă viziteze. Ei se simţeau bine doar în Mayfair, Kensington şi Home Counties. Însă nouă ne plăcea! Aveam grijă unii de ceilalţi. Pentru Larry!

Julian îşi ridică paharul de şampanie, apoi se uită spre Monica şi zâmbi:

— Şi, desigur, pentru Monica!

Apoi adăugă:

— Apropo, toată lumea să pună câte un bănuţ în pălăria mea, pentru cină. Nu vrem s-o lăsăm falită!

Asta o făcu şi pe Monica să zâmbească.

[1] Cod de Alaska. (N. red.)

12

Hazard

Andy aşează pe masă o tavă uriaşă cu peşte.

Nou-venitul se entuziasmă:

— Oh, cât de bine arată!

Avea un accent pe care Hazard îl bănuia moştenit de la o dădacă de la Norland, şlefuit într-o şcoală englezească şi definitivat la o academie de poliţie. Arăta puţin stingher în pantalonii lui de in şi în cămaşa bine croită, închisă la toţi nasturii. Cel puţin era cu mânecă scurtă. Hazard îşi promise că-l va face să poarte saronga până la sfârşitul săptămânii.

Făcuse deja ceva săpături. Ştia că pe nou-venitul cu păr teşit, strident, dar voios şi bine-intenţionat îl chema Roderick şi că era fiul lui Daphne. Din câte îşi dădea seama, era cu totul inocent în privinţa marii aventuri amoroase a mamei sale cu Rita. Îi spusese lui Hazard că abandonase orice speranţă ca Daphne să se întoarcă în Regatul Unit şi că, prin urmare, se hotărâse s-o viziteze el pentru câteva săptămâni. Nu-şi dădea seama de ce insista să rămână pe insulă, dar, atâta timp cât asta o ajuta să treacă peste decesul iubitului său tată, nu putea decât să vadă în asta un lucru bun. Hazard aprobase cu gravitate, fără să scoată o vorbă despre faptul că nu observase nici cea mai mică urmă de durere la văduva veselă.

— Unde locuieşti, Roderick? întrebă Hazard, în timp ce-şi punea în farfurie nişte orez cu peşte.

— În Battersea! Sunt agent imobiliar!

Roderick rostise fiecare cuvânt cu atâta energie şi entuziasm, încât Hazard nu şi-l putea închipui vreodată trist sau pesimist. Avea s-o înveselească teribil pe Monica, cu siguranţă. Hazard avea o afecţiune aparte pentru agenţii imobiliari, care concurau alături de bancheri pentru titlul de cei mai dispreţuiţi oameni. Monica nu i se părea genul de persoană încuiată, care să refuze pe cineva din cauza profesiei, mai ales că probabil o ducea bine şi avea propria afacere. Iar Battersea era un bonus. Chiar peste râu de Fulham.

— Soţia ta nu a venit? întrebă Hazard, încercând să pară degajat.

— Sunt divorţat! îi răspunse Roderick.

Bărbatul scoase oasele de peşte pe la colţul gurii — arătând cu ocazia asta un nivel acceptabil de igienă orală —, apoi le aşează ordonat pe marginea farfuriei.

— Ne-am despărţit în termeni buni însă, am rămas prieteni. O fată adorabilă. Am fost prieteni din copilărie. Ne-am distanţat cu timpul. Ştii şi tu cum e.

Hazard aprobă, înţelegător, deşi habar nu avea cum este, având în vedere că nu avusese niciodată o relaţie mai lungă de câteva luni.

— Dar experienţa asta te-a făcut să nu-ţi mai doreşti să te căsătoreşti vreodată? Crezi că ai mai face-o?

— Absolut! Într-o secundă. Căsătoria este cea mai bună instituţie din lume.

Îşi îndreptă privirea spre Daphne şi expresia feţei i se înmuie, aparent fără să bage de seamă că aceasta îşi lăsase mâna pe genunchiul Ritei, în timp ce-i şoptea ceva la ureche.

— Ştii, părinţii mei au fost foarte fericiţi împreună. Căsnicia lor a durat mai bine de patruzeci de ani. Sper că mami nu se simte prea singură.

Rămase melancolic câteva clipe, apoi se adună.

— Nu prea mă descurc de unul singur, ca să fiu sincer. Am nevoie de cineva

care să mă disciplineze, ca să nu mai zic de gătit. Ha ha! Nu trebuie decât să găsesc o fată destul de bleagă ca să mă ia!

Hazard se gândi la povestea Monicăi: Încerc să nu fac prea multe fiţe, să ignor că nu l-au citit pe Dickens, că au unghiile neîngrijite sau că vorbesc cu gura plină.

— Ai adus cumva nişte cărţi cu tine? Eu nu mai am ce să citesc. Mi-ar plăcea să citesc nişte Dickens.

Hazard îşi încrucişă degetele sub masă.

— Doar pe Kindle, din păcate. Iar Dickens nu am mai citit din şcoală.

Era destul de bine. Hazard îşi zâmbi în barbă. După mai multe săptămâni în care cercetase fără succes fiecare bărbat singur de vârstă potrivită, părea să-i surâdă, în sfârşit, norocul.

În timp ce pălăvrăgea cu noul Romeo, Hazard începu să-şi dea seama că se simţea puţin trist. Deposedat. Poate că misiunea lui de a-i găsi un partener acelei fete cu care nici măcar nu schimbase vreodată un cuvânt fusese un pic ciudată, dar măcar îi distrăsese atenţia de la propriile probleme. Ce avea să facă de acum încolo?

Monica şi Roderick. Roderick şi Monica. Hazard şi-o închipui pe Monica, din nou în faţa lui, însă de această dată cu o expresie de profundă gratitudine pe chip, care înlocuise dezgustul de dinainte. Acum problema era: cum avea să aranjeze el întâlnirea celor doi iubiţi predestinaţi de la capătul celălalt al lumii? Asta îl făcu să-şi amintească de caiet. Trebuia să găsească o cale prin care să-l strecoare în bagajul lui Roderick. Carnetul avea să-l conducă la ea.

Hazard voia să se ducă spre cabana sa pentru a aduce caietul, când îşi aduse aminte de ultima parte a testului, cea mai importantă.

— Tu şi soţia ta, aţi avut copii?

— Un singur copil, Cecily! îi răspunse cu un zâmbet bleg pe chip, căutând o poză în portofel.

De parcă lui Hazard i-ar fi păsat cum arată fata. Singurul lucru care-l interesa era răspunsul la următoarea lui întrebare.

— Ţi-ar plăcea să mai ai şi alţi copii, în viitor? Dacă ai găsi femeia potrivită?

— Nicio şansă, băiete! Vasectomie. Soţia mea a insistat, mi-a zis că nu vrea să mai treacă iar prin calvarul acela. Ştii tu — sarcina, scutecele, nopţile nedormite…

Hazard nu ştia. Şi nici nu voia să ştie, cel puţin deocamdată.

— A fost unul dintre lucrurile din cauza cărora ne certam. Începutul sfârşitului. Eu voiam doar să fie fericită. În plus, aveam de ales între operaţie sau sistarea oricărei activităţi în dormitor. Ha ha!

— Ha ha!

Lui Hazard îi venea să urle, pentru că toate planurile lui bine puse la punct fuseseră şterse de pe faţa pământului. Partea cu reproducerea nu era negociabilă pentru Monica. Trebuia să-l taie pe Roderick de pe listă şi s-o ia de la capăt.

În perioada următoare, Hazard se gândi de nenumărate ori să-şi abandoneze rolul de peţitor. Părea puţin probabil ca bărbatul potrivit să-şi facă apariţia fix pe plaja lui mică, de pe insuliţă. Dar, aşa cum se întâmplă de cele mai multe ori, tocmai când se hotărâse să se dea bătut, de parcă universul i-ar fi fost complice, soluţia perfectă îi pică din cer.

13

Julian

Lui Julian nu-i venea să creadă cât de mult i se schimbase viaţa de când, cu cinci săptămâni în urmă, îşi lăsase caietul în cafeneaua Monicăi. Nu ştia sigur ce-şi închipuise că se va întâmpla atunci când începuse Proiectul Autenticităţii, însă în mod clar nu se gândise că-l va face să obţină un loc de muncă şi un cerc de cunoştinţe pe cale să-i devină prieteni.

Vinerea trecută mersese la mormântul amiralului, ca de obicei, cu sticla lui de Bailey's. Apropiindu-se de locul cunoscut, avusese impresia că imaginaţia îi joacă feste. N-ar fi fost prima oară când prezentul şi trecutul se amestecau în mintea lui, aşa că nu fu cu totul surprins atunci când îi văzu pe doi dintre bunii săi prieteni aşteptându-l, cu o sticlă de vin şi pahare în mână. Doar că de data aceasta nu era o amintire, erau chiar Benji şi Baz (ce băieţi de treabă!). Monica le spusese, probabil, unde-l pot găsi.

Băgă de seamă că mersul lui, până mai ieri, târşâit, era acum un pic săltat. Unde era acum oare, se întrebă, caietul acela care provocase o asemenea transformare? Se împotmolise deja într-o haltă sau umbla în lume, undeva, ţesându-şi mai departe magia?

În acea seară urma cea de-a treia lecţie. Ajunsese să aibă 15 cursanţi, pentru că se răspândise vorba. Monica îl ajutase, expunând pe panoul din cafenea câteva dintre schiţele cele mai reuşite cu Larry. Cinele lejere, dar vesele (plătite cu câte zece lire la pălărie), care aveau loc după curs, se dovedeau la fel de plăcute ca ora de desen în sine. În acea seară, Julian adusese de acasă nişte papuci de catifea, o carte cu coperţi din piele şi o pipă veche, pe care le

aranjă pe o bucată de material cu imprimeu, ca un tablou, pe masa din centru. Pentru că stabiliseră deja importanţa tonului, folosindu-se de creion şi cărbune, acum aducea cutii de acuarele pentru prima lor incursiune în culoare şi avea de gând să le arate câteva tehnici simple.

Julian tocmai împărţea, ca exemplu, câteva dintre pastelurile lui Degas, când, în spatele lui, se auzi un zgomot. Se întoarse — cineva încerca să deschidă uşa. Monica se ridică şi merse să deschidă.

— Îmi pare rău, însă am închis! o auzi spunând. Înăuntru se desfăşoară un curs privat de artă. Poţi să te alături însă, dacă vrei şi ai cincisprezece lire la tine.

Când o văzu pe Monica întorcându-se cu un tânăr îmbrăcat într-un costum deschis la culoare, Julian înţelese de ce musafirul nu fusese expediat. Îşi închipuia că nu era genul de bărbat care să fie refuzat prea des. Chiar şi el, cu ochiul lui critic care studia simetria facială şi structura osoasă, trebuia să recunoască faptul că intrusul era chipeş. Tenul bronzat şi ochii întunecaţi, dar părul, cu totul neaşteptat, un vârtej de bucle blonde. Şi, de parcă asta nu era destul de fermecător, se întoarse spre grup şi-i salută cu un accent australian care aducea cu el frumuseţea plajei:

— Toate bune? Eu sunt Riley!

Monica luă o bucată de hârtie şi o aşeză la masa ei, mai trase un scaun şi-şi dădu lucrurile într-o parte, ca să-i facă loc.

— Încearcă, Riley! În afară de Julian, suntem cu toţii amatori, aşa că nu trebuie să te simţi jenat. Apropo, eu sunt Monica.

Toţi ceilalţi se prezentară pe rând, cercul încheindu-se cu Julian, care-şi rosti numele cu o plecăciune teatrală, scoţându-şi pălăria Panama pe care alesese s-o poarte în acea dimineaţă, pentru că se potrivea cu costumul din in. În acel moment, i se rostogoliră din buzunare trei telefoane mobile, ceea ce-i transformă într-o clipă imaginea de stăpân de plantaţie într-una de hoţ de buzunare.

Julian observase în timp că fiecare nou-venit schimba dinamica şi mina

întregii clase. Era ca şi cum ai amesteca într-o paletă o culoare nouă. Riley era culoarea galben. Şi nu era un galben-pal, cadmiu sau ocru-închis, ci un galben aprins, fierbinte şi strălucitor, ca al razelor de soare. Toţi ceilalţi cursanţi păreau acum puţin mai calzi, mai animaţi.

Sophie şi Caroline, cele două mame de vârstă mijlocie care stăteau împreună la masă şi bârfeau despre ce se mai întâmplă la şcoală în timp ce lucrau, se întorseseră spre el ca două margarete după soare. Baz părea de-a dreptul îndrăgostit, iar Benji — gelos. Cât despre Riley însuşi, el părea să nu fie conştient de efectul pe care-l avea venirea sa, tot aşa cum o pietricică nu e conştientă de cercurile pe care le face în apa unui iaz. El stătea încruntat în faţa foii goale din faţa sa, concentrându-se.

Sophie îi şopti ceva lui Caroline, dând din cap înspre Riley. Caroline izbucni în râs.

— Potoleşte-te! zise. Nu mă face să râd. După trei copii, podeaua mea pelvină nu mai rezistă.

— Nu am idee ce este această podea pelvină, interveni Julian, dar data viitoare te-aş ruga s-o laşi acasă, ca să nu-mi mai deranjeze cursul.

Asta ar trebui să le fie învăţătură de minte, îşi zise el, şi fu de-a dreptul uluit când Sophie şi Caroline începură să râdă şi mai tare.

Julian îşi începu rondul obişnuit prin încăpere, intervenind cu o vorbă bună ici, cu puţină culoare colo, corectând proporţii sau perspective. Când ajunse în dreptul Monicăi, zâmbi. Monica era unul dintre cei mai silitori cursanţi. Asculta cu atenţie şi se străduia din toate puterile să-i iasă totul bine. Însă astăzi, pentru prima oară, desena cu inima, nu doar cu mintea. Liniile ei deveniseră mai fluide, instinctive. Privind-o cum râde şi glumeşte cu Riley, înţelese de unde vine schimbarea: încetase să se mai străduiască aşa tare. Julian se întrebă, pentru o clipă, dacă nu cumva asistă la naşterea unei poveşti de dragoste. O poveste de dragoste extraordinară sau poate doar un scurt interludiu. Dar nu. Unul dintre atuurile meseriei de artist era acela că-ţi petreci foarte mult timp observând oamenii, privind nu doar umbrele şi contururile feţelor lor, ci şi sufletele. Ajungi să vezi lucrurile cu mai multă claritate. Ajungi să ai, mai ales la vârsta lui Julian, abilitatea de a citi oamenii

şi de a şti cum vor reacţiona. Monica, îşi dădea el seama, era mult prea independentă, concentrată şi motivată ca să se lase distrasă de un tip frumuşel. Avea ţeluri mai elevate decât căsnicia şi copiii. Era unul dintre lucrurile pe care le admira atât de mult la ea. Nici pe vremea când era în floarea vârstei n-ar fi încercat s-o cucerească pe Monica. L-ar fi speriat. Riley, conchise Julian, şi-ar fi pierdut timpul încercând.

14

Monica

Zgomotul de la uşă o enervase pe Monica. Era foarte concentrată, încerca să creeze nuanţa potrivită de burgund pentru papuci. Se ridică pentru a-i spune vizitatorului nedorit să-şi vadă de drum, însă când deschise uşa dădu de un bărbat cu un zâmbet atât de fermecător, încât se trezi invitându-l înăuntru şi făcându-i loc în cercul lor. Lângă ea.

Monica nu prea ştia cum să interacţioneze cu străinii. De cele mai multe ori, era mai degrabă preocupată să lase o impresie bună şi nu se putea relaxa. Nu putea să uite ce i se spusese la interviul pentru primul ei job important: 90 la sută din părerea pe care oamenii o au despre tine se formează în primele două minute. Însă Riley nu era genul de bărbat pe care l-ai putea percepe vreodată ca pe un străin.

Intrase în grupul lor ca şi cum era ingredientul final pentru o reţetă. Se integra oare atât de bine peste tot pe unde mergea? Ce talent formidabil. Ea trebuia întotdeauna să dea din coate ca să se integreze într-un cerc, altfel ar fi rămas pe-afară, sucindu-şi gâtul ca să poată privi în interior.

— De cât timp eşti în Londra, Riley? îl întrebă.

— Doar ce-am aterizat alaltăieri. Am plecat din Perth acum zece zile şi am mai făcut câteva popasuri pe drum. Stau la prietenii unor prieteni, în Earl’s Court.

Întreaga atitudine a lui Riley era relaxată, lipsită de preţiozităţi, în contrast cu

rigiditatea majorităţii londonezilor. Îşi scosese un pantof, iar acum îşi balansa piciorul bronzat. Monica se întrebă dacă mai avea încă fire de nisip printre degete. Se luptă cu ea însăşi, pentru că ar fi voit să scape un creion pe jos doar ca să poată coborî sub masă pentru a arunca o privire. Termină, Monica! se certă singură, amintindu-şi una dintre zicalele preferate ale mamei sale: O femeie are nevoie de bărbat aşa cum peştele are nevoie de bicicletă. Însă sfaturile astea se cam băteau cap în cap câteodată. Cum se pupa asta cu: Nu amâna întemeierea unei familii până când ar putea fi prea târziu. Nimic nu te poate face mai fericită decât familia ta? Chiar şi Emmeline Pankhurst avusese un soţ şi copii — cinci chiar. Să trăieşti viaţa ca la carte nu era un lucru uşor.

— Ai mai fost până acum la Londra? îl întrebă pe Riley.

— Nu! De fapt, e prima oară când călătoresc în Europa.

— Mâine merg în piaţa Borough, ca să fac aprovizionarea. Vrei să vii şi tu? Este unul dintre colţurile mele preferate ale Londrei.

Aproape că nici nu-şi dădea seama ce face. Cum de-i venise să zică asta?

— Mi-ar plăcea! îi răspunse el, cu un zâmbet care părea absolut sincer. La ce oră pleci? Eu nu am niciun plan.

Cum era posibil să nu aibă niciun plan? Şi nici măcar n-o întrebase ce era cu piaţa asta sau unde era. Monica n-ar fi acceptat o întâlnire fără să-şi facă mai întâi planuri. Însă era bucuroasă că el acceptase.

— Ce-ai zice dacă ne-am întâlni aici în jurul orei zece? După ce trece aglomeraţia de la prima oră.

Monica îşi completase ţinuta de lucru, compusă de obicei dintr-o cămaşă albă apretată şi pantaloni negri, cu un pulover roşu aprins, ghete cu tocul jos, nişte cercei mari, rotunzi şi puţin ruj roşu pe buze. Îşi tot repeta că nu mergea la întâlnire, că era doar un drum de afaceri. Riley voia să vadă Londra, iar ea avea nevoie de ajutor cu bagajele. Dacă ar fi fost o întâlnire, ar fi pierdut zile întregi gândindu-se cu ce să se îmbrace, s-ar fi gândit la câteva replici isteţe pe care să le arunce ca din întâmplare în caz că nu ar fi avut subiecte de conversaţie şi ar fi căutat şi alte locuri spre care s-ar fi putut reorienta în caz

că ar fi intervenit ceva neprevăzut. Planificarea este cheia unei spontaneităţi eficace. Nu că toate astea ar fi funcţionat în trecut, îşi zise Monica, amintindu-şi-l pe Duncan, veganul iubitor de albine. Zăbovi asupra acestui gând, verificându-şi parcă o rană veche, ca să vadă dac-o mai doare. Nimic, locul era amorţit. Bravo, Monica!

Riley îşi făcu apariţia târziu. Era adevărat că zisese în jurul orei zece (pentru că încercase să pară relaxată şi nepretenţioasă), dar ceea ce voia să spună cu adevărat era, desigur, la zece! Nu zece şi treizeci şi două de minute. Însă să-i reproşezi ceva lui Riley ar fi fost ca şi cum ai fi lovit un căţeluş. Era atât de entuziasmat şi de vivace, atât de diferit de felul ei de a fi, încât îl găsea fascinant, chiar dacă şi puţin obositor. În plus, era foarte chipeş, îşi zise, mustrându-se apoi pentru gândul superficial. Sexualizarea exagerată nu era OK, în nicio împrejurare.

— Mi-ar fi plăcut ca fraţii şi surorile mele să vadă şi ei toate astea! îi spuse Riley în timp ce-şi croiau drum printre tarabe.

Diferitele culturi şi influenţe care alcătuiau furnalul numit Londra se înghesuiau aici, concurând una împotriva celeilalte, asaltându-ţi simţurile.

— Mie mi-ar fi plăcut să am şi eu fraţi şi surori! zise Monica. Eu am fost unicul şi mult-doritul copil al părinţilor mei.

— Îţi inventaseşi un prieten imaginar?

— Nu chiar. Asta înseamnă că sunt lipsită de imaginaţie? În schimb, îmi botezasem toţi ursuleţii de pluş. Îi aveam trecuţi într-un registru şi le făceam prezenţa în fiecare seară.

Doamne, povestea nişte chestii mult prea personale! Clar povestise prea multe.

— Eu mi-am petrecut toată copilăria făcând surf pe plaja Trigg, alături de fraţii mei. M-au luat cu ei de când eram mic de tot, nici nu puteam să-mi duc singur placa de surf! zise Riley.

Se aşezară la o coadă ca să-şi ia rulouri cu carne de porc.

— Ador mâncarea care se cumpără din stradă şi-mi place să mănânc cu mâna, ţie nu? Până la urmă, cine a inventat cuţitele şi furculiţele? Îţi strică toată plăcerea!

— De fapt, ca să fiu sinceră, mâncarea cumpărată de pe stradă îmi cam dă emoţii! mărturisi Monica. Sunt sigură că nu primesc controale regulat şi nici măcar unul dintre aceşti vânzători nu are afişat vreun certificat din partea direcţiei de sănătate publică.

— Sunt convins că totul e în regulă!

Monicăi îi plăcea optimismul bărbatului, însă îl considera periculos de naiv, chiar dacă dulce.

— Oare chiar aşa să fie? Uită-te la doamna care serveşte. Nu poartă mănuşi, deşi găteşte şi primeşte şi banii, care colcăie de bacterii.

Monica îşi dădea seama că vorbeşte, probabil, ca o obsedată. Era posibil, chiar probabil, ca pe Riley să-l intereseze mult mai puţin decât pe ea cât de sigură era mâncarea. Se şi înroşi, pentru că alesese să folosească cuvântul „colcăie“. Revino-ţi, Monica!

În scurt timp însă, Monica îşi dădu seama că, în ciuda a ceea ce ştia despre ea însăşi, îi plăcea să fie genul de fată care mănâncă cu mâna pe stradă, în compania unui bărbat arătos, pe care abia îl cunoscuse. Se purta absolut necugetat! Lumea i se părea dintr-odată mult mai mare, mult mai plină de şanse decât fusese cu doar câteva momente în urmă. Se mutaseră la o gheretă care vindea churros, calde din cuptor, acoperite cu zahăr şi înmuiate în ciocolată topită.

Riley îi şterse uşor colţul gurii cu degetul.

— Aveai o urmă de ciocolată! îi zise.

Monica simţea o dorinţă mai mare, alta decât cea pentru zahăr. Inventarie repede în minte toate motivele din cauza cărora viziunile absolut sexy, dar deloc binevenite care o asaltaseră nu aveau să devină niciodată realitate:

1. Riley era doar în trecere prin Londra. N-ar fi avut niciun sens să se implice.

2. Riley avea doar 30 de ani, era cu şapte ani mai mic decât ea. Ba chiar părea mai tânăr, era unul dintre băieţii pierduţi din Ţara de Nicăieri.

3. Oricum nu putea să fie interesat de ea. Îşi dădea şi ea seama cam unde se situa pe scara atractivităţii. Riley, cu frumuseţea lui exotică (tată australian, mamă balineză, aflase), nu era de nasul ei.

— Ar cam trebui să ne întoarcem! zise ea, conştientă fiind că destramă vraja care, poate, se ţesuse.

— Şi părinţii tăi sunt gurmanzi, Monica? Pe ei îi moşteneşti? o întrebă Riley, în timp ce-şi croiau drum pe lângă o tarabă încărcată cu coşuri de măsline în toate nuanţele de verde şi negru care există.

— Mama a murit, îi răspunse Monica.

De ce spusese asta? Ai fi zis că, după atâta timp, ştia acum cât de repede poate să ucidă o conversaţie ceva de felul acesta. Aşa că turui mai departe, o cascadă de vorbe, ca să evite orice pauză în care Riley ar fi simţit nevoia să intervină.

— Casa noastră era plină cu mâncare de la magazin: fulgi de cartofi pentru piure, clătite Findus şi, pentru zile speciale, pui ucrainean congelat. Vezi tu, mama era o feministă înfocată. Credea că dacă te apuci să găteşti de la zero înseamnă că ai capitulat în faţa patriarhatului. Când ne-au anunţat la şcoală că fetele vor face educaţie casnică, iar băieţii tâmplărie, a ameninţat că se va lega cu lanţuri de clădire dacă nu mi se va oferi dreptul să aleg. Am fost foarte invidioasă pe toate prietenele mele care duceau acasă brioşe frumos decorate, în timp ce eu trudeam ca o sclavă la o cuşcă diformă pentru păsări.

Monica îşi amintea foarte bine cum strigase la mama ei: Nu eşti Emmeline Pankhurst! Eşti mama mea! Mama îi dăduse replica cu o voce de oţel: Cu

toate suntem Emmeline Pankhurst, Monica. Altfel, ce rost ar mai avea?

— Sunt convins că mama ta ar fi extrem de mândră de tine, Monica. De faptul că ai propria afacere! îi zise Riley.

Erau exact cuvintele pe care şi le dorea să le audă şi Monica simţi cum i se pune un nod în gât. Doamne, să nu plâng! Se gândi din nou la Madonna. Madge nu şi-ar permite niciodată, absolut niciodată, să plângă în public.

— Da, cred că ar fi mândră. De fapt, este şi unul dintre motivele principale pentru care am ales să pornesc cafeneaua.

Vorbise reuşind să-şi stăpânească tremurul din voce.

— Ştiu cât de mult i-ar fi plăcut.

— Îmi pare rău că ai pierdut-o.

Riley îşi trecu braţul în jurul umerilor ei, puţin stângaci, pentru că ducea în mâini cea mai mare parte a cumpărăturilor Monicăi.

— Mulţumesc. A trecut ceva timp. Pur şi simplu, nu am înţeles niciodată de ce ea. Era ca o flacără, atât de plină de viaţă şi energie. Ai fi zis că boala s-ar fi oprit asupra unei ţinte mai uşoare. Nu suporta să audă oamenii vorbind despre „lupta“ sau „bătălia“ cu boala. Cum pot să mă lupt cu ceva ce nu pot vedea? Nu este cinstit, Monica.

Merseră la pas, într-o tăcere pe care Monica se bucura că Riley nu simte nevoia s-o umple, apoi readuse discuţia la subiectul legat de preţuri, ceea ce o făcu să se simtă mult mai comod.

— Nu sunt sigur că aş putea rezista în această climă prea mult. La ce m-oi fi gândit când am hotărât să vin în Anglia în noiembrie? Nu am mai fost niciodată într-un loc atât de friguros.

Traversau Podul Londrei înapoi pe malul de nord al râului.

— În rucsac n-am avut loc decât pentru haine subţiri, aşa că am fost nevoit să-mi cumpăr această jachetă ca să nu mor îngheţat.

Accentul lui australian transforma fiecare propoziţie într-o întrebare. Vântul se înteţise, iar părul lung şi negru îi flutura Monicăi peste faţă. Se opriră pentru câteva clipe în mijlocul podului pentru a-i arăta lui Riley câteva dintre obiectivele importante care se aflau pe malurile Tamisei: Catedrala Sf. Paul, HMS Belfast şi Turnul Londrei. În timp ce Monica povestea, se întâmplă ceva extraordinr. Riley, care încă ţinea strâns un braţ de cutii şi sacoşe, se aplecă spre ea şi o sărută. Pur şi simplu. În mijlocul unei propoziţii.

Nu credea că se poate aşa ceva. În ziua de astăzi era ceva complet nepotrivit. Ar fi trebuit să ceri consimţământul. Sau, cel puţin, să aştepţi un semn. Tocmai zicea că, dacă se întâmplă să zboare corbii de pe Turnul Londrei, superstiţiile spun că monarhia şi ţara vor cădea. Era destul de sigură că acea propoziţie n-ar fi putut să fie percepută ca o invitaţie. Aşteptă să fie cuprinsă de revoltă. În schimb, se trezi sărutându-l la rândul ei.

O, slăbiciune, numele tău este femeie! îşi zise, însă apoi adăugă: la naiba! Încercă cu disperare să-şi revadă lista de motive pentru care asta nu era deloc o idee bună. Dar, în timp ce el o săruta din nou, îşi rupse mental lista, o sfâşie în bucăţele şi le împrăştie peste pod, privindu-le cum zboară ca nişte fulgi de nea în râul de sub ei.

Riley nu avea cum să fie un partener serios, de lungă durată, bineînţeles, era mult prea diferit faţă de ea, prea tânăr, prea neliniştit şi era aproape sigură că nu-l citise pe Dickens niciodată. Dar oare ar fi putut avea o aventură? Să vadă ce se întâmplă. Să trăiască clipa. Poate să încerce şi ea să fie genul acela de persoană, aşa cum ai încerca o ţinută mai specială, pentru o singură ocazie.

15

Riley

Riley era de câteva ore bune fascinat, în timpul călătoriei sale spre Heathrow, de monitorul din faţa sa, care-i arăta un avion mic călătorind spre emisfera nordică. Până săptămâna trecută nu traversase niciodată ecuatorul. Era oare adevărat că în Anglia apa se învârtea în cealaltă direcţie când se scurgea pe canalizare? Presupunea că nu prea avea cum să afle, având în vedere că nu observase niciodată în ce direcţie se scurge atunci când era acasă. Şi, până la urmă, de ce ai lua în seamă astfel de lucruri?

Băgă mâna în rucsacul pe care-l avea la picioare ca să-şi scoată romanul de Lee Child pe care-l citea şi dădu de un caiet cu coperţi verde-deschis. Nu era al lui, deşi îi amintea de carneţelul pe care-l folosea acasă ca să-şi treacă întâlnirile cu clienţii pentru afacerea sa de grădinărit. Preţ de o secundă se gândi că poate încurcase rucsacul, însă restul lucrurilor erau ale lui: paşaportul, portofelul, ghidurile turistice şi un sendviş cu carne de pui, pregătit cu drag de Barbara. Se întoarse spre femeia de vârstă mijlocie de pe scaunul de lângă el.

— Vă aparţine cumva?

Se gândea că poate îl pusese din greşeală în geanta lui, în loc să-l pună în a ei, însă femeia scuturã din cap. Riley întoarse carnetul. Pe copertă scria Proiectul Autenticităţii. Autenticitate. Grozav cuvânt. Suna englezeşte. Îl roti pe cerul gurii şi apoi încercă să-l pronunţe cu voce tare. I se încurca limba de parcă ar fi avut o deficienţă de vorbire. Riley deschise la prima pagină. Mai avea opt ore de zbor, putea să-l cerceteze până la urmă, să vadă despre ce era vorba, de

vreme ce aterizase în bagajul lui.

Riley citi povestea lui Julian şi pe a Monicăi. Julian părea un personaj demn, exact aşa cum îşi închipuise că sunt englezii. Monica trebuia să se mai relaxeze puţin. Ar fi trebuit să se mute în Australia! S-ar fi relaxat în scurt timp şi ar fi făcut o droaie de copii pe jumătate australieni, care să i se agaţe de fustă şi s-o scoată din minţi. Căută Fulham în ghidul primit de la unul dintre clienţii săi drept cadou de rămas-bun. Era chiar la un colţ de Earl's Court, locul spre care se îndrepta. Ce coincidenţă! Cât de ciudat era că aceştia erau nişte oameni pe care nu-i întâlnise niciodată în viaţă, dar ale căror secrete le ştia acum.

Întoarse pagina. Scrisul îngrijit, cu litere rotunde, al Monicăi era înlocuit acum de o mâzgăleală hazardată, de parcă o insectă se târâse printr-o picătură de cerneală şi apoi murise.

Numele meu este Timothy Hazard Ford, deşi e de la sine înţeles că atunci când ai al doilea nume Hazard n-o să-ţi zică nimeni Timothy. Prin urmare, pentru cea mai mare parte a vieţii mele, mi s-a spus Hazard Ford. Da, am auzit toate glumele legate de faptul că sună ca un indicator de circulaţie. Hazard era numele de familie al bunicului din partea mamei şi faptul că l-au ales ca nume propriu pentru mine a fost probabil unul dintre cele mai neconvenţionale lucruri făcute de părinţii mei. Din acea clipă, întreaga viaţă le-a fost umbrită de întrebarea: „Ce-or zice vecinii?"

Hazard. Riley ştia foarte bine cine era. Fostul broker pe care-l cunoscuse la cea mai recentă oprire din Thailanda. Tipul care se arătase foarte interesat de trecutul lui şi de planurile pe care le avea. Cum ajunsese caietul lui Hazard în geanta lui? Şi cum avea să i-l returneze?

Ai citit deja, probabil, povestea lui Julian şi pe cea a Monicăi. Nu l-am întâlnit niciodată pe Julian, aşa că nu pot să adaug nimic despre el, însă aş putea să-ţi spun câte ceva despre Monica. Locuiesc la doar câteva minute de mers pe jos de cafeneaua ei (care, apropo, e pe strada Fulham, la numărul 783, lângă librăria Nomad. Vei avea nevoie de aceste informaţii!), aşa că am trecut pe acolo după ce i-am citit povestea.

Vei avea nevoie de aceste informaţii? Cui, se întrebă Riley, i se adresa oare

Hazard? Spera să afle.

M-am dus doar pentru a-i returna carnetul, însă până la urmă n-am mai făcut-o. În schimb, l-am luat cu mine în Thailanda, pe o mică insulă numită Koh Panam.

Am învăţat într-o şcoală de băieţi care primea fete doar în ultimii ani. Când intrau fetele noi în sala de mese pentru prima oară, noi ridicam fiecare câte un cartonaş cu o notă de la unu la zece. Nu glumesc. Acum mă simt groaznic pentru ceea ce am făcut, bineînţeles. Lăsând însă asta la o parte, dacă Monica ar fi intrat atunci în cameră, i-aş fi dat nota opt. Adică, adevărul e că eram un ghem de hormoni şi dorinţe neîmplinite şi probabil aş fi crescut nota la un nouă.

Arată bine Monica. E slabă, are trăsături frumoase, nasul în vânt şi părul ca al unui ponei de paradă. Are însă o intensitate pe care nu o găsesc atractivă, ci mai degrabă terifiantă. Mă face să mă simt de parcă aş face ceva greşit (şi probabil chiar fac, dacă e să fim cinstiţi). Este genul de persoană care-şi aranjează toate conservele din dulap ca să fie cu faţa şi-şi ordonează toate cărţile din bibliotecă în ordine alfabetică. Şi are un aer de disperare, pe care poate îl percep eu exagerat, pentru că-i cunosc povestea, însă care mă face să vreau să fug unde văd cu ochii. În plus, are obiceiul prost de a sta în calea oamenilor pe trotuar, însă asta este altă poveste.

Pe scurt, Monica nu este genul meu. Însă sper că ar putea fi genul tău, pentru că, după cum ai văzut, fata are nevoie de un bărbat de nădejde, iar eu cred că eşti un tip mai bun decât mine. Nu ştiu dacă planul ei de a-l ajuta pe Julian folosindu-se de anunţul pentru cursul de artă a mers, însă sunt sigur că n-ar fi funcţionat dacă n-aş fi intervenit eu. Ea pusese un singur afiş, destul de prost făcut, în fereastra cafenelei, pe care Julian nu avea cum să-l observe.

Aşa că i-am dat o mână de ajutor. I-am luat afişul, m-am dus la cel mai apropiat centru xerox şi am făcut vreo zece copii pe care le-am lipit în zona Chelsea Studios. Am identificat chiar şi mormântul amiralului despre care vorbise Julian şi am afişat una şi acolo. Aproape mi-am ratat zborul căutând prin cimitir. Acum, când privesc înapoi, îmi dau seama că nu a fost un gest pur altruist. Era o activitate menită să-mi distragă atenţia. Concentrându-mă

asupra campaniei de promovare a cursului Monicăi, am reuşit să scap fără a da fuga la magazin ca să-mi cumpăr votcă pentru drum. Sper însă că eforturile mele au avut finalitatea dorită.

Presupun că ar trebui să răspund la întrebarea lui Julian: ce anume mă defineşte, ce anume face ca restul lucrurilor care mă caracterizează să lămurească misterul? Ei bine, nu trebuie să mă gândesc prea mult la un răspuns: SUNT DEPENDENT DE DROGURI.

În ultimii zece ani, cam toate deciziile pe care le-am luat — mari sau mici — au fost guvernate de această dependenţă a mea. Ea mi-a dictat prietenii, modul de a-mi petrece timpul liber, chiar şi cariera. Tranzacţiile sunt, dacă e să fim cinstiţi, doar nişte jocuri de noroc legalizate. Dacă ne-am fi întâlnit pe când eram acasă, ai fi crezut că toate îmi merg bine — aveam un job extrem de bine plătit, un apartament frumos, femei superbe —, însă adevărul este că-mi petreceam cea mai mare parte a zilei gândindu-mă la următoarea doză. Eram terminat de cea mai mică urmă de anxietate, stres sau plictiseală şi fugeam repede la toaletă cu o sticluţă de votcă sau cu o linie de cocaină, ca să mă relaxez.

Pentru o clipă, Riley se întrebă dacă nu cumva citea despre un alt Hazard. Tipul pe care-l cunoscuse el era foarte preocupat de sănătatea lui. Nu consuma alcool, nu mergea la petreceri — se ducea la culcare pe la ora nouă aproape în fiecare seară şi se scula dis-de-dimineaţă ca să mediteze. Riley bănuise că este complet vegan (poate din cauza bărbii de hipster sau a faptului că purta tot timpul saronga), până când îl văzuse mâncând peşte. Dar, îşi zise, care erau şansele să mai existe un alt Hazard al cărui caiet să fi ajuns în bagajul lui? Niciuna.

Riley se încruntă. Cum de-l judecase pe Hazard atât de greşit? Oare toţi oamenii erau la fel de complicaţi? El, cu siguranţă, nu era. Cunoştea oare pe cineva cu adevărat? Citi mai departe, cu mai multă precauţie.

Am trecut de mult de punctul în care era distractiv. Extazul nu mai era extaz, era pur şi simplu singurul lucru care mă ajuta să duc ziua până la capăt. Viaţa mea a devenit din ce în ce mai limitată. Eram prins pe o bandă de

alergat, îndreptându-mă spre nicăieri.

De curând, am găsit o poză cu mine la 20 de ani şi mi-am dat seama că nu mai ştiu cine sunt. Pe atunci eram bun şi optimist, curajos. Îmi plăcea să călătoresc, să caut noi aventuri. Învăţasem să cânt la saxofon, limba spaniolă, salsa şi paragliding. Acum nu ştiu dacă pot să mai fiu acel om sau dacă nu cumva este prea târziu.

Ieri, pentru o clipă, m-am trezit fascinat în faţa algelor fluorescente din Marea Chinei de Sud şi asta m-a făcut să mă gândesc că poate aş putea redescoperi bucuria şi frumuseţea din lume. Sper. Nu cred că pot trăi cu ideea unei vieţi lipsite de momente de extaz.

Ce voi face de acum încolo? Nu mă pot întoarce la vechiul meu loc de muncă. Chiar dacă aş reuşi să mă reintegrez în vechiul grup şi să lucrez treaz, prefer să tai răul din rădăcină. Când mi-am dat demisia (drogat fiind, desigur), m-am scăpat şefului că la ultima petrecere de la birou împărţisem un gram de cocaină cu nevastă-sa şi că i-o trăsesem chiar pe biroul la care stătea. Apoi am făcut o glumă despre ce înseamnă să pleci în stil mare. Mă îndoiesc că-mi va da o scrisoare de recomandare.

Citind până la acest punct, ochii lui Riley se făcuseră mari cât cepele. Nu-şi închipuise că în Perth există oameni ca Hazard.

Oricum, munca asta din domeniul tranzacţiilor te uzează. Nu reuşeşti să faci niciodată nimic altceva decât bani. Nu laşi nimic în urmă. Nu aduci nicio schimbare în lume. Chiar dacă m-aş putea întoarce, nu aş mai face-o.

Aşa că, Riley, tu ce ai de gând să faci acum?

Riley scoase un sunet de uluire când îşi văzu numele scris pe pagină, ceea ce o făcu pe femeia de vârstă mijlocie care stătea lângă el să-i arunce o privire curioasă. Îşi ceru scuze printr-un zâmbet şi citi mai departe.

Proiectul Autenticităţii nu a ajuns la tine în geantă din greşeală. Mi-am petrecut ultimele patru săptămâni căutând persoana potrivită care să-l ducă mai departe. Tu duci acum carnetul lui Julian înapoi spre acea parte a lumii de unde l-am luat eu. Mă întreb dacă eşti omul potrivit să-i devină prieten lui

Julian sau iubit Monicăi. Ori poate ambele. Vei căuta cafeneaua? Vei schimba viaţa cuiva? Îţi vei scrie şi tu povestea?

Sper că într-o zi voi afla ce s-a petrecut mai departe, pentru că îmi va lipsi acest carnet. A venit într-o perioadă în care mă simţeam pierdut în spaţiu şi m-a ţinut ancorat în realitate.

Drum bun, Riley, şi noroc!

Hazard

*

Trecuseră două zile de când Riley ajunsese la Londra şi încă nu se dezmeticea. I se părea ireal, de parcă ar fi luat parte la o emisiune despre călătorii. Apartamentul lui din Earl's Court părea poziţionat în centrul unui şantier de construcţii. Totul în jur era fie reconstruit, fie dărâmat. Asta îi dădea un sentiment de nelinişte, de parcă dacă ar fi rămas nemişcat ar fi riscat să fie el însuşi demolat sau recondiţionat.

Uneori Riley îşi dorea să nu fi găsit niciodată Proiectul Autenticităţii. Nu-i plăcea să ştie secretele altor oameni, i se părea o indiscreţie. Cu toate acestea, după ce le citise poveştile, nu-i mai putea uita pe Julian, Monica şi Hazard. Era ca şi cum ar fi citit un roman, s-ar fi ataşat de personaje şi apoi l-ar fi aruncat înainte să afle cum se termină.

Nu rezistase tentaţiei de a cerceta cafeneaua. Se gândea că va putea s-o întrezărească pe Monica, poate şi pe Julian, şi să vadă astfel dacă realitatea se potrivea cu imaginile pe care nu mai putea să şi le scoată din minte. Nu era nimic rău în a arunca o privire. Nu avea însă să se implice. Dar, în drum spre cafeneaua La Monica, devenise atât de nerăbdător încât, atunci când ajunsese la uşă, uitase de hotărârea de a rămâne doar un spectator şi, văzându-i pe toţi cei strânşi înăuntru, încercase clanţa.

Până să-şi dea bine seama ce se întâmplă, se trezise luând parte la cursul predat de Julian. Iar acum se plimba prin piaţa asta extraordinară cu Monica.

Monica era atât de diferită faţă de fetele vesele, puse pe distracţie şi lipsite de complicaţii cu care Riley îşi petrecea timpul acasă. Acum îşi deschidea sufletul în faţa lui şi-i povestea despre moartea mamei sale, iar în secunda următoare începea să vorbească despre rata de profit a produselor pe care le cumpăra. Discursul acesta îi deschise şi lui ochii. În afacerea lui de grădinărit îşi fixase preţurile bănuind în mare cam care ar fi costurile şi adăugând apoi cât estima că şi-ar permite clienţii săi să plătească. Ieşea întotdeauna în pierdere când lucra pentru doamna Firth (al cărei soţ murise recent), însă pe investitorul din capătul străzii îl taxa dublu. I se părea cel mai cinstit mod de lucru.

Se hotărî să nu-i sugereze asta Monicăi, pentru că ea calcula totul foarte ştiinţific. Povestea despre procente, cheltuieli generale şi reduceri şi făcea socoteli cu un calculator, luând notiţe într-un carneţel pe care-l ţinea în buzunar.

Să încerci să te apropii de Monica era ca un joc de-a „1, 2, 3 la perete stop“ — înainta atunci când ea nu era atentă şi era trimis înapoi la loc când ea se întorcea şi vedea ce face. Dar, în loc ca asta să-i taie cheful, nu-l făcea decât să-şi dorească s-o cunoască şi mai mult.

Singurul lucru care-i strica buna dispoziţie, în afară de obsesia ei bizară pentru bacterii, era faptul că ştia că trebuie să-i spună despre Proiectul Autenticităţii. I se părea că trişează, pentru că el ştia mai multe despre ea, iar el era, din fire, o persoană foarte onestă. Ce-i în guşă şi-n căpuşă!

Nu putuse să aducă vorba despre carnet prima oară când o întâlnise, în mijlocul acelui curs de artă. Nu i se părea corect să zică: „Apropo, ştiu că eşti disperată să-ţi găseşti un soţ şi să faci un copil“, în faţa unei mulţimi. Dar, cu cât amâna mărturisirea, cu atât aceasta devenea mai greu de rostit. Acum, puţin şi din egoism, nu voia să strice atmosfera făcând-o să se simtă prost, iar spunându-i că-i ştie cele mai intime secrete avea să ducă exact la acest rezultat. Se simţea de parcă ar fi cărat cu el — printre brânzeturi, şuncă şi cârnăciori — o bombă gata să explodeze. În cele din urmă, se hotărî să nu mai spună nimic. Era foarte posibil să n-o mai vadă niciodată pe Monica, şi

în acest caz ceea ce nu ştia n-o putea răni.

Apoi sfârşi prin a o săruta.

Vorbea despre simbolurile Londrei sau ceva de felul acesta. Pierduse şirul, pentru că fusese distras de faptul că, având părul negru, buzele roşii, pielea albă şi obrajii îmbujoraţi din cauza vântului, arăta exact ca Albă ca Zăpada din desenul Disney. Era atât de puternică şi de neînfricată. În mod normal, o fată ca ea l-ar fi speriat îngrozitor. Însă îi citise povestea. Ştia că, sub exteriorul dur, se ascunde o fată care-şi doreşte să fie salvată. Pentru o clipă se simţise ca prinţul chipeş din poveste şi o sărutase, iar ea îl sărutase la rândul ei. Pasional chiar.

Ar fi rămas aşa, fericit, nas în nas cu ea, pe un pod de deasupra Tamisei, dacă între ei nu s-ar fi strecurat secretul, ca o barieră. Cum avea să-i mai spună acum?

Nu ştia dacă să-l blesteme pe Hazard sau să-i mulţumească.

16

Julian

Julian avea invitaţi la ceai.

Nici nu-şi mai amintea ultima oară când avusese în casă nişte musafiri în adevăratul sens al cuvântului, nu agenţi comerciali sau Martori ai lui Iehova. Încerca acum să „cureţe“, aşa cum bănuia că s-ar numi această activitate. Dar, după două sau trei ore de muncă grea, abia dacă se cunoştea vreo schimbare printre lucrurile strânse de-a lungul deceniilor şi care stăteau înghesuite în sufrageria sa.

Trebuia să facă măcar suficient spaţiu cât să aibă toată lumea loc să stea jos. De ce lăsase lucrurile să ajungă până în acel punct? Ce ar fi zis Mary, care păstrase mereu casa curată şi aranjată? Poate că nevoia nestăvilită de a umple fiecare bucăţică de spaţiu venea din dorinţa de a nu se mai simţi singur. Sau poate că fiecare obiect era îmbibat de amintiri ale unor timpuri mai bune, iar obiectele se dovediseră mai de încredere decât oamenii.

Umplu cu gunoi ambele pubele din faţa casei, apoi deschise dulapul de sub scară şi îndesă şi acolo cât de multe lucruri putu: cărţi, reviste, un raft cu viniluri, trei perechi de cizme, o rachetă de tenis, două veioze stricate şi un costum de apicultor, care-i rămăsese în urma unui hobby de-al său de scurtă durată, de acum douăzeci de ani. Se sprijini cu spatele de uşă ca s-o poată închide. Avea să le sorteze aşa cum trebuie mai târziu. Cel puţin reuşise să elibereze canapeaua şi câteva scaune.

Se auzi soneria. Veniseră la fix! Julian nu se aşteptase la asta. El se prezenta

la evenimentele sociale cu 30 de minute întârziere, întotdeauna. Îi plăcea să-şi facă o intrare memorabilă. Poate că să ajungi la timp era cea mai nouă modă. Avea atâtea de învăţat.

Ieşi din casă şi se îndreptă spre poarta neagră care dădea în strada Fulham. Deschise şi-i întâmpină cu gesturi teatrale, ca de obicei, pe cei trei invitaţi ai săi: Monica, australianul acela frumuşel, Riley, şi Baz. Benji, îi spuseseră, rămăsese să se ocupe de cafenea.

— Intraţi, intraţi!

Cei trei rămăseseră cu gura căscată, holbându-se la curtea pavată, cu o fântână arteziană în centru, la peluzele îngrijite, la copacii fructiferi şi la micul complex de case.

— Uau! Locul ăsta e mişto rău! zise Riley.

Julian se zburli la auzul jargonului subliniat de accentul australian, dar se hotărî să lase de la el. Nu era momentul potrivit pentru un discurs despre frumuseţea şi versatilitatea limbii engleze.

— Mă simt ca fetiţa din Grădina secretă, care a urmărit un măcăleandru şi a descoperit un loc magic, ascuns în spatele unui perete!

Monica era mult mai poetică decât Riley, observă Julian.

— Parcă suntem într-o altă epocă, în altă ţară.

— Locul a fost construit în 1925, de un sculptor pe nume Mario Manenti.

Julian începu să povestească, încurajat de reacţia lor:

— Italian, desigur. Sursa de inspiraţie a fost proprietatea sa de lângă Florenţa. Astfel, de fiecare dată când venea la Londra, se simţea ca acasă. Restul locuinţelor erau doar pentru alţi artişti şi sculptori, care-i împărtăşeau viziunea. Acum, bineînţeles, au fost transformate toate în apartamente. Eu sunt singurul artist care a mai rămas, şi nici eu nu am mai pictat de când Mary…

I se înăbuşi glasul. De ce nu înţelesese că Mary este muza lui decât după ce ea nu mai era? Crezuse că o muză trebuie să fie eterică, meteorică, nu femeia mereu la îndemână, luată de bună. Poată că, dacă ar fi înţeles adevărul mai devreme, lucrurile ar fi stat altfel. Încercă să-şi revină. Acum nu era momentul pentru introspecţie şi regrete. Avea treabă.

Julian îi împinse de la spate spre uşa vopsită în albastru strălucitor a casei lui.

— Ia uite ce podea! Monica îi zise lui Riley, arătând spre parchetul din lemn care acoperea întreaga suprafaţă a parterului.

Era aproape în întregime acoperit de pete de vopsea, de parcă explodase un curcubeu din tavan. Din loc în loc apăreau covoare colorate, în stil marocan.

— Aproape că e o operă de artă în sine.

— Dar nu staţi aşa, ca nişte momâi! Luaţi loc, luaţi loc!

Julian îi conduse spre canapeaua şi scaunele recent eliberate, aşezate în jurul unei măsuţe de cafea făcute dintr-o singură bucată mare de sticlă, aşezată pe patru teancuri de cărţi vechi. În şemineul din faţa lor, sfidător în faţa politicii pentru păstrarea aerului curat, promovată de consiliul local, ardea un foc zdravăn.

— Ceai! English Breakfast, Earl Grey sau Darjeeling? S-ar putea să am şi de mentă. Lui Mary îi plăcea foarte mult.

În timp ce Julian trebăluia în zona dedicată bucătăriei, aşezând săculeţii de ceai într-un ibric, Monica se uită după ceaiul de mentă pe raftul care-i fusese arătat. Într-un final dădu de o cutie de metal cu o etichetă îngălbenită pe care scria MENTĂ. Desfăcu capacul ca să scoată un săculeţ, dar înăuntru descoperi o bucată de hârtie. O despături cu grijă şi citi cuvintele cu voce tare: „ADU-ŢI AMINTE SĂ-ŢI SERVEŞTI MEREU INVITAŢII CU FURSECURI“.

Julian lăsă jos ibricul şi-şi acoperi chipul cu mâinile.

— Oh, Doamne! E unul dintre bileţele lăsate de Mary. Mai demult le găseam

peste tot, dar n-am mai dat de unul nou, ca acesta, de ceva timp. Îşi făcea griji cu siguranţă pentru mine, nu ştia cum mă voi descurca de unul singur. Când a început să-şi dea seama că nu i-a mai rămas foarte mult timp, a început să ascundă bileţele cu sfaturi utile peste tot prin casă. Fir-ar să fie! Am uitat de fursecuri! Dar nu vă pierdeţi cu firea! Am scovergi!

— Când a murit, Julian? întrebă Monica.

— Pe patru martie se împlinesc cincisprezece ani.

— Şi nu ai mai deschis cutia asta de atunci? Cred că voi bea English Breakfast.

Monica se opri în faţa unei schiţe în creion, prinsă de policioara de deasupra aragazului: o femeie amestecând într-un castron uriaş, zâmbind peste umăr.

— Ea este Mary, Julian? îl întrebă ea.

— Ah, da. Aceea este una dintre amintirile mele preferate. Ai să dai de ele peste tot prin casă. În baie e o schiţă cu ea spălându-se pe dinţi, una acolo — arătă spre sufragerie —, în care stă ghemuită în fotoliul ei, cu o carte în braţe. Nu-mi plac fotografiile. Nu au suflet.

S-au aşezat în jurul focului, mai mult sau mai puţin confortabil, în funcţie de piesa veche de mobilier pe care se nimerise fiecare, şi au început să-şi rumenească scovergile.

— Parcă am aterizat într-un roman de Enid Blyton! comentă Baz.

— Julian este exact ca unchiul Quentin. Monica, tu o să sugerezi cumva o călătorie pe insula Kirrin cu o cutie de sardine şi valuri de bere cu ghimbir?

Julian nu era prea convins că vrea să fie unchiul Quentin. Ăla nu era pedofil?

— Mă întrebam dacă mă puteţi ajuta cu ceva! zise el.

— Sigur!

Baz răspunsese automat, fără să mai aştepte să audă despre ce era vorba.

— Am început să cred că am nevoie de un telefon mobil. Ca să mă puteţi contacta în caz că se iveşte ceva neprevăzut cu ora de artă sau ceva de felul acesta.

După ce rosti aceste cuvinte, îşi dori să nu le fi spus. Nu voia să pară disperat sau să-i facă să se simtă obligaţi să-l sune.

— Tu vorbeşti serios? Nu ai deja un telefon mobil? întrebă Baz, cu surprinderea oricărei persoane născute după inventarea internetului.

— Păi, nu prea am mai fost mobil de ceva vreme şi lumea nu prea mă sună, aşa că, la ce bun? Îl folosesc pe acela!

Julian arătă cu mâna spre un telefon verde-închis, din bachelită, cu rotiţă pentru format numerele şi un receptor greu prins de un fir răsucit. Monica se duse să-l privească mai îndeaproape. Pe rotiţa din centru scria Fulham 3276.

— Şi, în plus, continuă Julian, poţi trânti un telefon ca acela. Nu poţi trânti un telefon mobil. Închipuiţi-vă o întreagă generaţie de oameni care nu vor cunoaşte niciodată plăcerea de a trânti cuiva telefonul în nas.

— Părinţii mei aveau un telefon ca acesta în hol, când eram mică! zise Monica.

— Am avut un telefon mobil mai demult. De fapt, am fost unul dintre primii care a adoptat această tehnologie. Mi-a fost dat să încerc unul dintre primele modele, de vreme ce pe atunci eram destul de la modă, şi o revistă voia să-mi ia un interviu în care să spun dacă cred eu că va prinde sau nu la public. Probabil îl mai am încă pe aici, pe undeva.

Încercă să se ridice din fotoliu, însă era mult mai adânc decât cel în care stătea de obicei. Baz îi întinse mâna şi-l ajută să se ridice.

— Mulţumesc, Baz! Zilele astea am observat că, dacă stau jos pentru prea mult timp, toate fotoliile par să se adâncească.

— Ar trebui să te apuci de tai-chi, ca bunica mea! Ea îl recomandă tuturor cu încredere. Doar aşa îşi începe ziua. Îţi ţine corpul în mişcare şi mintea alertă,

aşa zice.

— Şi tu ai spus că vor prinde? Telefoanele mobile? întrebă Monica.

Julian izbucni în râs.

— Nu! Am zis că nicio persoană sănătoasă la cap nu şi-ar dori să poată fi găsită în orice clipă, eu cu siguranţă nu-mi doream asta, şi că o văd ca pe o invadare a intimităţii!

Julian se întinse până la cel mai înalt raft, aflat într-un colţ al camerei, şi dădu jos o cutie mare şi prăfuită de carton. Înăuntru se afla un telefon care cu greu s-ar fi putut numi mobil. Arăta ca o cărămidă cu o antenă lungă în capăt şi era mai mare decât geanta Monicăi. Ai fi avut nevoie de o mică valiză ca să-l porţi cu tine.

Riley se minună:

— Julian, este exact acelaşi model pe care îl avea Gordon Gecko în Wall Street! Ai putea să-l vinzi pe eBay pentru o mică avere. E un obiect de colecţie.

— Am avut şi un Nokia, mult mai modern, în anii ’90. Dar după ce a cedat, după moartea lui Mary, nu m-am mai deranjat să-l înlocuiesc. N-am avut niciodată un telefon din ăla deştept.

— Smartphone! precizează Riley.

Baz era în stare de şoc.

— Dar ai acces la internet, nu? Ai un laptop, ceva?

— Nu sunt chiar atât de înapoiat, tinere. Am un calculator. Sunt la curent cu ce se întâmplă. Citesc ziare, toate revistele de modă şi mă uit la televizor. Cred că ştiu mai multe despre ţinutele pentru sezonul primăvară/vară 2019 chiar şi decât tine! Până la urmă, am timp liber din belşug!

Baz ridică viola rezemată de bibliotecă. Era acoperită cu un strat de praf.

— Cânţi la violă, Julian? îl întrebă.

— Nu este a mea, este a lui Mary. Te rog s-o pui la loc. Lui Mary nu-i place când cineva îi atinge viola.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Julian îşi dădu seama că vorbise cu o voce tăioasă, deşi nu era cazul, şi că ar fi putut fi acuzat că exagerează. Sărmanul Baz părea puţin şocat.

— Aş putea să-ţi folosesc closetul? întrebă Riley, aducând o binevenită distragere.

Closetul? Erau în miezul Londrei, nu la ţară. Julian se decise s-o lase baltă şi-i arătă lui Riley drumul.

Un zgomot puternic o făcu pe Monica să-şi verse în poală ceaiul pe care voia să-l bea. Se întoarseră cu toţii şi-l văzură pe Riley, împietrit de uimire, înconjurat de un munte de obiecte care explodaseră din dulap, aşa cum sare un Hopa Mitică din cutie. O grămadă de discuri, care alunecaseră din cartoanele lor, cizme de ploaie şi reviste şi, deasupra tuturor, în balans fragil, o glugă de apicultor.

— Cred că am nimerit o altă uşă! strigă Riley, încercând să îndese totul înapoi în dulap.

Părea însă imposibil, pentru că grămada de lucruri arăta de două ori mai mare decât spaţiul din care evadase.

— Las-o aşa, dragă băiete! O să mă ocup eu mai târziu. Trebuie să ajung la groapa de gunoi.

Riley sări, îngrozit:

— Să nu îndrăzneşti, Julian! Sunt sigur că aici sunt adevărate comori. Te ajut eu să le vinzi pe net.

Julian protestă:

— N-aş îndrăzni să abuzez de amabilitatea ta. Sunt sigur că ai alte lucruri,

mult mai importante, cu care să-ţi ocupi timpul. În orice caz, ar trebui măcar să te plătesc cinstit.

— Uite ce-ţi propun, dacă îmi dai zece la sută din câştigul final, cred că vom fi amândoi mulţumiţi. Tu scapi de nişte vechituri, iar eu obţin nişte fonduri pentru călătoria mea. Ard de nerăbdare să ajung la Paris.

— Iar eu te pot ajuta în privinţa telefonului! interveni Monica. Mi-am luat recent un model nou de iPhone, aşa că ţi-l pot da ţie pe cel vechi. Îţi vom cumpăra şi o cartelă SIM.

Julian îi privi pe Riley şi pe Monica, aşezaţi unul lângă altul, pe canapeaua lui. În caz că nu-l înşelau cumva ochii, Riley părea puţin îndrăgostit. Băgase de seamă, cu flerul lui de artist, că tânărul îi imită Monicăi gesturile şi că se aşezase puţin cam prea aproape de ea (deşi poate că asta se întâmpla din cauza arcurilor şi a vatei care plesniseră prin canapea).

Ah, optimismul tinereţii!

17

Monica

Monica şterse tejgheaua, pentru că se pregătea să deschidă cafeneaua. Pulverizã din sticla de lichid pentru curăţat pe care o avea în mână şi-i inhală parfumul plăcut. Îşi dădu apoi seama că fredonează. Nu era de fel genul care să fredoneze, însă, surprinzător, în ultimul timp se trezea fredonând din ce în ce mai des.

De când deschisese cursul săptămânal de artă, fusese contactată de un cerc pentru croşetat şi de un grup de yoga pentru femei însărcinate, ambele în căutarea unui loc în care să-şi desfăşoare activitatea. Cafeneaua La Monica se transformase într-un punct de întâlnire pentru comunitatea locală, exact aşa cum visase încă de când descoperise cofetăria părăsită. Iar partea cea mai bună era că, atunci când se aşezase la socotit, noaptea trecută, rezultatul ieşise mulţumitor. Pentru prima oară întrezărea lumina unui profit la capătul tunelului.

Şi apoi mai era Julian. Îi preţuia cu adevărat compania şi lecţiile de artă şi, în plus, se bucura de căldura şi strălucirea date de faptele bune pe care le faci. Nu prea ai cum să te bucuri de aşa ceva când lucrezi pentru o corporaţie.

Monica îşi dădu cu uimire seama că iniţiase cursul de artă pentru a ajuta pe cineva, dar că acum ea avea cele mai mari beneficii de pe urma acestuia. Nu crezuse în karma până acum, iar cireaşa de pe tort era Riley. Ştia, desigur, că bărbatul nu este însă întregul tort. Dacă ar fi cercetat mai amănunţit relaţia lor sau dacă ar fi privit spre viitorul acesteia, ştia că ar fi văzut că Riley nu este ceea ce-i trebuie. Aşa că prefera să nu cerceteze. Monica trăia clipa. Lua

fiecare zi aşa cum venea şi se bucura de ceea ce are. Cine ştie ce o aştepta la următoarea cotitură sau cât avea să mai rămână Riley în Londra?

Bineînţeles, atitudinea aceasta nu-i venise în mod natural. Se străduise din greu şi făcuse o mulţime de planuri ca să fie atât de relaxată. Se trezea în fiecare dimineaţă cu o oră mai devreme ca să salute soarele şi să-şi recite mantrele.

— Ziua de ieri este istorie, ziua de mâine este un mister, ziua de azi este un dar! declama în timp ce se spăla pe dinţi. Nu oamenii fericiţi sunt recunoscători, ci oamenii recunoscători sunt fericiţi, recita în timp ce se pieptăna.

Monica era mândră de noua ei atitudine aproape relaxată. De obicei, în acest stadiu al relaţiei, şi-ar fi derulat pe repede înainte, în mintea ei, filmul vieţii, până la momentul în care ar fi stabilit unde şi când avea să se căsătorească cu Riley, cum avea să-i cheme pe copiii lor şi ce culoare trebuiau să aleagă pentru prosoapele din baia pentru oaspeţi (albe).

Monica se gândi la toate cărţile de autoperfecţionare pe care le cumpărase, la cursul de autocunoaştere pe care-l urmase şi la toate aplicaţiile de meditat care-i umpleau telefonul. Atât de mult efort în încercarea de a nu-şi mai face griji pentru viitor, când singurul lucru de care avea nevoie era o persoană ca Riley, pentru că era sigură că schimbarea ei de atitudine i se datora lui.

Majoritatea bărbaţilor pe care-i întâlnise Monica aveau probleme. Nu erau mulţumiţi de şcoala la care merseseră, de casa în care crescuseră, de lipsa pătrăţelelor de pe abdomen sau de numărul de amante de până atunci. Riley, pe de altă parte, părea foarte mulţumit în propria-i piele. Era direct, lipsit de complicaţii şi uşor de abordat. Nu era un bărbat misterios, cu profunzimi abisale, însă partea bună era că era complet cinstit şi transparent. Riley nu-şi făcea niciodată probleme gândindu-se la viitorul îndepărtat. În fapt, părea să nu-şi petreacă prea mult timp gândind, însă, până la urmă, nimeni nu este perfect, iar buna lui dispoziţie era molipsitoare. Pentru prima oară în viaţă, Monica simţea că nu e parte din vreun joc sau că trebuie să-şi ridice ziduri de apărare în jurul său.

Cu o zi în urmă, merseseră să ia ceaiul în casa anacronică a lui Julian. Monica

adorase locul acela, deşi era, în mod clar, un pericol pentru sănătatea publică. Nu-şi putuse stăpâni un strigăt de groază în momentul în care, intrând în bucătărie, se lovise de o bandă galbenă, lipicioasă, absolut orbilă, atârnată din tavan şi acoperită de micile corpuri în descompunere a sute de insecte. Julian nu fusese impresionat de oroarea ei şi-i spusese că este doar „hârtie pentru muşte“. Hârtie pentru muşte? Chiar exista aşa ceva? Până şi Julian ar fi trebuit să ştie că într-o zonă în care se prepară mâncare nu e indicat să ţii cadavre.

Îşi rumeniseră scovergile la un foc adevărat (încercase să nu se gândească la impactul pe care acest lucru îl avea asupra mediului şi la bieţii ursuleţi polari, despărţiţi de mamele lor din cauza gheţarilor care se topeau), cu ţepuşe speciale. Stătuse pe canapea lângă Riley şi, într-un moment în care nimeni nu era atent la ei, tânărul îi strânsese mâna.

După ceai, Riley o însoţise înapoi acasă. Nu vorbiseră despre asta, ea nu-l invitase, el nu ceruse voie să intre. Pur şi simplu se întâmplase. Spontan. Pregătise cina pentru amândoi cu ce mai găsise prin casă: paste cu pesto şi tomate, mozzarella şi busuioc. El declarase că este cea mai delicioasă masă luată în ultima vreme. Ea zâmbise, gândindu-se la toate mesele elaborate, plănuite în detaliu, pe care le oferise bărbaţilor în trecut: sufleuri, flambeuri şi reducţii, majoritatea fără să fie primite cu atât de mult entuziasm.

Trăise un moment de încordare când observase că Riley îi examinează biblioteca. Dacă ar fi putut să anticipeze această cină romantică în doi, ar fi scos câteva cărţi înainte. Îi veni rău mai ales la gândul că ar putea să observe: Tu îl vrei, el nu te vrea, Ignoră-l şi-l vei avea, Regulile, Bărbaţii sunt de pe Marte, Femeile sunt de pe Venus. Monica vedea aceste cărţi ca pe un mod de a studia terenul. Trata relaţiile la fel ca pe oricare alt proiect: mai întâi cercetezi, apoi faci un plan, după care îţi setezi obiectivele. Riley însă ar fi putut s-o considere o obsedată. Niciunul dintre ei nu pomeni nimic despre cărţi, iar momentul stânjenitor trecu repede.

Nu rămăsese peste noapte. Se uitaseră la un film pe Netflix, pe canapea, unul în braţele celuilalt, şi împărţiseră un castron de tortilla. Îşi petrecuseră majoritatea timpului sărutându-se şi glumind pe seama faptului că pierdeau cea mai mare parte a subiectului complicat. Monica încercase să găsească un mod graţios de a-l refuza, în cazul în care mergea prea departe, dar fu

dezamăgită că Riley nu o făcu.

18

Julian

Julian nu era obişnuit să-şi audă soneria de la intrare la ora 7:30 dimineaţa. Însă, până la urmă, de când lansase Proiectul Autenticităţii se întâmplaseră o mulţime de lucruri noi şi ciudate. Era încă în pijamale, aşa că aruncă pe el jacheta pe care o găsi cel mai la îndemână (Alexander McQueen, în jur de 1995, cu nişte epoleţi minunaţi şi nasturi de aur), îşi luă în picioare una dintre perechile de cizme care evadaseră din dulapul de sub scară şi se îndreptă spre poartă.

Julian fu obligat să-şi coboare privirea de la cei 1,80 de metri ai săi ca să-şi vadă vizitatorul. Era o chinezoaică micuţă, care semăna cu o pasăre, cu faţa ca o alună şi ochi ca nişte stafide şi cu un vălătuc de păr grizonant pe cap. Părea să fie chiar mai bătrână decât el. Fusese atât de ocupat să se holbeze la ea, încât uitase şi să vorbească.

— Sunt Betty Wu!

Vocea femeii era mult mai impunătoare decât statura ei şi nu părea deloc impresionată de apariţia unui bărbat îmbrăcat într-o combinaţie de haute couture, haine de noapte şi încălţăminte pentru vreme de ploaie.

— Am venit pentru tai chi.

— Tai chi? repetă Julian, conştient că probabil arată ca un fraier.

— Nepotul meu, Biming, mi-a zis că vrei să înveţi tai chi.

Îi vorbise încet, pe un ton pe care îl foloseşti atunci când vorbeşti cu un idiot sau cu un copil foarte mic.

— Biming? repetă Julian, ca un idiot sau ca un copil mic. O, adică Baz?

— Nu înţeleg de ce nu-i place numele chinezesc. Îi e ruşine cu el? pufăi doamna. Mi-a zis că vrei să te învăţ tai chi.

Julian nu zisese niciodată ceva de genul ăsta, însă îşi dădea bine seama că nu avea niciun rost să se lupte cu această adevărată forţă a naturii.

— Ăă, păi nu vă aşteptam, aşa că nu sunt îmbrăcat tocmai potrivit pentru această ocazie.

Julian ştia mai bine ca oricine cât de important este să ai ţinuta potrivită.

— Poate că ar fi mai bine s-o lăsăm pe altă dată.

— Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi! zise doamna Wu, privindu-l pe sub gene. Scoate-ţi haina şi cizmele acelea mari.

Le aruncă încălţărilor o privire urâtă, de parcă i-ar fi adus o gravă jignire.

— Ai şosete mari?

Julian, care avea în picioare cea mai călduroasă pereche de şosete din lână, dădu uşor din cap.

Doamna Wu intră în curtea pavată şi se opri în centru. Îşi dădu jos haina neagră din lână, pe care o aşeză pe banca de fier de acolo, scoţând la iveală o pereche de pantaloni negri lălâi, cu şiret, şi o bluză gri lăbărţată. Deşi era frig, curtea era la adăpost şi luminată de soarele palid de iarnă. Câţiva fulgi de nea străluceau în aer, ca un praf de diamante.

— Eu vorbesc, tu eşti atent! îl instrui doamna Wu.

Îşi crăcănă picioarele, îşi îndoi genunchii şi-şi ridică braţele în aer, deasupra capului, cu un gest dramatic, în timp ce respira demonstrativ numai pe nas. Părea un cocostârc uriaş.

— Tai chi te ajută să-ţi îndrepţi postura, să-ţi menţii o circulaţie bună şi să fii mai flexibil. Te ajută să trăieşti mai mult. Eu sunt de 105 ani.

Julian se holbă la ea, fără să ştie cum ar fi politicos să răspundă. Însă ea îi rânji larg, dezvelindu-şi un şir de dinţi mici şi rari, prea mici pentru gura ei mare.

— E doar o glumă! Tai chi e bun, dar nici chiar aşa!

Doamna Wu îşi îndoi din nou genunchii, apoi se întoarse într-o parte, cu un braţ îndoit sub ea şi cu celălalt întins înainte, cu palma deschisă, de parcă ar fi respins un intrus.

— Tai chi este balanţa dintre yin şi yang. Dacă foloseşti forţa ca să lupţi împotriva forţei, atunci ambele părţi se vor sfărâma. Tai chi opune forţei blândeţe, astfel încât forţa agresivă este covârşită de ea însăşi. Este şi filosofie de viaţă. Ai înţeles?

Julian dădu din cap, deşi îi era greu să se concentreze la tot ce-i spunea doamna Wu şi să-i imite mişcările în acelaşi timp. Atenţia distributivă nu fusese niciodată punctul lui forte. Tocmai de aceea nu fusese bun la pian. Nu putea să facă în acelaşi timp două lucruri diferite cu mâinile. Acum încerca să stea într-un picior şi să-şi atingă genunchiul drept cu cotul.

— Când am ajuns aici pentru prima oară, în 1973, au venit la restaurant doi bărbaţi şi ne-au zis: „Duceţi-vă înapoi în China şi luaţi-vă şi mâncarea voastră scârboasă cu voi“. Eu le-am răspuns: „Sunteţi nervoşi. Nervii vin din stomac. Luaţi loc. Am să vă aduc nişte supă. O reţetă de la bunica mea“. De-atunci sunt clienţi fideli ai restaurantului. Opune forţei blândeţe. O reţetă de viaţă. Acum înţelegi.

Şi, în mod straniu, Julian chiar înţelegea.

În timp ce continua să imite mişcările largi, fluturânde ale doamnei Wu, văzu un măcăleandru, ceea ce-i aduse aminte cum vorbise Monica despre Grădina secretă. Pasărea se aşează pe marginea fântânii arteziene şi-şi plecă într-o parte capul, uitându-se la Julian, de parcă s-ar fi întrebat ce face acolo. Asta mă întreb şi eu, îşi zise Julian, balansându-se pe un picior.

După aproximativ o jumătate de oră, doamna Wu îşi împreună mâinile şi se aplecă în faţa lui Julian, care o imită.

— Pentru prima lecţie, e bine! În China avem o zicală: Omul nu se îngraşă după o singură masă. Trebuie să exersezi câte puţin, dar des. Ne vedem mâine. La aceeaşi oră.

Îşi luă haina şi, printr-o mişcare fluidă, şi-o puse înapoi pe ea.

— Cât vă datorez pentru lecţie? o întrebă Julian.

Betty inhală scurt. I se albiseră nările.

— Fără plată! Eşti prieten cu Biming. Eşti artist, da? Mă înveţi să pictez.

— Bine!

Julian strigă după ea, căci femeia se năpustise spre poartă.

— Ne vedem luni, la cursul meu de artă. Vino cu Baz. Adică cu Biming.

Fără să se întoarcă, doamna Wu ridică o mână în semn că a auzit şi apoi dispăru, lăsând curtea mai goală parcă decât era înainte să fi venit, de parcă i-ar fi absorbit din energia pe care apoi o luase cu ea.

Julian îşi luă jacheta şi cizmele şi intră în casă, cu un pas săltat, cum nu mai avusese de ceva vreme.

Vinerea pare să vină mai repede, îşi zise Julian, pe drum spre amiral. Parcă mai ieri fusese la cimitir. De data asta fu mai puţin surprins să vadă nişte siluete încotoşmănate cu jachete şi fulare, rezemate de lespedea de marmură. Pe măsură ce se apropia, începu să-i distingă pe Riley, Baz şi doamna Wu.

— I-am spus bunicii că vin încoace şi a insistat să aducă nişte supă wonton! zise Baz.

— E frig astăzi. Supa mea încălzeşte trupul şi sufletul.

Doamna Wu începu să toarne supă dintr-un termos în cele patru căni pe care

Baz le adusese într-un coş de răchită.

— Vă rog să luaţi un loc, doamnă Wu! zise Julian, arătând spre lespedea de marmură aşezată peste amiral.

Nu era foarte preocupat de confortul ei, dar femeia stătea pe Keith.

— Pentru Mary! zise Riley, ridicându-şi cana.

Sprâncenele doamnei Wu se ridicară ca două omizi curioase. Baz îi murmură bunicii sale:

— Nevastă-sa. Moartă.

— Pentru Mary! răspunseră cu toţii.

19

Riley

Riley sorta lucrurile din dulapul de sub scara lui Julian. Parcă era nava TARDIS din Doctor Who — mult mai mare decât ţi-ai fi putut închipui din exterior. Începuse să se întrebe dacă, atunci când îi va da de capăt, nu se va trezi cumva într-un alt univers. Sau poate în Narnia. În mod cert, n-ar fi fost surprins dacă acolo, în fund, ar fi nins. Era de-a dreptul ger înăuntru fără focul din şemineu.

Săptămâna trecută îşi petrecuse o zi fotografiind câteva dintre lucrurile pe care le descoperise şi încărcându-le pe eBay. Câştigase deja şaptezeci şi cinci de lire comision. Dacă Julian l-ar fi lăsat să cotrobăie puţin prin dulapul lui, ar fi putut face o avere. Îi sugerase asta. „N-ai să vinzi nici măcar o şosetă!“ se burzuluise la el şi, ca să se asigure că se făcuse înţeles, se aşezase în uşă, cu braţele întinse, ca să baricadeze intrarea, ca o insectă uriaşă.

Riley era înconjurat de trei grămezi mari de lucruri. Una era cu obiecte care bănuia că s-ar vinde bine, una cu lucruri care puteau fi aruncate, iar cealaltă cu obiectele care trebuiau păstrate. Astăzi ajunsese puţin înainte de ora 10, ştiind că Julian ieşea la plimbarea obişnuită. Julian încetinea procesul de selecţie în mod considerabil. Plana deasupra lui Riley ca un uliu, apoi se repezea şi apuca o vază spartă din maldărul de „gunoaie“, explicând:

— Charlie mi-a dat-o după expoziţia din 1975 de pe strada New Bond! Expoziţia a fost vizitată şi de prinţesa Margaret, să ştii. Cred că mă cam plăcea.

Privire dramatică pierdută în zare.

— Mary n-o plăcea. Deloc. Vaza era plină cu bujori roz, dacă nu mă înşală memoria. N-aş putea să renunţ la ea, tinere Riley. Nu, nu, nu. Nu se face!

În dimineaţa aceea, după o oră de linişte, reuşise să facă progrese considerabile. Dar, după ce Julian se întoarse, reîncepu procesul lung şi greu de negociere, îndulcit doar de anecdotele din anii ’60, ’70 şi ’80 pe care acesta le presăra în discuţie.

Julian ridica unul dintre discurile de vinil din morman, îl ştergea de praf şi-l punea la vechiul pickup, tratându-l pe Riley cu poveşti despre cum petrecea cu Sid Vicious şi Nancy sau despre cum sedusese vreo fată pe acordurile melodiei Heart of Glass de la Blondie. Riley nu era sigur cât de adevărate sunt aceste poveşti. Julian părea să fi fost prezent la toate evenimentele sociale importante din istoria recentă, de la cine luate cu Christine Keeler şi Mandy Rice-Davies la petrecerea de la care fuseseră săltaţi Mick Jagger şi Marianne Faithfull pentru posesie de marijuana.

Cu o zi în urmă, Julian îl iniţiase pe Riley în muzica celor de la The Sex Pistols, Talking Heads şi Frankie Goes to Hollywood. Atunci când, stând pe plaja din Perth, îşi închipuise călătoria sa la Londra, Riley nu crezuse că-şi va petrece timpul cântând la o chitară imaginară, în timp ce un bătrânel va face karaoke pe versurile de la „Anarchy in The UK“ cu o sticlă goală de bere în chip de microfon. După ce încheiară cântecul (dacă putea fi numit aşa), Riley băgă de seamă, puţin speriat, că ochii lui Julian se umpluseră de lacrimi.

— Eşti bine, Julian? îl întrebă.

— Sunt bine! răspunse acesta.

Îşi acoperi gura cu mâna, ca o molie muribundă.

— Doar că, atunci când ascult cântece cum este acesta, mă copleşeşte trecutul. Mă văd iar înconjurat de toţi acei oameni extraordinari, de prietenii mei, de acea epocă incredibilă. Apoi melodia se termină, iar eu îmi aduc aminte că sunt doar un moş, căruia nu i-au mai rămas decât un ac prăfuit, care se învârte peste un disc şi prea multe regrete.

Riley nu ştia ce să zică.

Călătoria lui Riley la Londra se dovedea a fi cea mai frumoasă, dar şi cea mai grea perioadă din viaţa sa. Iubea oraşul, în ciuda frigului năucitor. Îşi făcuse nişte prieteni minunaţi. Singura problemă era Monica. Cu cât îşi petrecea mai mult timp cu ea, cu atât o admira mai mult. Îi adora determinarea, îndârjirea şi inteligenţa. Adora felul în care-l culesese pe Julian şi-l integrase în cercul ei, făcându-l să se simtă util şi dorit, nu compătimit. Îi adora pasiunea pentru cafeneaua şi clienţii ei. Doar stând în preajma ei se simţea mai curajos, mai energic şi mai aventuros.

Însă Riley ura faptul că întreaga lor relaţie avea la bază o minciună. Sau, cel puţin, un adevăr ascuns. Şi, cu cât amâna, cu atât îi venea mai greu să mărturisească. Cum avea să reacţioneze în momentul în care va afla că era proiectul unui fost drogat, căruia i se făcuse milă de ea? Avea să fie furioasă. Sau devastată. Sau umilită. Sau toate trei la un loc.

Riley încerca să uite de Proiectul Autenticităţii, însă nu-şi putea şterge din minte informaţiile pe care le citise acolo. În mod normal, s-ar fi relaxat şi s-ar fi bucurat de timpul petrecut cu o potenţială iubită, lăsând lucrurile să meargă de la sine. Însă în cazul Monicăi era apăsat de cele citite în caiet. Ştia că ea îşi doreşte o relaţie de lungă durată, căsătorie, copii, acte, însă el voia doar să se distreze în călătoria lui prin Europa. Nu?

Spiritul lui Hazard îl bântuise până şi în seara încântătoare pe care o petrecuse la ea în apartament. Aducându-şi aminte de ipoteza lui Hazard, care credea că Monica şi-ar aranja cărţile din bibliotecă în ordine alfabetică, nu rezistase tentaţiei de a o verifica. De fapt, le aranjase după culori. Era mai plăcut aşa, din punct de vedere estetic, explicase ea.

Adevărul era că el ştia prea multe, iar Monica nu ştia aproape nimic despre el, şi asta complica totul. Nici măcar nu putea să-şi dea seama cât de mult o plăcea sincer pe Monica şi cât se datora doar jocului de-a Cupidon al lui Hazard. Dacă ar fi depins doar de el, ar fi plăcut-o mai puţin? Sau poate mai mult? Oricum, cert era că nu s-ar mai fi întâlnit.

Până să găsească Proiectul Autenticităţii, Riley fusese complet autentic. Acum era un escroc. Singura soluţie la care se putea gândi era să se asigure

că nu se va implica mai mult de atât. Astfel, atunci când avea să se mute, peste câteva luni, Monica n-ar fi suferit prea mult şi — ceea ce era mai important — nu avea să afle niciodată cum începuse totul. Asta însemna că nu avea voie s-o mai sărute. De fapt, până la urmă, asta se întâmplase deja. Dar cu siguranţă fără sex. Riley ştia cum să trateze degajat acest aspect, însă bănuia că nu era la fel şi în cazul Monicăi.

20

Hazard

Hazard se simţea de parcă ar fi fost captiv în filmul Ziua cârtiţei. Fiecare zi era însorită. În fiecare zi avea acelaşi program: medita cu Neil, se plimba pe plajă, înota, citea în hamac, lua prânzul, îşi făcea siesta, înota, lua cina şi se ducea la culcare. Îşi dăduse seama că trăieşte „o viaţă de vis“. Era captiv în imaginea de pe fundalul calculatoarelor care luminează sute de birouri. Ar fi trebuit să fie peste măsură de recunoscător. Însă el se plictisea. Se simţea anchilozat. Îndobitocit. Plictisit de moarte.

Îşi dădu seama cu uimire că nu avea idee ce zi a săptămânii era. Până atunci, întreaga viaţă îi fusese guvernată de tirania calendarului — sentimentul teribil pe care ţi-l lasă noaptea de duminică, trezirea grea de luni dimineaţa, obstacolul care era ziua de miercuri şi euforia serii de vineri. Iar acum nu avea nicio idee ce zi era. Era un naufragiat.

În fiecare zi, pleca de pe insulă cel puţin o persoană şi cel puţin una venea. Astfel cunoştea mereu oameni noi. Însă, după un timp, toate aceste conversaţii se amestecară între ele, ca o ceaţă. De unde vii? Unde mergi? Cu ce te ocupi acasă? Erau discuţii de suprafaţă. Apoi, până să apuce să-i cunoască mai bine, plecau. Toate aceste începuturi perpetue, fără mijloc şi încheiere, erau extenuante.

Încă puţin timp, câteva săptămâni, îşi zicea Hazard, şi voi fi suficient de puternic să merg mai departe, să rezist tentaţiei, să plec acasă. Hazard îşi petrecea din ce în ce mai mult timp gândindu-se la acasă. Straniu, nu se gândea la familia lui şi la prieteni — acele amintiri erau îmbibate de prea

multe regrete. Ştia foarte bine ce înseamnă să „îţi răscumperi greşelile“. Într-o seară, cam acum un an, primise un telefon de la o fată pe nume Wendy. Ea făcea, îi spusese, „paşii“. Conversaţia deviase pentru câteva clipe, deoarece Hazard crezuse că se referă la exerciţii fizice. Wendy îi explicase atunci că al nouălea pas din cadrul programului cu doisprezece paşi de la Alcoolicii Anonimi era „răscumpărarea greşelilor“. Aşa că-l sunase ca să îşi ceară iertare pentru că-l înşelase cu vreo câţiva ani în urmă. Nu-i spusese că este căsătorită. Hazard nu prea ştiuse cum să reacţioneze. Căutase mult în urmă prin fotografiile din telefon până să-şi amintească cine era. Acum se gândea însă la Wendy şi la cum insistase ea că „trebuie să-ţi ceri iertare de la cei faţă de care ai greşit“, pentru că acesta este un pas esenţial în procesul de recuperare. Trebuia să reconstruiască toate podurile pe care le arsese în urma sa, însă nu sosise încă momentul. Acum era prea departe şi era mult prea dificil, aşa că închisese aceste gânduri în cufărul cu „lucruri de rezolvat acasă“.

Între timp, pentru că era mult mai simplu şi pentru că ei n-aveau nicio legătură cu ura pe care o simţea faţă de propria-i persoană, Hazard se gândea la Julian, la Monica şi la Riley.

Reuşise oare Monica să-l convingă pe Julian să predea cursul de artă? Se simţea Julian mai puţin singur? Şi, ceea ce-l obseda cel mai mult: o găsise Riley pe Monica? Era bărbatul perfect pentru ea? Hazard se simţea ca un scriitor care începuse o poveste şi apoi, în mijlocul acţiunii, personajele sale părăsiseră pagina şi începuseră să acţioneze de capul lor. Cum îşi permiteau asta? Nu-şi dădeau seama că lui îi datorau totul? Ştia că un final fericit era puţin probabil, însă aşa cum stătea în hamacul lui, în decorul de o frumuseţe ireală, complet rupt de realitate, nimic nu-i părea imposibil.

Hazard se scălda în căldura pe care i-o dădea sentimentul, complet nou pentru el, de a fi făcut o faptă bună. O faptă altruistă. Sufletistă. Reuşise, atâta vreme cât Riley îşi juca rolul său, să schimbe viaţa unei persoane. Monica avea să-i fie atât de recunoscătoare! Nu c-ar fi avut nevoie să i se mulţumească, desigur.

Îşi aruncă gamba bronzată afară din hamac şi-şi făcu vânt cu degetele de la picioare, legănându-se uşor. Se dojeni pentru că nu fusese destul de inspirat să-i ceară lui Riley numărul de telefon sau adresa la care urma să stea. Nici

măcar nu-i ştia numele de familie. I-ar fi plăcut să îi poată trimite un mesaj scurt: „Bună! Sunt Hazard. Cum e Londra?“ Deşi, îşi aminti că, în definitiv, nici măcar nu avea un telefon de pe care să trimită mesaje. Ştia unde să-l găsească pe Julian şi unde era Monica, însă ei nu-i citiseră povestea şi probabil nici Riley nu le povestise încă despre el. Însă nu suporta sentimentul că e lăsat pe dinafară. Lui Hazard îi plăcuse întotdeauna să fie în miezul evenimentelor — ceea ce-l şi băgase, probabil, în multe încurcături.

Apoi îi veni o idee. Nu era ideal, însă era o cale de a se reintegra în poveste, de a le arăta că face încă parte din Proiectul Autenticităţii.

Pe insulă erau două microbuze care făceau turul plajelor şi strângeau turiştii pe care-i lăsau în singurul orăşel cu poştă, bancă şi magazine. Atunci când unul dintre microbuze opri la Lucky Mother, Barbara îl strigă pe Hazard şi acesta urcă la bord.

Microbuzul huruia pe drumul prăfuit, plin de gropi. Nu avea uşi, doar un acoperiş din pânză care să protejeze împotriva soarelui. Aerul era lipicios şi mirosea a transpiraţie şi a cremă de soare. Erau două bănci, una în faţa celeilalte, cu câte cinci sau şase turişti pe fiecare, unii dintre ei ţinând rucsacuri, alţii genţi de plajă. Hazard privi picioarele aliniate în rând cu ale sale — aveau diferite nuanţe de alb, maro şi roşu, cele mai multe fiind acoperite de blândele roşii şi umflate lăsate de muşcăturile ţânţarilor şi de zgârieturi de la recifurile de corali. Au schimbat între ei amabilităţile obişnuite: unde stai? Pe unde ai umblat? Ce ne recomanzi? Hazard purtase această conversaţie de suficient de multe ori încât să ştie toate locurile turistice, restaurantele şi barurile care meritau să fie recomandate, atât pe insulă, cât şi în apropiere, însă nu mărturisi că el nu vizitase niciunul dintre aceste locuri, în afară de mica lui plajă şi, din când în când, cel mai apropiat orăşel. Nu voia să fie nevoit să dea explicaţii: nu pot avea încredere în mine însumi.

Autobuzul opri în dreptul micului doc, unde o barcă aştepta să ducă pasagerii la Koh Samui. De acolo, o ambarcaţiune mai mare avea să-i transporte la Surat Thani, pe ţărm. Pentru câteva minute, Hazard se întrebă dacă n-ar trebui cumva să plece cu acea barcă. Avea la el paşaportul şi bani gheaţă în borseta de sub tricou. Poate că ar fi făcut-o, nu-l deranja să-şi lase lucrurile personale în urmă, însă le datora lui Andy şi Barbarei chiria pe o săptămână şi, după

toată bunătatea pe care i-o arătaseră, nu voia ca aceştia să creadă că-i trăsese pe sfoară.

Hazard intră în magazinul general. De acolo îşi cumpărase saronga, crema de protecţie împotriva soarelui, şamponul şi pasta de dinţi. Chiar la intrare se afla un stand cu cărţi poştale. Hazard îl roti, cercetându-l, până găsi una cu plaja lui. O privire de sus. Aproape că se întrezărea şi cabana lui.

Hazard se aşează la o masă în faţa cafenelei, cu nuca lui din care bea apă de cocos printr-un pai înfipt în fructul uriaş, şi privi cum feribotul venit din Koh Samui îşi revarsă noii turişti pe docul de lemn. Pălăvrăgeau încântaţi despre frumuseţea destinaţiei lor, ignorându-l pe barcagiul care se lupta cu bagajele lor. Împrumută un pix de la chelner şi se apucă să scrie.

Monica, Cafeneaua La Monica, Strada Fulham nr. 783, Fulham, Londra, Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord. Celei care vinde cea mai bună cafea din oraş. Pe curând. Hazard.

Înainte să se răzgândească, Hazard intră în oficiul poştal, cumpără un timbru şi trimise ilustrata.

21

Monica

Monica aranja cafeneaua pentru cursul de artă. Telefonul îi sună pentru a cincea oară. Nici nu era nevoie să verifice. Ştia că este Julian care o suna din greşeală, pentru că avea telefonul în buzunar. Nu se deprinsese cu noul lui aparat. Reuşise totuşi s-o sune mai devreme pentru a-i spune că ajunsese la concluzia că erau pregătiţi să treacă la „forme umane“ şi s-o întrebe dacă i-ar putea găsi pe cineva care să le servească drept model.

Uşor de zis, greu de făcut. Nu era destul timp pentru un anunţ, aşa că apelase la Benji. Îi explicase că nu era vorba despre nuditate gratuită, ci despre artă. Nimeni nu l-ar fi văzut pe Benji dezbrăcat, ci ar fi fost un subiect, exact cum se întâmplase cu Larry, doar că el nu avea să sfârşească mâncat. Era sigură că poza pe care o alesese Julian era decentă şi de bun gust. Nimeni nu avea să-i vadă… (aici vocea i se pierduse, plină de implicaţii subtile). În cele din urmă, îi oferi dublu pentru orele muncite peste program şi o zi liberă în plus, iar înţelegerea fu pecetluită.

În acea seară Julian alesese să poarte haine din piele, aducând cu o versiune septuagenară a lui Danny din Grease, iar clasa îşi pierduse minţile. „I got chills, they’re multiplying“, îi fredonase Baz uşor lui Benji. Benji nu zâmbi. Stătea după tejghea, cu o figură care arăta şi panică, şi răzvrătire. După ce toată lumea îşi luă locul la masă, Julian împărţi hârtie şi creioane.

— Astăzi ne întoarcem la creioane, doamnelor şi domnilor, pentru că trecem de la natură moartă la natură vie. Înainte să începem, vă rog să-mi daţi voie să v-o prezint pe doamna Wu.

Toată lumea o salută pe micuţa chinezoaică; ea se ridică şi îşi plecă spre ei capul. Nu era cu mult mai înaltă decât atunci când stătea aşezată.

— Vă rog să-mi spuneţi Betty! le zise ea, cu oarecare asprime.

După ce prezentările se încheiară, Julian spuse:

— Dragul de Benji a fost de acord să ne servească drept model astăzi. Poţi veni-ncoace, Benji?

Benji se apropie precaut de grup.

— Um, unde ar trebui să mă dezbrac?

— Să te dezbraci? Nu fi caraghios, prietene! Nu vrem decât să-ţi vedem mâinile! Nu are rost să ne avântăm. Uite, aşază-te pe scaunul acesta şi ţine cana, cu degetele împreunate. Atât. Mâinile sunt una dintre cele mai dificile părţi ale corpului când vine vorba de desenat, aşa că astăzi ne vom concentra doar asupra lor.

Benji îi aruncă o privire misterioasă Monicăi, întrebându-se dacă nu cumva îi jucase o farsă. Monica îi întoarse privirea, conştientă fiind că-l plătise cu mult peste cât merita pentru că stătea pe un scaun, cu toate hainele pe el, timp de două ore. Sophie şi Caroline păreau cam dezamăgite. Sophie îi şopti ceva lui Caroline şi aceasta bufni uşor în râs.

Julian îşi continuă discursul, fără să bage de seamă, în aparenţă, ce se întâmpla în jurul lui:

— Chiar şi cei mai experimentaţi artişti consideră că mâinile sunt foarte greu de redat.

Julian făcu o pauză şi ridică din sprânceană, pentru a spune parcă publicului că acesta nu era şi cazul lui.

— Încercaţi să nu vă gândiţi la cum ştiţi voi că arată mâinile şi degetele. În schimb, priviţi-le ca pe un ansamblu de forme, unghiuri şi contururi. Gândiţi-vă cum vă puteţi folosi de creion pentru a descrie diferenţa dintre carne şi os, apoi dintre mână şi obiectul solid pe care-l ţine aceasta. Şi, vă rog mult,

încercaţi să nu faceţi degetele elegante ale lui Benji să semene cu nişte banane.

Treptat, peste grup se lăsă liniştea, întreruptă doar de scârţâitul creioanelor şi de şoapte rare sau de instrucţiunile lui Julian.

Spre sfârşitul orei, Riley ridică mâna.

— Ce s-a întâmplat, tinere? Nu suntem la şcoală, să ştii. Nu e nevoie să ridici mâna! comentă Julian, ca un adevărat director.

— Păi, plănuiesc o excursie la Paris şi mă întrebam dacă-mi poţi recomanda nişte galerii de artă pe care să le vizitez.

Riley îşi lăsă stângaci mâna jos şi şi-o trecu prin părul cârlionţat.

Monica simţi cum i se formează golul acela în stomac, pe care-l simţea ori de câte ori Riley vorbea despre plecarea din Londra. Îl alungă, aşa cum proceda cu petele de pe ferestrele cafenelei. Trăia clipa, îşi aminti cu sobrietate.

— Ah, Parisul! N-am mai fost la Paris de peste douăzeci de ani! zise Julian. Sunt atâtea locuri dintre care ai de ales… Muzeul Luvru, desigur. Apoi Muzeul D’Orsay şi Centrul Pompidou. Ar fi bine să începi cu acestea.

Făcu o pauză. Se gândea încruntat la ceva.

— Ştiţi ce? Ar trebui să mergem cu toţii! Muncă pe teren! Ce ziceţi?

Monica, încântată de orice proiect nou, aderă imediat.

— Ce idee grozavă! Aş putea să fac o rezervare pentru un grup la Eurostar. Dacă facem rezervarea acum pentru ianuarie, ar trebui să obţinem o ofertă bunicică. Mă voi interesa mai bine ce costuri implică şi vă voi pune la curent săptămâna viitoare. Până atunci, cina de zece lire, pentru cei care-şi doresc să rămână, este oferită astăzi de minunata Betty Wu.

— Supă cu carne de crab şi porumb, creveţi, pâine cu usturoi şi rulouri de legume. Biming! Împarte beţişoare, castroane şi linguri, te rog.

— Biming? îi şopti Monica lui Benji.

— Ştiu. Să nu scoţi un cuvânt despre asta. Trăieşte în negare!

Riley rămase în urmă, în timp ce toţi ceilalţi părăsiră pe rând cafeneaua, strângându-şi desenele, care cu mândrie, care cu ruşine, ajutaţi de supa fierbinte a lui Betty să facă faţă aerului rece al nopţii.

— Vrei să te ajut să închizi magazinul? o întrebă pe Monica, mângâind-o uşor pe spate.

O prinse de mijloc şi o trase spre el. Momentul în care coapsele lui de surfer îi atinseră coapsele o făcu să-şi piardă respiraţia.

— Mersi!

Se întrebă dacă ar trebui să-l lase să rămână peste noapte de această dată, în caz că i-ar fi cerut-o. Îşi închipui cum ar arăta dormind, cu genele lui lungi şi negre lăsate peste obraz. Îşi închipui membrele lui bronzate captive în cearşafurile ei de un alb imaculat. Îşi simţea chipul arzând, era sigură că roşeşte. Nu credea c-ar fi fost suficient de puternică încât să-l trimită acasă. Merse să închidă casa, iar Riley o urmă, aducând înapoi la bar câteva pahare desperecheate.

— Ce sunt astea? întrebă el, arătând spre şirul colorat de notiţe scrise pe Post-it, din spatele tejghelei.

— Sunt observaţiile pentru clienţii mei.

Riley desprinse un bileţel şi privi scrisul frumos de mână pe care-l recunoştea din caiet. Citi cu voce tare:

— Doamna Skinner. Intoleranţă la lactate. Pe bebeluş îl cheamă Olly. Întreabă de noul căţeluş. Ia te uită, şi eu care credeam că, pur şi simplu, ai o memorie extraordinară.

— Chiar am o memorie extraordinară! Am scris bileţelele astea pentru Benji. Ei, sunt atât de entuziasmată de călătoria la Paris!

Se grăbise să-i distragă atenţia lui Riley de la notiţele ei mai puţin agreabile, de felul: Fii atent la Bert, fan înfocat al echipei Fulham. Îşi şterge nasul cu mâna. Foloseşte şerveţele antibacteriene.

— Crezi că va veni toată lumea? Voi căuta nişte locuri bune unde să putem mânca. Sunt prea multe de unde ai putea alege. O să-ţi placă la nebunie, Riley. Chiar este unul dintre cele mai frumoase oraşe din lume.

Înlocuise rapid, în timp ce vorbea, „romantice“ cu „frumoase“. Era în fond o expediţie culturală, nu o aventură senzuală.

Acum, că-şi clarificase acest aspect, se gândea că ar putea face o rezervare la un mic hotel fermecător, pentru ca ea şi Riley să mai rămână o noapte în plus. Ar fi putut să se plimbe în lungul Senei la apus şi să mănânce pain-au-chocolat în pat, la micul dejun, alături de o cafea tare şi de un suc proaspăt de portocale.

Se desprinse din reverie şi băgă de seamă că lui Riley îi distrăsese atenţia ceva, pentru că privea peste umărul ei. Se întoarse şi văzu despre ce era vorba. O carte poştală pe care o prinsese alături de bileţele.

— Frumoasă plajă, nu-i aşa? Undeva în Thailanda.

Îşi făcu ochii mici ca să vadă inscripţia din colţul de jos.

— Koh Panam, se pare. E foarte straniu totuşi. Nu am idee de la cine este, deşi în mod clar persoana care a trimis-o mă cunoaşte pe mine. Uite.

Desprinse ilustrata, o întoarse pe spate şi i-o întinse lui Riley.

— Îmi este adresată. Pe curând. Crezi că e vreun obsedat care mă urmăreşte? Şi este semnată Hazard. Adică, ce fel de nume mai e şi ăsta? Sună ca inscripţia de pe un semn rutier!

În secunda următoare, aproape fără să-şi ia la revedere, Riley o anunţă că trebuie să plece, iar Monica rămase singură, cu vederea aceea ciudată în mână, întrebându-se cu ce o fi greşit.

22

Julian

Monica nu-l anunţase pe Julian că vine. Julian bănuia că făcuse asta special ca să-l prindă nepregătit şi să nu poată protesta. Stătea la uşa lui, cu o găleată plină cu produse de curăţat într-o varietate de culori ţipătoare şi cu nişte mănuşi de plastic în mâini. Venise aşa cu ele, pe drum? Spera că nu.

— Astăzi este o zi mai liniştită la cafenea, aşa că m-am gândit să trag o fugă şi să te ajut la curăţenia de primăvară.

Probabil că arăta la fel de alarmat pe cât se şi simţea, pentru că Monica adăugă repede:

— Nu-ţi face griji — pentru mine chiar nu este o povară. Să fac curăţenie este una dintre activităţile mele preferate, sincer. Iar casa ta este pur şi simplu o extraordinară…

Se opri cu câteva secunde înainte să scoată cuvântul „provocare“, ca pe un iepure din pălărie.

— Pentru mine, amice, acesta este Rolls Royce-ul proiectelor de curăţenie.

— Ei, e foarte frumos din partea ta, vechea mea amică, dar…

Monica trecu valvârtej pe lângă el şi intră în hol.

— …dar chiar nu e necesar. Mie îmi plac lucrurile aşa cum sunt. Sincer. În

primul rând pentru că păstrează parfumul lui Mary. Dacă o să te apuci să ataci locul cu acele… chestii, îl vei îndepărta.

Nu prea avea ce replică să mai dea acum, nu-i aşa?

Monica se opri şi se întoarse spre el.

— Julian, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar…

Julian rezistă tentaţiei de a-şi acoperi urechile, pentru că oamenii foloseau întotdeauna aceste cuvinte exact înainte de a spune ceva foarte, foarte nepoliticos.

— Tu vrei să-mi zici că Mary mirosea a mucegai, praf şi a ceva ce nici nu pot identifica, dar care probabil şi-a dat de mult ultima suflare sub dulapul tău din bucătărie?

— Ei bine, nu! Bineînţeles că nu!

Părea îngrozit şi puţin supărat chiar. Monica simţise probabil asta pentru că-i strânse mâna în a ei, după ce, din fericire, îşi dăduse întâi jos mănuşile acelea urâte şi ridicole.

— Julian, spune-mi cum mirosea casa când Mary era încă aici.

Julian îşi închise ochii şi se gândi serios câteva minute bune, sortând miresmele păstrate în mintea sa.

— Îmi amintesc de boboci de trandafir, gem de căpşune şi lămâi proaspete. Şi fixativul acela care se vindea în cutii mari, aurii. Ah, şi vopsele, desigur.

— Bun. Lasă-mă o jumătate e oră. Mă voi întoarce.

Monica dispăru la fel de iute precum venise.

Când se întoarse, 29 de minute mai târziu, avea cu ea şi mai multe lucruri. Îşi lăsă sacoşele într-un colţ şi se aşeză în faţa lor, în aşa fel încât Julian să nu poată vedea ce se află înăuntru.

— Julian, cred că cel mai bine ar fi să pleci şi să mă laşi pe mine să mă ocup. Du-te la cafenea. I-am spus lui Benji să treacă orice vrei să bei sau să mănânci în contul nostru. Rămâi acolo cât de mult poţi. Voi avea nevoie de ceva timp.

Julian, care începuse să înţeleagă că orice discuţie în contradictoriu cu noua lui prietenă nu însemna decât pierdere de timp şi energie, plecă şi-şi petrecu o după-amiază foarte agreabilă discutând cu oamenii de la cafenea.

Benji îl învăţase cum să pregătească un cappuccino ca la carte cu ajutorul aparatului uriaş de cafea, care avea mărimea unei maşini de curse şi era la fel de complicată. Apoi se distraseră ca doi şcolari pe seama „notiţelor“ Monicăi şi adăugaseră unele inventate chiar de ei. Încerca din răsputeri să nu se gândească la cataclismul care avea loc la el acasă.

Nu-şi mai amintea ultima oară când ciocănise la propria-i uşă. Poate că n-o făcuse niciodată. Faptul că trebuia să intre şi că se simţea mai mult ca un musafir, nu ca stăpânul casei, îi dădea ceva emoţii. După un minut sau două apăru Monica, cu părul legat cu o eşarfă de sub care scăpaseră mai multe şuviţe asudate. Avea faţa roşie, iar ochii îi străluceau. Purta unul dintre şorţurile lui Mary. Unde oare îl găsise?

— Mi-e teamă că m-am ocupat doar de camera de zi şi de bucătărie. Voi veni într-altă zi, să mă ocup şi de restul. Intră!

— Monica! Ai transformat locul! exclamă Julian.

Şi chiar aşa era. Lumina pătrundea prin ferestre, reflectându-se pe suprafeţele curate şi lustruite. Covoarele, care fuseseră o adunătură de culori şterse, erau acum vibrante şi strălucitoare, şi nu se vedea nicio pânză de păianjen. Arăta din nou a acasă, de parcă Monica ar fi şters brusc cincisprezece ani, odată cu murdăria.

— A ce-ţi miroase?

Julian îşi închise ochii.

— A lămâie, cu siguranţă.

— Da. Am folosit produse de curăţat cu parfum de lămâie. Altceva?

— A gem de căpşune!

— Ai dreptate din nou! Gemul se face pe aragazul curat şi strălucitor din bucătărie. Va trebui să găsim nişte borcane. Ia loc până termin.

Monica dispăru afară şi se întoarse cu trei buchete mari de trandafiri, pe care le avusese probabil ascunse în curte. Găsi nişte vaze şi-i aranjă în mai multe locuri din casă.

— Şi acum, anunţă teatral, pentru finalul grandios!

Scoase de undeva un fixativ Elnett — exact marca pe care o folosea Mary — şi pufăi de câteva ori prin cameră.

— Închide ochii, Julian! Acum spune-mi dacă miroase ca atunci când Mary era aici.

Se aşeză în fotoliul lui preferat (care nu mai era soios) şi inspiră adânc. Chiar aşa mirosea. Ar fi voit să nu-şi mai deschidă ochii niciodată, să rămână în 2003. Dar mai avea nevoie de un singur lucru.

— Monica, trebuie să pictăm ceva. Am să-ţi dau o lecţie în privat. Măcar atât pot face.

Julian dădu de perete uşile atelierului. Scoase un sul de pânză, îl întinse pe jos şi începu să amestece vopseaua cu un fel de ulei.

— În seara asta, Monica, vom face un Jackson Pollock. Te-am văzut cum desenezi. Precis şi curat. Încerci să copiezi întocmai ceea ce vezi. Însă Pollock a spus: a picta înseamnă a te autodescoperi. Toţi pictorii mari pictează ceea ce sunt ei. El e de părere că totul ţine de exprimarea sentimentelor, că nu se reduce la ilustrare. Uite, ia pensula asta.

Îi întinse Monicăi o pensulă uriaşă, aproape cât mâna ei.

— Pollock folosea vopsea de menaj, însă eu nu am la îndemână, aşa că vom folosi ulei amestecat cu seminţe de in şi terebentină. El îşi aşeza pânza pe

podea şi picta deasupra ei, folosindu-şi întreg trupul, ca o balerină. Eşti gata?

Bănuia că nu este pregătită, o vedea că-şi face griji că-i va murdări casa proaspăt curăţată, însă fata dădu totuşi din cap. Se întoarse în camera de zi, alese un vinil şi-l puse la pickup. Un singur om era potrivit pentru o îndeletnicire atât de teatrală: Freddie Mercury.

Julian îşi dădu jos pantofii şi alunecă pe podeaua lustruită şi lucioasă înapoi în atelier cântând „Bohemian Rhapsody“, cu tot entuziasmul, dacă nu şi talentul, lui Freddie. Apucă o pensulă şi o înmuie într-un castron cu vopsea brun-roşcată, apoi o aruncă spre pânză, răspândind vopseaua într-o arcadă vastă.

Îi strigă Monicăi:

— Haide, Monica, hai! Foloseşte-ţi braţul. Simte mişcarea din lăuntru. Elibereaz-o!

La început fu rezervată, însă Julian o văzu cum începe să râdă, să se destindă, să arunce cu vopsea pe deasupra capului, ca un jucător de tenis care se pregăteşte să servească, împrăştiindu-şi stropi roşiatici în păr.

Julian îndoi întreaga pânză într-un pliu larg, răspândind vopseaua cu mişcări precise din încheietura mâinii.

— Deci, Monica, vrei să dansăm fandango? Şi ce e fandango, până la urmă? Şi cine naiba e Scaramouche?

Se prăbuşiră amândoi pe podea, extenuaţi de atâta râs, alături de nebunia lor frumoasă de culori. Mirosul de vopsea proaspătă plutea în aer, amestecându-se cu acela al trandafirilor şi al lămâilor, al gemului şi al fixativului Elnett.

După ce se liniştiră şi respiraţia le reveni la normal, Monica întrebă:

— Mary a murit acasă, Julian? Ştiu cum e să…

Julian o întrerupse brusc.

— Nu aş vrea să vorbesc despre asta, dacă nu te superi.

Acum se simţea prost. Sunase ca şi cum urma să-i facă o mărturisire. Din fericire, Monica schimbă subiectul.

— N-aţi avut copii?

Sfinte, nici subiectul ăsta nu era cu mult mai uşor.

— Am încercat. Dar după mai multe sarcini pierdute absolut îngrozitoare am hotărât că, pur şi simplu, nu a fost să fie. N-a fost o perioadă uşoară pentru noi.

Era puţin spus.

— Şi nu v-aţi gândit să adoptaţi?

Monica semăna cu Keith, căţelul lui, atunci când nu voia să dea drumul unui os.

— Nu.

Asta nu era întru totul adevărat. Mary îşi dorise cu disperare să adopte, însă el respinsese ideea. Nu vedea care era rostul de a avea un copil dacă nu-i putea lăsa moştenirea sa genetică. Îşi închipuia că analizează chipul copilului, întrebându-se de unde venise, de fapt, acesta. Îşi dădea seama că această explicaţie nu l-ar fi făcut să pară un om mai bun.

— Mai ai rude? Fraţi? Nepoţi, nepoate?

— Fratele meu a murit pe când avea 40 de ani — scleroză multiplă, o boală groaznică. Nu i-am fost de prea mare ajutor, aşa cum ar fi trebuit să-i fiu. Nu ştiu cum să reacţionez în faţa imperfecţiunilor fizice. Este unul dintre multele mele eşecuri. El n-a avut copii. Sora mea, Grace, a emigrat în Canada în anii ’70. Nu s-a mai întors în ţară de mai bine de zece ani. Zice că e prea bătrână ca să mai călătorească. Ea are doi copii, însă nu i-am mai văzut de când erau mici. Doar pe Facebook. Grozavă invenţie! Deşi mă bucur că nu exista pe vremea în care eram încă frumos. Aş fi putut deveni obsedat.

Îşi dădu seama că începe să bată câmpii.

— Deci, cu cine plănuieşti să-ţi petreci Crăciunul?

Julian se prefăcu că se gândeşte.

— Păi, am atâtea variante. Încă nu m-am putut hotărî!

Avea oare de gând să-l invite la ea? Încercă să nu se entuziasmeze prea tare, în caz că era doar o întrebare din curiozitate.

— Păi…

Monica sparse tăcerea stânjenitoare.

— Tatăl meu şi Bernadette pleacă într-o croazieră. În Caraibe. Împlinesc cinci ani de la căsătorie. Asta înseamnă că voi rămâne singură. Şi Riley este singur, pentru că familia lui este la celălalt capăt al lumii. Aşa că ne-am gândit că am putea organiza o masă de Crăciun la cafenea. Ţi-ar plăcea să ni te alături?

— Nici nu pot să mă gândesc la o idee mai bună.

Julian se simţea de-a dreptul entuziasmat şi fericit.

— Monica, nu cred că ţi-am spus vreodată cât de bucuros sunt că tu ai fost cea care mi-a găsit caietul.

— Şi eu mă bucur că l-am găsit.

Îşi aşeză mâna peste a lui. Julian îşi dădu deodată seama că se dezobişnuise să simtă orice fel de contact fizic. Singura persoană care-i atingea faţa cu regularitate era bărbierul lui.

— Julian, ar trebui să-l pictezi pe Riley! Ar fi un model extraordinar.

— Hmm…

Julian ezită, gândindu-se că nu va avea nevoie de prea multe straturi de vopsea pentru asta. Apoi îi păru rău. Nu era un gând prea frumos, iar el nu mai era o persoană răutăcioasă.

— Apropo de Riley!

Julian încercă să pară degajat.

— Suspectez că s-ar putea să fie un pic îndrăgostit de tine.

— Crezi tu?

Monica păru să se întristeze puţin.

— Eu n-aş fi sigură.

— Ai scris şi tu în caiet?

Julian schimbă subiectul, de teamă c-o făcuse pe Monica să se simtă prost. Îşi închipui că aşa trebuie să se simtă un tată care se arată interesat, dar îi este teamă să nu depăşească anumite limite. Dacă Riley o supărase în vreun fel, avea de gând să-i arate el!

— Da, însă acum mă simt destul de ruşinată de ce am scris. Deşi, îţi aminteşti că tu ai zis că, poate, spunându-ţi povestea ţi-ai putea schimba viaţa? Ei bine, cred că doar scriind-o pe hârtie s-a produs un fel de magie, pentru că viaţa mea chiar s-a schimbat de atunci. Lucrurile par, în sfârşit, să se aşeze. Sau cel puţin aşa am crezut. Am lăsat caietul într-un bar, cu multe săptămâni în urmă.

— Mă întreb cine l-a găsit. Îţi mai aminteşti ce am scris mai apoi? Ori poate viaţa cuiva pe care încă nu l-ai întâlnit se va schimba.

— Ei bine, eu am câştigat deja destule, nu crezi?

Monica îi zâmbi lui Julian, un prieten câştigat recent, dar pe care părea că-l ştie de-o viaţă.

23

Riley

Riley stătea pe patul său îngust, de o singură persoană, cu un laptop (împrumutat de la Brett, unul dintre colegii lui de apartament) pe genunchi. Simţea un arc care-l împungea în coapsa dreaptă. Îşi rearanjă tastatura în poală. Bea ceai fără lapte, pentru că cineva terminase sticla pe care o cumpărase chiar cu o zi în urmă. Baxul lui de şase beri avea acum doar patru, iar din rola de brânză îi lipsea o bucată considerabilă, luase din ea o muşcătură zdravănă. Îşi etichetase toate lucrurile care-i rămăseseră, însă avea resentimente faţă de colegii săi, pentru că-l aduseseră în stare de asemenea gesturi. El nu era o persoană teritorială, care să pună etichete peste tot.

Încăperea era luminată de soarele slab de decembrie, care încerca să străpungă ferestrele îmbâcsite ale camerei lui Riley, rezultatul sutelor de maşini care treceau non-stop pe strada Warwick. Riley se simţea ca o plantă veştejită — slăbit, gălbejit şi împuţinat din cauza lipsei de soare şi de aer proaspăt. Pielea sa bronzată căpătase o nuanţă gălbuie, iar părul său blond platinat se întunecase puţin. În curând, îşi zise, părul şi pielea îmi vor deveni la fel. Pentru prima oară de când ajunsese la Londra, Riley simţea un dor aproape insuportabil după Perth, după zilele petrecute la soare, când uda, aranja şi îngrijea grădinile altor oameni. Aruncă o privire tăbliei de deasupra patului, acoperită cu fotografii de acasă. Iată-l adolescent, alături de tatăl lui şi de doi dintre fraţii săi, la surf. Îi zâmbeau mamei lor, care le făcea fotografia. Ca de obicei, nu încadrase bine şi în poză ieşise prea mult cer. În altă fotografie era doar un bebeluş în braţele mamei lui, care mergea să-şi vadă familia în Bali. Şi o poză de grup, cu toţi prietenii lui ridicând spre

cameră sticlele de bere, la grătarul pe care i-l organizaseră înainte de marea lui aventură. De ce schimbase o viaţă înconjurată de natură pe una închisă în beton, care-l obliga să inhaleze poluarea cu fiecare respiraţie?

Urmărea licitaţia pentru obiectele scoase la vânzare pe eBay. Costumul de apicultor (aproape nou) al lui Julian se vindea pe o sumă frumuşică. Cine s-ar fi gândit că există atâţia apicultori amatori? Şi veioza de la Tiffany's — pe care el o descrisese cinstit în următorii termeni: „nu funcţionează" şi „trebuie să fie reparată" — atrăgea licitatori în fiecare minut. Cel mai bine mergea telefonul antic al lui Julian, care părea că avea să se vândă la un preţ mai bun decât cel mai recent model de iPhone. Riley îşi suflă o buclă de pe frunte şi cercetă site-ul mai departe.

Singurele piese de mobilier pe care le avea în cameră erau: un dulap cu sertare, un suport pentru haine cu câteva umeraşe atârnate pe el şi o bibliotecă puţin diformă, care arăta ca şi cum cel care o asamblase fusese beat în acele momente. Putea să vadă cu coada ochiului caietul lui Julian ieşind în evidenţă printre romanele sale vechi şi ghidurile de călătorie, ca un ghimpe în coastă.

Riley se simţea de parcă se afundă din ce în ce mai adânc în nişte nisipuri mişcătoare. Îşi aminti sentimentul de rău fizic pe care-l avusese atunci când văzuse cartea poştală cu acea plajă printre bileţelele Monicăi şi cum sperase că este vorba doar despre o coincidenţă. În clipa în care Monica rostise numele lui Hazard, ar fi trebuit să mărturisească totul. Ar fi putut să spună: O, da, este tipul pe care l-am cunoscut în Thailanda, chiar înainte să vin aici. Mi-a dat un carnet şi cu ajutorul lui te-am găsit. Ar fi fost aşa greu? Dar ratase şansa. Mai rău! Dăduse bir cu fugiţii, lăsând-o pe Monica cu ilustrata în mână, uluită. Acum se afundase şi mai adânc în minciună. Nu mai putea să se scuze că nu prinsese momentul potrivit, că nu avusese nicio ocazie ca să mărturisească. Nici n-ar fi putut să pretindă că vederea era de la un alt Hazard. Dac-ar fi avut şi el un nume normal ca James, Sam sau Riley. Riley era un nume cu care nu puteai da greş.

Riley îşi făcu o promisiune. Avea să-i spună Monicăi tot adevărul şi să suporte consecinţele. Dacă ea hotăra că nu vrea să-l mai vadă niciodată, va accepta. Poate că oricum venise momentul să plece mai departe. Însă ar putea şi să i se pară amuzant — ca o anecdotă pe care s-o povestească apoi prietenilor despre cum s-au cunoscut. Cu siguranţă ştia că, deşi Hazard le

aranjase întâlnirea, ceea ce urmase se întâmplase pentru că el o plăcea cu adevărat. De fapt, spre surprinderea lui, era chiar mai mult de-atât.

Mai erau doar câteva săptămâni până la Crăciun şi Riley nu voia să rişte să-i strice Monicăi planurile organizate cu atâta grijă. Ştia cât de entuziasmată era să pregătească petrecerea de Crăciun la cafenea. Văzuse toate listele de pe măsuţa ei de cafea, în apartament: lista de cumpărături, planul amănunţit — pe minute — pentru gătit, lista de cadouri (pe aceea o ascunsese repede, înainte să apuce să vadă ce cadou îi luase lui). Încercase să-l antreneze într-o discuţie despre cine era mai priceput, Jamie Oliver sau Nigella, dar se lovise de lipsa lui de cunoştinţe în domeniul culinar şi se dăduse bătută.

Monica invitase tot grupul de la cursul de artă la un pahar înainte de prânzul pe care avea să-l petreacă fiecare cu familia sa. Cei mai mulţi erau plecaţi din oraş, însă Betty şi Baz plănuiau să vină în trecere. Benji rămânea şi la masă, pentru că se hotărâse să-şi petreacă revelionul cu familia în Scoţia, în locul Crăciunului.

Avea să-i spună, se decise, după Crăciun, însă cu siguranţă înainte de Anul Nou.

Odată ce luă această hotărâre, povara lui Riley păru să se mai uşureze puţin. Aruncă o privire caietului. Voia să scape de el. Acum, că-şi pusese la punct un plan, voia să uite cu totul de Proiectul Autenticităţii pentru cel puţin o săptămână, însă i se părea imposibil să facă asta atâta timp cât caietul era încă acolo.

Se gândi că ar putea, pur şi simplu, să-l arunce, însă nu voia să fie el cel care rupe lanţul. I se părea că, dacă ar distruge astfel poveştile scrise atent şi din inimă, karma nu l-ar ierta. Poate că ar fi trebuit să-l dea şi el mai departe, aşa cum făcuseră Hazard şi Monica. Poate că i-ar fi adus cuiva noroc. Până la urmă, pe el îl ajutase s-o găsească pe Monica şi să-şi facă o mulţime de prieteni noi. Îl ajutase chiar să-şi găsească de lucru, dacă vânzarea obiectelor lui Julian pe eBay putea fi considerată aşa ceva. Era sigur că următoarea persoană care va primi Proiectul nu va fi la fel de fraieră ca el şi-şi va aminti că întreaga esenţă a acestuia era autenticitatea, nicidecum minciunile.

În camera alăturată se porniră nişte zgomote ritmice, întretăiate de gemete

teatrale. Pereţii apartamentului erau atât de subţiri, încât Riley putea să audă când cineva trăgea un vânt la două camere depărtare de el şi devenise mult prea familiar cu viaţa amoroasă, foarte activă, a lui Brett. Iubita lui actuală mima orgasmul, conchise Riley. Nimeni n-ar fi putut să se simtă atât de bine cu necivilizatul lui coleg de apartament.

Riley luă caietul de pe raft, căută un pix în rucsac şi începu să scrie.

Când puse pixul jos, afară se făcuse noapte. Simţea că i se ridicase o greutate de pe umeri şi că aceasta era acum închisă în paginile caietului. Totul avea să fie bine. Se îndreptă spre fereastră şi, pe când se pregătea să tragă draperia, observă ceva cu totul extraordinar. Trebuia să-i spună Monicăi.

24

Monica

Monica tocmai întorcea semnul de la uşă pe partea pe care scria ÎNCHIS, când Riley apăru de nicăieri, arătând de parcă ar fi venit în fugă tocmai din Earl’s Court. Dacă nu i-ar fi deschis ea uşa, s-ar fi izbit de geam.

— Monica, uite! strigă el. NINGE!

Îşi scutură capul, împrăştiind stropi de apă pretutindeni, ca un retriever care tocmai a terminat de înotat.

— Am văzut! Deşi mă îndoiesc că se va depune. Nu avem aproape niciodată năme ţi.

Îşi dădea seama că nu era reacţia pe care o aşteptase Riley.

— Riley, tu ai mai văzut zăpadă până acum?

— Ei, bineînţeles! În filme şi pe YouTube. Însă nu aşa, căzând din cer.

Arătă în sus spre cei câţiva fulgi răzleţi. Monica îi aruncă o privire uluită, aproape alarmată. Riley îi răspunse, puţin indignat:

— Ei, dar tu ai văzut o furtună de nisip sau un incendiu izbucnit în mod natural, în pădure?

Monica scutură din cap.

— Bănuiam eu că nu. În orice caz, trebuie să ieşim! Este un patinoar în apropiere de Muzeul Naţional de Istorie. Să mergem!

— Muzeul de Ştiinţe Naturale! îl corectă Monica. Şi nu pot să ies în oraş aşa, pur şi simplu. Trebuie să strâng aici, să fac casa, să pregătesc totul pentru mâine. Îmi pare rău.

Uitase că la ultima lor întâlnire o abandonase în mijlocul unei propoziţii?

— Monica, trebuie să trăieşti clipa. Toate acele lucruri mai pot să aştepte. Nu lăsa momentul să treacă! Nu-ţi mai face griji pentru viitor şi distrează-te puţin! O dată suntem tineri!

Monica se crispă la auzul clişeelor pe care le turna, unul după altul, ca dintr-un scenariu prost de la Hollywood.

— Urmează să-mi spui că nimeni nu a zis pe patul de moarte că şi-ar fi dorit să stea mai mult la locul de muncă, nu-i aşa?

Îi privi apoi chipul, strălucitor şi entuziasmat, şi-şi zise: Până la urmă, de ce nu?

Monica luase lecţii de patinaj — când era mică —, de balet, pian, flaut, gimnastică şi actorie. La 16 ani se lăsase însă de toate. Dar în câteva minute membrele îşi amintiră lecţiile de mult uitate şi acum aluneca şi se învârtea cu încredere, cu uşurinţă chiar. De ce nu se reapucase niciodată de patinat? Îşi abandonase toate pasiunile pe care le avusese în copilărie, toate acele lucruri care-i făceau inima să tresalte şi o îndemnau să viseze, renunţase la toate ca să muncească din greu, ca să-şi construiască un viitor.

Nici în cele mai frumoase visuri nu-şi închipuise vreodată că ar putea să fie cu cineva atât de chipeş precum Riley. Îi venea mereu să se ciupească, să fie sigură că nu visează. Oriunde mergeau, lumea îşi întorcea capul după ei. Probabil că Riley era obişnuit ca oamenii să se uite la el, pentru că părea să nu bage de seamă privirile celorlalţi. Oare toată această lume se întreba acelaşi lucru: Cum de un bărbat ca Riley e cu ea?

Riley nu era deloc preocupat de felul cum arată. Acum arăta ca Bambi în

prima lui expediţie la lacul îngheţat: o îmbârligătură de membre pe care nu le putea coordona şi care sfârşeau mai mult întinse pe jos decât în poziţie verticală. Rămase întins pe spate, cu buclele lui blonde răvăşite în jurul capului, ca aura unui înger trimis din rai. Îi întinse mâna ca să-l ajute să se ridice. El o apucă, proptindu-se în picioare, însă alunecă iar, şi de data aceasta o trase şi pe Monica după el. Monica se trezi deasupra lui. Îi putea simţi râsul, din punctul în care se forma, adânc în stomac, şi acolo unde se aduna efervescent, în coşul pieptului. Apoi izbucni, aproape de urechea ei. Îi prinse râsul într-un sărut. Şi, odată cu sunetele lui şi senzaţia sărutului, atât de natural şi lipsit de complicaţii, îşi dădu seama că toate clişeele erau adevărate. Sigur, Riley nu îndeplinea toate cerinţele de pe lista ei, dar poate că până la urmă lista era de vină, nu el.

Riley îi surâse.

— Cum reuşeşti, Monica, să faci piruete pe gheaţă cu atâta graţie, de parcă ai fi o zână nordică? Sunt fermecat.

Monica simţi că pieptul îi e pe cale să explodeze de atâta fericire; era, iată, o femeie fermecătoare.

Riley se ridică şi ajută un copilaş care se împiedicase să se pună pe picioare. Puştiul îl privi cu atâta uimire, de parcă ar fi fost Moş Crăciun. Până şi copiii îl găseau încântător.

Când se reîntoarseră la cafenea se făcuse aproape ora zece. Monica ştia că trebuie să termine treburile pe care le lăsase de izbelişte mai devreme, însă era încă sub efectul unei explozii de spontaneitate, care o făcea să se simtă de parcă şi-ar fi pierdut minţile. După ce aprinse luminile în cafenea, văzu din nou cartea poştală şi se hotărî să-l confrunte pe Riley.

— Riley, de ce ai fugit aşa seara trecută?

Încercase să rostească întrebarea pe un ton care să nu sune agresiv.

— Te-am supărat cu ceva?

— Doamne, nu! Te rog să nu te gândeşti la aşa ceva!

Monica credea în sinceritatea cuvintelor lui. Era mult prea direct ca să poată minţi convingător.

— M-am speriat doar puţin… aşa, dintr-odată.

Îşi coborî privirea şi începu să se foiască jenat.

Monica îl înţelegea perfect. Până la urmă, şi ea se speria în ceea ce privea relaţia lor — i se întâmpla asta cu toate relaţiile pe care le avea — destul de des. Nu putea să-l condamne! De fapt, era chiar uşurată să vadă că şi Riley se lupta cu nişte emoţii complexe. Poate că se asemănau mai mult decât crezuse.

— Ce-ar fi să bem nişte vin fiert?

Se gândi că alcoolul ar putea ajuta la restabilirea atmosferei relaxate de mai devreme. Se duse în bucătăria mică din spatele cafenelei, aprinse aragazul şi turnă o sticlă de vin într-o oală mare, după care adăugă condimente, portocale şi cuişoare. Îl auzi pe Riley punând muzică în cealaltă cameră. Ella Fitzgerald. O alegere bună. Amestecă în vin timp de zece minute, ceea ce nu era nici pe departe timpul perfect pentru pregătirea vinului fiert, însă astăzi trăia periculos.

Monica reveni în cafenea cu două pahare şi cu vinul pe jumătate fiert. Riley o ajută şi le aşeză cu grijă pe masă. Apoi o prinse de mână şi începură să danseze, evitând cu dexteritate toate scaunele şi mesele, în timp ce o învârtea prin cafenea, când ţinând-o doar de vârful degetelor, când trăgând-o aproape de el. Mâinile şi picioarele atât de neîndemânatice mai devreme erau acum atât de armonioase şi bine controlate, încât cu greu ai fi putut crede că aparţineau aceleiaşi persoane.

În timp ce dansa, Monica îşi dădu seama că ghemul de anxietate pe care îl ducea cu ea întotdeauna dispăruse. Nu-şi mai făcea griji, cel puţin pentru moment, pentru ce va urma. Sau ce ar fi dacă? Încotro ne îndreptăm? Nici în legătură cu cea mai recentă preocupare a ei: cine citeşte oare acum carneţelul acela stupid în care am scris? Singurele lucruri care contau erau ritmul muzicii şi senzaţia pe care i-o dădea îmbrăţişarea lui Riley.

Pe stradă trecu un autobuz, luminând trotuarul de afară pentru o clipă. Chiar

în faţa ferestrei ei stătea o femeie tânără, ţinând în braţe un copilaş frumos şi dolofan, ca o icoană a Madonei cu Pruncul. Bebeluşul avea încâlcit părul mamei lui în jurul mânuţelor, de parcă ar fi voit să se asigure că aceasta nu îl va părăsi niciodată.

Pentru o secundă, ochii ei şi ai tinerei mame se întâlniră, privirea acesteia din urmă spunându-i parcă: Uite ce viaţă frivolă şi goală ai. Asta e ceea ce contează cu adevărat, ceea ce port eu în braţe.

Pe măsură ce autobuzul îşi urmă mai departe drumul spre Putney, trotuarul din faţa cafenelei se cufundă din nou în întuneric, iar viziunea dispăru. Poate că nici măcar nu fusese adevărată. Poate că era doar rodul imaginaţiei sale, subconştientul ei care-i reamintea să nu-şi uite visurile şi ţelurile. Dar, fie că apariţia fusese adevărată sau nu, euforia lipsită de orice griji se destrămase.

25

Alice

Era aproape 11 seara şi Alice cutreiera străzile cu Bunty în cărucior, încercând s-o adoarmă. Părea să fi reuşit în cele din urmă, pentru că ţipetele se transformaseră în nişte sforăituri line şi, de 15 minute, într-o linişte binecuvântată. Alice o luă înapoi spre casă, disperată să apuce şi ea să doarmă puţin. Cine ar fi bănuit că avea să vină o zi în care lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult pe lume avea să fie nu bani, sex, faimă sau cea mai nouă pereche de Manolo Blahnik, ci opt ore de somn neîntrerupt.

Alice trecu pe lângă una dintre cafenelele ei preferate — cum îi zicea oare? La Daphne? La Belinda? Ceva de modă veche oricum — şi se opri. Înăuntru erau aprinse luminile şi putea vedea o pereche dansând printre mese. Părea o scenă ireal de perfectă, desprinsă din cel mai recent film de dragoste de la Hollywood.

Alice ştia c-ar fi trebuit să-şi vadă de drumul ei, însă picioarele îi erau ţintuite de asfalt. Privi, din anonimatul confortabil al întunericului de pe trotuar, cum bărbatul îşi pleacă privirea spre femeia din braţele sale cu atât de multă dragoste şi tandreţe, încât îi veni să plângă.

La început, Max o privea de parcă ea ar fi fost o zână din poveşti, iar lui nu-i venea să creadă cât e de norocos. Însă trecuse mult timp de când nu se mai uitase la ea în felul acela. Probabil că, după ce o vezi pe femeia iubită trecând prin travaliu, cu toate ţipetele, transpiraţia, rupturile şi fluidele implicate, ţi se schimbă pentru totdeauna felul în care o priveşti. Ea îl rugase să stea „în partea de sus“, însă el insistase că vrea să-şi vadă primul născut venind pe

lume, ceea ce fusese, era sigură, o greşeală îngrozitoare. Pe lângă toată operaţia, fuseseră nevoiţi să aducă încă o asistentă care să-l îngrijească pe Max, care căzuse şi-şi spărsese capul. Nu mai departe de ieri, Max îi folosise crema pentru hemoroizi crezând că este pastă de dinţi. Nu era de mirare că nu mai era pic de romantism între ei.

Alice era convinsă că fata din filmul care se derula în faţa ei nu avea un copil mic, vergeturi sau hemoroizi. Era liberă, fără griji, independentă. Lumea era a ei. Apoi, ca să-i reamintească parcă lui Alice că ea nu era deloc aşa, Bunty începu să ţipe, trezită, pentru că mama ei nu o mai legăna.

Alice o ridică pe Bunty, înfăşurată în păturica ei din caşmir scoţian, dorindu-şi să simtă ceva mai mult decât amărăciune. Şi, ca să fie totul perfect, Bunty îşi încâlci mânuţele în părul ei şi le trase ca să le bage în gură, smulgându-i firele din rădăcină. Apoi pe stradă trecu un autobuz, luminând trotuarul şi, chiar în acea clipă, fata din cafenea se întoarse şi o privi pe Alice cu milă în ochi. Biata de tine, părea să spună, nu-i aşa că ţi-ai dori să fii în locul meu? Şi adevărul era că-şi dorea.

Noaptea grea a lui Alice fusese presărată cu vise despre cuplul din cafenea. Deşi, în visul ei, ea era cea care dansa şi altcineva — nu ştia cine — o privea din afară. Alice scutură din cap, încercând să alunge fantasmele, ca să se poată concentra la ceea ce avea de făcut. Nu reuşi însă decât să-şi scuture de pe cap ornamentul festiv caraghios.

Ea şi Bunty purtau amândouă coarne de ren. Alice o poziţionă pe Bunty în aşa fel încât să fie nas în nas cât se poate de aproape. În cadru era prinsă toată faţa lui Bunty, cu zâmbetul ei strălucitor şi drăgălaş, însă din Alice intrau doar şuviţele de culoarea mierii (datorate lui @danielfrizerul) şi o mică parte din profil. Făcu mai multe poze, ca să se asigure.

Numele adevărat al lui Bunty era Amelie, însă o porecliseră Bebe Bunty în primele zile, când încă se certau ce nume să-i aleagă (încă se certau, aproape din orice) şi porecla prinsese. Acum @bebebunty avea aproape la fel de mulţi urmăritori pe Instagram ca @aliceintaraminunilor.

Alice postă cea mai bună dintre poze pe Facetune şi selectă porţiunea mică din ochiul ei care se vedea în imagine. Scoase apoi cearcănul de sub el şi

şterse toate ridurile fine. Bunty, care după profilul ei n-ai fi bănuit că are iritaţii şi cojiţe pe cap, avu parte de acelaşi tratament. Apoi Alice puse un filtru, scrise „Vine Crăciuuunul!“ şi adăugă nişte emoticoane festive, alături de hashtag-urile obişnuite pe care le pun mămicile şi bloggerii de modă, îi etichetă pe @hainepentrubebelusi, de la care primise coarnele de ren şi apăsă pe butonul de publicare. Îşi lăsă telefonul cu faţa în jos pe masă — pentru cinci minute —, apoi îl ridică din nou ca să verifice câte aprecieri primise. 547 deja. Poza avea să meargă bine. Fotografiile în care mămica şi bebeluşul erau asortaţi mergeau întotdeauna bine.

Din cauză că Bunty începu să plângă, laptele din sânul drept al lui Alice i se scurse pe tricou. Abia se îmbrăcase şi aceasta era ultima ei haină curată. Lipsa somnului o făcea să plutească. Se simţea de parcă asistă la propria ei viaţă din exterior. Îi venea să plângă. Îi venea să plângă adesea.

Alice se crispă din cauza durerii. Bunty îşi înfipsese gingiile tari în jurul sfârcului ei inflamat. Îşi aminti de imaginea alăptatului idilic şi artistic pe care o postase ieri pe @ bebebunty. Lumina, unghiul şi filtrul ascundeau băşicile, durerea şi lacrimile. Cum putea fi un lucru atât de natural ca alăptatul propriului copil atât de groaznic? De ce n-o avertizase nimeni?

Uneori îi venea s-o strângă de gât pe asistentă cu şnurul pe care-l purta ca să-i ţină legitimaţia pe care scria cu litere de tipar ALĂPTATUL LA SÂN ESTE CEL MAI BUN ALĂPTATUL LA SÂN ESTE CEL MAI BUN, repetat, ca un fel de apostrofare pentru orice mamă care ar fi îndrăznit să se gândească măcar să mai folosească şi lapte praf în completare. Era sigură că strangularea unei asistente nu era un lucru la care ar fi trebuit să se gândească o proaspătă mămică.

Împinse la o parte pasta de avocado şi pâinea prăjită pe care le fotografiase în jurul micului dejun şi căută în dulap, ţinând-o pe Bunty încă în braţe, prăjiturelele pentru cazuri de urgenţă. Mâncă tot pachetul. Acum aştepta să se instaleze iar sentimentul obişnuit de ură de sine. Şi da, iată-l, exact la fix.

După ce Bunty termină de mâncat şi apoi vomită o gură de lapte pe cealaltă parte a tricoului ei, Alice începu să cotrobăie prin maldărul de haine pentru bebeluşi primite de la sponsorul ei @eusibebe. Trebuia să mai posteze o fotografie de modă pentru bebeluşi cu tematică de Crăciun, înainte să fie prea

târziu. Dădu de o hăinuţă din stofă cu picăţele absolut adorabilă, care venea însoţită de o pălărie şi ghetuţe asortate. Mergeau.

Acum trebuiau să iasă. Haina ar fi arătat mai bine în lumina naturală, iar terasa mică a lui Alice era atât de plină de cutii din carton, jucării pentru bebeluşi, maldăre de haine murdare şi o chiuvetă plină cu vase, încât nu ar fi putut să fie folosită ca decor. @aliceintaraminunilor locuia într-o casă cu gust, curată şi aspiraţională. În orice caz, noile mămici îşi scoteau bebeluşii să ia aer curat, nu-i aşa? Era la modă.

Nu era în stare să mai caute un tricou curat, aşa că-şi luă haina pe deasupra celui cu pete de lapte şi vomă. Spera că nimeni nu se va apropia de ea suficient de mult cât să-i simtă mirosul. Îşi dădu jos coarnele de ren şi-şi puse pe cap un fes cu un pampon stilat în moţ (@iubimpampoanele), ca să-şi acopere părul gras. Se privi în oglinda de pe hol. Cel puţin, pentru că arăta atât de groaznic, nimeni nu avea s-o recunoască. Îşi propuse să ţină minte să se aranjeze înainte să ajungă Max acasă. Pentru un bărbat ca Max aparenţele erau importante. Înainte să aibă copilul, n-o văzuse niciodată fără să fie pusă la punct, cu părul coafat, perfect epilată. După naştere însă se lăsase puţin pe tânjală.

Îi luă parcă o eternitate să-şi pregătească geanta încăpătoare cu toate lucrurile necesare: muselină, şerveţele umede, cremă împotriva iritaţiilor, plasturi pentru sfârcuri, baveţici, gel pentru dinţi, zdrăngănitoarea şi pe Dudu (iepuraşul de pluş preferat). De când apăruse Bunty, cu patru luni în urmă, fiecare ieşire din casă începuse să semene cu pregătirea unei expediţii pe Everest. Îşi aminti de zilele în care nu avea nevoie decât de chei, bani şi telefon mobil, pe care şi le îndesa în buzunarele de la jeanşi. Acum i se părea o altă viaţă, care aparţinuse unei persoane diferite.

Cu Bunty aranjată şi asigurată în cărucior, Alice coborî cu spatele scările, până în stradă. Bunty începu să plângă. Doar nu-i era iar foame?!

Alice crezuse că va cunoaşte perfect plânsetele bebeluşului ei. Că va şti să facă diferenţa între nevoia de mâncare şi cea de somn, între disconfort şi plictiseală, însă adevărul era că toate plânsetele lui Bunty păreau să însemne acelaşi lucru: dezamăgire. Asta nu este ceea ce speram, părea să zică. Alice o înţelegea, pentru că şi ea simţea la fel. Îşi grăbi pasul, sperând că mişcarea

legănată a căruciorului o va îmbuna pe Bunty, fără s-o adoarmă însă înainte de a-i face fotografia.

Alice se îndrepta spre micul loc de joacă din parcul aflat în zonă. Ar fi putut s-o pună pe Bunty în leagănul pentru bebeluşi: astfel i s-ar fi văzut foarte frumos ţinuta, iar Bunty iubea leagănele, aşa că poate avea să zâmbească. Atunci când se încrunta, semăna izbitor de mult cu Winston Churchill. Cu aşa o privire era sigură că va pierde o mulţime de urmăritori.

Alice şi-ar fi dorit ca vreunul dintre prietenii ei mai vechi de şcoală sau de la universitate să fi avut, de asemenea, copii. Măcar atunci ar fi avut cu cine să vorbească despre cum o făceau cu adevărat să se simtă toate acestea. Ar fi aflat dacă este normal să ţi se pară atât de greu să fii mamă, atât de extenuant. Însă prietenele ei credeau că la 26 de ani eşti mult prea tânără ca să ai copii. De ce nu simţise şi Alice asta? Se grăbise atât de tare să-şi completeze imaginea perfectă: soţ frumos şi înstărit, casă victoriană cu terasă în partea bună a cartierului Fulham şi un copil vesel şi drăgălaş. Îşi trăia visul, nu-i aşa? Cei care o urmăreau pe Instagram cu siguranţă credeau asta, ceea ce o făcea să se simtă extrem de nerecunoscătoare.

Locul de joacă era liber, însă leagănul era ocupat. Pe el era un caiet. Alice privi în jur, întrebându-se al cui ar putea fi. În jur nu era nimeni. Luă caietul — semăna foarte mult cu cel pe care-l folosise ca să-şi noteze mesele lui Bunty. 5:40 zece minute la sânul stâng, trei minute la sânul drept. Încercase să stabilească un fel de program, aşa cum sugerau specialiştii. N-o ţinuse prea mult. Îl aruncase la coş într-un acces de nervi, pentru că nu servea decât ca dovadă a nereuşitelor sale.

Carneţelul ei avusese patru cuvinte scrise pe copertă: Programul meselor lui Bunty. Desenase o inimă în jurul numelui ei. Acesta avea doar două cuvinte, scrise însă mult mai frumos: Proiectul Autenticităţii. Lui Alice îi plăcea cum sună. Până la urmă, marca ei (marca lor, se corectă, de vreme ce acum Bunty se alăturase afacerii) promova autenticitatea. Modă adevărată pentru mămicile adevărate şi bebeluşii lor. Faţă zâmbitoare.

Alice deschisese caietul şi era pe cale să se apuce de citit, când începu să plouă. Uf! Chiar şi cerul plângea. Stropii uriaşi începuseră deja să întindă cerneala. Şterse apa de pe pagină cu mâneca şi dădu drumul carneţelului în

geantă, între o baveţică şi şerveţelele umede, ca să-l ferească de umezeală. Avea să se gândească mai târziu ce să facă cu el. Acum trebuia să ajungă acasă, înainte să se ude leoarcă.

26

Julian

Julian era destul de mulţumit de ţinuta sa pentru tai chi. O cumpărase online. Era, îşi dădea el seama, primul set de haine noi pe care şi le cumpărase de când murise Mary. Acum, că ştia cât de uşor este să cumperi de pe internet, îşi comandase o mulţime de şosete şi lenjerie intimă. Era şi cazul s-o facă. Poate că ar trebui să-i ceară lui Riley să i le vândă pe eBay pe cele uzate. I-ar fi plăcut să vadă ce faţă face la o asemenea sugestie. I-ar fi dat o lecţie pentru că încercase să-i inspecteze dulapurile cu haine.

Julian optase pentru înfăţişarea de ninja geriatric. Negru din cap până în picioare. Pantaloni largi şi o cămeşoaie cu mânecile largi şi găici brodate pe piept. Doamna Wu (îi venea greu să-i spună Betty) era foarte impresionată, îşi putea da seama de asta. Ridicase din sprâncene atât de tare, încât, pentru o clipă, nu mai fură unite în mijloc.

Julian şi doamna Wu erau acum în mijlocul exerciţiilor, de acum familiare, de încălzire. Julian se gândi că nu mai era atât de nesigur în mişcări şi că devenise puţin mai flexibil decât fusese atunci când doamna Wu îşi făcuse prima oară apariţia la poarta lui, în urmă cu două săptămâni. Începuse să aducă cu ea o punguţă cu seminţe pe care le împrăştia pe jos la începutul fiecărei şedinţe. În scurt timp erau înconjuraţi de păsări.

— Este bine să fii înconjurat de natură! îi explicase ea. Şi atrage o karmă pozitivă. Păsărilor le este frig şi foame. Noi le hrănim. Ele sunt fericite, suntem şi noi fericiţi.

Câteodată, aplecat cu capul înainte şi cu mâinile la spate, imitând mişcările doamnei Wu, vedea cum păsările se coboară după vreo sămânţă şi i se părea că parcă şi ele participă la antrenament.

— Îţi simţi străbunii, Julian?

— Nu, ar trebui?

Unde erau? Şi unde anume ar fi trebuit să-i simtă? Ce gând! Se uită în jur, aşteptându-se parcă să-l vadă pe tăticu' stând pe bancă, aruncându-i priviri dezaprobatoare pe sub ochelari.

— Ne înconjoară, în orice clipă a zilei!

Doamna Wu părea împăcată cu acest concept.

— Aici îi simţi!

Se bătu tare cu pumnul în piept.

— În suflet!

— Cum am ajuns aşa bătrâni? întrebă Julian, schimbând subiectul.

Îşi auzise genunchii trosnind dezaprobator faţă de exerciţiile la care erau supuşi.

— Eu mă simt tot ca la 21 de ani. Apoi îmi văd mâinile, încreţite şi pătate şi mi se pare că nu sunt mâinile mele. Ieri am folosit uscătorul pentru mâini din cafeneaua Monicăi şi pielea mi s-a crăpat, literalmente!

— Nu e bine să îmbătrâneşti în ţara asta!

Julian ştia deja că acesta este subiectul ei preferat de conversaţie.

— În China, bătrânii sunt respectaţi pentru înţelepciunea lor. Au trăit mult, au învăţat multe. În Anglia, bătrânii sunt o pacoste. Familiile lor îi dau afară din case, îi trimit la aziluri. Sunt ca nişte închisori pentru bătrâni. Mie nu mi-ar face aşa ceva familia mea. Nu ar îndrăzni.

Julian era convins de asta. Nu era însă prea sigur că este înţelept sau că a învăţat prea multe. Nu i se părea că este prea diferit de cum era la 20 de ani şi tocmai de aceea se speria de fiecare dată când se vedea în oglindă.

— Ai o familie minunată, doamnă Wu!

Îşi întinse piciorul drept în faţă, iar mâinile pe din lături.

— Betty! îl corectă, aprinsă.

— Baz, adică Biming, este un băiat aşa bun. Şi iubitul lui, Benji, e grozav.

Doamna Wu se opri în mijlocul unui exerciţiu.

— Iubit?

Părea nedumerită.

Julian îşi dădu seama că făcuse probabil o gafă colosală. Presupusese că ştie că nepotul ei, care nu-şi ascundea sentimentele, are aceste înclinaţii.

— Da, ştii tu. Iubitul lui prieten! Prietenul lui foarte bun. Se înţeleg foarte bine. Sunt prieteni buni. Ştii tu.

Doamna Wu îl săgetă pe Julian cu privirea, fără să scoată un cuvânt, şi trecu cu eleganţă la următorul exerciţiu.

Julian răsuflă uşurat. Din fericire beneficia de un grad de inteligenţă emoţională mai înalt decât majoritatea oamenilor. Salvase situaţia.

27

Monica

În acest an, Monica decorase cafeneaua în stil mare. Probabil că orele de artă ale lui Julian treziseră în ea instincte creative de mult îngropate. Împodobise un brad în Bibliotecă, încărcat cu globuri tradiţionale din sticlă şi luminiţe albe. Fiecare masă avea decoraţii din iederă şi brad, iar deasupra barului fusese atârnat un buchet de vâsc. Benji împărţea bucuros sărutări bărbaţilor şi femeilor deopotrivă.

— Tartă! strigă Baz, de la masa şase.

— Cu migdale sau cu lămâie? întrebă Benji, cu o grimasă.

O serie de cântece de Crăciun răsunaseră în buclă, întreaga zi, în cafenea. Monica simţea că, dacă-l mai aude o dată pe Bono întrebând dacă ştiau că e Crăciunul, avea să-i arunce cu elan iPad-ul lui Benji direct în chiuvetă.

Aroma bogată şi complexă a vinului fiert umplea cafeneaua. Cum era Ajunul, Monica îi transmisese lui Benji că, pentru toţi clienţii fideli, vinul era complementar. Iar Benji se făcuse că n-a înţeles bine şi servea acum pe toată lumea cu un pahar de vin şi un compliment: Doamnă Corsellis, arătaţi TRĂSNET în seara asta!

Toţi copiii primeau bănuţi de ciocolată, ceea ce avu ca rezultat o mulţime de zâmbete şi de urme de degete pline de ciocolată. Monica încerca din răsputeri să nu se ia după ei cu o cârpă umedă. Era antrenament pentru când va fi mamă, îşi zicea. Aruncă o privire ceasului de la mână. Era aproape cinci

seara.

— Benji, am să duc o cană de vin la cimitir, ok?

— Nu sunt sigur că oamenii de acolo au nevoie de vinul tău fiert, dragă! se băgă o doamnă care aştepta la coadă.

Monica se urcă în autobuz, zâmbindu-i şoferului care purta un fes de Moş Crăciun. Nici nu-şi mai amintea cât timp trecuse de când nu mai fusese atât de entuziasmată de venirea sărbătorilor. Acesta era un Crăciun ca acelea de odinioară, de pe vremea în care erau o familie fericită de trei.

În timp ce ea se îndrepta spre mormântul amiralului, dinspre strada Fulham, Riley venea spre ea din celălalt capăt al cimitirului, dinspre Earl’s Court. Bărbatul îi făcu cu mâna.

Luară loc împreună pe lespedea de marmură, Riley cântându-i din coloana sonoră de la Grinch. Apoi o sărută. Sărutul, fierbinte şi adânc, o făcea să se simtă ca vinul fiert pe care-l băuse. Nici nu ştia cât timp trecuse de când ea şi Riley stăteau îmbrăţişaţi, ca iedera care acoperea mormintele din jur, când auziră vocea lui Julian.

— Ăă, poate ar trebui să merg în altă parte?

Săriră ca arşi. Monica se simţea de parcă fusese prinsă de tatăl ei, giugiulindu-se în curtea şcolii.

— Nu, nu, nu! Până la urmă, tu ai fost primul aici. Cu cel puţin patruzeci de ani înaintea noastră! zise Riley.

— Ţi-am adus vin fiert! adăugă Monica, fluturând termosul spre el.

— Ei bine, nu pot să spun că sunt surprins să văd că vă înţelegeţi aşa bine. Am prevăzut că aşa se va întâmpla din clipa în care Riley a intrat la mine în clasă. Noi, artiştii, vedem lucruri pe care alţi oameni nu le observă. Este şi o binecuvântare, dar şi un blestem.

Vorbise ca şi cum ar fi recitat un monolog din Shakespeare.

— Ei, se pare că lucrurile merg ca pe roate. Şi când credeam că nu mă mai poate surprinde cu nimic acest Crăciun…

Monica le turnă câte o cană de vin fiert, bucuroasă că are o scuză să nu bea din lichiorul lui Julian. Poate că fusese el preferatul lui Mary, dar era atât de dulce, încât aproape că îşi simţea dinţii dizolvându-i-se în gură când îl sorbea.

— Crăciun fericit, Mary! zise ea, simţindu-se vinovată pentru gândul care-i trecuse prin cap.

— Crăciun fericit, Mary! urară şi ceilalţi.

— Veşti bune de pe frontul eBay, Julian! Am ajuns la aproape o sută de lire. Dulapul tău de sub scară este o mină de aur în toată regula.

— Bine lucrat, tinere! Acum pot să cumpăr online, de la reduceri. Am descoperit un site minunat — îi zice Dl Porter. Are tot ce-i trebuie unui domn preocupat de modă. Ar trebui să-l cercetezi şi tu.

— Eu rămân la Primark, dar mersi, Julian. E mai pe bugetul meu!

— Julian, trebuie să mă întorc la cafenea ca să-l ajut pe Benji să închidă. Dar ne vedem mâine, la ora 11 dimineaţa.

— Te conduc! zise Riley.

Julian îi aruncă o privire complice.

Se plimbară de-a lungul străzii Fulham, Riley cu braţul petrecut pe după umerii Monicăi. Londra se golise cu ocazia sărbătorilor, iar străzile erau straniu de tăcute. Fiecare trecător ascundea o poveste: bărbatul care făcea nişte cumpărături rapide de ultimă oră, mama care-şi grăbea copiii spre casă pentru a avea timp să le împacheteze cadourile, grupul de tineri care se întorceau de la prânzul festiv care se prelungise la birou până în amiaza târzie.

Monica nici nu-şi mai aducea aminte ultima dată când se simţise atât de relaxată. Îşi dădu seama, spre mirarea ei, că nu-i păsa prea mult dacă Riley părăsea Londra curând. Planurile lui nu o deranjau. Pentru moment, toate

grijile ei legate de faptul că este o fată bătrână şi stearpă fuseseră abandonate undeva, pe un raft prăfuit al memoriei. Singurul lucru de care-i păsa era perfecţiunea momentului de faţă: capul ei sprijnit pe umărul lui Riley şi zgomotul blând al paşilor pe pavaj, în tandem, punctând colindul care se auzea dintr-un bar. Se felicită în gând, pentru că reuşise să devină o persoană atât de iluminată.

— Monica, zise Riley, cu o notă ezitantă, atât de nespecifică lui, în voce.

— Sper că ştii cât de mult te plac.

Monica îşi simţi stomacul făcându-i-se ghem, de parcă ar fi fost într-un rollercoaster — plăcerea şi teama erau atât de împletite, încât nu-şi putea da seama unde începe una şi unde se termină cealaltă.

— Riley, asta sună ca punctul culminant dintr-un roman, în care el urmează să mărturisească eroinei că are nevastă şi copiii acasă.

Încerca să pară glumeaţă. Dar nu avea, nu-i aşa?

— Ha, ha! Bineînţeles că nu e asta! Voiam doar să mă asigur că ştii, atâta tot.

— Ei bine, şi eu te plac foarte mult.

I se părea momentul potrivit pentru a rosti, în sfârşit, cuvintele care fuseseră evitate până atunci. Exersase ceva timp tonul perfect nonşalant. Se înregistrase chiar cu telefonul şi-şi ascultase vocea. Doamne, îşi amintise oare să-l şteargă?

— Ai vrea să rămâi peste noapte, de vreme ce mâine trebuie să vii oricum înapoi? Atâta timp cât nu te deranjează că am să fug de colo până colo ca să pregătesc curcanul şi salata.

Riley ezită, un pic cam prea mult. Destul de mult cât să-şi dea seama ce avea să urmeze.

— Mi-ar plăcea, însă le-am promis colegilor mei de apartament că voi petrece alături de ei în seara asta, pentru că mâine nu voi fi acasă. Îmi pare rău.

Monica auzi vocea aceea binecunoscută, scandându-i în gând: Nu te place chiar aşa de mult. O strivi ca pe o insectă nesuferită. Refuza să lase acest detaliu să-i strice buna dispoziţie. Mâine avea să fie o zi perfectă.

28

Alice

Ceea ce Alice îşi dorea mai mult decât orice pe lume de Crăciun era să stea în pat. Măcar până la ora şapte dimineaţa. Dar Bunty avea alte planuri. Se trezise cu noaptea în cap, cerşind mâncare şi atenţie. Alice fusese nevoită să-i dea lapte praf din nou, pe care Bunty îl ura, pentru că se temea să nu aibă alcool în organism, rămas din seara precedentă. Nici măcar nu era în stare să-şi hrănească bebeluşul aşa cum trebuie. Bucătăria arăta de parcă se dăduse o spargere la magazinul cu jucării. Plănuise să facă curat şi să pregătească toate legumele pentru masa de Crăciun înainte să se ducă la culcare, însă cearta cu Max o făcuse să abandoneze totul. Luă din dulap cutia de Nurofen, sperând că poate să-şi trateze amintirile urâte aşa cum îţi tratezi o mahmureală.

Max venise acasă destul de târziu, puţin pilit desigur, după ce-şi scosese echipa la un prânz festiv, care se prelungise cu o băută. Până să ajungă el, ea era deja extenuată şi convinsă că are un început de mastită: sânii o dureau foarte tare, erau pietroşi, şi avea puţină febră. Căutase pe Google simptomele şi aflase că frunzele de varză, reci, de la frigider, puse în sutien, ar trebui să ajute. Nu putea să ajungă la magazin fără s-o trezească întâi pe Bunty care, slavă Cerului, adormise în cele din urmă. Aşa că, atunci când Max îşi făcuse apariţia, îl rugase să meargă să-i cumpere varză.

Fu plecat pentru o eternitate, timp în care Alice fiersese în suc propriu, plină de resentimente, pentru că el se distrase toată ziua, în timp ce ea fusese îngropată până la gât în baveţici şi şerveţele umede. În cele din urmă se întorsese cu varză de Bruxelles! Îi explicase că era Ajunul Crăciunului, că

cele mai multe magazine erau închise sau aveau rafturile goale.

— Şi ce naiba să fac cu varza de Bruxelles! Cu frunzele ei stupid de mici care nu sunt de niciun folos? ţipase la el.

— Am crezut că vrei să le mănânci. Nu mănâncă toată lumea varză de Bruxelles de Crăciun? Aşa e tradiţia!

Acum îşi dădea seama că avea şi el dreptatea lui. Atunci îi aruncase în cap legumele inutile. Nu-l nimerise, dar verzele loviseră peretele ca nişte proiectile, dărâmând un tablou cu poze de-ale lui Bunty, luate de pe pagina ei de Instagram.

Alice scosese o sticlă de vin de la frigider şi o cutie de bomboane de ciocolată cu mentă After Eight (ambele destinate zilei de Crăciun). Le dăduse gata în timp record, în vreme ce-şi vizualiza postările de pe paginile de socializare, gândindu-se posomorâtă că asta o să-l înveţe minte.

Acum îşi dădea seama că nu-l învăţase nimic. Oricum, nu ceea ce ar fi voit ea. Actul ei de bravură nu reuşise decât s-o facă să se trezească în creierii nopţii, la ora 3, deshidratată, transpirând prin toţi porii sauvignon blanc. Apoi se foise în pat, mustrându-se în tăcere, încă două ore. După care i se alăturase şi Bunty, cu urlete asurzitoare.

Max intră în bucătărie şi o sărută pe vârful capului (pe care şi-l ţinea încă în mâini) şi îi ură:

— Crăciun fericit, draga mea!

— Crăciun fericit, Max.

Încercase să-i răspundă cu toată voioşia de care era în stare.

— Ai putea să te ocupi tu de Bunty puţin, cât mai dorm şi eu un pic?

Max se uită la ea cu ochi mari cât cepele, de parcă-l întrebase dacă vrea să-i invite pe vecinii lor pensionari la o partidă de sex.

— Iubito, ştii că în mod normal m-aş ocupa — nu, nu ştia —, dar părinţii mei

ajung în câteva ore şi avem multe de făcut.

Replica era încărcată de reproş şi venea însoţită de priviri pline de substrat, îndreptate spre maldărele de jucării, spre chiuveta plină ochi, coşurile învârfuite cu gunoi şi cartofii necurăţaţi.

— Când zici că avem, Max, vrei să spui că mă ajuţi?

Alice încercă să-şi păstreze tonul cât mai neutru. Nu ar fi dorit să se certe iar, în ziua de Crăciun.

— Bineînţeles că te ajut, dulceaţă! Mai întâi trebuie să termin câteva chestiuni sâcâitoare pentru birou şi apoi vin imediat. Şi, apropo, te vei schimba în ceva mai potrivit până ajung părinţii mei, nu-i aşa?

— Bineînţeles!

Ea nici măcar nu se gândise la asta. Max dispăru la el în birou şi ea începu să-şi dorească să-şi poată schimba viaţa la fel de uşor cum îşi putea schimba hainele. Alice o puse pe Bunty într-un portbebe, ca să fie în siguranţă, în timp ce ea se învârtea prin casă, făcând curat şi pregătind prânzul pentru socri. Lui Alice nu-i era nesuferită mama lui Max (cel puţin încerca s-o placă), însă Valerie avea standarde. Rareori o critica cu voce tare, dar Alice ştia că în sufletul ei fierbe, plină de opinii cu atât mai virulente cu cât erau ţinute în frâu. Nu trecuse cu adevărat niciodată peste faptul că Alice fusese crescută într-o casă cu chirie, de o mamă singură, care lucra într-o cantină.

Tatăl lui Alice îi părăsise pe când fratele ei era doar un bebeluş. La nuntă, Valerie stătuse înfiptă, în costumul ei de culoarea lavandei, cu pălărie asortată pe cap, aruncând priviri familiei sale, pe durata întregii ceremonii, semănând cu o prună dezamăgită. Se aşteptase ca fiul ei să găsească pe cineva mai bun.

Ridicase ştacheta atât de sus, încât Alice, cu toată ţinuta ei imaculată, cu manierele frumoase şi discursul exersat, n-ar fi avut cum s-o atingă vreodată. Aşa că, în schimb, se apucase de băut, ca să uite. Max, desigur, nu vedea nimic din toate acestea. Pentru el, mămica nu avea cum să greşească vreodată, în vreun fel.

După două ore de dereticat frenetic, bucătăria arăta decent, iar prânzul era pe foc. Probabil nu avea să fie gata până la miezul zilei, dar în jurul orei 3 ar fi trebuit să se poată aşeza la masă. Alice însă nu arăta nici pe departe decent. Îşi strânsese părul nespălat în vârful capului, într-un coc ciufulit, avea faţa buhăită de la vin, ciocolată şi lipsă de somn, iar burtica ei de după naştere, umflată de dependenţa ei de prăjituri Jaffa, se revărsa pe deasupra taliei pantalonilor de yoga.

Intră în biroul lui Max fără să bată la uşă şi observă că acesta îşi închise repede laptopul. Oare ce voia să ascundă de ochii ei? I-o trânti pe Bunty fără prea multă ceremonie în braţe şi merse să facă un duş.

Alice crezuse că un copil îi va apropia şi mai mult. Că vor avea un scop nou în viaţă şi că vor împărtăşi o aventură. Însă realitatea era că venirea pe lume a lui Bunty părea să-i îndepărteze din ce în ce mai mult.

Gândul i se întoarse la laptop, la şedinţele târzii şi la tăcerea care începuse să se aştearnă între ei. Avea oare o aventură? Şi, până la urmă, ar fi chiar atât de groaznic dacă ar avea o aventură? Cel puţin nu ar mai trebui să se simtă vinovată pentru toate dăţile în care se prefăcuse că doarme sau că o doare capul, ca să evite o partidă de sex. Însă gândul unei astfel de trădări o făcu să-şi piardă suflul. Simţea deja că nu este sexy, că nu merită să fie iubită. Dacă Max i-ar fi confirmat aceste bănuieli ar fi clacat complet. Şi dacă el s-ar fi hotărât să divorţeze? N-ar fi fost în stare să renunţe la viaţa ei perfectă, o viaţă pentru care se luptase şi muncise atât de mult, care le făcea pe sute şi sute de femei să apese inima roşie din dreptul fotografiilor ei de pe Instagram.

Potoleşte-te, Alice! Sunt de vină hormonii. Totul va fi bine. Apa din duş ţâşnea, lovindu-se de carnea ei obosită.

Abia mai târziu Alice îşi dădu seama că, în gândurile sale pline de teama că l-ar putea pierde pe Max, nu realizase nici măcar o dată că i-ar simţi lipsa. Dar i-ar simţi-o, desigur.

29

Julian

Astăzi Julian îşi alegea cu şi mai mare grijă hainele, pentru că era o zi deosebită. Se opri asupra unei ţinute semnate de vechea lui prietenă, Vivienne Westwood (poate că ar fi trebuit s-o caute; ea îl credea probabil mort): un kilt frumos şi un sacou în culori contrastante, cu cusături asimetrice. Dacă nici de Crăciun nu purtai Westwood, atunci când? Avea radioul dat pe un post unde cânta Fairytale of New York şi cânta şi el, după melodie, despre cum puteai să ajungi cineva în viaţă.

Julian fusese cineva, apoi devenise un nimeni. Astăzi simţea din nou că este cineva. Măcar avea o invitaţie la prânz în ziua de Crăciun. O masă alături de prieteni. Pentru că-i erau prieteni, nu-i aşa? Prieteni adevăraţi. Monica nu-l invitase doar din milă sau pentru că se simţea obligată, era sigur de asta.

Îşi aminti de primul Crăciun petrecut fără Mary. Nici măcar nu-şi amintise ce zi este, decât pe la prânz, când dăduse drumul la televizor. Toate festivităţile televizate îl făcuseră să se întoarcă în pat, cu o furculiţă, o conservă şi un maldăr de regrete. Încercă să facă una dintre mişcările lui de tai chi în oglinda mare din camera în care se îmbrăca. Semăna cu un scoţian nebun. Se îndreptă apoi spre camera de zi unde, pe măsuţa de cafea, îl aşteptau să fie împachetate darurile pentru Monica, Riley, Benji, Baz şi doamna Wu. Îi luă ceva mai mult decât anticipase, pentru că degetele lui neîndemânatice reuşiră să facă un adevărat dezastru cu scotch-ul. Încercase să descurce banda adezivă cu dinţii, dar până la urmă îşi lipise gura de mână.

În timp ce mergea pe strada Fulham, Julian îl văzu pe Riley venind spre el. O

tăiase probabil prin cimitir, dinspre Earl’s Court. Asta însemna că nu rămăsese peste noapte la Monica. Băiat de modă veche. Julian nu fusese niciodată adeptul acestei mode, nici măcar atunci când ar fi trebuit să fie. Riley părea puţin şocat de costumaţia lui. Era, desigur, impresionat.

Monica îi întâmpină la uşă, arătând absolut adorabil. Purta o rochie roşie, peste care avea un şorţ alb de bucătar-şef. Părea să fi gătit la cuptorul cu lemne, pentru că avea obrajii aprinşi, iar şuviţele care-i alunecaseră, ca de obicei, din coada de cal erau umede. În mână avea o lingură de lemn, pe care o flutură spre ei, invitându-i înăuntru.

O masă mare, la care ar fi încăput opt persoane, era pregătită pentru ei patru, în mijlocul cafenelei. Era acoperită de o faţă de masă albă, din bumbac, peste care fuseseră presărate petale de trandafir aurite. Fiecare loc era însemnat cu un con auriu de brad, în care era înfiptă o plăcuţă pentru nume. Masa era plină de pocnitori roşii şi de lumânări în roşu şi auriu, iar în centrul ei era aşezat un aranjament din brad şi iederă. Chiar şi pentru ochiul de critic al lui Julian, totul arăta fabulos.

— Ai stat trează toată noaptea? Arată splendid. Şi tu la fel! E părerea unui profesionist.

Obrajii Monicăi se înroşiră şi mai tare.

— M-am trezit destul de devreme. Mergi în Bibliotecă, la Benji, şi lasă cadourile alea sub brad.

Pe una dintre mese se afla o găleată de gheaţă cu o şampanie pusă la rece şi un platou mare cu tartine cu somon. În aer pluteau mirosul curcanului care se rumenea la cuptor şi colindele corului de la King’s College. Era una dintre acele zile în care toate lucrurile se leagă.

Monica veni lângă ei şi-şi dădu jos şorţul în timp ce lua un loc.

— Bun, mai avem o oră până când trebuie să adaug ultimele legume. Să deschidem câteva cadouri? Am putea să lăsăm o parte din ele după prânz.

Julian, care spre deosebire de Monica, nu era un fan al gratificărilor amânate,

zise:

— Vă rog, putem să le deschidem pe ale mele mai întâi?

Fără să le mai dea timp să protesteze, îşi scoase de sub brad cadourile împachetate în hârtie asortată şi le împărţi.

— Mi-e teamă că nu am cumpărat de fapt nimic. Am scotocit doar prin casă.

Benji, care rupsese primul hârtia în care era împachetat darul lui, rămăsese cu gura deschisă.

— Un album Sergeant Pepper. Vinil! Nu poţi să te desparţi de ăsta, Julian! O să valoreze o avere!

Benji protestă, deşi strângea albumul atât de tare, încât ai fi zis că el nu se poate despărţi de el.

— Prefer să i-l ofer unei persoane care ştie să-l aprecieze, băiete! Şi ştiu cât de mult îţi plac Beatles. Oricum, nu au fost niciodată preferaţii mei. Prea drăgălaşi. Sex Pistols. Asta e o trupă mai pe gustul meu.

Se întoarse apoi spre Riley care ţinea în mână, mut de uimire, un tricou original Rolling Stones.

— Ei bine, de când aştepţi tu să pui mâna pe hainele mele, tinere! Poţi să-l vinzi dacă vrei, dar eu zic că ţi-ar sta chiar bine cu el.

Cel mai mult Julian îşi dorea s-o vadă pe Monica deschizându-şi cadoul. O urmări cum desface cu grijă hârtia, luându-i parcă o veşnicie.

— Rupe-o, copilă!

Monica fu puţin şocată.

— Dacă e sfâşiată n-o pot refolosi!

Părea că dojeneşte un copilaş mult prea entuziasmat.

Într-un sfârşit, desfăcu hârtia şi un suspin de uimire îi părăsi pieptul. Era exact reacţia pe care o aşteptase. Ceilalţi se adunară în jurul ei ca să tragă cu ochiul la darul pe care-l ţinea în poală.

— Julian, este atât de frumos! Mult mai frumos decât sunt eu în realitate.

O pictase pe pânză, în parte din memorie, în parte după schiţele pe care reuşise să le facă în grabă în timpul cursurilor de artă. Era doar o pânză mică reprezentând-o pe Monica cu bărbia rezemată de mână şi cu o şuviţă de păr învârtită în jurul degetului arătător. Ca în cazul tuturor portretelor făcute de Julian, tuşele erau repezite şi îndrăzneţe, aproape abstracte, iar esenţa picturii stătea tot atât de mult în detaliile ignorate, pe cât stătea în cele redate. Julian o privi pe Monica cea adevărată. Arăta gata să plângă. Lacrimi de bucurie, spera el.

— Este primul tablou, în afara colaborării noastre recente tip Pollock, pe care-l pictez, după cincisprezece ani. Aşa că mi-e teamă că sunt puţin ruginit.

Fură întrerupţi de un bocănit la uşă. Gândindu-se că trebuie să fie Baz şi bunica lui, Benji merse să deschidă. Julian aşeză pe masă cadourile lor, ca să fie pregătit. Avea spatele întors spre uşă, aşa că nu îi văzu chipul lui Baz decât după ce se aşeză la masă. Ceilalţi amuţiseră.

— S-a întâmplat ceva, Baz? întrebă Monica. Unde este Betty?

Julian avu sentimentul groaznic că ştia ce avea să urmeze. Simţea privirea lui Baz aţintită asupra lui, însă nu îndrăznea să se uite la el. În schimb îşi concentră atenţia asupra pantofilor. Pantofi clasici din piele neagră, frumos lustruiţi. Puţini oameni îşi mai lustruiau aşa cum trebuie pantofii în ziua de azi.

— Bunica n-a mai ieşit din cameră de noaptea trecută! răspunse cu o furie abia controlată.

— De ce? E bolnavă? întrebă Benji.

— Poate că ar trebui să-l întrebi pe Julian.

Julian avea gura plină cu o tartină, însă nu putea s-o înghită, pentru că i se uscase gâtul. Îşi ridică paharul de şampanie şi luă o înghiţitură.

— Îmi pare foarte, foarte rău, Baz. Am crezut că ştie. Adică, doar nu contează aşa mult în ziua de azi de cine te îndrăgosteşti. Doar nu suntem în anii ’60, când prietenul meu Andy Warhol era singurul care recunoştea public că este homosexual, din câţi bărbaţi cunoşteam. Pe la spate însă erau o mulţime.

Toată lumea rămăsese tăcută, acum, că puseseră lucrurile cap la cap.

— Bunica nu prea e la zi cu lucrurile la modă. Nu e chiar genul woke. Se vaită de ore întregi că viaţa ei a fost în van. Ce rost are că a muncit până şi-a tocit mâinile ca să pornească o afacere pe care să o moştenească urmaşii ei, dacă n-o să aibă urmaşi? E copleşită.

Baz îşi lăsă capul în mâini. Julian îşi zise că-l prefera nervos decât dezolat.

— Cum rămâne cu părinţii tăi, Baz? Sunt bine? întrebă Benji, voind să-i prindă mâna.

Baz şi-o trase repede, de parcă bunica lui i-ar fi putut vedea.

— Sunt surprinzător de liniştiţi. Cred că ştiau de dinainte.

— Acum, nu încerc să mă scuz că am dat, cum se zice, drumul la porumbel. Dar, dragă băiete, nu e mai bine ca lucrurile astea să fie spuse pe faţă? Nu te simţi uşurat? Secretele te pot îmbolnăvi. Vorbesc din experienţă.

— Nu era secretul tău, Julian! Nu aveai niciun drept! I-aş fi spus când eram pregătit, cum ştiam eu mai bine. Sau poate că nu i-aş fi spus niciodată. Onestitatea nu e întotdeauna cea mai bună cale. Uneori ţinem secrete cu un scop — ca să-i protejăm pe cei pe care-i iubim. Ar fi fost chiar atât de rău dacă bunica s-ar fi dus pe lumea cealaltă crezând că eu şi soţia mea chineză vom prelua restaurantul şi că-l vom umple de bebeluşi Wu?

— Dar, eu…

Baz îl întrerupse.

— Nu vreau să aud, Julian! Şi, apropo, nu cred nicio secundă că ai fost prieten cu Andy Warhol. Sau cu Marianne Faithfull. Sau, la naiba, cu Prinţesa Margaret! Nu eşti decât un mare măscărici în fustă cu pătrăţele. De ce nu te întorci la groapa ta de gunoi, ca să nu te mai amesteci în treburile mele?

Şi, cu aceste cuvinte, se ridică şi plecă.

În liniştea împietrită pe care o lăsase în urma lui ai fi putut auzi şi un ac căzând pe podeaua lustruită.

30

Riley

Riley nu şi-ar fi putut imagina niciodată că Baz, care avea o inimă mare şi un suflet bun, ar putea să se supere în felul acesta. Îşi îndreptase toată furia asupra lui Julian, care parcă se făcuse mai mic în scaunul lui, ca o muscă suptă de viaţă în pânza unui păianjen. De când îl cunoscuse, Julian i se părea că se înălţase, că devenea din ce în ce mai încrezător şi mai exuberant. În doar câteva minute tot acest progres se năruise.

Riley îl privi pe Benji, victimă colaterală. Părea deopotrivă terifiat şi oripilat. Zgomotul uşii trântite de Baz în urma lui răsună în cafenea preţ de mai multe secunde. Apoi Benji vorbi, cu o voce firavă, care nu era a lui:

— Crezi că ar trebui să merg după el? Ce să fac?

— Cred că ar fi bine să-l laşi singur o vreme, ca să-şi rezolve problemele şi să discute cu familia lui! îi zise Monica.

— Dacă familia lui mă urăşte? Dacă nu mă mai lasă să-l văd?

Riley interveni:

— Ştii, mie nu mi se pare că au o problemă cu tine. Nu mi se pare nici că pe părinţii lui îi deranjează că Baz este homosexual. Suntem în 2018, pentru Dumnezeu! Bunica lui trebuie doar să se relaxeze cu toată obsesia asta a dinastiei. Şi, în orice caz, nu au cum să nu te lase să-l mai vezi. Sunteţi amândoi adulţi. Nu Romeo şi Julieta!

Julian vorbi cu vocea unui om bătrân, împovărat de ani:

— Ar trebui să plec. Înainte să vă fac şi mai multe necazuri.

— Julian!

Monica se întoarse spre el, hotărâtă, cu mâna întinsă în faţă, ca un poliţist în trafic.

— Stai pe loc! Baz n-a vorbit serios. Pur şi simplu şi-a vărsat nervii. Nu e vina ta. Nu aveai de unde să ştii. Ştiu că nu ţi-ai dorit ca lucrurile să iasă aşa.

— Chiar nu a fost cu intenţie! De îndată ce mi-am dat seama că am spus ceva greşit, am dat înapoi. Credeam că am salvat situaţia.

— Poate că până la urmă tot răul va fi spre bine. Benji, nu ar fi mai bine să nu-ţi faci tot timpul griji că familia lui Baz ar putea afla adevărul? Gândeşte-te, aţi putea trece pe lângă restaurant ţinându-vă de mână. V-aţi putea muta împreună chiar. S-ar putea ca într-o zi să vă daţi seama că Julian v-a făcut, de fapt, o mare favoare. O, Sfinte! Cartofii copţi!

Monica se grăbi spre bucătărie, iar Julian scoase din geantă o sticlă de vin prăfuită.

— Am cumpărat-o ca să bem după masă, dar poate că ne-ar prinde bine o gură acum.

Le umplu cu vârf paharele lui Benji şi lui Riley, apoi şi pe al său.

Lui Riley nu-i plăceau conflictele, nu era obişnuit cu ele. Oare aici lucrurile erau întotdeauna atât de complicate sau era ceva specific cercului în care nimerise?

Toţi trei rămaseră tăcuţi, bând din vinul sângeriu, mult prea năuciţi de evenimentele recente ca să mai vorbească. După vreo 15 minute, care li se părură lungi cât nişte ore bune, Monica le strigă, în sfârşit, că masa era gata.

Din fericire, schimbarea de decor, de la măsuţa din Bibliotecă la masa de prânz, le reînnoi şi dispoziţia. Îşi puseră pălărioarele de hârtie pe cap şi,

treptat, ceva din bonomia de la începutul zilei se strecură înapoi printre ei. Toţi patru păreau hotărâţi să uite, cel puţin pentru moment, incidentul.

— Monica, mâncarea este grozavă! Tu eşti grozavă.

Riley îi strânse genunchiul sub masă. Apoi, neputând rezista tentaţiei, îşi strecură degetele în sus, mângâindu-i coapsa. Monica se înroşi şi se înecă cu o bucată de varză de Bruxelles. Riley nu era sigur dacă era rezultatul complimentului sau al atingerii. Îşi mută mâna mai sus.

— Auu! ţipă, înţepat de Monica cu o furculiţă.

— Ce s-a întâmplat, Riley? întrebă Benji.

— Mi s-a pus un cârcel!

Riley îi urmări mai departe pe prietenii lui mâncând. Monica îşi tăia fiecare porţie cu precizie şi mesteca mult şi bine până să înghită. Julian îşi aranjase farfuria ca pe o operă abstractă de artă. Din când în când, cu gura plină, îşi închidea ochii şi zâmbea, de parcă ar fi savurat intens fiecare aromă. Benji, în schimb, îşi plimba mâncarea în farfurie, cam melancolic. Abia dacă se atinsese de ceva.

Apoi citiră pe rând glumele ascunse în pocnitori, băură şi mai mult vin, poate prea repede. Ziua părea să se însenineze din nou.

După ce terminară de mâncat, Riley o ajută pe Monica să strângă masa şi încărcară maşina de spălat vase cu farfurii. Sau, mai bine spus, Riley punea vesela în maşină, iar Monica o scotea la loc ca s-o aranjeze ea cum trebuie. Avea, îi explică, strategia ei. Riley o ridică pe Monica şi o aşeză pe blatul de la bucătărie, apoi o sărută, petrecându-şi braţele în jurul ei şi strângând-o cu putere. Mirosea a coacăze şi cuişoare. Sărutul şi vinul băut, combinate cu emoţiile zilei, îl făceau pe Riley să se simtă uşor ameţit.

Îi desfăcu Monicăi părul din coadă şi i-l aranjă pe umeri, trecându-şi degetele prin el. Îi învârti buclele în jurul degetelor lui, trăgându-i uşor capul pe spate, apoi o sărută la baza gâtului, în valea aceea umedă şi sărată. Iubea călătoriile. Iubea Londra. Iubea Crăciunul. Şi începea să creadă c-o iubeşte pe Monica.

— Poate vreţi să vă retrageţi undeva! le strigă Benji.

Riley se întoarse şi-i văzu pe Benji şi pe Julian în uşă, rânjind la ei. Julian avea în mână un castron cu sos, iar Benji un platou cu mâncarea care le rămăsese.

— Dar nu înainte să mâncăm budinca! adăugă Julian.

Monica aşeză prăjitura în mijlocul mesei şi se adunară cu toţii în jurul ei. Julian turnă brandy peste ea, iar Riley aprinse un chibrit şi o flambă, nu înainte de a-şi pârli degetele.

— Aşa e când te joci cu focul, Riley! îi zise Monica, ridicând sugestiv din sprânceană.

Riley nu voia să ştie decât cât mai era până plecau Julian şi Benji.

Benji începuse să cânte versurile despre budincă din colinde. Riley îi cuprinse mijlocul Monicăi, iar ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

Apoi se deschise uşa. Riley îşi dădu seama că niciunul dintre ei nu încuiase după ce plecase Baz. Se întoarse, aşteptându-se să-l vadă pe Baz sau pe doamna Wu. Dar nu era niciunul dintre ei.

— Crăciun fericit, tuturor!

Era un bărbat înalt, cu părul negru. Vocea lui păru să umple întregul spaţiu, lovindu-se de pereţi şi întorcându-se cu reverberaţii.

— Îmi place tare mult când lucrurile ies conform planului!

Era Hazard.

31

Hazard

Mai erau trei zile până la Crăciun. Plaja era plină de nou-veniţi, printre care cel puţin trei cupluri de proaspăt-căsătoriţi, care îşi ornau fiecare propoziţie cu cuvintele „soţul meu“ şi „soţia mea“ şi se întreceau în dovezi publice de afecţiune. Hazard îşi lua ceaiul la Lucky Mother cu Daphne, Rita şi Neil. Iniţiaseră acest ciudat ritual englezesc cu câteva săptămâni în urmă. Îşi dăduseră seama că le aminteşte în mod reconfortant de acasă, deşi Hazard nu-şi mai amintea ultima oară când luase ceaiul de după-amiază la Londra. La prânz era mai probabil să dea peste gât nişte lucozade şi ketamină, nu ceai şi prăjituri. Rita o învăţase chiar pe Barbara cum să pregătească scovergi, pe care acum le serveau calde, cu gem din nucă de cocos. Dacă ar fi avut şi cremă de lapte, ar fi fost perfect.

Neil le arăta tatuajul pe care şi-l făcuse în cea mai recentă călătorie la Koh Samui. Era ceva scris în thailandeză, încolăcit în jurul gleznei stângi.

— Şi ce zice? întrebă Hazard.

— Zice: linişte şi pace.

Judecând după privirea şocată a Barbarei, care se aplecase să vadă ce admiră cu toţii, Hazard bănuia că nu prea scria tocmai asta. Îi făcu cu ochiul Barbarei şi-şi lipi degetul de buze. Ceea ce Neil nu ştia n-avea cum să-l rănească.

— Ce pregătim pentru masa de Crăciun, Barbara? o întrebă Daphne.

— Servim curcan?

— Pui! Şi nu pui din cei slăbănogi de care avem pe-aici. Îmi vin pui graşi din Samui. Totul e mai gras în Samui. Chiar şi turiştii sunt mai graşi în Samui.

Barbara îşi umflă obrajii şi mimă grăsimea cu mâinile în jurul corpului, în timp ce invitaţii ei se bucurau de complimentul indirect.

Hazard simţi dintr-odată că i s-a făcut foarte dor de Londra. Că-i e dor de curcan umplut cu castane, cartofi copţi şi varză de Bruxelles. Dor de vremea rece şi de colindele de Crăciun. De autobuzele cu etaj, de poluarea din trafic, de staţiile de metrou supraaglomerate. De BBC, de kebab-ul de pe strada New King. Şi în acea clipă ştiu.

Se întorcea acasă.

Singurul zbor de care putu să facă rost era acela pe care nimeni nu şi-l dorea: să călătoreşti în Ajunul Crăciunului şi să ajungi pe aeroportul Heathrow în dimineaţa de Crăciun. Avionul era teribil de festiv! Membrii echipajului împărţeau gratuit şampanie şi de două ori mai multe băuturi decât de obicei. Toată lumea era binecuvântată cu câte un pahar. Hazard era singura excepţie. Încerca să privească numai în faţă, să nu-şi dezlipească ochii de la filmul pe care-l urmărea, ignorând cât putea mai bine zgomotul sticlelor destupate. Se întrebă dacă va veni vreodată o vreme în care acest sunet să nu-i mai provoace o nevoie viscerală de a bea.

Aeroportul şi străzile erau înfricoşător de goale. I se părea că e într-un film cu o apocalipsă zombi. Lipseau doar strigoii cu hainele zdrenţuite curgând de pe ei. Iar decorurile erau mult mai festive. Puţinii oameni care se aflau pe străzi păreau plini de iubire pentru aproapele lor şi în cele mai multe cazuri purtau pălărioare haioase şi pulovere festive.

Hazard reuşise să împartă unul dintre puţinele taxiuri disponibile până pe strada Fulham, unde coborî şi-şi anină rucsacul în spate, întâmpinând aerul rece ca pe un vechi prieten. I se părea că trecuse o veşnicie de când fusese ultima oară aici şi că acum era o cu totul altă persoană. Nu-şi anunţase încă părinţii că s-a întors. Nu voia să le dea peste cap planurile şi, oricum, i-ar fi prins bine câteva zile de acomodare înainte de a începe procesul anevoios de

refacere a legăturilor.

Mergea în jos pe stradă, spre apartamentul lui. În faţă vedea cafeneaua Monicăi. Murea de curiozitate să afle ce se mai întâmplase de când îl trimise pe Riley la Londra cu Proiectul Autenticităţii. Îşi dădea seama că devenise un fel de obsesie nesănătoasă. Îşi dorea să scape odată de poveştile pe care şi le fabricase în minte. Ştia că era puţin probabil ca Monica să-l fi întâlnit pe Julian, ca să nu mai vorbim de Riley. Totul era doar o poveste care se desfăşurase în imaginaţia lui febrilă.

În momentul în care trecu pe lângă cafenea, nu rezistă tentaţiei de a privi înăuntru. Arăta ca o vedere de Crăciun: lumânări peste tot, brad şi iederă, o masă încărcată de rămăşiţele unui adevărat ospăţ. Pentru o clipă crezu că visează întrucât, iată-i, Monica şi Riley erau înăuntru, îmbrăţişându-se! Era şi un bătrân într-o costumaţie extraordinară care nu putea fi altul decât Julian Jessop.

Era un geniu! Împlinise un act întâmplător şi absolut fabulos de bunătate. Abia aştepta să-i cunoască pe Monica şi pe Julian cum se cuvine, să se prezinte şi să dezvăluie că fusese un personaj-cheie în poveste, să discute cum se desfăşuraseră evenimentele. Deschise uşa şi intră, simţindu-se ca un erou.

Reacţia nu fu tocmai cea pe care o aşteptase. Monica, Julian şi cea de-a patra persoană, un roşcat înalt, îl priviră fără nicio expresie. Riley, în schimb, arăta ca o căprioară speriată de lumina farurilor. Părea îngrozit chiar.

— Eu sunt Hazard! explică. Deduc că ai găsit carnetul, Riley!

— Tu eşti bărbatul care a trimis vederea aceea! zise Monica.

Nu-l privea cu recunoştinţă, aşa cum îşi imaginase Hazard, ci cu suspiciune şi dezgust.

— Ai face bine să explici ce se întâmplă.

Hazard îşi dădu seama, cumva prea târziu, că nu avusese o idee prea bună.

32

Monica

Monica se simţea obosită moartă după toată alergătura, după atâtea emoţii şi prea mult alcool, însă nu-şi amintea să fi fost vreodată mai fericită. Era extaziată datorită căldurii şi prieteniei care o înconjurau, dar şi feromonilor, mulţumită momentelor înflăcărate din bucătărie. Reuşise chiar să nu se gândească la normele sanitare de la locul de muncă pe care le încălca giugiuleala pe un blat de lucru din bucătărie.

Apoi bărbatul acela intră la ea în cafenea. Avea părul negru, uşor ondulat şi părea să nu mai fi trecut de mult pe la frizer. Linia pronunţată a maxilarului, ca a eroilor din revistele de benzi desenate, era acoperită de o barbă scurtă. Era foarte bronzat. Avea un rucsac uriaş în spinare şi arăta de parcă acum s-ar fi dat jos dintr-un avion care-l aducea dintr-un loc exotic. Avea o figură vag familiară şi arăta de parcă s-ar fi aşteptat să fie recunoscut. Era vreo celebritate de mâna a doua? În cazul ăsta, ce naiba căuta la ea în cafenea în ziua de Crăciun? Îl chema, după cum singur spuse, Hazard.

Îi luă câteva minute ca să-şi amintească unde auzise acel nume. Cartea poştală! Îşi aminti şi de unde îi ştia faţa. Era nesimţitul arogant care se izbise de ea pe trotuar, cu câteva luni în urmă. O versiune mai slabă, mai bronzată şi mai păroasă a sa. Cum îi zisese? Vacă proastă? Căţea tâmpită? Ceva de genul.

Monica era atât de uimită, încât nici nu auzi ce spuse mai departe, însă era clar că-l cunoaşte pe Riley. Ceva nu era în regulă. Ea îi arătase lui Riley cartea poştală şi el nu-i spusese că-l cunoaşte pe Hazard. Anxietatea i se

încolăci ca un şarpe în jurul gâtului. Încercă să pună cap la cap lucrurile.

Monica refuză să-l invite să stea jos. La naiba, nu avea să fie ospitalieră cu el! Putea să explice ce se întâmplă şi din picioare. Târfă proastă, aşa îi spusese.

— Păi…

Hazard se uită anxios la Riley.

— Am găsit caietul, Proiectul Autenticităţii, pe o masă, în barul de-acolo.

Flutură mâna înspre barul de vizavi.

— Am citit povestea lui Julian — dădu din cap înspre Julian — şi m-am gândit că ţi-ar prinde bine puţin ajutor în campania ta slăbuţă de publicitate.

Monica îi aruncă o privire oţelită. Hazard tuşi şi continuă:

— Aşa că am făcut copii după afişul tău şi le-am lipit peste tot, în punctele-cheie. Apoi am luat carnetul cu mine, pe o insulă din Thailanda. M-am gândit că aş putea să te ajut puţin, Monica.

Nu-i plăcea cum îi folosea numele într-un mod atât de familiar, de parcă o cunoştea.

— Cât timp am fost pe insulă, am investigat fiecare tip fără obligaţii ca să văd dacă ar putea fi un iubit bun. Ştii tu, pentru tine…

I se tăie glasul. Observase probabil cât era de chinuită. Totul devenise îngrozitor de clar.

— Şi tu ai apărut pe insula asta, nu-i aşa, Riley?

Nici nu putea să se uite la el. Riley nu răspunse nimic, dădu doar jalnic din cap. Laş. Trădător.

Monica întoarse pe toate feţele noua stare de fapt. Riley nu-şi făcuse apariţia la curs dintr-o fericită coincidenţă. Fusese trimis de Hazard ca s-o îmbârlige pe fata bătrână, singură şi tristă, de-acasă. Riley n-o sărutase pentru că ea era

superbă şi el nu se mai putuse abţine. Desigur. Ce proastă, ce arogantă fusese! Îi citise povestea şi i se făcuse milă de ea. Sau crezuse că este disperată. Sau ambele. Îşi bătuseră joc de ea pe la spate? Fusese un fel de pariu între ei? Îţi dau 50 de lire dacă reuşeşti să ţi-o bagi în pat pe patroana aia înţepată de cafenea. Hazard şi-o alesese oare ca victimă chiar după acea seară când se izbiseră unul de celălalt? Şi dacă era aşa, de ce? Cu ce-i greşise? Julian făcea şi el parte din planul lor?

Se simţi dintr-odată la capătul tuturor puterilor. Vinul şi mâncarea pe care le consumase cu atâta poftă i se întorceau acum în stomac. Simţea c-o să i se facă rău, că o să vomite peste masa ei frumos aranjată. Petale aurite de trandafir şi bucăţi regurgitate de morcov. Toate planurile ei, basmul ridicol de optimist care se înfiripase treptat în mintea ei se derulară. Le şterse şi peste ele se imprimă intriga fără niciun viitor în care fusese folosită.

— Cred că aţi face bine să plecaţi acum! Mi-aţi mâncat mâncarea. Mi-aţi băut vinul. Acum ieşiţi DRACULUI din cafeneaua mea!

Monica nu înjura niciodată.

33

Riley

Cum de se dusese totul de râpă atât de repede? Acum se gândea la budincă şi la sex, singura lui grijă fiind cât să mănânce din prima, ca să nu-l strice pe cel din urmă. În secunda următoare, Monica îl arunca în stradă. Şi totul era numai din vina lui Hazard.

— Îmi pare foarte rău, Monica! zise Hazard. Voiam doar să te ajut.

Monica îi aruncă în faţă:

— Pentru tine a fost un joc, Hazard. Te-ai jucat cu viaţa mea! De parcă am fi fost într-un soi de emisiune proastă. Eu nu sunt cazul tău caritabil, nici vreun experiment social!

Ce ar fi putut Riley să spună ca s-o facă să înţeleagă?

— Monica, poate că te-am cunoscut din cauza lui Hazard, dar nu el este motivul datorită căruia am rămas alături de tine. Ţin cu adevărat la tine. Trebuie să mă crezi!

Simţea că vorbele lui se izbesc de un zid de piatră. Monica se întoarse pe călcâie şi-i aruncă o privire urâtă. Îşi dorea ca el să tacă.

— Nu trebuie să cred nimic din ceea ce spui, Riley! M-ai minţit în tot acest timp. Eu am avut încredere în tine. Am crezut că eşti sincer.

— Nu te-am minţit niciodată! Nu ţi-am spus tot adevărul, recunosc, dar nici nu te-am minţit.

— O chestiune de semantică şi-atât!

Semantică? Asta ce mai însemna?

— Ai fost cu mine doar din cauza carnetului. Şi eu am crezut că este mâna destinului! Soarta scrisă în stele! Cum de am fost atât de proastă?

Era pe punctul de a începe să plângă, lucru pe care Riley îl găsea mult mai alarmant decât furia ei.

Încercă să vorbească sincer:

— Păi, este adevărat, pentru că din afară pari incredibil de puternică, însă eu ştiam din carneţel că, în sufletul tău, eşti, de fapt, foarte…

Se chinui să găsească cuvântul potrivit, care îi veni chiar la momentul oportun:

— …vulnerabilă. Cred că asta m-a făcut să te iubesc.

Îşi dădu seama că nu folosise cuvântul „iubire“ până atunci, însă acum era prea târziu.

Pentru o clipă Riley se gândi că poate cuvintele lui răzbiseră până la inima ei. Însă chiar atunci Monica ridică budinca. Din fericire, aceasta nu mai era în flăcări, dar păstra o cracă destul de ţepoasă înfiptă în centru. Monica o aruncă, cu putere, ca pe o minge de oină. Nu era sigur dacă intenţionase să-l lovească pe el sau pe Hazard, sau poate pe amândoi. Riley se feri şi prăjitura ateriză pe podea.

— Afară! urlă.

Hazard îi şopti, cu răsuflarea tăiată:

— Riley, cred că ar fi mai bine dacă am asculta-o pe doamnă şi am aştepta puţin ca să se mai liniştească lucrurile, nu-i aşa?

— A, deci acum sunt o doamnă, nu mai sunt o târfă proastă! Bădăran înfumurat!

Riley se întreba despre ce vorbeşte. Oare îşi pierduse minţile de tot?

Ieşiră, de teamă că Monica ar putea să mai arunce şi cu alte lucruri în ei. Riley văzu că Julian le-o luase deja înainte. Strigă după el, dar Julian nu-l auzi. Aşa, de la spate, lui Riley i se păru că pare mult mai bătrân decât bărbatul pe care-l cunoscuse el. Era cocoşat şi bâjbâia, de parcă ar fi încercat să aibă un impact cât mai mic asupra lucrurilor care-l înconjoară. Un taxi care trecea pe stradă îi împroşcă din cap până-n picioare cu apă dintr-o baltă, însă Julian nici nu păru să bage de seamă.

— E numai vina ta, Hazard!

Riley îşi dădea seama că acuza lui sună ca a unui copil bosumflat, dar nici măcar nu-i mai păsa.

Hazard protestă:

— Hei, asta nu e prea cinstit. N-aveam de unde să ştiu că n-o să spui adevărul despre Proiectul Autenticităţii. A fost decizia ta, una destul de proastă, dacă pot să spun aşa. Ar trebui să ştii că, dacă ascunzi o informaţie esenţială, lucrurile nu au cum să se termine cu bine.

Monica avea dreptate. Hazard era un bădăran înfumurat.

— Uite, barul e deschis. Hai să bem ceva!

Hazard începu să-l tragă pe Riley de braţ, către barul de peste drum.

Riley nu ştia ce să facă. Nu era prea sigur că vrea să-şi petreacă timpul cu Hazard în acea clipă ori în orice clipă de fapt, însă pe de altă parte voia să discute cu cineva despre Monica şi nu avea chef de pălăvrăgeala de beţivi a colegilor lui de apartament. În cele din urmă, nevoia lui de a discuta câştigă şi-l urmă pe Hazard în bar.

— Aici am găsit carneţelul lui Julian. Chiar pe masa de acolo. Mi se pare că a trecut teribil de mult de-atunci. Ce vrei să bei?

— O cola, mulţumesc!

Riley băuse deja destul alcool pentru o singură zi.

— O cola şi un whisky dublu! comandă Hazard.

Barmanul purta, lipsit de graţie, o pereche de coarne de ren.

Riley interveni:

— De fapt, prietene, dă-ne două sticle de cola, te rog.

Se întoarse spre Hazard:

— Uiţi că ţi-am citit povestea. Nu vrei să faci asta.

— Ba da, chiar vreau. Şi, până la urmă, ce-ţi pasă ţie dacă aleg să apăs butonul de autodistrugere? Nu sunt tocmai persoana pe care o iubeşti cel mai mult pe lume în momentul acesta, nu-i aşa?

— Nu chiar. Dar, cu toate astea, n-am să te las să-ţi strici viaţa atâta timp cât sunt eu prin preajmă. Te descurci atât de bine. Eu am crezut că eşti cel mai mare fan al unui stil de viaţă sănătos când te-am întâlnit în Koh Panam.

— Dar dacă aş bea doar unul? N-are cum să-mi facă rău, nu-i aşa? Şi, până la urmă, e Crăciunul!

Hazard îi aruncă o privire lui Riley, ca un copil care ştie că-şi forţează norocul, dar încearcă totuşi.

— O, da! Sigur că da! Şi peste zece minute o să-mi zici că nu mai contează unul în plus, iar pe la miezul nopţii am să mă gândesc cum naiba să te car acasă. Mi-ai făcut deja destule necazuri, sincer.

Cuvintele lui Riley îl dezumflară.

— Of, la naiba! Ştiu că ai dreptate. Mâine de dimineaţă m-aş urî. Au trecut optzeci şi patru de zile de când n-am mai consumat nici alcool, nici droguri.

Dar cine mai stă să le ţină socoteala!

Hazard îşi luă sticla de cola fără prea mare entuziasm de la barman. Se îndreptă spre masa pe care i-o arătase mai devreme lui Riley şi se aşeză pe banchetă.

— Nu e ciudat că ultima oară când am stat împreună la un pahar ne aflam în cealaltă parte a lumii, pe una dintre cele mai frumoase plaje?

Riley oftă.

— Da. Totul era mult mai simplu acolo.

— Ştiu, dar crede-mă, după două luni petrecute acolo, ajungi să-ţi dai seama că este o existenţă lipsită de profunzime. Prieteniile temporare ajung să te plictisească. Eram disperat să mă întorc la nişte prieteni adevăraţi. Problema este că nu sunt sigur că mai am vreun prieten. I-am înlocuit cu ani în urmă cu nişte indivizi cărora le plăcea să petreacă la fel de mult ca mie. Iar aceştia, chiar dacă aş vrea să-i întâlnesc, mi-ar oferi băutură şi droguri de cum aş intra pe uşă. Un dependent îi urăşte cel mai mult pe lume pe cei treji. Vorbesc din experienţă.

Hazard se uită cu atâta tristeţe şi durere la paharul lui de suc, încât lui Riley îi venea greu să stea supărat pe el.

— Lipsa de profunzime nu e un lucru rău, amice. Toată această profunzime cauzează numai probleme. Ce mama naibii să-i spun acum Monicăi? Ea crede că noi doi am jucat un fel de joc. Ştiu că nu s-a văzut asta astăzi, însă în sufletul ei este destul de nesigură pe ea. Va suferi mult.

— Uite, nu sunt expert în ceea ce se întâmplă în capul femeilor — după cum probabil ţi-ai dat seama —, dar sunt sigur că, de îndată ce Monica se va linişti, îşi va da seama că a exagerat. Apropo, bune reflexe! Am crezut c-o să te nimerească cu budinca aia.

Hazard rânji.

— Pe tine te avea în vizor! E probabil foarte supărată. Monica urăşte să vadă

mâncare pe jos, chiar dacă sunt numai firimituri minuscule, invizibile aproape.

— Aşa, şi cât de mult o placi? Am avut dreptate sau am avut dreptate?

— Nu prea mai contează acum, nu-i aşa?

Îi păru rău, pentru că sunase poate prea aspru şi adăugă:

— M-am simţit puţin confuz, recunosc, din cauza afurisitului ăla de caiet. Am simţit c-o înţeleg cu adevărat. Dar m-a făcut să-mi fie şi teamă. Adică, eu sunt doar în trecere, iar ea caută ceva serios. Poate că e mai bine aşa.

Rostind aceste cuvinte, Riley îşi dădu seama că asta nu era deloc ceea ce gândea cu adevărat.

— Uite ce, eu aş lăsa să treacă o zi, două, apoi aş merge să vorbesc cu ea. Să-ţi mai zic ceva: încearcă să fii autentic, ha ha! Sunt sigur că te va ierta!

Dar ce ştia Hazard? El şi Monica nu prea erau pe aceeaşi lungime de undă. În fapt, singura consolare a lui Riley era că, chiar dacă el nu-i era prea simpatic Monicăi acum, cel puţin Hazard îi era foarte, foarte antipatic.

34

Alice

Prânzul fusese un dezastru. Max deschisese încă de la ora 11 şampania, de când veniseră părinţii lui, iar Alice băuse două pahare pe stomacul gol. Apoi, în timp ce gătea, mai dăduse peste cap un pahar de vin roşu pe care-l pusese deoparte pentru sos. Combinaţia de nervi, lipsă de somn şi prea multă băutură o făcuse să nu se mai poată concentra aşa bine. Curcanul ieşi foarte uscat, varza fleşcăită, cartofii copţi erau ca de cauciuc, iar de sos uitase cu desăvârşire.

Mama lui Max nu se abţinuse de la interjecţiile complementare mesei, deghizându-şi însă criticile, ca de obicei, în laude.

— Ce deşteaptă ai fost că ai cumpărat umplutura de-a gata din magazin! Eu o prepar întotdeauna singură. E o prostie, pentru că mă chinui ore întregi până iese exact ca la carte.

Alice înţelegea foarte bine ce zice de fapt, însă Max nu avea nici cea mai vagă idee. Şi-ar fi dorit să fie acasă la mama ei, cu fraţii ei şi cu familiile lor, înghesuiţi şi fericiţi cu toţii în camera mică din faţă. De-a lungul anilor, covoarele, draperiile şi piesele de mobilier, pe care mama ei le alesese în funcţie de preţ şi disponibilitate, şi nu de aspectul estetic, ajunseseră să se combine într-un carnaval contrastant şi disonant de culori şi modele. Ar fi purtat cu toţii pulovere festive şi coifuri de hârtie, pălăvrăgind şi făcând glume unii pe seama celorlalţi.

Casa din Fulham a lui Alice era pictată în nuanţa perfectă de crem, mobila era

asortată şi discretă, punctată ici-colo de o pată de culoare la modă. Tot spaţiul era deschis. Un consultant în ecleraj petrecuse ore întregi ca să se asigure că pentru fiecare ocazie se va crea atmosfera perfectă. Foarte mult bun gust. Nicio urmă de suflet. Nimic care să nu-ţi placă, nimic de care să te îndrăgosteşti.

După prânz, Alice o ajută pe Bunty să-şi desfacă din cadouri. Alice îşi dădea seama că exagerase şi era sigură că un psihiatru i-ar fi spus că este o reacţie la Crăciunurile din propria-i copilărie, când majoritatea darurilor erau făcute în casă. La 10 ani, îşi amintea şi acum, primise în bătaie de joc trusa de cusut pusă la punct de mama ei cu ace şi un curcubeu de aţe, năsturei şi materiale. Făcuse nazuri şi fusese certată. Ea îşi dorise un CD-player. Cum putuse fi atât de nerecunoscătoare?

Alice se forţă să revină în prezent şi postă pe Instagram o poză drăgălaşă cu Bunty care ronţăia ambalajul unuia dintre cadourile ei. Nu uită să adauge hashtag-urile obişnuite. Apoi, din senin, Max îi luă telefonul din mână.

— De ce naiba nu poţi să-ţi trăieşti şi tu viaţa în loc s-o fotografiezi tot timpul?

Îi aruncă telefonul în celălalt colţ al camerei, unde se lovi de nişte cuburi pe care le dărâmă ca un buldozer.

Se lăsă o tăcere de gheaţă.

Alice aşteptă să-i ia cineva apărarea, să-i zică lui Max că a depăşit orice limită şi că nu poate să-i vorbească aşa soţiei lui.

În schimb, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, mama lui Max întrebă:

— Alice, dragă, care e ora la care trebuie să se culce de după-amiază Bunty?

Alice răspunse, încercând să-şi stăpânească lacrimile:

— Nu are un program fix.

Soacra ei strânse din buze dezaprobator. Alice se pregăti pentru discursul binecunoscut despre importanţa unui program şi despre cum Max fusese un

bebeluş perfect, care dormea cuminte în fiecare noapte, din clipa în care fusese adus de la spital.

— Ce-ar fi ca tu şi Max să o scoateţi pe mititică la o plimbare, Alice, iar eu voi face curăţenie pe aici? O să-ţi facă bine nişte aer proaspăt.

Alice înţelese despre ce era vorba: o critică voalată a felului în care-şi îngrijea casa, expusă sub faţada bunăvoinţei. Nu avea însă de gând să se certe cu ea. Abia aştepta să scape pentru câteva clipe, chiar dacă ştia că, în secunda în care avea să închidă uşa, socrii ei vor începe să discute despre numeroasele ei defecte.

Fără să se mai umilească scotocind în cutia de jucării după telefonul mobil, o luă pe Bunty şi-şi puse geanta pe umăr, părăsind camera, urmată de Max, care arăta de parcă nici el nu-şi dorea să petreacă timp cu ea, cum de altfel nici ea nu îşi dorea.

De îndată ce se închise uşa de la intrare, se întoarse spre el.

— Cum îndrăzneşti să mă umileşti în felul acesta în faţa părinţilor tăi, Max? Parcă trebuia să fim o echipă.

Acum aştepta scuze.

— Ei bine, mie nu prea mi se pare că suntem o echipă, Alice. În fiecare clipă în care nu eşti cu Bunty, te joci pe paginile de socializare. Am şi eu nevoile mele, să ştii!

— Ce naiba, Max! Eşti gelos pe un bebeluş? Pe bebeluşul tău? Îmi pare rău că nu-mi mai petrec atât de mult timp stând după tine — de fapt, nu-i părea rău —, dar Bunty are mai multă nevoie de mine decât ai tu. Ai putea să mă ajuţi şi tu un pic mai mult.

Dintr-odată, Max arăta mai degrabă trist decât nervos.

— Asta nu e tot, Alice. Te-ai schimbat. Ne-am schimbat. Încerc doar să-mi dau seama ce se întâmplă.

— Bineînţeles că ne-am schimbat! Acum suntem părinţi! A trebuit să scot un

pepene printr-o gaură de cheie, m-am transformat în vacă de lapte peste noapte şi n-am mai dormit mai mult de trei ore legate de săptămâni întregi. Bineînţeles că voi fi puţin diferită faţă de fata fără griji de la PR cu care te-ai însurat. Tu la ce te aşteptai?

— Nu sunt sigur. Ştii, îmi amintesc în ziua nunţii, când te-am văzut venind spre altar, mi-am zis că sunt cel mai norocos bărbat din lume. Am crezut că viaţa noastră împreună va fi o binecuvântare.

— Şi eu am simţit la fel, Max. Şi chiar suntem binecuvântaţi. Trecem doar printr-o perioadă mai grea acum. Primele luni cu un nou-născut sunt mai dificile pentru toată lumea, nu-i aşa?

Aşteptă un răspuns din partea lui Max, dar el nu spuse nimic.

— Uite ce, tu mergi înapoi şi vorbeşte cu părinţii tăi. Nu vreau să mă mai cert. Sunt prea obosită. Mă voi întoarce la timp pentru băiţa lui Bunty.

Avea sentimentul că fundaţia prost construită a căsniciei lor s-a mai surpat puţin.

Alice stătea pe bancă în parcul pustiu. Împingea căruciorul lui Bunty înainte şi-napoi, cu piciorul, ca s-o adoarmă. Putea să vadă că pleoapele îi sunt din ce în ce mai grele. Fetiţa îşi ronţăia pumnul cu gingiile, salivând peste salopeta ei cu reni (@minieu).

Alice se simţea ciudat fără telefonul mobil. Îşi tot băga mâna în buzunar, apoi îşi aducea aminte că era acasă. Nu voia să se întoarcă, însă se simţea anxioasă fără să aibă ceva de apreciat, postat sau comentat. Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia de la gândurile legate de Max şi de discuţia lor. Era mult prea deprimant. Ce făcea oare înainte să îşi umple timpul cu activitatea de pe paginile de socializare? Nu-şi mai amintea.

Alice îşi deschise geanta, sperând să aibă acolo un număr din Grazia. Nu avu noroc. Dădu însă de carneţelul verde pe care-l luase de la locul de joacă acum câteva zile şi de care uitase cu totul. Pentru că nu avea nimic altceva de făcut, îl scoase şi începu să citească.

Toţi mint despre viaţa lor.

Bine zis! Cei o mie o sută de urmăritori ai lui @aliceintaraminunilor nu ştiau, desigur, cât de mizerabilă era realitatea existenţei lui Alice. Se gândi la toate fotografiile care-i arătau pe ea şi pe Max uitându-se cu dragoste unul la altul şi la bebeluşul lor. Ce era cu carnetul ăsta? Fusese lăsat acolo în mod special pentru ea?

Ce s-ar întâmpla dacă ai spune adevărul în schimb?

Vrea cineva să audă adevărul? Chiar vrea? Adesea adevărul nu este prea frumos. Nu e aspiraţional. Nu încape perfect într-o pătrăţică pe Instagram. Alice prezenta o versiune a adevărului, una pe care oamenii îşi doreau s-o vadă apărând pe ecranele lor. Dacă ar fi postat ceva prea real, şi-ar fi pierdut o mulţime de urmăritori imediat. Nimeni nu voia să afle despre căsnicia ei imperfectă, despre vergeturi sau despre cojiţele şi conjunctivita lui Bunty.

Alice citi povestea lui Julian. Suna minunat, însă mult prea trist. Se întrebă ce face astăzi. Avea oare cu cine să-şi împartă masa de Crăciun? Sau era singur în Chelsea Studios? Punea încă pe masă tacâmuri şi pentru soţia lui moartă?

Începu apoi să citească povestea Monicăi. Ştia cafeneaua ei foarte bine. Era sigură că dăduse check-in de câteva ori acolo. Genul acela de fotografii care spun: uită-te la cafeaua mea, cu o inimă din spumă de lapte, şi la bolul meu sănătos cu fructe, iaurt şi granola. Uită-te cum susţin economia locală. Putea să şi-o închipuie pe Monica învârtindu-se cu treabă prin cafenea: cu zece ani mai mare ca ea, dar încă frumoasă, o frumuseţe intensă şi scorţoasă cumva.

Apoi, şocată, Alice îşi dădu seama că femeia de care fusese obsedată, cea care dansa atât de lipsită de griji noaptea trecută, era Monica. Atunci nu făcuse legătura, pentru că viziunea aceea păruse foarte diferită faţă de femeia pe care era obişnuită s-o vadă în timpul zilei.

Citi despre dorinţa nemăsurată a Monicăi de a avea un copil. Ai grijă ce-ţi doreşti, îşi zise Alice, sumbră, în timp ce Bunty începu să se zbată, arătând de parcă s-ar fi pregătit pentru o sesiune de ţipete. Oare ea fusese vreodată atât de disperată să aibă un copil? Nu-şi amintea, dar presupuse că trebuie să fi fost.

Era incredibil că ea invidiase viaţa Monicăi, pe când Monica nu-şi dorea nimic mai mult decât ce ea avea deja şi aprecia prea puţin. Simţi că există o legătură invizibilă, dar indestructibilă între ea şi această femeie puternică, dar tristă pe care n-o întâlnise, de fapt, niciodată. Se uită la Bunty, la obrăjorii ei pufoşi şi la ochii azurii şi simţi un val de iubire de care-şi promise să nu mai uite vreodată.

Hazard. Ce nume de erou romantic! Spera că e foarte frumos. Ar fi fost păcat să te cheme Hazard şi să fii un slăbănog cu acnee şi cu mărul lui Adam prea pronunţat. Şi-l închipui călărind, cu pieptul dezgolit de-a lungul unui drum stâncos. Of, Dumnezeule! Era probabil din cauza hormonilor.

Alice era întru totul împotriva drogurilor, însă, citind povestea lui Hazard, avu sentimentul neplăcut că relaţia ei cu alcoolul nu era întru totul diferită de cea pe care el o avea cu cocaina. Nu bea doar ca să se distreze la petreceri, bea ca să poată rezista până la sfârşitul zilei. Alungă gândul acesta supărător. Îşi merita paharul (sau paharele) de vin din fiecare seară. Toată lumea bea. Site-urile ei de socializare erau pline de glume despre „ora la care se bea vin“ şi „ajutorul de nădejde al mămicilor“. O făcea să se simtă ca un adult, care are încă o viaţă. Era „momentul ei de răsfăţ“, pe care, sincer, îl merita din plin.

Alice citi până la capăt povestea lui Hazard şi-şi dădu seama ce făcuse. OMG! Era ca într-un roman de Danielle Steel! Hazard îi găsise Monicăi bărbatul perfect, pe Riley, şi-l trimisese la Londra ca s-o salveze de soarta mizerabilă de fată bătrână. Ce romantic! Şi funcţionase! Riley era, desigur, bărbatul cu care o văzuse în cafenea, cel care o privea în ochi cu atâta adoraţie!

Alice murea de nerăbdare să citească următoarea poveste, care presupunea că este a lui Riley. Vedea că este mâzgălită de o mână de bărbat pe următoarele trei pagini ale caitului, însă trebuia să se întoarcă acasă pentru baia lui Bunty. Poate c-ar fi putut întârzia câteva minute ca să facă un mic ocol pe la cafeneaua La Monica. Ar fi voit să arunce doar o privire rapidă înăuntru. Avea s-o distragă încă puţin de la discuţia teribilă avută cu Max. Era convinsă că e închis în ziua de Crăciun, însă nu strica să treacă pe lângă ea. Lui Bunty i-ar plăcea să se mai plimbe puţin.

Alice ieşi din parc şi o luă la stânga, pe strada Fulham, chiar pe lângă restaurantul chinezesc. Restaurantul era acolo dintotdeauna, însă ea nu intrase niciodată. Ea era genul care preferă sushi maki cu avocado, în loc de pui chow mein. Trotuarele erau aproape goale. Majoritatea locatarilor păreau să fi plecat la ţară pe timpul sărbătorilor. Tocmai de aceea cei doi bărbaţi care stăteau în faţa restaurantului îi atraseră atenţia. Erau o pereche neobişnuită. Unul dintre ei părea chinez. Era mic şi furios, emanând o energie în completă opoziţie cu statura lui. Celălalt bărbat era un roşcat înalt şi bine făcut, care i se părea cunoscut. Arăta de parcă ar fi plâns. Despre ce era oare vorba? Poate că nu era singura care avea o zi grea. Se simţi vinovată pentru că gândul acesta o înveselise.

În timp ce se îndrepta spre cafenea, Alice îşi dădu seama că era primul lucru, după foarte mult timp, pe care-l făcea cu entuziasm, şi nu dintr-un simţ al datoriei. Ultimele luni fuseseră o înlănţuire de îndatoriri: alăptat, şters, curăţat, schimbat, gătit, călcat, spălat şi apoi de la capăt, la infinit. Să nu ştii ce urmează să se întâmple era ceva nou pentru ea. Viaţa cu un copil mic era atât de previzibilă. Îi păru rău imediat, repetându-şi cât este de norocoasă.

Apropiindu-se de cafenea, văzu luminile aprinse. Asta nu însemna neapărat că era deschis. Multe dintre magazinele din zonă păreau să-şi lase luminile aprinse tot timpul. O nemulţumea acest lucru, pentru că @aliceintaraminunilor promova sustenabilitatea şi ocrotirea planetei. Renunţase să mai folosească pahare de cafea şi pungi din plastic cu mult înainte să fie o chestie la modă. Încercase chiar să folosească scutece refolosibile pentru o vreme, însă nu-i ieşise prea bine.

Alice aruncă o privire prin fereastră. Înăuntru, singură la o masă care fusese aranjată pentru mai multe persoane, era Monica. Plângea. Plângea în toată regula. Plâns urât, cu sughiţuri şi nas umed, nu din acela fotogenic. Monica era genul de femeie care n-ar fi trebuit să plângă în public. Poate că, dacă s-ar împrieteni, i-ar putea spune asta. Ar fi un act de bunătate din partea ei.

Alice era dezumflată. Îşi dorise atât de mult să creadă în basmul cu final fericit. Oare ce se întâmplase? Cum se transformase scena romantică perfectă de acum câteva zile în acest tablou al solitudinii şi nefericirii?

Alice credea în solidaritatea dintre femei. Femeile trebuiau să aibă grijă una

de alta. Îşi trăia viaţa după mottoul: „Într-o lume în care poţi fi orice, alege să fii bun“. Şi-l inscripţionase pe un tricou. Nu putea să treacă pur şi simplu mai departe şi să-şi lase o soră să jelească aşa. În plus, simţea că Monica nu e o străină. Simţea c-o cunoaşte, măcar un pic. Mai bine decât pe multe dintre „amicele“ ei, dacă era să fie sinceră.

Alice scoase carnetul din geantă, ca pretext pentru a se prezenta, îşi îndreptă spatele, îşi luă o figură prietenoasă, dar şi îngrijorată şi intră, călcând cu grijă peste o movilă maronie care se afla pe podea. Ce o mai fi fost şi aia?

Monica îşi ridică privirea. Rimelul i se scurgea pe obraji.

— Bună, sunt Alice. Am găsit Proiectul Autenticităţii. Eşti bine? Te pot ajuta cu ceva?

— Îmi doresc să nu fi dat niciodată de carnetul ăla afurist şi cu siguranţă nu-mi doresc să-l mai văd vreodată în faţa ochilor!

Vorbele Monicăi loviseră ca o mitralieră, ceea ce o făcu pe Alice să se retragă câţiva paşi.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă. Sunt sigură că şi tu, ca toţi ceilalţi, ai impresia că mă cunoşti pentru că ai citit povestea aia pe care n-ar fi trebuit s-o scriu niciodată. Dar nu mă cunoşti. Şi nici eu nu te cunosc pe tine. Şi nici nu vreau să te cunosc. Aşa că, te rog, pleacă naibii de-aici şi lasă-mă-n pace!

Alice nu aşteptă să i se spună de două ori.

35

Monica

Monica ieşi din apartamentul ei abia în seara celei de-a doua zile de Crăciun. Cafeneaua arăta ca un decor de teatru, abandonat în mijlocul reprezentaţiei. Masa, pregătită pentru desert, cu paharele pe jumătate pline. Bradul cu cadourile nedeschise sub el. Şi, pe podea, ca o balegă uriaşă de vacă, cu o rămurică de brad încă săltând în mijloc, se afla budinca.

Monica umplu o găleată cu apă fierbinte şi săpun, îşi puse o pereche de mănuşi şi se apucă de treabă. Întotdeauna se linştea făcând curăţenie, era terapeutic, îi plăcea poate chiar prea mult, dacă era să fie sinceră. Diploma ei cu cinci steluţe pentru igienă, afişată cu mândrie în vitrină, era una dintre realizările cu care se mândrea cel mai mult. Chiar şi vocabularul din jurul acestei activităţi o ajuta. Să cureţi, să purifici, să ştergi. Să măturui un bărbat afară din viaţa ta.

Acum, că avusese ceva timp la dispoziţie ca să se mai calmeze, Monica îşi dădea seama că era foarte puţin probabil ca Hazard şi Riley să-i fi întins în mod voit o cursă. Credea că Riley fusese sincer atunci când îi spusese c-o place (nu credea că săruturile dintre ei ar fi putut să fie mimate), dar tot se simţea umilită. Ura faptul că Riley o minţise în tot acest timp. Ura gândul că lor le era milă de ea. Ura teribil gândul că ei doi vorbiseră despre ea, plănuind cum să-i îndrepte viaţa tristă. Se simţea ca o proastă. Nu era obişnuită să se simtă aşa. Pentru Dumnezeu, câştigase premiul Keynes pentru excelenţă în Economie!

Abia începuse să creadă că se pot întâmpla şi lucruri bune, aşa, din senin, şi

că merită să fie iubită de cineva absolut minunat, cum era Riley. Şi acum i se arătase că totul fusese o maşinaţiune. Mama ei îi spunea mereu că, dacă ceva arată ca şi cum e prea bun ca să fie adevărat, înseamnă că probabil nu este. Iar Riley, cu siguranţă, păruse prea bun ca să fie adevărat.

În ultimele săptămâni simţise cum începe să se destindă. Începuse să se „lase purtată de val“ şi încetase să-şi mai facă planuri în mod obsesiv. Se simţise mai fericită, mai lipsită de griji. Dar uite în ce încurcătură ajunsese din cauza asta.

Monica nu mai ştia ce să creadă.

Ceea ce ştia sigur era că nu voia să-l mai vadă pe niciunul, cel puţin o bucată de vreme. Ar fi dorit ca lucrurile să fie iar cum erau înainte să găsească acel caiet stupid în cafeneaua ei, înainte să-şi scrie povestea, înainte să devină doar un pion în planul măreţ al altei persoane. Lumea era un loc sec şi uniform, însă cel puţin era sigură şi previzibiă.

Îşi dădu seama, speriată, că nu anulase cursul de artă din acea săptămână. Îşi luă telefonul şi intră pe WhatsApp, în grupul pe care ea îl crease. Scrise: Cursurile de artă sunt anulate până la notificări viitoare. Nu simţea nevoia să explice sau să-şi ceară scuze. De ce ar fi făcut-o?

Se îndreptă spre Bibliotecă. Frumosul portret pe care Julian i-l făcuse zăcea întins cu faţa în sus, pe măsuţa de cafea. O altă Monica o privea de pe pânză: o fată care nu ştia că viaţa ei se desfăşoară în jurul unei minciuni.

Luă de sub brad cadoul pe care scria: „Monicăi, cu drag, Riley xxx“. Se gândi că poate ar trebui să-l arunce la gunoi fără să-l deschidă. Aşa ar fi fost demn. Însă curiozitatea era mai puternică.

Desfăcu grijulie hârtia în care era împachetat darul. Înăuntru se afla un carnet frumos, albastru-turcoaz. Îşi dădu imediat seama că este de la firma Smythson. Îi spusese vreodată lui Riley că e preferata ei? Îl costase probabil o avere. Pe copertă erau scrise, în auriu, cuvintele VISURI ŞI SPERANŢE. Îl ridică şi inhală mirosul de piele. Apoi îl deschise şi citi ce scria pe prima pagină: Crăciun fericit, Monica! Ştiu cât de mult apreciezi produsele bune de papetărie şi ştiu cât de mult îţi place să faci liste şi mai ştiu cât de mult meriţi

să ţi se împlinească toate visurile şi speranţele. Cu dragoste, Riley xxx

Era cadoul perfect. Abia după ce cuvintele pe care le scrisese Riley începură să se înceţoşeze îşi dădu seama că începuse să plângă, pătând cu lacrimi sărate coperta perfectă a caietului. Asta o făcu să plângă şi mai tare.

Plânse pentru ceea ce ar fi putut să fie, pentru viitorul acela perfect care, pentru puţin timp, strălucise în faţa ei, făcând-o să creadă că ar putea deveni realitate. Plânse pentru încrederea de sine pe care şi-o pierduse. Crezuse că este puternică şi isteaţă, însă se dovedise că era naivă şi proastă.

În primul rând însă plânse pentru fata în care credea că se transformase, o fată impulsivă, spontană, căreia îi plăcea să se distreze, care făcea lucrurile aşa cum avea chef, fără să se gândească la consecinţe. Fata care scria secrete în carneţele, de care apoi nici nu-i mai păsa. Fata care se îndrăgostea fără teamă de un străin.

Acea fată nu mai exista.

36

Alice

Era ora 11 dimineaţa. Alice stătea în balansoarul din camera lui Bunty, alăptând-o în lumina palidă a veiozei Beatrix Potter. Se simţea încă abătută din cauza certei cu Max din ziua trecută, despre care niciunul dintre ei nu mai pomenise nimic. Iar faptul că Monica ţipase la ea n-o ajutase deloc. Aici se termina prietenia între femei.

Îşi băgă mâna în geantă şi scoase carnetul. Mări puţin lumina, cât să poată citi, fără a o trezi însă pe Bunty, care apoi nu s-ar mai fi liniştit. Dădu pagina acolo unde scrisul trecea de la cel al lui Hazard la cel al lui Riley, simţind un fior de nerăbdare. Ce secrete ar fi putut avea un bărbat atât de frumos?

Numele meu este Riley Stevenson. Am 30 de ani şi sunt un grădinar din Perth, oraşul din Australia. Se pare că mai există unul în Scoţia. Ca să răspund la întrebarea lui Julian: da, ştiu numele tuturor vecinilor mei, iar ei îl ştiu pe al meu. Îl ştiu de când eram copil. Uneori asta poate fi puţin sufocant, ca să fiu sincer. Acesta este şi unul dintre motivele pentru care am plecat.

Doamne sfinte, cum rezista la Londra? Trecuse de la o extremă la alta! Alice o mută puţin pe Bunty, ca să poată da pagina.

Cred că mă enervează faptul că toată lumea presupune că, doar pentru că nu sunt la fel de ursuz cum sunt mulţi dintre englezii ăştia, sunt vreun retardat

zâmbăreţ. Nu sunt paranoic, să ştii. Oamenii de aici chiar cred asta.

Faptul că eşti vesel şi direct ar trebui să fie un lucru bun, nu-i aşa? Nu un defect de caracter! Dacă eşti lipsit de complicaţii nu înseamnă că eşti vreun simpluţ, nu?

Vai, ce băiat bun! îşi zise Alice.

Uneori îi surprind pe Monica şi pe Julian uitându-se la mine de parcă aş fi un copil şi parcă îi aud gândind: „Vai, ce băiat bun e!“

O, Doamne! Carnetul ăsta îi citea gândurile?

Ca să fiu sincer, nu-mi place deloc acest caiet. M-a ajutat să-mi fac nişte prieteni grozavi, însă, de când am dat de el, viaţa mea a devenit mai puţin autentică. Relaţia mea cu Monica are la bază o minciună. Nu i-am mărturisit că acest caiet a determinat întâlnirea noastră şi nici măcar nu pot să spun de ce nu am făcut-o.

Traiul în acest oraş — fără soare, fără plante, fără pământ — mă schimbă. Simt că trebuie să mă întorc la rădăcinile mele. Nici măcar cuvintele pe care le-am aşternut aici nu-mi sună ca şi cum ar fi fost scrise de mine. Eu nu mă autoanalizez şi aşa mai departe. Eu sunt genul de tip „ce-i în guşă şi-n căpuşă“. Sau cel puţin aşa eram înainte.

Şi vrei să ştii ceva? Carneţelul ăsta nu spune adevărul nici despre ceilalţi.

Citind povestea lui Julian, ţi-ai putea imagina un om bătrân, trist şi invizibil. Însă Julian cel pe care-l cunosc eu este cel mai grozav tip din lume. Ştie cum să dea culoare vieţii. Te face să vrei să vezi locuri noi şi să încerci lucruri inedite.

Cât despre Hazard, dacă nu l-aş fi cunoscut, aş fi crezut că este un bădăran arogant, preocupat doar de propria-i persoană. Dar bărbatul cu care am vorbit eu în Thailanda era blând şi tăcut, puţin trist.

Apoi Monica, cea care crede că nu merită să fie iubită. Dar ea este caldă şi generoasă, şi bună. Aduce oamenii împreună şi-i hrăneşte. În această

privinţă seamănă cu mine, e un grădinar înnăscut. Va fi o mamă extraordinară. Dacă s-ar relaxa puţin, ştiu sigur că ar găsi tot ceea ce-şi doreşte.

Îi voi spune Monicăi adevărul. După aceea nu sunt sigur ce se va întâmpla, însă rădăcinile noastre vor fi plantate într-un sol sănătos, nu în nisip, unde nu au nicio şansă să reziste.

Tu ce vei face acum? Sper ca acest caiet să-ţi aducă mai mult noroc decât mi-a adus mie.

Alice se simţea teribil de melancolică. Judecând după întâlnirea ei cu Monica, lucrurile nu merseseră chiar aşa cum sperase Riley. Monica nu i se păruse nici caldă, nici generoasă, cu atât mai puţin bună. Sincer, fusese cam rea. Scumpul de Riley. Un grădinar fără grădină.

Şi în acea clipă îi încolţi în minte un plan.

37

Julian

Julian era înfăşurat confortabil, ca într-un cocon. Auzea vag o sonerie, undeva, în depărtare, dar nu putea să facă nimic, nici măcar dacă ar fi dorit. Se simţea înstrăinat, departe de tot şi toate.

— Julian, trebuie să te trezeşti! Nu poţi să stai în pat toată ziua! zise Mary.

Protestă:

— Lasă-mă! Am stat treaz toată noaptea şi am pictat. Uită-te în atelier şi ai să vezi. Aproape am terminat.

— Am văzut! E minunat, ca întotdeauna. Tu eşti minunat. Dar e aproape ora prânzului.

Apoi, pentru că ştia că sunt preferatele lui, adăugă:

— Îţi fac ouă Benedict!

Julian întinse un picior ca să vadă dacă Keith era culcat la capul patului. Nu era acolo.

Îşi deschise ochii. Nici Mary nu era. Nu mai era acolo de foarte mult timp. Îşi închise din nou ochii.

Rămăsese un singur lucru care-l ţinea încă ancorat, care nu-l lăsa să se ducă

cu totul la fund. Ştia că are ceva de făcut. Avea sentimentul că anumite persoane depind de el. Avea o responsabilitate.

Auzi un bâzâit. De data aceasta era ceva aproape. Se întinse şi ridică telefonul mobil pe care uitase că-l are. Pe ecran era un mesaj: Cursurile de artă sunt anulate până la notificări viitoare. Aia fusese. Ancora de care încercase să se prindă. Dispăruse.

Poate c-ar fi putut rămâne aşa, sub pături, până când, în cele din urmă, avea să fie evacuat de buldozere şi şters de pe faţa pământului de un complex corporatist. Pe ecran scria BATERIE SLABĂ. Lăsă telefonul jos, fără să-l cupleze la încărcător, şi-şi trase la loc cuverturile deasupra capului, inspirându-le mirosul vechi, reconfortant.

38

Hazard

Hazard se întorsese în oraş, după ce-şi petrecuse ultimele patru zile în Oxfordshire, cu părinţii săi. În mod surprinzător, nu păreau să-i poarte pică. Erau doar uşuraţi să-l vadă că e bine şi relativ fericit. Mama lui Hazard era uimită când îl vedea de fiecare dată la micul dejun, de parcă s-ar fi aşteptat să dispară peste noapte şi s-o ia razna din nou. Adevărul era că pe vremuri chiar asta ar fi făcut. Se întreba cât timp îi va lua ca să-i recâştige încrederea. Poate că nu va mai avea cu adevărat încredere în el niciodată.

Hazard ar fi dorit să mai rămână, însă părinţii lui găzduiau o petrecere de Revelion pentru Clubul Rotary şi se gândi că ar fi mai în siguranţă dacă şi-ar petrece seara singur. Plănuia să fie în pat înainte de miezul nopţii, mulţumind Cerului că, după foarte mult timp, avea să-şi înceapă Anul Nou în propriul pat, fără mahmureală şi fără vreo persoană alături, al cărei nume nu şi-l mai amintea.

Hazard se uită la telefon ca să vadă cât e ceasul. Era un model foarte simplu. Nu sunase nici măcar o dată, pentru că nimeni nu-i avea numărul (cu excepţia mamei lui, căreia i-l dăduse în acea dimineaţă). Constată că nici măcar nu ştia cum sună. Hazard fusese întotdeauna o persoană sociabilă şi activă, aşa că era dificil pentru el să se acomodeze cu un stil de viaţă lipsit de prieteni şi de ocupaţie. Ştia că nu poate să evite realitatea la nesfârşit.

Era ora 16:30. Îşi luă haina pe el, închise apartamentul şi porni spre cimitir. Era convins că, între timp, efectul bombei pe care o aruncase fără voie în ziua de Crăciun se diminuase şi că-i va găsi iar prieteni pe Monica, Julian şi Riley.

Şi, pentru că vechiul lui cerc de prieteni îi era acum inaccesibil, spera să li se alăture lor.

Trecu pe lângă La Monica. Înăuntru era întuneric. Pe uşă era lipit un afiş: ÎNCHIS PÂNĂ PE 2 IANUARIE.

La cimitir, Hazard, aşezat pe lespedea de mormânt a amiralului, se concentra atât de tare să vadă dacă Monica sau Julian vine dinspre sud, încât nici nu-l simţi pe Riley apropiindu-se din partea cealaltă, decât când acesta ajunsese la doar câţiva paşi de el. Poate că i-ar putea da numărul de telefon lui Riley. Oare cum să-l întrebe dacă l-ar vrea, fără să sune puţin trist sau disperat?

— Nici urmă de ei? Am aşteptat toată săptămâna să vină vineri, în speranţa că vor apărea.

— Nu. Sunt aici de cincisprezece minute. Doar eu şi corbii. Cum merg lucrurile cu Monica?

După faţa plouată pe care o făcuse Riley, Hazard bănui care era răspunsul.

— Nu-mi răspunde la telefoane, iar cafeneaua e închisă. Îmi fac griji şi pentru Julian. Are telefonul descărcat şi am trecut pe la el în fiecare zi de la Crăciun, am sunat la uşă, dar niciun răspuns. De obicei Julian iese doar dimineaţa, între 10 şi 11, şi nici nu a spus că ar pleca undeva. Crezi că ar trebui să sunăm la poliţie?

— Hai să trecem acum pe acolo şi să mai încercăm o dată. Oricum, dacă mai stau mult aici, o să-mi îngheţe fundul pe piatra de mormânt a amiralului.

Lângă soneria lui Julian se afla inscripţia J&M JESSOP, cu toate că M nu mai locuia acolo de mai bine de 15 ani. Lui Hazard i se părea inimaginabil de trist. Noul Hazard, observase, devenea un sentimental. După cinci minute de sunat încontinuu, nu răspunse nimeni.

— Bine! Hai să verificăm dacă Monica ştie ceva despre el şi, dacă nu, chemăm poliţia! hotărî Hazard.

— N-o să vrea să vorbească cu mine, aşa că va trebui să încerci tu. Deşi nici

pe tine nu prea te place.

Riley părea mai degrabă uşurat că nu e singurul aflat în bătaia puştii.

— Locuieşte în apropiere?

— Da, deasupra cafenelei.

— Bun, să mergem la ea.

Misiunea comună îi făcu să se apropie. Ca nişte soldaţi la datorie, mărşăluiau spre cafenea într-o tăcere complice. Riley îi arătă uşa vopsită în galben, care ducea spre apartamentul Monicăi. Sunară la uşă. Niciun răspuns. Bătură la uşa cafenelei. Tot fără răspuns. Hazard coborî în stradă, făcând un biet taximetrist să vireze brusc, ca să nu-l lovească, şi încercă să vadă ceva prin fereastra Monicăi.

— Ai stat prea mult pe insula aia cu un singur drum, amice! zise Riley.

Hazard îi răspunse:

— Nu prea poţi să te droghezi la greu timp de zece ani fără să ai o lipsă zdravănă de respect faţă de moarte. Deşi ar fi chiar ironic, după ce am trecut prin atâtea, să mor călcat de un taxi pe strada Fulham. Uite, o lumină, acolo sus! MONICA! TREBUIE SĂ VORBIM CU TINE! MONICA! MONICA, L-AI VĂZUT PE JULIAN? AVEM NEVOIE DE AJUTORUL TĂU!

Chiar când era pe cale să se dea bătut, fereastra se deschise şi apăru Monica.

— Pentru Dumnezeu, ce-o să zică vecinii? le şopti nervoasă, cu un ton care semăna înspăimântător de mult cu cel al mamei lui Hazard.

— Aşteptaţi. Cobor acum.

Câteva minute mai târziu, uşa se deschise. Monica avea părul strâns în vârful capului, prins cu un creion, şi purta un tricou uriaş, fără formă, şi pantaloni de trening — obiecte vestimentare pe care Hazard nu se aştepta ca ea să le aibă în garderobă. Îi uşui în cafenea.

— Monica, am încercat cu disperare să vorbesc cu tine! începu Riley.

— Riley, hai să ne rezumăm deocamdată la problema urgentă, bine?

Hazard interveni, înainte ca Riley să se ambaleze şi să strice totul.

— Poţi să te ocupi de asta puţin mai târziu. Întrebarea importantă este: ai auzit ceva de la Julian recent? De la Crăciun?

Monica se încruntă.

— Nu. Doamne, am fost atât de supărată cu problemele mele, încât nici nu m-am gândit la el. Ce fel de prietenă sunt? Presupun că aţi fost la el acasă, aţi încercat să-l contactaţi la telefon?

— De o mulţime de ori. Aş fi dorit să ştiu ce număr de telefon fix are.

— Fulham 3276! îi răspunse Monica lui Riley.

— Uau! Cum de ţi-ai amintit?

— Memorie fotografică. Cum crezi că am ajuns avocat?

Monica nu muşcase din momeala flatantă a lui Riley.

— Cred că zona asta din Fulham este 385, deci numărul lui de telefon ar trebui să fie 02073853276.

Tastă numărul în telefonul ei mobil şi-l trecu pe difuzor. Sună în gol de mai multe ori.

Erau atât de concentraţi la telefonul Monicăi, încât le luă ceva ca să observe că la uşă bătea cineva. Era Baz, cu o pereche de ochelari în stil John Lennon la ochi, cu o jachetă neagră de piele şi cu o expresie hărţuită. Monica îi deschise şi Baz păşi înăuntru.

— Bună, băieţi! Trebuie neapărat să vorbesc cu Benji. Ştiţi unde este?

Avea respiraţia tăiată.

— Vreau să-i spun că-mi pare rău. Am cam exagerat.

— E un pic cam târziu pentru asta acum, spuse Monica, pe un ton rece. A plecat în Scoţia pentru Revelion. Era disperat să vorbească cu tine. Baz, el e Hazard.

Monica îi rostise numele fără să-l privească, de parcă ar fi fost o înjurătură.

— Bună!

Baz abia dacă îl privi şi el.

— Ştii cum pot să dau de el? Are telefonul închis sau nu are semnal.

— Nu, îmi pare rău. Asta pare să fie tema zilei însă. Noi încercam să dăm de Julian. Nu mai ştim nimic de el de la Crăciun.

La auzul cuvântului „Crăciun“ între ei se aşternu o linişte jenantă, pentru că-şi aminteau cu toţii acea zi.

— Asta nu sună prea bine. Haide să mergem la bunica. Ea îl vede în fiecare dimineaţă, de obicei, la lecţiile de tai chi. Trebuie să ştie ce se petrece.

Porniră toţi patru spre Broadway, ostilităţile fiind amânate deocamdată, pentru că aveau un scop nobil comun.

Betty scutură din cap cu convingere.

— Eu am mers pentru tai chi, la ora obişnuită. Niciun răspuns. Luni, marţi, miercuri, joi, vineri.

Înşiră zilele pe degete.

— Presupun că e la familie.

— Nu are pe nimeni în ţară. Haide să mergem la el, să vedem dacă putem intra.

O porniră toţi cinci, pe lângă Broadway, spre Chelsea Studios. Deja nu prea

mai credeau că le va răspunde cineva la poartă. Şi nu le răspunse nimeni.

— Găsim vecin!

Doamna Wu începu să apese toate soneriile din jur destul de agresiv, la întâmplare, ca şi cum ar fi fost dirijorul unei orchestre experimentale.

Baz le şopti lui Riley şi lui Hazard:

— Nu uita că bunica a scăpat din China comunistă în anii ’70. Ea şi bunicul au trecut înot golful până în Hong Kong, cu ce aveau mai de preţ în spate, ca nişte ţestoase. Nu te pui cu Betty Wu!

În cele din urmă, o voce firavă şi puţin confuză se auzi prin interfon:

— Dacă vreţi să-mi vindeţi bureţi sau să-mi vorbiţi despre salvarea sufletului, să ştiţi că nu sunt interesată!

— Vă rugăm, lăsaţi-ne să intrăm. Ne facem griji pentru prietenul nostru. Nu l-am mai văzut de foarte mult timp! zise doamna Wu.

Auziră clar un mormăit nemulţumit, apoi, câteva minute mai târziu, o doamnă în vârstă, platinată, foarte coafată, le deschise uşa. Avea faţa netedă, ca de ceară, şi gâtul încreţit ca o guşă de curcan, înfăşurat într-o eşarfă Hermès. Arăta a genul de femeie care, atunci când soţul o duce undeva, stă pe scaunul din spate al maşinii.

— Pe cine căutaţi?

Îi întrebă direct, fără nicio introducere.

— Pe Julian Jessop! răspunse Monica, care nu avea de gând să se lase intimidată de nimeni.

— Ei, mult noroc atunci! Locuim aici de aproape şase ani şi pot să număr pe degetele de la mâini de câte ori l-am văzut.

Îşi flutură manichiura prin faţa lor.

— De la o mână chiar, dacă mă gândesc mai bine. Nu a venit nici măcar o dată la întrunirile asociaţiei de locatari.

Îşi făcu ochii mici la ei, de parcă i-ar fi găsit răspunzători pentru lipsa de implicare cetăţenească a lui Julian.

— Eu sunt preşedintele asociaţiei.

Informaţia era, în acelaşi timp, puţin surprinzătoare şi complet inutilă.

— Aţi face bine să intraţi. Sfinte, câţi sunteţi?

Trecură pe lângă ea, dând din cap a mulţumire, şi se îndreptară spre uşa lui Julian.

— Dacă daţi de el, să-i spuneţi că Patricia Arbuckle vrea să vorbească urgent cu el! le strigă ea în urmă. Dacă nu dă un semn curând, voi apela la avocaţii mei!

Riley bătu cu putere în uşă. Lui Hazard îi asudau palmele, aşteptând un răspuns. Şi nici măcar nu-l cunoştea pe Julian, deşi, cumva, simţea că îl ştie.

Doamna Wu strigă cu o voce surprinzător de puternică pentru cineva atât de mic:

— JULIAN!

Monica şi Riley traseră cu ochiul prin ferestrele din faţă care, mulţumită Monicăi, nu mai erau opace.

— Nu văd nimic neobişnuit, deşi e greu de spus, să fiu sinceră.

Împinse fereastra şi aceasta se deschise câţiva centimetri. Aveau nevoie de un copil, îşi zise Hazard.

— Eu intru pe fereastră! zise doamna Wu.

Ea chiar era, observă Hazard, cât un copil.

— Biming! Ţine piciorul! Tu, băiatul mare, ţine corpul!

Lui Hazard îi luă câteva clipe ca să-şi dea seama că se referă la el.

Doamna Wu îşi ridică mâinile deasupra capului, Hazard o apucă de trunchi, iar Baz şi Riley de picioare. Bătrâna stătea cu faţa în jos.

— Bun! Înainte acum! Pe fereastră!

Strigase la ei ca un comandant militar. O împinseră înăuntru ca pe un pachet în cutia poştală. Trecură câteva clipe până când doamna Wu se lăsă în jos până la podea şi apoi se ridică în picioare.

— Deschide uşa, bunico!

În câteva minute erau cu toţii înăuntru.

Casa lui Julian părea abandonată. Draperiile erau trase, era un frig să-ţi îngheţe sângele, iar pânzele de păianjen se întorseseră răzbunătoare. Riley, care cunoştea cel mai bine casa, cercetă parterul.

— Nici urmă de el aici! Să verficăm dormitorul. E sus.

Riley arătă spre scara spiralată de fier care urca spre mezanin. Monica o luă înainte, cu Riley şi doamna Wu pe urmele ei. Hazard o auzi strigând „Julian!“ În mod clar, îl găsiseră. Hazard îşi ţinu răsuflarea, aşteptându-se la ce era mai rău. Într-un final, Monica ieşi din dormitor.

— E bine, îi e doar frig şi e puţin confuz.

Hazard observă că în aer se formau aburi de la respiraţie.

— Dumnezeu ştie când o fi mâncat ultima oară. Baz, poţi să dai tu drumul la căldură? Doamnă Wu, aţi putea aduce un castron din supa dumneavoastră care te face bine ca prin farmec? Julian insistă că nu vrea să meargă la spital, aşa că voi încerca să găsesc un doctor care să vină să-l consulte acasă. Riley, poţi să vezi dacă găseşti un magazin deschis ca să cumperi o sticlă de Angel Delight? Cu aromă de caramel, evident.

De ce era evident? se întrebă Hazard. Îi venea să ridice mâna şi s-o întrebe dacă are cumva şi pentru el o misiune, însă îi era teamă că ar putea arunca iar cu ceva după el. Se duse să caute un ibric. Mama lui făcea întotdeauna ceai când se confruntau cu o situaţie dificilă.

39

Monica

Nu semăna deloc cu Julian cel pe care-l ştia ea. Îl găsise strâns în pat, ca o virguliţă, atât de slab şi de zbârcit, încât trupul său abia dacă se vedea ca o moviliţă sub pături. Lângă pat erau trei conserve goale de fasole, una cu o furculiţă în ea. Tot acolo se afla şi telefonul lui mobil. Jacheta şi kiltul cadrilat pe care le purtase ultima oară când îl văzuse zăceau maldăr lângă uşă, de parcă persoana care fusese îmbrăcată cu ele se evaporase ca vrăjitoarea din Vrăjitorul din Oz.

Pentru câteva momente, care Monicăi i se păruseră lungi cât o oră, crezuse că era mort. Era împietrit, iar când îi atinsese mâna, o simţise rece şi inertă. Dar în clipa în care-i strigase numele, deschisese pleoapele şi scosese un geamăt.

Acum stătea în fotoliu, lângă focul aprins. După ce căutase ceva vreme boilerul, Baz îşi dăduse seama că Julian nu avea încălzire prin centrală, ci doar câteva radiatoare electrice, niciunul dintre acestea nefiind băgate în priză. Îl înveliseră cu mai multe pături şi-i dăduseră o cană de supă făcută de Betty.

Un medic generalist din cartier venise acasă şi-i recomandase să stea la căldură, să mănânce bine şi să se hidrateze, şi-i prescrisese nişte antibiotice. Bombănise ceva despre cum „episoadele de genul ăsta“ nu făceau decât să-i afecteze şi mai mult inima slăbită. Monica deduse că nu era prima oară când se întâmpla aşa ceva. Deocamdată începuse să-i revină puţină culoare în obraji şi nu mai arăta atât de descărnat.

Monica era sigură că starea lui Julian fusese provocată de cearta din ziua de Crăciun, aşa că acum încerca să se arate cât mai prietenoasă cu Riley în faţa lui. Riley, la rândul lui, părea să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să-i intre iar în graţii. Monica încercă să vadă cât de departe poate merge şi-i zise că baia de jos are nevoie de o curăţenie generală. Riley luase îndată o găleată, nişte clor şi o perie, ca un căţeluş ascultător. Nu avea să se mai combine cu el, romantic vorbind, îşi zise, dar ar fi putut rămâne prieteni, de dragul lui Julian.

Cât despre Hazard, nu credea c-ar fi putut să ajungă vreodată să-i placă de cineva care se juca aşa cu vieţile oamenilor. Şi ce căuta acolo? Cine îl invitase, la urma urmelor, în cercul lor? Cunoştea foarte bine acel gen de persoană: obişnuit să fie admirat şi să-i iasă întotdeauna totul aşa cum îşi doreşte.

O enerva totul la el. De la zâmbetul hollywoodian mult prea perfect la mocasinii lui stupizi de băiat de bani gata. La 16 ani, nu cu mult timp după ce mama ei murise, tatăl ei o convinsese, deşi ea nu voia, să meargă la balul de la şcoală. La bal o sărutase un băiat care arăta exact ca o versiune mai tânără a lui Hazard şi ea începuse să spere că, poate-poate, lucrurile aveau să se îndrepte. Apoi aflase că o făcuse numai pentru că fusese provocat. Să vedem dacă reuşeşti s-o faci să cedeze pe tocilara clasei . După acel incident, lipsise de la şcoală mai multe luni.

Şi ce fel de nume mai era şi Hazard? Deşi trebuia să recunoască: i se potrivea. Era genul de tip care ar fi trebuit să poarte cu el un semn de avertizare.

De parcă ar fi simţit că se gândeşte la el, Hazard se întoarse spre ea.

— Hei, Monica, ai reuşit să-l convingi pe Julian să predea cursul de artă la cafenea?

— Da.

Îşi propuse să nu uite să reintroducă orele de artă cât de curând posibil, măcar de dragul lui Julian. Hazard continuă, în ciuda replicii ei laconice.

— Pot să vin şi eu? N-am mai făcut cursuri de artă din facultate. Mi-ar plăcea să încerc din nou.

Monica şi-l închipui pe Hazard la universitate, organizând petreceri de fiţe şi lingând îngheţată de pe abdomenul perfect plat al vreunei tipe pe nume Davina sau Roedean.

— Nu cred că mai avem loc!

Apoi adăugă înţepat:

— Scuze.

Din păcate, în ciuda vârstei lui înaintate, Julian auzea la fel de bine ca un liliac.

— Bineînţeles că este loc, bătrâne! Mai tragem un scaun şi gata!

— Vrei noul meu număr de telefon?

Surprinzător, Hazard scoase din buzunar un telefon demodat.

— De ce aş vrea numărul tău de telefon? se răsti la el.

Chiar credea că toate femeile sunt moarte după el?

Hazard răspunse, puţin uimit:

— Ăă, ca să mă poţi contacta în legătură cu orele de artă?

— A, înţeleg. Nu e nevoie. Vii pur şi simplu lunea la ora nouăsprezece.

Îşi zise că fusese poate puţin prea agresivă, aşa că se decise să întindă o mică ramură de măslin. Se forţă să pară mai prietenoasă:

— Ce făceai în Thailanda, Hazard?

— Păăăi, am fost la detoxifiere.

Monica se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap. Ştia foarte bine ce înseamnă asta. Vedetele făceau mereu astfel de lucruri. Revistele pe care clienţii le lăsau în cafenea, pe care ea se prefăcea că nu le citeşte, erau pline de poze.

Fusese în vreun resort de lux, unde i se ofereau sucuri organice şi mai multe masaje pe zi, ca să slăbească nişte kilograme înainte de perioada sărbătorilor. Ar fi putut paria că totul fusese plătit din fondul pe care i-l lăsaseră mămica şi tăticul.

— Ce norocos eşti! Îţi permiţi să lipseşti aşa mult de la serviciu! îi zise, precaută.

— A, de fapt acum sunt între două locuri de muncă.

Acesta era codul băieţilor de bani gata pentru „nu e nevoie să muncesc“. Ştia sigur că Hazard nu-şi făcuse în viaţa lui griji că trebuie să ia o notă mare la un examen sau că trebuie să vândă suficiente cafele ca să-şi poată plăti chiria. Nu trebuia decât să apeleze la reţeaua lui de rude sus-puse şi prieteni din şcoală ca să-şi găsească o slujbă la modă, care să nu-i afecteze viaţa socială, vacanţele sau „detoxifierile“.

Baz trebuia să se întoarcă la restaurant ca să-şi ajute părinţii, pentru că toate locurile din local erau rezervate pentru petrecerea de Anul Nou. Ceilalţi nu voiau să-l părăsească pe Julian. Monicăi îi era teamă că, de îndată ce-l vor lăsa singur, va intra iar în hibernare. Betty adusese gogoşi calde şi pacheţele de primăvară pentru toţi şi, la indicaţiile lui Julian, Riley scosese o sticlă de şampanie din beci pentru a închina un pahar la trecerea dintre ani. Se întorsese palid, tremurând uşor. Monica nu apucă să-l întrebe ce găsise acolo.

— Doamnă Wu! zise Julian, cu vocea încă puţin slabă.

— Betty! strigă ea.

— Îmi pare rău că te-am supărat cu ceea ce am spus despre Baz şi Benji.

— Biming! strigă ea din nou.

— Să ştiţi că Benji este un băiat foarte bun şi-l face foarte fericit pe Biming. Nu asta contează cu adevărat? zise Julian, cu blândeţe.

Monica o privi pe Betty. Era atât de încruntată, încât sprâncenele i se uniseră, ca un miriapod uriaş. Se întrebă dacă nu cumva Julian chiar îşi dorea să

moară.

Betty oftă.

— Bineînţeles că vreau să fie fericit. Îl iubesc. Este singurul meu nepot. Şi sunt sigură că Benji e un băiat de treabă. Dar nu poate să fie nevasta lui Biming! Nu poate să facă un bebe Wu. Nu poate să gătească mâncare chinezească în restaurant.

— Asta nu e adevărat, să ştii. Ar putea adopta. Mulţi tineri homosexuali fac asta în ziua de azi.

— O fetiţă din China?

Betty părea intrigată.

Monica adăugă:

— Iar Benji este un bucătar excelent! El găteşte majoritatea produselor pentru cafenea. E mult mai priceput decât mine.

Betty pufăi şi-şi încrucişă braţele, însă Monicăi i se păru că simte că s-a înmuiat puţin. Betty se întoarse spre Julian:

— Bimming mi-a zis că a ţipat la tine. I-am zis că mi-e ruşine. Ar trebui să-i respecte pe cei mai bătrâni.

— Nu vă faceţi griji, doamnă Wu. Şi-a cerut scuze mai devreme, deşi chiar nu era nevoie.

Monica zâmbi. Auzise şi ea, fără să vrea, scuzele lui Baz. Îi spusese lui Julian că-i pare rău că i-a făcut casa groapă de gunoi şi că arăta mult mai bine de la intervenţia în forţă a Monicăi. Astfel îi veni o idee.

— Julian, ce-ar fi să începem anul cu o nouă curăţenie generală? Aş putea trece pe aici săptămâna viitoare, ce zici?

— Hei, ai putea să te ocupi şi de apartamentul meu, dacă tot veni vorba? zise Hazard.

Asta era culmea! Ultima picătură!

— De ce? Pentru că eşti prea leneş ca să-ţi faci singur curat, Hazard? Sau pentru că ţi se pare că e o treabă pentru femei şi tu eşti prea masculin pentru aşa ceva?

— Relaxează-te, Monica! Glumeam doar!

Hazard era destul de şocat de reacţia ei.

— Trebuie să iei lucrurile mai lejer uneori, ştii? Distrează-te puţin. Revelionul, până la urmă.

Monica îi aruncă o privire urâtă. El i-o întoarse. Îl ura încă, dar aprecia că-i dăduse replica. Ca avocat, îşi dispreţuise întotdeauna adversarii care se lăsau prea uşor păgubaşi.

— Mai sunt cinci minute până la miezul nopţii! anunţă Riley.

— Are toată lumea câte un pahar de şampanie?

Hazard răspunse:

— Eu am ceai de mentă! Ceaiul este noua şampanie. Toată lumea consumă aşa ceva.

— Îţi începi deciziile pentru Anul Nou mai devreme, Hazard? întrebă Monica.

Ea iubea atât de mult deciziile de An Nou, încât şi le prelungea pe toată durata anului. De ce să se rezume la luna ianuarie?

— Cam aşa ceva.

Monica se gândi să-l întrebe pe Hazard dacă a verificat data de valabilitate de pe cutia de mentă, dar nu zise nimic. Era puţin probabil să moară din asta şi oricum nu-i păsa.

Cerurile de deasupra cartierelor Fulham şi Chelsea se aprinseră şi sunetul

artificiilor reverberă de pe clădirile din apropiere. Monica se întoarse spre ferestrele înalte ale atelierului. Erau luminate de o avalanşă de culori.

Începea un an nou-nouţ.

40

Riley

Vinerea următoarea, Riley îl văzu uşurat pe Julian venind spre mormântul amiralului. Conform instrucţiunilor Monicăi, trecuse pe la Julian în fiecare zi de la Revelion — sincer, pentru a mai sorta din vechiturile lui Julian, dar şi pentru a se asigura că acesta se ridică din pat, îşi face căldură şi mănâncă. Părea cu adevărat că, deşi nu-şi revenise complet, era pe drumul vindecării. În acea seară părea chiar optimist.

— Riley! Mă bucur că eşti aici! Ghici ce!

— Ce?

— Monica a rezervat biletele pentru prima excursie a clasei noastre de artă! Mi-am petrecut toată după-amiaza plănunind ce galerii să vizităm.

— Grozav!

Riley îşi dorea să vadă Parisul de când o văzuse pe Nicole Kidman în Moulin Rouge, adolescent fiind. Acum aştepta ca Julian să observe ce-i adusese.

— Cine e micul tău prieten, Riley? întrebă Julian, cu ochii la codiţa săltăreaţă.

— Sper că va fi prietenul tău. Muncitorii l-au găsit în apartamentul de vizavi. Credem că a fost al bătrânei care locuia acolo, a murit recent. Ei l-au hrănit cu cârnaţi şi i-au dat din sendvişurile lor, însă are nevoie de o casă adevărată.

Adevărul era că se gândise că Julian are mai mare nevoie de căţel decât căţelul de Julian. Având pe cineva de care să aibă grijă, nu putea să renunţe din nou la existenţă.

— Ce este?

— Este un căţel.

— Nu, adică ce rasă de câine e.

— Dumnezeu ştie! Cred că mama lui a umblat cu mai mulţi căţei. E cam corcitură. Terrier în mare parte, cred.

— Cred că are şi ceva de Jack Russell.

Julian şi căţelul se uitară unul la celălalt, contemplându-şi unul altuia, în tăcere, ochii roşii, mustăţile gri, încheieturile slăbite, uzura fizică.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştim. Băieţii îl strigă Wojciech.

— Doamne sfinte!

— Sunt polonezi.

— Îi voi spune Keith. Keith este un nume perfect pentru un căţel.

— Asta înseamnă că-l iei?

— Bănuiesc că da. Vom fi doi bătrâni trişti împreună, nu-i aşa, Keith?

— Te avertizez însă că… uneori mai trage vânturi.

— Gata, e clar! Şi asta avem în comun! Al meu e! Voi avea pe cine să dau vina când am musafiri. Crezi că-i va plăcea la Paris?

Se uită în jos la noul lui animal de companie. Apoi, fără să aştepte un răspuns, continuă:

— Crezi că exagerez când zic că ar trebui să acoperim arta modernă şi Renaşterea într-o singură zi? Dar cum aş putea alege, tinere Riley? M-am străduit din răsputeri să-mi reduc opţiunile. Mary aşa mă sfătuia mereu să fac.

Riley ridică din umeri. Nu se pricepea foarte bine la asta.

— Asigură-te că avem timp să vedem şi Turnul Eiffel!

— Băiete, eu vorbesc despre o zi de îmbogăţire culturală, nu de o vizită la toate atracţiile turistice, însă presupun că, dacă tot trebuie să urmăm şi un clişeu, cel mai bine ar fi să alegem Turnul Eiffel.

Riley fu distras de o femeie care trecu pe lângă ei, împingând un cărucior de parcă ar fi fost un aparat de la sala de forţă. Era în mod clar ceea ce s-ar putea numi o mămică „bună rău“. La modă, o fată de bani gata, evident. Părea să aibă 20 şi ceva de ani. Avea părul perfect aranjat, cu şuviţe decolorate care la Londra te costă o avere, dar în Australia le obţii gratuit de la soare. Arăta ca un ponei ferchezuit, în drum spre o competiţie de dresaj. Mâna, în care strângea o sticlă (reutilizabilă) de apă, avea o manichiură perfectă. În Perth mamele nu arătau aşa. Acolo aveau părul răvăşit şi purtau rochii largi, boţite şi şlapi. Riley aşteptă să treacă mai departe. Dar ea se opri.

— Bună! Tu trebuie să fii Julian, iar tu Riley.

— Da! răspunse confuz.

— Ştiam eu! Accentul te dă de gol! Eu sunt Alice.

Le întinse mâna şi ei i-o strânseră.

— Iar ea e Bunty!

Alice arătă spre cărucior.

— El cine e? întrebă ea, privind câinele care stătea acum pe lespedea de mormânt a amiralului, lângă Julian.

Julian şi Ryan răspunseră amândoi deodată:

— Keith!

— De unde ne ştii numele? o întrebă Riley.

Oare era vreo ciudată, îi urmărise?

— Am găsit Proiectul Autenticităţii. La locul de joacă.

Riley îşi petrecuse atât de mult timp gândindu-se la necazurile pe care le pricinuise caietul acela stupid, încât nici măcar nu mai luase în considerare ce s-ar fi putut întâmpla cu el de când îl lăsase în părculeţul pentru copii dintre apartamentul lui şi cafenea, oaza de verdeaţă în care se oprea adesea ca să-şi pună gândurile în ordine.

— Sfinte Dumnezeule! Carneţelul meu e încă în lume! Sunt încântat să te cunosc!

Riley îşi dădu ochii peste cap. Julian nu putea să reziste unui chip frumos.

— OMG! Julian, sacoul acela este splendid! Trebuie să fie Versace. Am dreptate? Din anii ’80?

Riley devenise atât de imun la vestimentaţia lui Julian, încât abia dacă ridicase uşor din sprânceană la vederea sacoului de mătase, cu o broderie elaborată, pe care acesta îl purta sub pardesiu. Însă pe Alice o bucura din cale-afară.

— Oh, în sfârşit! Cineva pasionat de modă! Începusem să-mi pierd speranţa, înconjurat de toţi profanii aceştia. Ai dreptate, desigur. Minunatul Gianni. Ce pierdere tragică pentru întreaga lume. Încă nu mi-am revenit.

Profani? Riley se zbârli. Nu observase nimeni că purta ediţia limitată de încălţări Nike pe care o găsise pe eBay? Îl privi pe Julian cum îşi şterge ochii cu o batistă de mătase. Juca teatru pentru audienţă. Alice îl putea citi cu siguranţă.

— Te rog, ai putea să-ţi dai jos pardesiul o secundă ca să fac o poză?

Vorbea serios? Julian îşi scoase bucuros pardesiul într-una dintre cele mai

friguroase zile din an, deşi, cu doar puţin timp în urmă, aproape murise de hipotermie. Începu chiar să pozeze.

— Cizmele de cowboy?

Alice pusese încă o întrebare stupidă legată de modă.

— Sunt de la R. Soles, de pe King’s Road. Sună bine, nu? Acum au dat probabil faliment. În locul lor o fi vreun supermarket sau o farmacie.

Julian părea melancolic.

— Vrei să auzi ceva amuzant? Asta mi-a adus aminte de zilele petrecute cu bunul meu prieten, David Bailey.

Riley îşi zise că Alice mai are puţin şi leşină. Unde au fost aceşti „buni prieteni“ în cei 15 ani în care Julian a trăit ca un pustnic?

— Să vă las să discutaţi?

Riley îşi dădu seama că vorbise ca un copil gelos. Alice se întoarse spre el.

— De fapt, Riley, cu tine voiam să vorbesc. Chiar dacă îl ador pe prietenul tău, Julian.

Julian se hlizi. Monica nu ar flirta niciodată aşa, îşi zise Riley.

— Vreau să-ţi propun ceva.

Îi întinse o bucată de hârtie.

— Ne putem întâlni mâine la această adresă, la ora 10 dimineaţa? Julian, poţi să vii şi tu, îţi va plăcea. Promit! Mi-am trecut numărul de telefon, în caz că vă hotărâţi să daţi înapoi. Dar sunt sigură că nu o veţi face, nu-i aşa? Acum trebuie să plec, trebuie să ajung cu Bunty la Monkey Music. Ciao!

Ciao???

— Doamne! Nu-i aşa că e pur şi simplu minunată? Abia aştept să văd despre

ce este vorba. Tu ce zici? Trebuie să i-o prezentăm Monicăi, o va adora!

Monica, îşi zise Riley, valorează cât o sută de Alice. Nu voia să meargă la acea întâlnire misterioasă, însă presimţea că Julian nu va renunţa aşa uşor.

41

Alice

Alice era foarte entuziasmată de întâlnirea ei cu Julian şi Riley. De când cu Bunty, zilele începuseră să se amestece între ele, toate pline cu activităţi similare concentrate în jurul copilului: lecţii de înot pentru bebeluşi, masaj pentru bebeluşi, yoga pentru bebeluşi şi conversaţii fără sfârşit cu alte mame despre dezvoltarea copilului, programul de dormit, învăţat şi înţărcat. Alice simţea că începe să-şi piardă identitatea, până într-atât încât uneori se simţea ca o prelungire — fie mama lui Bunty, fie nevasta lui Max. Singura excepţie era mediul online. Acolo era @aliceintaraminunilor.

Îi văzu pe Julian şi pe Riley apropiindu-se. Riley avea un mers potrivit mai degrabă unei plimbări pe plajă decât pe trotuarele londoneze. Era mult prea exuberant şi solar ca să fie închis într-un oraş. Sau poate că aşa credea, pentru că-i citise povestea. Era straniu să ştii mai multe decât ar trebui despre un om. Julian, în schimb, era spectaculos. Era ca o pasăre a paradisului, n-ar fi putut fi închis nicăieri, niciodată.

— Julian! Astăzi eşti chiar mai bine îmbrăcat decât ieri!

— Eşti prea drăguţă, scumpa mea!

Julian îi ridică mâna şi i-o sărută. Alice credea că astfel de lucruri se întâmplă doar în filme.

— Acesta este exact sacoul de mătase purtat de Sean Connery în Dr. No, în 1962. Merge extrem de bine cu ghetele acestea din piele de crocodil, nu

crezi?

— Şi Sean a fost unul dintre bunii tăi prieteni? întrebă Riley.

Cam răutăcios, îşi zise Alice.

— Nu, nu. Ne-am cunoscut doar în trecere. Sacoul l-am cumpărat la o licitaţie.

— Te rog, te rog mult! Pot să fac câteva poze?

Julian păru încântat. Se rezemă de un felinar şi-i trimise o privire dulce. Îşi scoase chiar, din buzunarul interior al sacoului, o pereche de ochelari de soare Ray-Ban, stil aviator, şi şi-i puse la ochi. Keith stătea lângă el, la fel de fercheş, cu un papion la gât.

Riley, care nu se simţea deloc în largul lui, interveni:

— Regret că trebuie să vă întrerup şedinţa foto, dar ai putea să ne spui ce căutăm aici?

— Ei bine, poate nu ştiţi, dar eu sunt influencer.

— Ce eşti?

Julian şi Riley se miraseră amândoi deodată.

— Am o sută de mii de urmăritori.

Julian se uită în jur, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă o mulţime uriaşă, ţinându-se după ea.

— Pe Instagram! clarifică ea.

Avea de lucru. Oare trebuia să înceapă cu explicaţiile de la inventarea internetului?

— Tu sigur eşti pe Insta, nu Riley?

— Nu. Instagram este o adunătură de poze fără sens cu oameni subţirei care stau în poziţii de yoga la apus, nu-i aşa?

— Ei, sunt şi din astea, recunosc, dar mai sunt şi multe alte lucruri.

Alice încercă să nu se arate jignită.

— Spre exemplu, casa aceasta!

Îşi flutură mâna înspre casa victoriană masivă, cu terasă, din faţa lor.

— A fost lăsată unei instituţii caritabile după moartea proprietarului ei. Acum a fost transformată într-o creşă cu program gratuit pentru copiii femeilor din zonă, care sunt internate la dezalcoolizare sau la detoxifiere. De cele mai multe ori, femeile refuză să ceară ajutor, pentru că se tem că li se vor lua copiii. Cu ajutorul acestei case, îşi vor putea păstra copiii cât timp au grijă de ele însele şi-şi pun ordine în viaţă. Voluntarii au grijă ca puştii să fie îngrijiţi aşa cum se cuvine — hrăniţi, îmbrăcaţi, spălaţi şi, foarte important, distraţi —, este esenţial ca cineva să se joace cu ei. Creşa se numeşte Micul ajutor al mamei.

— Sună grozav. Deci, lucrezi aici? întrebă Riley.

— Ei bine, nu chiar. Creşa organizează câteva evenimente pentru strângere de fonduri şi eu le promovez pe @aliceintaraminunilor.

Alice observă că par derutaţi şi adăugă:

— Pagina mea de Instagram. Vedeţi voi, o postare de-a mea poate aduce donaţii de până la câteva sute de lire. Aşa că nu e vorba doar despre căţei la apus.

Îşi dădu seama că păruse puţin supărată.

Riley întrebă pentru a doua oară:

— De ce am venit încoa’? Ai nevoie de ajutor ca să vinzi prăjituri sau aşa ceva?

— Ha! Nu. Avem destule mămici voluntare pentru astfel de activităţi. În fapt, de ajutorul lui Julian nici nu am nevoie. Pe el l-am chemat doar ca să înfrumuseţeze locul. De tine am nevoie, Riley! Hai să intrăm şi-ţi voi arăta despre ce este vorba.

Lui Riley îi plăcea să se simtă necesar, iar lui Julian îi plăcea să se simtă frumuşel. Alice sună, iar o matroană cu un piept uriaş le deschise uşa.

— Lizzie, ţi-i prezint pe Riley şi Julian! zise Alice.

— Ah, da! Intraţi! Vă aşteptam. Vă rog să ignoraţi deranjul. Şi zgomotul. Şi mirosul! Tocmai schimbam nişte scutece.

Pentru Julian asta era un pic cam mult. Se înverzise puţin şi evită să-i strângă mâna femeii.

— Îmi pare rău! Îmi e teamă că nu puteţi intra cu câinele.

— Keith nu e un câine.

Lizzie îi aruncă lui Julian o privire care ar fi amuţit o cameră plină de copilaşi.

— El are grijă de mine. Îl voi ţine în braţe. În felul acesta nici măcar nu vă va atinge podeaua.

Fără să mai aştepte un răspuns, Julian îl luă pe Keith sub braţ şi intră. Alice se întrebă dacă vântul pe care Keith îl trase chiar când trecură prin dreptul lui Lizzie fusese plănuit cu bună ştiinţă. N-ar fi fost surprinsă. Căţelul era mai diabolic decât părea la prima vedere.

Pereţii holului erau acoperiţi cu desene. Dintr-o cameră se auzea cântecul „Old McDonald“, acompaniat de o amestecătură de voci, bubuituri şi plânsete. Mirosea teribil de acuarele şi produse de curăţenie, dar şi a caca.

— Pe aici!

Alice îi conduse în bucătăria din spate.

— De aceea te-am chemat!

Alice arătă spre uşile franţuzeşti care dădeau în grădină. Aceasta arăta ca o junglă. Iarba era înaltă de un metru, iar rondurile pentru flori erau năpădite de atâtea buruieni, încât era greu de spus dacă mai sunt şi flori pe-acolo. Un trandafir căţărător crescuse sălbatic, acoperind unul dintre pereţi în spini ca aceia care protejau castelul Frumoasei din Pădurea Adormită.

— Uau!

Era exact reacţia pe care Alice o aşteptase de la Riley.

— Ştii, eu sunt grădinar!

— Deh! Am citit carnetul, ai uitat? Ştiu că eşti grădinar. De aceea te-am chemat. Deocamdată copiii nici măcar nu au voie să se ducă acolo. E un adevărat coşmar — şi pentru siguranţa, şi pentru sănătatea lor!

— Ar trebui să discuţi cu Monica despre asta! Sănătatea şi siguranţa sunt specialitatea ei.

— Riley are dreptate!

Julian interveni şi el, de parcă ar fi voit să arate că el o cunoaşte mai bine pe morocănoasa de Monica.

— Dacă ar participa la Vrei să fii milionar, ar fi clar domeniul ei preferat.

Doamne Sfinte! Cum ar putea să fie sănătatea şi siguranţa specialitatea cuiva? Alice se hotărî să nu comenteze. Clar, amândoi ţineau foarte mult la Monica.

— Cei mai mulţi dintre copiii de aici nu au un spaţiu verde acasă şi ar fi minunat dacă am putea să-l transformăm pe acesta într-o grădină ca la carte. Poate să punem şi o căsuţă şi să facem o groapă de nisip. Ce zici?

— Abia aştept să mă apuc de treabă!

Riley îşi încorda deja mâinile, închipuindu-şi că sapă la răzoare.

— Din păcate, nu te putem plăti. Şi va dura până facem rost de echipament de grădinărit şi de plante, pentru că nu prea avem fonduri în acest sens. Cu puţin noroc, vom putea obţine câte ceva gratuit de la centrul pentru grădinărit din cartier.

— Aici vă pot ajuta eu!

Julian, care se simţise puţin lăsat pe dinafară, interveni:

— Riley, donez cu bucurie partea mea din câştigurile obţinute în urma vânzărilor de pe eBay fondului pentru grădinărit!

Părea încântat, ca un unchi binevoitor, care împarte dulciuri la o petrecere aniversară.

— Nu poţi face asta! protestă Riley. Eşti pensionar! Ai nevoie de bani.

— Nu fi prostuţ, amice. Nu mă întreţin din pensia de la stat. Am făcut o mulţime de bani pe vremuri. Am investiţii care-mi asigură un trai mai mult decât decent. Ar fi plăcerea mea!

Julian radia. Riley şi Alice îi răspunseră cu aceeaşi căldură.

Din camera alăturată se auzi un strigăt:

— Bătrânul MacDonald avea o fermă!

— I-A-I-A-O! încheie Riley.

42

Julian

Julian îşi verifică buzunarele pentru a şaptea oară. Nu avea nevoie de bilet, pentru că Monica se îngrijea de toate. Euro — avea, paşaportul — îl avea, programul — îl avea, ghidurile — le avea. Cu doar două săptămâni în urmă Riley îl întrebase dacă avea paşaport valabil şi-şi dăduse seama că, pentru că nu mai ieşise din ţară de mai bine de 15 ani (rar dacă se aventura mai departe de Fulham), paşaportul îi expirase. Monica îl ajutase să obţină unul nou destul de repede.

Se gândise că s-ar putea să se enerveze dacă ar fi insistat să-i facă şi lui Keith un paşaport. A trebuit să lanseze un ultimatum. Fie mergeau amândoi, fie niciunul. Ştia că este puţin melodramatic, dar Keith nu mai avea multe zile de trăit şi toată lumea ar trebui să viziteze Parisul măcar o dată înainte să moară.

Oricum, Monica se dovedise încă o dată cea mai eficientă persoană pe care o ştia şi organizase totul. Ar fi fost bine să-i fi stat prin preajmă în anii ’60, când abia dacă ştia ce zi e, darămite unde ar fi trebuit să meargă. Cum s-ar fi înţeles Mary cu Monica?

Se întâlneau cu toţii la cafenea. Riley îl convinsese pe şoferul microbuzului de la Micul ajutor al mamei să-i ducă până la Eurostar. Julian nu mai fusese atât de entuziasmat de când i se ceruse să picteze portretul prinţesei Diana. Dacă se gândea mai bine, nici nu era prea sigur că i se ceruse vreodată s-o picteze pe Diana. Ştia sigur că n-o pictase, deci poate că nici nu i se ceruse. Câteodată Julian devenea confuz şi nu mai ştia ce este adevărat şi ce basm. O poveste spusă de mai multe ori devine adevărată sau aproape adevărată.

Julian se opri la câţiva metri de cafenea, aşteptând ca grupul să-i observe înainte de a se apropia. Fură întâmpinaţi, aşa cum sperase, de un potop de exclamaţii.

— Julian! Keith! Văd că ţineţi steagul sus pentru Anglia! zise Riley.

— Nici nu ştiu de ce mă mir! adăugă Monica, măsurându-i din cap până-n picioare.

Julian purta un tricou cu Sex Pistols pe care scria „God Save The Queen“, ghete Doc Marten şi o jachetă Vivienne Westwood, cu steagul Marii Britanii. Keith avea o hăinuţă asortată, pe care o purta cu toată încrederea şi nonşalanţa unui fotomodel. Un fotomodel cu artrită.

Monica reuşise să-i aducă pe câţiva dintre membrii personalului ei temporar ca să aibă grijă de cafenea, pentru ca atât ea, cât şi Benji să poată merge în excursie. Sophie şi Caroline, amândouă mame care şi lucrau, nu-şi putuseră lua liber, aşa că Julian îi invitase pe Hazard şi pe Alice ca să completeze grupul. Baz nu putea să meargă, pentru că nu aveau destul personal în restaurant, însă insistase ca bunica lui să se alăture. Doamna Wu nu fusese niciodată la Paris.

Monica îi numără în timp ce se urcau în microbuz. Julian îşi zise, nu pentru prima oară, că ar fi fost o învăţătoare extraordinară.

— Cinci, cu mine şase, şi căţelul. Cine lipseşte? Prietena ta, nu-i aşa, Julian?

— Da. Uite-o că vine!

Alice venea spre ei, cu Bunty într-un portbebe. Pe umăr avea o geantă uriaşă, pe care Julian o identifică imediat ca fiind marca Anya Hindmarch.

— Monica, ea e Alice. O vei adora!

Monica şi Alice păreau doi magneţi cu poli opuşi. În mod clar se respingeau. Julian nu putea să înţeleagă ce se întâmplă.

— O, da. Ne-am cunoscut deja! zise Monica.

— Într-adevăr. Mi-ai zis să plec naibii din cafeneaua ta, dacă-mi aduc bine aminte. Ce mai faci? Sunt Alice, iar ea este Bunty.

Alice îi întinse Monicăi mâna, iar aceasta i-o strânse.

— Îmi pare rău. Aveam o zi proastă. Crezi că am putea s-o luăm de la început?

— Sigur!

Julian observă cum expresia lui Alice trece de la uimire la ezitare şi apoi se fixează într-un zâmbet, rezultatul unor ani întregi de intervenţii ortodontice scumpe.

— Bun, toată lumea la bord! Aveţi grijă la capete!

Pentru Hazard era deja prea târziu, căci la peste 1,80 metri ai săi îşi lovise deja capul încercând să intre pe uşa microbuzului. Julian ar fi putut să jure c-o văzuse pe Monica zâmbind răutăcios.

— Nu uitaţi să vă puneţi centurile! Siguranţa e pe primul loc!

— Parcă suntem Echipa A! Deşi sunt aproape sigur că ei nu-şi puneau niciodată centurile. Eu aş fi Dl T.

Julian, văzându-le feţele, adăugă:

— Doamne, sunteţi cu toţii prea tineri ca să vă amintiţi de Echipa A?

— Nu ne-am născut toţi în Epoca de Bronz ca tine, Julian! comentă Riley.

— Parcă suntem iar la şcoală. Vă mai amintiţi cum toată lumea încerca să ocupe un loc în spate?

— Mie mi-a plăcut întotdeauna să stau în faţă! zise Monica.

Ea stătea chiar în faţă, lângă şofer, ţinându-şi bine geanta în poală.

— Am adus prăjituri cu răvaş de la restaurant pentru drum! îi anunţă doamna

Wu.

Îşi vârî mâinile în geantă şi scoase prăjiturelele împachetate individual în punguţe de plastic, apoi le împărţi tuturor. Hazard, care nu fusese niciodată bun la a rezista primului impuls, şi-o desfăcu imediat pe a lui, rupse prăjitura în două şi scoase bucăţica de hârtie din interior.

— Ce zice? îl întrebă Julian, care stătea chiar lângă el.

— Doamne Sfinte! Scrie: Ajutor! Sunt ţinută captivă într-o fabrică de prăjiturele! răspunse Hazard.

— Nu, serios acum! Zice: Vei muri singur şi prost îmbrăcat. Nu-i o perspectivă prea veselă, nu-i aşa?

— Asta mie nu mi s-ar putea întâmpla în veci! S-ar putea să mor singur, dar prost îmbrăcat nu sunt niciodată! remarcă Julian.

Riley, care stătea în spatele lor, îi aruncă:

— Rău îmbrăcat poate nu, însă în mod clar îmbrăcat exagerat.

Julian voi să-i ardă una peste cap, dar Riley se feri şi, din greşeală, bătrânul o nimeri pe Alice, care stătea lângă el.

— Iartă-mă, scumpa mea! exclamă.

Bunty se puse pe plâns, iar Alice începu să-i cânte, încercând s-o împace.

Benji îi şopti Monicăi, pe aceeaşi melodie:

— Moşul din autobuz zice: Port Westwood!

— Să ştii că te-am auzit! comentă Julian, care avea un auz mai ascuţit decât se aşteptase Benji.

Ca să schimbe subiectul, Benji zise repede:

— Ia ghiciţi ce scrie pe bileţelul meu! Pleci într-o călătorie! Uau! Chiar sunt

adevărate prezicerile!

Julian o văzu pe doamna Wu aruncându-i iubitului nepotului ei o privire intensă, demnă de ursul Paddington. Nimic nu avea însă cum să le strice acea zi. Avea să fie o zi fabuloasă!

43

Hazard

Julian îşi croi drum pe coridorul dinspre vagonul-restaurant, lovind scaunele din stânga şi din dreapta sa, cu Keith la subraţ. Hazard se crispă, închipuindu-şi cum ar trebui să-l dea pe Julian jos din tren, cu un şold fracturat.

— După cum bănuiam, selecţia de vinuri din acest tren este groaznică. Bine că am venit pregătit.

Julian scoase o sticlă de şampanie din geantă. Hazard se întrebă cât îi va lua Monicăi până să protesteze.

— Julian, e abia vremea micului dejun!

Nu mult, după cum bănuia.

— Dar, draga mea, suntem în vacanţă! Oricum, nu ajunge decât pentru un pahar mic de fiecare. Beţi un pahar cu mine, doamnă Wu? Şi tu, Alice?

Hazard se întrebă dacă Julian are idee cât de mult şi-ar dori să-i smulgă sticla din mână şi să o bea el pe toată. Nu ar avea nevoie nici de pahar. Hazard surprinse privirile dezaprobatoare ale mai multor pasageri. Arătau ca un grup ciudat probabil, cu diferenţe de vârste de 50 de ani, de la Julian la Benji şi Alice. De fapt, 79 de ani, dacă o puneai la socoteală şi pe Bunty. Oare doamna Wu era mai tânără sau mai bătrână decât Julian? Nu îndrăznise nimeni s-o întrebe.

Julian se aşezase fericit pe banchetă, cu paharul lui de şampanie şi cu carneţelul pentru schiţe. Îl desena pe Keith, care stătea pe scaunul din faţa lui şi se uita pe geam la oile de pe câmpurile din Kent. Nu mai văzuse probabil o oaie în viaţa lui. De grupul lor se apropie un conductor, autoritar, care nu părea să le aprobe comportamentul.

— Mă scuzaţi. Câinii nu au voie să stea pe scaun. Va trebui să-l lăsaţi pe podea.

— El nu e un câine! îi răspunse Julian.

— Atunci ce este? întrebă conductorul.

— E muza mea.

— Nici muzele nu au voie să stea pe scaun.

— Îmi pare rău, bunule domn — era clar că lui Julian nu-i părea deloc rău —, dar unde scrie în cartea dumitale cu reguli că muzele nu au voie să stea pe scaun?

Monica interveni.

— Julian! Fă aşa cum ţi se spune. Keith! Jos!

Keith sări jos imediat. Ştia foarte bine că nu e de joacă cu Monica, chiar dacă stăpânul lui nu pricepuse încă.

Monica era absorbită de o revistă cu Sudoku. De fiecare dată când se împotmolea (ceea ce nu se întâmpla foarte des), îşi bătea uşor tâmpla cu pixul, ca un magician care încearcă să scoată un iepure dintr-o pălărie. Bunty avea mocuţa lipită de geamul în care bătea cu pumnii ei mici, în timp ce Alice îi făcea poze cu iPhone-ul. Riley se uita la videoclipuri despre surfing pe YouTube şi ronţăia bomboane dintr-o pungă uriaşă de M&M’s. Betty acoperise toată masa din faţa ei cu un ghem desfăcut de lână şi acum croşeta. Hazard fusese încântat când Julian îl invitase să li se alăture în excursia la Paris. Spera ca acest grup eclectic să-l primească şi astfel să-şi înlocuiască vechii prieteni.

Un singur lucru îi strica buna dispoziţie: atitudinea rece a Monicăi. Hazard nu era obişnuit să fie ignorat de femei. Nu i se părea corect, mai ales că el îşi petrecuse săptămâni întregi în Koh Panam încercând s-o ajute. Îi trimisese chiar şi o vedere! Nici măcar părinţilor lui nu le scrisese, după cum mama lui ţinuse să puncteze în câteva rânduri. Şi nu primise în schimb niciun strop de recunoştinţă. Îşi mai încercă norocul o dată.

— Monica?

Fata îi aruncă o privire suspicioasă pe deasupra revistei.

— Îţi mulţumesc foarte mult că m-ai invitat şi pe mine. Chiar apreciez asta.

— Lui Julian ar trebui să-i mulţumeşti, a fost ideea lui.

Un răspuns lipsit de delicateţe, îşi zise Hazard. Să te apropii de Monica era ca şi cum ai fi încercat să îmbrăţişezi un arici.

Pe Hazard nu-l preocupase niciodată părerea altor persoane despre el. De când renunţase la alcool însă, se trezise dorindu-şi ca, măcar o dată, cineva să-i spună că se descurcă bine şi că nu este o persoană groaznică. Ştia însă că e puţin probabil ca acel cineva să fie Monica.

Se oţeli, invocându-l în minte pe Tom Cruise în Top Gun. Goose, mai încercăm o dată.

— Ştii, te admir foarte mult.

Spunând asta, îşi dădu seama cât de adevărat este. De obicei, admira femeile doar din punct de vedere carnal, aşa că acum această admiraţie sinceră şi inocentă era o nouă experienţă pentru el. Monica îşi ridică privirea. Aha! I-am captat atenţia. Punct ochit!

— A, serios?

Monica părea uşor suspicioasă. Nu abandona ţinta!

— Păi, uite cum ai reuşit să aduci împreună acest grup cam pestriţ, dar foarte mişto.

Monica protestă, deşi fără aceeaşi ostilitate:

— Carneţelul lui Julian a făcut asta!

— Sigur, de la carnet a pornit totul. Dar cu ajutorul tău şi al cafenelei tale s-au legat toate.

Monica zâmbi chiar! Nu lui, dar aşa, în general, în direcţia lui. Victorie! Înapoi la bază acum. Am supravieţuit.

Hazard îşi întoarse atenţia spre Alice. O cu totul altă mâncare de peşte faţă de Monica. Era, de fapt, o metaforă destul de nefericită, pentru că, îşi dădu seama, nimic din Alice nu avea vreo legătură cu bucătăria sau cu peştele. Poate ar fi semănat mai degrabă cu un delfin fotogenic, însă aceştia erau mamifere. Era mult mai relaxată şi mai prietenoasă decât Monica. Hazard descoperise că ea este @aliceintaraminunilor! Una dintre fostele lui prietene era obsedată de ea. Ori de câte ori Alice îi aprecia vreuna dintre poze chiţăia de entuziasm. Atunci îl enerva la culme, însă adevărul era că fusese impresionat de faptul că Alice reuşise să strângă atâţia susţinători dedicaţi. Îşi scoase telefonul, bucuros că trecuse în sfârşit la unul mai modern, şi deschise pagina de Instagram a lui Alice.

Erau, aşa cum se aşteptase, o mulţime de poze cu Alice îmbrăcată cu hainele potrivite, în locurile potrivite, cu oamenii potriviţi. Dar erau şi două fotografii cu Julian, lucru la care nu se aşteptase! Una era făcută în mod clar în cimitir, lângă mormântul amiralului. În cealaltă stătea rezemat de un stâlp de iluminat, pe o stradă londoneză, cu Keith la picioare. Pe Instagram arăta parcă şi mai excentric şi fabulos decât în realitate.

Uitând că trebuia să se comporte relaxat, Hazard exclamă:

— Alice! L-ai postat pe Julian pe pagina ta de Instagram!

— Nu-i aşa că arată splendid? Câte aprecieri are acum?

— Poza asta are peste zece mii!

— Căţelul ajută! Nu sunt niciodată prea mulţi căţei pe Insta!

— Fotografia are şi o mulţime de comentarii. Toată lumea vrea să ştie care este contul lui pentru a-l putea urmări! Trebuie să-i facem o pagină! Julian, pot să-ţi împrumut telefonul?

Hazard se mută lângă Alice şi se aplecară amândoi asupra telefonului.

— Cum să-şi zică? o întrebă Hazard.

— Ce zici de @fabulosla80?

— Am doar 79! M-am născut în ziua în care a început războiul, aşa că nimeni nu m-a băgat în seamă. De atunci mă lupt ca să atrag atenţia!

Julian le strigase de la două rânduri de scaune depărtare, ceea ce-i făcu pe ceilalţi călători să-şi coboare ziarele şi să se holbeze la ei.

Alice îi răspunse:

— Nu poţi să ai doar 79 de ani! Este o contradicţie logică. Oricum, ai aproape 80. Bun, să încărcăm cele două fotografii pe care le-am făcut eu. Etichetăm designerii pe care-i poartă şi adăugăm hashtag-uri pentru toţi editorii de modă. Apoi le spun urmăritorilor mei unde-l pot găsi. Va deveni o senzaţie!

Era absolut incredibil s-o urmăreşti pe Alice cum se descurcă online. După zece minute de stat încruntată şi tastat furios, lăsă telefonul lui Julian jos cu satisfacţia omului care a încheiat cu bine un proiect.

— Ar trebui să meargă!

Julian comentă:

— Nu sunt foarte sigur ce puneţi voi doi la cale, dar sper că este legal! N-am mai fost arestat din 1987, din noaptea aceea cu Joan Collins.

Niciunul dintre ei nu avea de gând să-i dea lui Julian satisfacţia de a dezvolta subiectul.

44

Monica

Priveliştea din vârful Turnului Eiffel meritase din plin statul la coadă, însă Monica era extenuată. Nu doar pentru că străbătuseră Parisul în lung şi-n lat cu metroul şi petrecuseră foarte mult timp alergând prin muzee, dar şi pentru că trebuia să fie mereu atentă şi să păstreze grupul unit. Încercase să ţină o umbrelă ridicată, în aşa fel încât toată lumea s-o vadă în mulţime şi s-o urmărească mai uşor, însă Hazard făcuse mişto de ea, aşa că o strânsese şi o pusese înapoi în geantă. Dacă se pierdea vreunul dintre ei, era numai din vina lui Hazard. Parcă se şi vedea nevoită să-i explice lui Baz că-i rătăciseră bunica, pe care o văzuseră ultima oară mâncând o prăjitură cu răvaş lângă piramida de la Luvru.

Keith nu făcea decât să complice şi mai mult lucrurile. Niciun muzeu nu primea câini înăuntru. Julian încercase să convingă paznicii de la Pompidou că este un câine însoţitor. Aceştia punctaseră, foarte rezonabil, că, dacă Julian era orb, atunci nu-l va deranja prea tare că nu va vedea expoziţia. În cele din urmă, Julian cumpărase o sacoşă uriaşă de la magazinul de suvenire, pe care scria: PĂRINŢII MEI AU FOST LA PARIS ŞI NU MI-AU LUAT DECÂT ACEASTĂ SACOŞĂ AMĂRÂTĂ. O folosise ca să treacă cu Keith de controlul de securitate, ceea ce-i dăduse Monicăi palpitaţii. Julian ţinea să se joace cu focul şi, ori de câte ori trecea pe lângă un tablou preferat, şoptea în sacoşă:

— Keith! Trebuie să îl vezi pe ăsta. O operă clasică!

Comentariile lui Julian pe marginea lucrărilor de artă erau fascinante, deşi,

aşa cum bănuise, nu întotdeauna conforme cu realitatea. Părea că nu vrea să admită faptul că nu are răspuns pentru chiar orice întrebare, aşa că (îşi dăduse seama pentru că verificase informaţiile din ghid) inventa ceva. Nu era sigură că mai observaseră şi alţii, însă nu mai era mult până aveau s-o facă. Cu cât căpăta mai multă încredere, cu atât poveştile lui deveneau mai colorate şi mai îndepărtate de adevăr.

Sena strălucea în lumina palidă a soarelui de iarnă, amintindu-i Monicăi de fanteziile ei romantice, de plimbările pe malul râului la braţul lui Riley, pe care le plănuise iniţial. Se admonestă încă o dată pentru că fusese atât de bleagă. Viaţa nu mergea aşa.

Monica îi urmări pe Hazard şi pe Alice fotografiindu-l pe Julian, care poza ca o variantă căruntă şi gârbovită a lui Kate Moss, cu panorama oraşului în spate. În jurul lor se adunase un mic grup de oameni, încercând parcă să-şi dea seama dacă sunt sau nu vedete. Betty completa spectacolul făcând exerciţii de tai chi cu un porumbel aşezat în palmă (printre multele lucruri pe care le adusese cu ea în geanta de umăr erau şi nişte seminţe). Nu îşi făcea oare griji că unul dintre porumbei ar putea să se găinăţeze pe ea? Numai gândul îi provoca Monicăi greaţă!

Încerca din răsputeri s-o placă pe Alice, fata cu faţă şi corp perfecte şi un bebeluş adorabil. Hazard şi Alice o făceau să-şi aducă aminte de copiii populari din şcoală, cei care păreau să se integreze cu uşurinţă, care spuneau şi făceau întotdeauna lucrurile potrivite şi purtau mereu ţinute perfecte. Chiar şi atunci când se îmbrăcau cu ceva ridicol, nimeni nu râdea, ci dădeau startul unei noi mode. Mereu încercase să arate că pentru ea astea erau nişte lucruri lipsite de importanţă. Ea avea să meargă la Cambridge şi să aibă o viaţă plină de sens. În secret, fusese absolut încântată în cele câteva ocazii când fusese invitată să stea cu ei la masă.

De obicei, atunci când nu se simţea în largul ei, Monica încerca să se protejeze prefăcându-se cât mai fericită şi arătând că are o viaţă reuşită. Însă acum nu putea să facă asta, din cauza carnetului acela nenorocit. Atât Hazard, cât şi Alice ştiau cât de nemulţumită este de viaţa pe care o duce. Ei bine, cel puţin ea nu era înfiorător de superficială şi nu depindea de validarea unor străini de pe reţelele de socializare. Îi privi pe cei doi aplecându-se asupra telefonului lui Julian, pentru a-i încărca fotografia.

Mamei ei nu i-ar fi plăcut de Alice. Monica îşi aminti de câte ori mersese cu ea ca să ajute femeile care fuseseră victime ale violenţei domestice. „Femei bătute“ erau numite atunci, ceea ce o făcea pe Monica să se gândească la crema unui tort. Monica, să te asiguri că eşti independentă din punct de vedere financiar. Să nu depinzi tu sau copiii tăi de un bărbat care să-ţi satisfacă nevoile vitale. Nu ştii niciodată ce s-ar putea întâmpla. Era sigură că treaba pe care Alice o făcea pe Instagram nu era un serviciu în toată regula. Era doar un proiect făcut din vanitate.

— Îmi place rochia ta, Alice!

Monica se străduia. În plus, nu asta trebuia să-i spui unei persoane cum era Alice?

— O, mersi, Monica!

Alice îi răspunse cu un zâmbet perfect care îi forma gropiţe în obraji.

— A costat cât o pungă de cartofi prăjiţi, dar să nu mai spui nimănui!

Cui, se gândi Monica, aş putea să-i spun?!

Simţi că cineva-i strânge mâna. Era Riley. Şi-o retrase imediat, apoi îi păru rău că e aşa morocănoasă.

— Îţi mulţumesc pentru că ai organizat excursia de azi, Monica. A fost absolut grozav!

Asta o făcu pe Monica să se întristeze la gândul a ceea ce-ar fi putut să fie. Şi-ar fi dorit să poată reface relaţia relaxată şi fericită, lipsită de complicaţii, pe care o avuseseră înainte. Însă nu putea. Era ca şi cum ai încerca să scoţi o pată de pe covor. Puteai să freci şi să speli, şi să perii la nesfârşit, însă în locul acela avea să rămână mereu o urmă. Şi, în definitiv, chiar dacă ar fi putut să dea timpul înapoi, care ar fi fost rostul? Riley urma să plece curând în călătoria lui prin Europa şi apoi înapoi în Australia, ceea ce nu însemna că ar fi putut face naveta până la el. Nu, era mult mai înţelept să-şi păstreze zidul ridicat în jurul inimii.

Riley comentă:

— Doamne, uită-te la ăştia trei, cu obsesia lor pentru Instagram! Iată-ne aici, în vârful unuia dintre cele mai grozave monumente, cu panorama celui mai grozav oraş în faţa ochilor şi singurul lucru asupra căruia se concentrează ei sunt hainele lui Julian.

Şi, în acel moment, Monica aproape că-l iertă pentru tot. Cu excepţia faptului că folosea cuvântul grozav prea mult, lucru care o scotea din minţi.

Monicăi îi luă o eternitate să adune tot grupul împreună. I se părea că nimeni în afară de ea nu e îngrijorat de plecarea iminentă a trenului care trebuia să-i ducă înapoi la Londra. Îi mână de la spate, ca un cioban care-şi mână turma în ţarc, încercând să-i scoată de acolo. Betty era în faţă şi nu prea reuşea să treacă cu geanta ei uriaşă pe poartă. Un tânăr fermecător îi făcu semn să-i dea lui geanta ca s-o treacă peste barieră. Peste câteva secunde, tipul o luă la sănătoasa, cu bunurile lui Betty sub braţ. Nu era tocmai fermecător, până la urmă.

Betty începu să urle în mandarină. Deşi nu înţelegea nimic, Monica prinse ideea. Erau clar şi înjurături. Benji, ca un erou dintr-un film de acţiune, împinse mulţimea la o parte, se săltă pe deasupra portiţei rotitoare şi o luă la fugă după hoţ.

Turiştii începură să strige cuvinte de încurajare, fiecare pe limba lui, de parcă ar fi fost pe un stadion de fotbal. Benji îl prinse din urmă pe hoţ şi-l apucă de braţ. Mulţimea aplaudă frenetic. Doamna Wu îşi flutură pumnul în aer. Hoţul se strecură din propria-i jachetă şi fugi din nou, lăsându-l pe Benji cu haina lui în mână. Mulţimea huidui. Benji o luă iar la fugă, de data aceasta reuşind să-şi pună adversarul la pământ.

— GOL! strigă Riley.

Mulţimea se dezlănţui! Benji se aşezase pe hoţ, ţinându-i mâinile strâns la spate. Geanta lui Betty zăcea la pământ, cu prăjiturele, seminţe şi fire încurcate de lână revărsându-se din ea. Monica sună la poliţie.

Betty îi dădu un şut bine ţintit hoţului în fluierul piciorului.

— Să nu te pui cu mine, domnule! îi aruncă ea.

Tipul are să blesteme ziua în care îi ieşise în cale Betty Wu pentru tot restul vieţii, îşi zise Monica. Spera doar că Betty nu-l văzuse pe Keith uşurându-se pe lucrul ei de mână.

45

Riley

Drumul de întoarcere era mai liniştit decât cel de la venire, pentru că toată lumea era extenuată după acea zi plină de exerciţii fizice, cultură şi dramă la cote înalte.

Riley o urmări pe Betty cum se ridică şi merge să se aşeze pe scaunul gol de lângă Benji. Benji părea surprins şi puţin terifiat. Mult mai terifiat, de fapt, decât arătase atunci când prinsese hoţul. Riley se prefăcu absorbit de ghidul său turistic în timp ce încerca să tragă cu urechea la ce spune Betty.

— Deci, Monica îmi zice că eşti bucătar bun!

— Păi, îmi place să gătesc, dar nu sunt nici pe departe la fel de priceput ca tine, doamnă Wu!

Riley aprecie dozajul perfect de respect şi apel la sentimente din replica lui Benji. Băgă de seamă că Betty nu urlă la el, pretinzându-i să-i zică Betty!

— Săptămâna viitoare vii la restaurant. Te învăţ să găteşti supă wonton.

Suna cu siguranţă a ordin, nicidecum a propunere.

— Reţetă de la mama, învăţată de la mama ei. Nu scrisă. De aici.

Betty îşi bătu tâmpla cu degetul, cu determinarea cu care o ciocănitoare bate într-un copac. Fără să mai aştepte vreun răspuns, se ridică şi se întoarse la

locul ei, lăsându-l pe Benji înmărmurit. Riley se simţi cuprins de un sentiment plăcut. Poate că era magia ţesută de Oraşul iubirii. Adora finalurile fericite.

Alice se aşează lângă Julian şi-i arătă pagina de Instagram.

— OMG, Julian! Ai peste trei sute de urmăritori deja!

Julian păru şocat.

— Şi e bine? Cum m-au găsit?

— Nu doar că e bine, e de-a dreptul SPECTACULOS! În doar douăsprezece ore. Vei fi o adevărată SENZAŢIE. Am pus pe pagina mea câteva poze cu tine şi le-am sugerat urmăritorilor mei să te caute şi pe tine. Şi acum migrează în grup organizat spre profilul tău. Uite câte comentarii! Te ADORĂ! Stai puţin, ai câteva mesaje private, uite.

Alice glisă de câteva ori cu degetul pe ecranul telefonului lui Julian şi apoi se uită îndeaproape la ecran.

— NU POT SĂ CRED!

Chiţăitul ei o făcu pe Bunty să plângă, ceea ce le atrase câteva priviri nemulţumite din partea celorlaţi călători.

— Ai un mesaj de la VIVIENNE WESTWOOD! Cea adevărată!

Cine e Vivienne Westwood? se întrebă Riley. Şi de ce provoca atâta entuziasm? Şi mai exista una neadevărată? Şi-ar fi dorit ca Alice să nu mai vorbească atât de bombastic. Îl durea capul. Riley nu-şi închipuise niciodată că ar putea exista un om care să-l obosească, însă asta se întâmpla cu Alice.

— Zice că e bucuroasă că încă-i porţi hainele — am etichetat-o în postare — şi că, dacă treci pe la atelierul ei, poţi încerca cea mai nouă colecţie!

— Vai, draga de Vivi. Mi-a plăcut întotdeauna de ea. Îmi mi-e teamă însă că în ziua de azi nu îmi mai permit hainele ei. N-am mai vândut un tablou de mai bine de zece ani.

— Dar de aceea e GROZAV Insta, Julian! Odată ce strângi destul de mulţi urmăritori, vei primi haine GRATIS. Doar nu crezi că eu am cumpărat ceva din toate astea!

Alice îşi arătă hainele şi geanta.

— Doamne sfinte! Atunci fă bine şi învaţă-mă cum să procedez. Nu prea mă descurc cu telefonul. Am degetele umflate şi neîndemânatice. E ca şi cum ai încerca să tastezi cu un mănunchi de banane.

— Nu-ţi face griji! Îţi voi cumpăra un creion special pe care-l poţi folosi ca să te descurci mai uşor. O să-ţi placă la nebunie pe Instagram. E atât de estetic! E un fel de ARTĂ, doar că mai modernă. Exact domeniul tău! Dacă Picasso ar trăi încă, sunt sigură că ar fi pe Insta.

Julian rămase puţin uimit de această sugestie. Reuşise să mai cumpere şampanie de la Gara de Nord, pentru a sărbători eroismul lui Benji. Acum încerca să umple cu grijă paharele de plastic pe care le întinsese pe măsuţa din faţa lui.

Riley îşi dădu atunci seama că doar el şi Alice citiseră povestea lui Hazard. Îi aruncă o privire lui Hazard, care stătea singur şi se odihnea, cu capul rezemat de geam. Ai fi putut crede că a aţipit, asta până băgai de seamă că-şi ţinea pumnii atât de strânşi încât i se albiseră articulaţiile. Riley merse şi se aşeză lângă el.

— Hazard, te descurci de minune, să ştii! Dintre noi, tu eşti adevăratul erou.

Hazard se întoarse spre el.

— Mersi, amice!

Părea sincer, dar foarte obosit.

— Îţi cauţi încă de muncă? Alice mi-a făcut rost de o slujbă şi mi-ar prinde bine o mână de ajutor dacă ai ceva timp liber.

— Sigur! Mi-ar plăcea. M-am simţit puţin pierdut în ultima vreme, ca să fiu sincer. N-aş vrea să mă întorc la vechiul domeniu, dar mi-e teamă că nu ştiu

să fac altceva. Şi nu-mi face bine să am prea mult timp liber la dispoziţie. Am devenit obsedat de seriale. Vezi tu, tot dependent de ceva! Şi aş avea nevoie şi de bani. Mi-am cheltuit aproape toate economiile şi, dacă nu-mi găsesc ceva de lucru curând, va trebui să-mi vând apartamentul.

— Mi-e teamă că la acest capitol nu pot să te ajut. Munca despre care ţi-am povestit este în folosul unei instituţii caritabile. Ai fi totuşi interesat?

— Da, sigur!

Hazard era sincer entuziasmat.

— Văd eu cum mă descurc cu banii. Sigur pică ceva. Apropo, nu-ţi face griji în legătură cu Monica. Sunt sigur c-o să-i treacă până la urmă.

Riley se gândi că, dacă ar fi fost fete, s-ar fi îmbrăţişat. Însă, cum nu erau fete, îl bătu uşor pe Hazard pe spate şi se întoarse la locul lui.

Bunty se săturase de acea zi. Era roşie la faţă şi ţipa. Abia dacă mai semăna cu @bebebunty. Alice o plimba în sus şi-n jos pe coridor, pentru că singurul lucru care părea s-o liniştească era mişcarea continuă. Riley se întrebă dacă această imagine îi mai tăiase Monicăi din cheful de a face copii. Cu siguranţă lui îi dădea de gândit, deşi îşi dorise întotdeauna o familie mare.

Câteva minute mai târziu, Riley se duse la toaletă şi apăsă butonul care deschidea uşa. Înăuntru dădu de Bunty, aşezată pe spate în chiuvetă, dezbrăcată, cu picioruşele în aer şi… caca peste tot! Pe chiuvetă, pe oglindă şi chiar şi pe pereţi.

Alice suspină. Avea mâinile pline de şerveţele umede.

— Scuze, am crezut că am încuiat uşa.

— Aaah!

Riley se grăbi să apese butonul care închidea uşa, ca să facă nevăzută acea imagine care simţea că-i va rămâne imprimată pe retină pentru totdeauna. Mormăi ceva incoerent în timp ce uşa se închidea şi o mai auzi pe Alice spunând:

— De fapt, Riley, aş cam avea nevoie de puţin ajutor!

— Sigur! O chem pe Monica!

La asta se referea, de fapt, Alice, nu-i aşa?

46

Monica

Riley se întoarse de la toaletă cu o mutră îngreţoşată.

— Eşti bine, Riley? îl întrebă Monica.

— Da, foarte bine. Dar cred că Alice are nevoie de puţin ajutor.

Riley ocupă repede un loc şi nu se mai uită înapoi. Monica se îndreptă înspre baie, destul de alarmată. Spera să nu fie ceva care să le strice ziua când mai aveau atât de puţin până acasă. Uşa de la toaletă era încuiată. Monica ciocăni.

— Alice, eşti înăuntru? Sunt eu. Monica. Ai nevoie de ajutor?

— Stai o clipă, Monica!

Într-un minut sau două, uşa se deschise şi Alice i-o pasă pe Bunty.

— Ai putea să ai grijă de Bunty cât curăţ eu aici? O pusesem pe păturică, dar de fiecare dată când trenul întoarce, mi-e frică să nu fie catapultată pe podea. Ies într-un minut. Mulţumesc mult!

Uşa se închise din nou. De vreme ce n-o vedea nimeni, Monica se aplecă şi mirosi căpşorul acoperit de puf al lui Bunty. Mirosea a şampon Johnson & Johnson, a bumbac curat şi a bebeluş, parfumul acela inefabil al unei fiinţe noi care-i aminti Monicăi de tot ceea ce ea nu avea. Uşa se deschise şi Alice ieşi.

— Este superbă, Alice!

Monica şi Alice se îndreptau spre scaunele lor. Monica se aştepta ca Alice să-i răspundă în stilul ei caracteristic cu: Da, ştiu! sau Nu-i aşa? Poate chiar cu o replică fals-modestă de genul Stai s-o vezi la 3 dimineaţa! În schimb, Alice se opri şi se uită la ea serios.

— Ştii, Monica, copilul nu-ţi garantează sfârşitul fericit de basm! Uneori, căsnicia poate să te facă să te simţi cel mai singur om de pe pământ. Vorbesc din experienţă.

Monica se întrebă care o fi povestea din spatele acestor vorbe.

— Sunt sigură că ai dreptate, Alice! Sunt, de fapt, o mulţime de avantaje pe care le ai atunci când eşti singur.

Pentru prima oară, Monica se gândi că asta ar putea fi adevărat.

— Îmi amintesc şi eu cum era! Mâncam ce voiam, când voiam, controlam telecomanda, nu trebuia să dau raportul nimănui despre unde şi cu cine mă întâlnesc. Trăiam în pantaloni de yoga şi în şlapi. Şi făceam sex regulat — haha! Ce vremuri!

Alice părea nostalgică.

— Monica, am citit ceva pe Instagram acum câteva zile. Ziceau că: Mama este un verb, nu un substantiv. Cred că ceea ce voiau să spună e că poţi fi mamă în mai multe feluri. Uite, tu şi cafeneaua ta, de exemplu! Oferi hrană pentru zeci de oameni, în fiecare zi.

Monicăi nu-i venea să creadă că un astfel de gând profund, chiar dacă puţin înfumurat, venea din partea femeii pe care o crezuse atât de superficială la începutul zilei. Şi tocmai într-un tren, în faţa unei toalete! Ca să nu mai vorbim că provenea dintr-un citat zaharisit de pe Instagram.

După ce o plimbară pe Bunty câteva minute în sus şi-n jos pe hol, ca să se liniştească, Monica i-o înapoie lui Alice atât cu uşurare, cât şi cu regret şi luă loc lângă Riley.

Probabil că Riley prinsese curaj de la şampania lui Julian, pentru că avea expresia aceea pe care şi-o lua înainte de a face o declaraţie importantă. Monica se pregăti mental.

— Monica, îmi pare foarte rău că nu ţi-am spus despre carnet. Chiar nu voiam să-ţi ascund nimic! Doar că în prima noapte n-am putut să-ţi spun, pentru că erau atât de mulţi oameni în jur. Apoi am ratat momentul. Era prea târziu şi nu ştiam ce să fac ca să repar lucrurile. Probabil n-ai să mă crezi, însă plănuisem să-ţi spun chiar după Crăciun.

Riley se uită la ea cu atâta ardoare, încât Monica îl crezu şi, deşi asta nu repara în totalitate răul făcut, aducea însă un strop de alinare. Îi luă mâna în mâna ei şi-şi plecă fruntea pe umărul lui.

47

Alice

Alice merse drept la frigider şi-şi turnă un pahar mare de vin. Era conştientă că băuse deja mai mult decât i se cuvenea din şampania lui Julian (spera că nimeni nu observase), dar abia dacă-i ajunsese pe o măsea. Se aşeză pe blatul de granit negru şi-şi azvârli pantofii jos din picioare, pe podeaua de ciment şlefuit. Bucătăria ei minimalistă, cu liniile şi unghiurile ei perfecte, avea, aşa cum îi plăcea lui Max să zică, „factorul uau!“, însă nu era caldă. Uneori îţi doreai ca o cameră să nu spună ceva despre tine sau să fie un simbol, ci pur şi simplu să tacă naibii din gură şi să fie doar o cameră.

Fusese o zi minunată. Dacă nu ar fi trebuit să-i liniştească ţipetele lui Bunty tot timpul, s-o hrănească încercând să nu-şi arate prea mult din sân pentru a nu-l şoca pe Julian şi să-i schimbe scutecele în toalete incomode, ar fi fost o zi perfectă.

Nu avea să uite niciodată faţa pe care o făcuse Riley atunci când o întrerupsese din schimbatul scutecului. Chiar şi atunci când închisese uşa, arătând de parcă era gata să vomite, o întrebase dacă este bine, cu o voce strangulată, repulsia şi bunele maniere luptându-se pentru supremaţie. Ce băiat bun! Ce să mai zică de Benji, pe care ultima oară îl văzuse lăcrimând în faţa unui restaurant chinezesc de Crăciun? Cum recuperase geanta doamnei Wu ca un erou! Parcă urmărise un serial pe Netflix. Auzi uşa de la intrare. Max se întorcea de la muncă, târziu, ca de obicei.

— Bună, draga mea! Ce e cu Bunty? De ce e încă trează? E ora 9:30. Şi ce avem la cină? Mor de foame.

Alice aruncă o privire în frigider. În afară de băuturi alcoolice se mai aflau acolo o jumătate de lămâie, un pachet de unt, nişte salată ofilită şi o felie de quiche, despre care Max insista să spună mereu că nu e mâncare pentru bărbaţi adevăraţi.

— Îmi pare rău, scumpule!

Alice încercă să pretindă că-i pare rău.

— N-am pregătit nimic. Am fost la Paris toată ziua, îţi aminteşti? Abia m-am întors.

— Doamne, ţie îţi convine, nu? Te distrezi toată ziua, iei prânzul la Paris, în timp ce eu muncesc fără încetare ca să plătesc scutecele de unică folosinţă pentru Bunty. Presupun că va trebui să comand ceva.

Alice privi pachetul nedesfăcut de unt, care avea mărimea şi forma unei cărămizi, şi se întrebă cu ce viteză ar trebui aruncat ca să rănească pe cineva, fără a provoca totuşi daune ireparabile. Îşi zise că se va rezuma la a-i spăla chiloţii albi de la Calvin Klein în aceeaşi maşină cu nişte şosete roşii. Conversaţia pe care o avusese cu Monica despre avantajele de a fi singură o bântuia.

Bunty, probabil pentru că stătuse prea mult în aerul rece al frigiderului, începu să ţipe din nou. Alice trecu pe lângă Max cu ea în braţe, fără niciun cuvânt.

În timp ce o hrănea pe Bunty, Alice îi ţinea cu o mână capul acoperit de puf moale, iar cu cealaltă îşi verifica Instagram-ul. Lucy Yeomans, redactor la revista Porter, cu 60 000 de urmăritori, distribuise fotografia lui Julian din Paris. Avea acum mai mult de 20 000 de urmăritori. Acum nu mai eşti invizibil, Julian, nici pe departe! îşi zise. Îşi aduse astfel aminte de carneţel. Se aplecă să-l ia de lângă balansoar, acolo unde îl lăsase. O puse pe Bunty, care, slavă Cerului, părea somnoroasă, în pătuţul ei. Apoi luă un pix şi începu să scrie.

Alice era încântată de vizitele ei la Micul ajutor al mamei. În cartierul în care crescuse, multe dintre mame aveau probleme cu alcoolul şi drogurile. Mama

lui Alice îşi extinsese responsabilităţile de la cantină, asumându-şi să hrănească toţi copiii subnutriţi din zonă. Împreună cu alţi vecini, avea grijă de ei cu rândul. Se asigurau că au parte de o masă caldă, le dădeau haine şi jucării care nu mai erau folosite de copiii lor şi le puneau la dispoziţie un loc liniştit în care să-şi facă temele. Sau, pur şi simplu, îi ascultau. În cartierele mai puţin cunoscute ale Londrei nu părea să existe un astfel de sistem, aşa că umpleau un gol.

Alice începea abia acum să-şi dea seama cât de grozavă era mama ei. Crescuse singură patru copii. Îşi găsise un loc de muncă pentru a-i putea întreţine, care-i permitea în acelaşi timp să stea cu ei după şcoală ca să le facă un ceai şi să-i ajute la lecţii. Alice îşi amintea cum se prefăcea că n-o cunoaşte, atunci când mama îi servea prânzul la şcoală. Îi spunea doamna Campbell, ca toţi ceilalţi copii. Cât trebuie să fi suferit! Pe Alice o trecu un fior.

De obicei, mămicile care-şi luau copiii de la creşă la sfârşitul zilei intrau şi ieşeau cât puteau de repede. Niciuna dintre ele nu arătase până atunci vreun interes faţă de grădină. Azi se strânsese însă un grup foarte mare. Stăteau toate în dreptul geamului de la bucătărie, sorbindu-i din priviri pe Riley, Hazard şi Brett, colegul de apartament al lui Riley, care se luptau cu crăcile spinoase ale trandafirului căţărător. Probabil că efortul era intens, pentru că, în ciuda frigului, toţi trei erau doar în tricouri.

— Băieţii ăştia pot să vină să-mi rezolve grădina oricând vor ei! zise una dintre mame.

Probabil o alta răspunsese ceva mai fără perdea, judecând după chicoteli, însă Alice nu auzi.

Alice îi ajută pe băieţi să care saci întregi de gunoaie din grădină la microbuz, pentru a fi duşi la groapa de gunoi. Pe stradă trecu o „mămică bună rău“, conform clişeului.

— Băieţi, sunteţi grădinari?

Tipa avea o voce care era pe jumătate a unei eleve de la internat, iar pe cealaltă a unei vedete porno. I se adresase lui Hazard, pe care îl identificase

ca fiind liderul grupului.

— Ăă, presupun că da.

Hazard, în mod clar, nu se considerase până acum grădinar.

— Aveţi aici cartea mea de vizită. Să mă sunaţi dacă v-ar plăcea să-mi faceţi o ofertă pentru grădină.

Hazard luă cartea de vizită şi se uită la ea lung. Pare, îşi zise Alice, că i-a venit o idee.

Abia foarte târziu, în acea seară, Alice îşi dădu seama că-i lipseşte carneţelul. Era absolut convinsă că-l pusese în geantă, pentru că-şi făcea griji că Max sau oricine altcineva ar putea citi ce scrise acolo şi nu voia să-l lase aruncat la voia întâmplării. Scrisese, prinsă de euforia momentului, nişte adevăruri pe care nu voia să le recunoască nici faţă de sine. Nu avea de gând să împărtăşească aceste lucruri cuiva, nu-i păsa ce spunea Julian despre autenticitate. Se gândise să-l distrugă în acea dimineaţă, în biroul lui Max, însă nu i se părea corect să arunce pe fereastră poveştile celorlalţi. Aşa că-i dăduse drumul în geantă, aşteptând un moment de răgaz în care să rupă cu grijă paginile ei, fără a le strica pe ale celorlalţi. Şi apoi avea de gând să-i returneze carnetul lui Julian.

Dar acesta dispăruse.

48

Julian

Julian o convinsese pe Alice să se alăture cursului de artă. În acea săptămână îl desenau pe Keith. Nu era modelul ideal — pentru că era puţin probabil să stea nemişcat pentru o lungă perioadă de timp —, însă fusese singura idee care-i venise lui Julian pentru a putea evita regula stupidă a Monicăi conform căreia căţeii nu aveau voie să intre în cafenea. Declarase:

— Nu e căţel, Monica! E model.

Pălăria lui Julian era pasată de la unul la altul, ca de obicei.

— Telefoanele mobile în pălărie, vă rog!

Alice arăta îngrozită. O lăsase pe Bunty Carolinei şi lui Sophie fără prea mari ezitări, dar la telefon nu voia să renunţe, aşa cum un copil mic nu vrea să renunţe la jucăria lui preferată.

— Promit că nu mă voi atinge de el. Pe onoarea mea de cercetaş! Îl las aici, pe marginea mesei, ca să văd doar dacă primesc vreo notificare de o importanţă covârşitoare.

Hazard comentă:

— Da, imaginează-ţi! Dacă pierzi anunţul vital despre un nou hashtag la modă?

Alice îi aruncă o privire urâtă lui Hazard şi, în cele din urmă, îi dădu, ezitând, telefonul lui Julian.

— Ştiai că industria modei contribuie cu cincizeci de miliarde de lire la economia UK? Nu sunt doar aşa, nişte prostioare.

— Serios? Şi acela este numărul exact?

Hazard rânji.

— Ei bine, ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc numărul precis, dar ştiu că este unul foarte mare! mărturisi Alice.

Caroline şi Sophie (Julian nu ştia niciodată cu siguranţă care e care, dar nici nu-şi bătea prea tare capul cu asta) o luau pe Bunty cu rândul în poală şi o legănau, minunându-se cu voce tare de drăgălăşenia ei. Una dintre ele o întrebă pe cealaltă:

— Nu ţi se face dor să ai unul aşa mic?

— Doar pentru că ştiu că la sfârşitul orei pot s-o dau înapoi! Nu m-aş mai întoarce iar la toate nopţile alea nedormite.

— …sau la scutece murdare. Şi la sfârcurile întărite. Of!

Cele două începură să râdă conspirativ.

Julian spera că n-o supără prea tare pe draga de Alice care, în mod clar, era o mamă foarte bună şi se bucura de fiecare clipă petrecută cu adorabila Bunty, după cum se vedea foarte clar şi pe pagina ei de Instagram.

— Bun. Dragi elevi, am de făcut un anunţ, spuse Julian, cu vocea lui sobră, încercând să nu trădeze cât de entuziasmat era.

Era mai bine să pari blazat în astfel de situaţii.

— Ni se va alătura o echipă de la Evening Standard, care vrea să scrie un articol despre mine şi urmăritorii mei de pe Instagram. Vă rog să-i ignoraţi. Nu vor să ştie nimic în privinţa voastră, sunt interesaţi doar de mine. Voi

faceţi parte doar din fundal, creaţi contextul.

— Doamne, am creat un monstru! Unde ne-a fost capul?

Hazard îi şoptise lui Alice, însă Julian auzise şi el imediat.

Julian îşi luă mina de director de institut. Astăzi avea o ţinută ferchezuită, în stilul preppy, un omagiu adus unui monstru sacru al modei — Ralph Lauren. Îl întâlnise oare vreodată? Probabil că da.

În timp ce fotograful şi echipa lui îşi aranjau aparatura, Julian îşi dădu seama cât de mult se schimbase viaţa lui în cele patru luni de când lăsase Proiectul Autenticităţii chiar în acest loc şi în cele două săptămâni de când începuse să „zguduie din temelii universul Instagram“ (în cuvintele celor de la Standard, desigur, nu ale lui).

Nu erau lucruri noi pentru Julian. Avea sentimentul ciudat că se întorsese acolo unde îi era locul: în lumina reflectoarelor. Cei 15 ani în care fusese invizibil i se păreau străini, de parcă ar fi fost trăiţi de altcineva. Avea senzaţia stranie că exista doar atunci când era privit de alţii, că atunci când nu mai era băgat în seamă înceta, cumva, să mai existe.

Oare asta îl făcea superficial? Şi, dacă aşa era, până la urmă, conta? Toţi acei oameni care voiau să-i ia interviuri, care-i trimiteau invitaţii la petreceri şi la evenimente, la prezentări de modă… Pentru ei nu părea să conteze. Ei îl considerau minunat. Şi chiar era, nu-i aşa?

Ce ar zice Mary dacă l-ar vedea acum? Ar fi încântată să vadă că redevenise persoana care fusese înainte? Dacă era cu totul sincer, ar fi zis că probabil nu. Parcă o vedea dându-şi ochii peste cap şi ţinându-i o predică despre ce este cu adevărat important şi autentic şi ce e doar bufonerie. Amintirea unuia dintre aceste discursuri inspirase titlul pe care-l dăduse carnetului. Carnetul care schimbase totul.

Riley, puţin ironic, zise:

— Julian? Ştiu că noi suntem aici doar pentru fundal şi context, dar crezi că ai putea totuşi să-mi dai o mână de ajutor la perspectivă?

Hazard comentă:

— Mi-e teamă că Julian şi-a pierdut perspectiva, Riley!

Julian râse şi el cu ceilalţi. Era important să se vadă că nu te iei prea în serios. Prietenii lui nu-şi trăiseră niciodată vieţile în mod public. Nu ştiau la ce presiuni eşti supus.

După ce cursul şi şedinţa foto se încheiară, Benji le strigă din bucătărie:

— Avem supă wonton pentru toţi cei care vor să rămână la cină. Şi gogoşi cu creveţi. Toate făcute de frumoasa mea mână!

Era probabil pentru prima oară când mâinile mari şi pistruiate ale lui Benji, cu degete cu unghii roase, erau descrise ca fiind frumoase.

— Fără grijă, mâncaţi cu încredere. Eu l-am învăţat! adăugă doamna Wu.

49

Hazard

Lui Hazard îi plăcea foarte mult să lucreze la Micul ajutor al mamei. Cu cât vorbea mai mult cu mamele de acolo despre diferitele lor dependenţe — heroină, cocaină, metamfetamină —, cu atât îşi dădea seama cât de mult semănau cu el. Făceau schimb de trucuri care să te ajute să treci peste pofte şi se întreceau în poveşti şocante din „vremurile tulburi“.

— Bine lucrat, echipă! Fin, Zac, Queenie, umpleţi pungile!

Echipa de „ajutoare“, cu vârste cuprinse între 4 şi 8 ani, se ţinuse după el toată ziua, aşteptând să primească instrucţiuni. Săpaseră gropi, plantaseră seminţe şi împrăştiaseră frunze peste tot. Hazard le dăduse saci de gunoi în care să bage toate buruienile pe care le scoseseră din rondurile de flori. Şase ochişori se uitau în sus la el, de parcă ar fi fost o persoană care merită să fie ascultată şi imitată. Asta îl făcea să-i crească încrederea în sine, însă, în acelaşi timp, îl şi înspăimânta. Nu voia să-i dezamăgească. Fuseseră deja dezamăgiţi de prea multe ori.

— Fin, amice! Ia vino aici!

Hazard se lăsă pe vine, ca să fie la acelaşi nivel cu băieţelul care alerga spre el, roşu în obraji şi murdar.

— Să nu-i spui lui Queenie că am turnat-o! Verifică-ţi buzunarele înainte să pleci acasă, vezi să nu ai melci în ele!

Hazard îşi puricase economiile care se împuţinau văzând cu ochii şi cumpărase câteva roabe micuţe şi greble făcute special pentru copii. Nu-şi petrecuse niciodată prea mult timp cu cei mici. Nu era tocmai genul de persoană căreia să i se încredinţeze o tutelă, nici nu i se ceruse vreodată să facă pe doica, însă acum era uimit cât de mult îi plăcea să facă asta. Uitase cum e să apreciezi lucrurile mici care-ţi aduc fericire. Cum ar fi să bei un pahar de suc de portocale după ore întregi de săpat. Sau cât de distractiv e să organizezi ferme de râme sau curse de melci.

Hazard era extenuat după ziua de grădinărit, însă era un sentiment plăcut de oboseală. Era o oboseală cinstită. Îl dureau muşchii după ore întregi în care depusese efort, iar corpul lui tânjea după un somn lung, lipsit de complicaţii. Nu semăna deloc cu genul acela de oboseală din trecut: toxică, iritabilă, uzură fizică şi psihică după 36 de ore de petrecut fără oprire, pentru că era ţinut treaz de un amestec de chimicale.

Îi plăcea să se simtă conectat la natură. Era prima oară când muncea ceva care i se părea real. Construia ceva, ajuta un lucru să crească, îmbunătăţea, făcea mult bine în jurul său. Nu putea însă să lucreze mereu gratis, pentru că avea să ajungă în curând pe drumuri. Îi părea rău acum că trăsese pe nas cea mai mare parte a câştigurilor sale. Măcar se lăsase cât mai avea un sept funcţional. Unul dintre foştii lui colegi strănutase într-o şedinţă şi jumătate din nas îi rămăsese în batistă. Tipul ignorase feţele şocate ale clienţilor săi şi îşi continuase prezentarea. Atunci, lui Hazard i se păruse o atitudine de mare clasă.

Scoase din buzunar cartea de vizită pe care i-o dăduse acea femeie pe stradă, în urmă cu o săptămână. Hazard ştia că el şi colegii lui australieni creaseră ceva vâlvă la creşă. Ştia şi că nu doar datorită felului în care arată erau atât de populari, ci şi graţie personalităţii solare şi exuberante a băieţilor din Australia. Doar auzindu-i vorbind cu acel accent şi erai deja transportat cu gândul la plaje, pajişti şi urşi koala. Erau un antidot binevenit împotriva plictiselii londoneze.

Hazard îşi petrecuse după-amiaza tachinându-i pe Riley şi pe Brett în legătură cu comunitatea australiană din Londra. Aparent, Londra era plină de australieni care, datorită legăturilor cu zona Commonwealth, beneficiau de o viză care le dădea dreptul să lucreze de plăcere pe perioada unei călătorii.

Puteau munci, legal, până la doi ani în UK — asta în cazul în care-şi găseau de lucru.

Hazard se gândi că el şi Riley i-ar putea antrena pe câţiva dintre aceşti băieţi în proiectul de grădinărit, pentru ca mai apoi să poată primi contracte plătite pentru grădinile din Fulham, Putney sau Chelsea. Existau deja o mulţime de companii de grădinărit în Londra, ştia asta, dar a lui ar fi avut ceva unic. Ar fi numit-o Grădinarii australieni.

Trebuia să facă, desigur, o campanie de promovare. Avea nevoie de cineva care putea influenţa sute de femei cu bani, de preferat din zona lor. Şi ştia exact persoana potrivită: Alice. O fotografie sau două puse pe pagina ei de Instagram, care să-i arate muncind în grădină şi să le indice adresele de contact, şi era sigur că vor fi asaltaţi de cereri. Ştia că Alice ar fi apreciat o karma bună: ei o ajutaseră (şi continuau s-o ajute), acum era rândul ei să-i ajute. Ce oferi aia primeşti!

Poate că Julian va fi de acord să le deseneze un afiş pe care să-l distribuie prin cartier. Deşi Julian nu părea să mai aibă prea mult timp pentru ei de când fusese din nou absorbit în gaura neagră care era lumea modei. Ce fusese în mintea lor când îi făcuseră acea pagină de Instagram?

Cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea de a avea propria afacere îl încânta mai tare. Ar fi putut să fie la fel ca Monica. Noua lui mantra era: Cum ar proceda Monica? Asta îl ajuta să fie mai înţelept, mai rezonabil, mai de încredere. Dar mai avea mult de lucru la acest capitol.

Hazard deschise uşa blocului şi-şi şterse ferm pantofii pe covoraşul de la intrare. Nu voia să aducă noroi pe holul strălucitor de curat. Clădirea modernă din sticlă, cu grădini geometrice şi serviciu de administraţie 24 din 24 de ore mirosea a broker, nu a grădinar. Într-o seară îşi lăsase câteva dintre instrumentele de grădinărit în holul de la intrare. Când se întorsese după ele peste câteva ore, le găsise cu un bileţel lipit pe care scria: MUNCITORI, NU VĂ LĂSAŢI SCULELE AICI! RIDICAŢI-LE SAU VĂ VOR FI CONFISCATE!

Hazard aruncă o privire la cutiile poştale ale rezidenţilor. În a lui, pe lângă reclamele şi facturile obişnuite, se mai afla un plic, pe care mama lui l-ar fi

descris drept „băţos“ (epitet care îi făcea mereu să zâmbească pe el şi pe tatăl lui, în timp ce ea se prefăcea că nu înţelege de ce). Era un plic dintr-o hârtie de calitate în care se afla un carton solid. O invitaţie.

Hazard o deschise în timp ce urca scările. Era gravată cu un scris frumos care anunţa:

DAPHNE CORSANDER ŞI RITA MORRIS

VĂ INVITĂ SĂ SĂRBĂTORIŢI ALĂTURI DE ELE

CEREMONIA DE CĂSĂTORIE

CARE VA AVEA LOC SÂMBĂTĂ, 23 FEBRUARIE 2019, ORA 11

LA BISERICA ALL SAINTS, HAMBLEDORE

ŞI APOI SĂ ÎNCHINAŢI ÎMPREUNĂ UN PAHAR DE ŞAMPANIE

LA OLD VICARAGE

VĂ RUGĂM CONFIRMAŢI PREZENŢA

În colţul din stânga sus era scris cu peniţa: Dl Hazard Ford plus unu.

Aşadar, Daphne şi Rita îşi anunţau public relaţia în stil mare. Bravo lor! Se întreba cum primise vestea Roderick. Spera că nu se stresează prea tare că tatăl lui se răsuceşte în mormânt. Fetele nu pierdeau deloc timpul. 23 februarie era peste doar trei săptămâni. Îşi închipuia că la vârsta lor chiar nu prea aveau timp de pierdut.

Hazard era îndoit. Pe de o parte îşi dorea foarte mult să sărbătorească alături de vechii lui prieteni de pe insulă, pe de cealaltă parte nu mai fusese niciodată treaz la o petrecere, darămite la o nuntă, la care, conform tradiţiei, se bea până în zori. Era treaz deja de patru luni. Putea probabil să participe fără grijă. Putea să aibă încredere în el însuşi. Niciunul dintre vechii lui prieteni nu avea cum să fie prezent la nunta lui Daphne şi a Ritei.

Aruncă din nou o privire la scrisul din colţ. Plus unu. Pe cine să invite? Oricare dintre fostele lui prietene l-ar fi readus imediat la vechile lui obiceiuri. Dar nici să meargă singur nu i se părea o idee bună. Trebuia să meargă cu cineva care să-l ţină din scurt.

Hazard se aşează pe canapeaua lui de piele crem. Îşi trase încălţările şi-şi dezmorţi degetele de la picioare, srâmbând din nas din cauza mirosului de picioare muncite. Pe drum, cumpărase un număr din Evening Standard ca să citească articolul despre Julian. În mijlocul paginii era o poză cu el. Avea privirea pierdută în zare şi părea melancolic. Nu semăna deloc cu Julian, cel pe care-l cunoscuse el. Articolul era foarte cuprinzător, se întindea de la ziua în care Julian îşi pierduse virginitatea în Shepherd Market la 16 ani, cu o prostituată, pe care i-o plătise tatăl lui — cadou aniversar — şi până la momentul de faţă, când devenise o vedetă a reţelelor de socializare la 79 de ani. Includea o poveste lungă despre prietenia lui Julian cu Ralph Lauren, care, aflaseră ei, crease o întreagă colecţie pornind de la stilul englezesc excentric al lui Julian, după ce cei doi făcuseră împreună o călătorie prin satele înverzite, cu baruri şi terenuri de crichet din Dorset. În fiecare zi mai aflai o noutate despre Julian.

50

Riley

Când Riley ajunse la mormântul amiralului, nu o găsi acolo decât pe Monica.

— Unde-i restul lumii? Ştiu că Hazard trebuie să termine o grădină pe strada Flood, dar mă gândeam că ceilalţi vor fi aici.

Monica se uită la ceas.

— E cinci şi douăzeci de minute. Poate că nu mai vine nimeni. Ce ciudat. De când îl ştiu, Julian nu a ratat nicio zi de vineri, cu excepţia celei din ajunul Anului Nou. Chiar şi pe vremea în care abia dacă ieşea din casă, zicea că venea-ncoa' în fiecare săptămână. Sper că e bine.

Riley îşi scoase telefonul şi deschise pagina de Instagram a lui Julian.

— Nu-ţi face griji. E mai mult decât bine! Uite!

— Sfinte! E cu Kate Moss? Şi cu o grămadă de alte fashioniste înfumurate! La Soho Farmhouse. Ar fi putut să ne anunţe că iese din oraş.

Monica vorbise ca un copil bosumflat.

Julian era un om în toată firea, până la urmă. Nu trebuia să le ceară lor voie ca să meargă să-şi petreacă weekendul în compania unor vedete.

— Hei, apropo de Julian. Mi-am dat seama că avem programat un curs de

artă pe cinci martie, când se împlinesc cincisprezece ani de la moartea lui Mary. Mă gândeam că s-ar putea să-i fie destul de greu şi că am putea să-i organizăm, ca surpriză, o petrecere comemorativă. Ce părere ai?

— Cred că eşti unul dintre cei mai atenţi oameni din câţi am cunoscut vreodată! îi răspunse Riley.

Riley era genul de om care spune lucrurilor pe nume, nu-i plăceau jocurile.

— Şi cea mai isteaţă! Cum de ţii minte astfel de date? Eu abia dacă reţin când e ziua mea de naştere.

Monica se înroşi. Asta o făcea să pară mai puţin înfricoşătoare şi mai degrabă drăgălaşă. Acum, că nu mai erau secrete între ei, Riley se simţea uşurat, putea să fie din nou el însuşi. Aşa că se aplecă spre ea şi o sărută.

Monica îi răspunse. Ezitant. Însă era un început.

— Întotdeauna mi s-a părut puţin ciudat să te săruţi în cimitir, ţie nu? îi zise ea, zâmbind.

— Nu ştiu de ce, dar am impresia că amiralul a văzut lucruri mai rele de-a lungul timpului.

Riley se trase mai aproape şi-şi trecu braţul în jurul umerilor ei.

— Nu crezi că Julian şi Mary au… ştii tu…

Riley săltă din sprâncene.

— …la un moment dat. Poate în nebunii ani ’60?

— Îhh, nu! Mary n-ar fi făcut aşa ceva! Nu în cimitir!

— Nu ai cunoscut-o personal, Monica. Era moaşă, nu sfântă. Poate că avea şi ea o parte mai nebunatică. De vreme ce era căsătorită cu Julian, trebuie să fi avut, nu-i aşa?

Riley se aplecă spre Monica. Trupurile lor păreau să se recunoască şi se uniră

iar ca două piese de puzzle. Riley încercă s-o sărute din nou, dar ea îl respinse, blând, dar ferm.

— Riley, nu mai sunt supărată. Mă bucur că suntem iar prieteni. Dar, sincer, ce rost ar mai avea? Tu vei pleca în curând, aşa că nu are niciun sens să pornim iar de la început, nu-i aşa?

— Monica, de ce trebuie să aibă totul un rost? De ce trebuie să facă totul parte dintr-un plan? Uneori este mai bine să laşi lucrurile să crească de la sine, în mod natural, ca florile sălbatice.

Riley era chiar mulţumit de comparaţia găsită. Sunase chiar poetic.

Ca să-şi ilustreze discursul, arătă spre nişte ghiocei care îşi croiseră drum prin solul îngheţat al lunii februarie.

— Riley, asta sună foarte frumos. Dar nu vreau să fiu rănită iar pentru că mă ataşez de o relaţie care are un sfârşit evident. Viaţa nu e la fel de simplă ca grădinăritul.

— Oare?

Riley începea să se simtă frustrat şi un pic supărat pentru că meseria lui fusese catalogată drept „simplă“. Lui i se păreau atât de clare lucrurile. El o plăcea. Ea îl plăcea pe el. Care era problema?

— De ce să nu lăsăm lucrurile să curgă, să vedem unde merg? Dacă nu vrei să ne luăm rămas-bun în iunie, ai putea veni cu mine.

De îndată ce rosti cuvintele, îşi dădu seama că este o idee genială. Ar fi fost nişte parteneri de călătorie (şi nu numai, spera) grozavi. El s-ar fi ocupat de activităţile distractive, iar ea de cele culturale.

— N-aş putea veni cu tine, Riley. Am responsabilităţi aici. Am o afacere. Angajaţi, prieteni, familie. Cum rămâne cu Julian? Ai văzut ce s-a întâmplat când l-am lăsat câteva zile singur — aproape a murit de hipotermie.

— E simplu, Monica!

Şi Riley chiar credea că este. În fond, el îşi lăsase întreaga viaţă în urmă, în cealaltă parte a lumii, fără să arunce nicio privire înapoi.

— Găseşti pe cineva care să se ocupe de cafenea în locul tău câteva luni. Prietenii şi familia ta îţi vor duce dorul, însă vor fi încântaţi că pleci într-o aventură. Cât despre Julian, el pare să-şi fi făcut recent câteva mii de „noi prieteni“. Nu cred că trebuie să ne facem griji pentru el.

Monica încercă să protesteze, însă el interveni:

— Când ai fost ultima oară să vezi şi o altă parte a lumii, în afară de Fulham şi Chelsea? Te-ai suit vreodată într-un tren, doar ca să vezi unde te duce? Când ai comandat ultima oară un fel de mâncare care suna ciudat doar ca să ai ocazia de a încerca ceva nou? Ai făcut vreodată sex doar pentru că aşa ai avut chef şi nu pentru că era parte dintr-un plan de viaţă?

Monica rămase tăcută. Poate că reuşise s-o convingă.

— Ai să te gândeşti la asta, Monica?

— Da. O voi face. Promit!…

Merseră împreună până la ieşirea din cimitir. Monica se opri în faţa unei pietre de mormânt din stânga ei, îşi aplecă fruntea şi murmură ceva. Era probabil mormântul vreunei rude. Citi inscripţia.

— Cine e Emmeline Pankhurst?

Monica îi aruncă una din privirile ei — genul acela de privire care nu-i plăcea —, dar nu zise nimic.

Adesea, Riley simţea că pică un examen în faţa Monicăi, unul pe care nici măcar nu-şi dăduse seama că-l susţine.

51

Monica

Monica se gândise. Se gândise mult şi bine. Îi plăcuse oarecum felul în care prezentase Riley lucrurile şi se întreba dacă putea să fie genul acela de fată. Era oare prea târziu să-şi trăiască viaţa după un set complet nou de reguli? Sau, mai bine spus, să şi-o trăiască fără reguli?

Nu-şi luase niciodată un an liber ca să călătorească prin Europa. Îşi dorise prea mult să intre la Cambridge. Erau atât de multe oraşe pe care şi-ar fi dorit să le viziteze. Şi apoi era cu Riley — cel mai frumos bărbat cu care avusese vreodată o relaţie. De fapt, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Şi era atât de atent şi de vesel. Oriunde ai fi mers cu Riley, lumea s-ar fi văzut prin lentile colorate! Totul arăta mai bine alături de el.

Chiar conta că nu auzise niciodată de Emmeline Pankhurst?

Nu voise să continue conversaţia atunci, pentru că-i era teamă că dacă i-ar fi spus că este una dintre faimoasele sufragete, el ar fi putut să întrebe ce este aceea o sufragetă. Iar asta chiar ar fi însemnat sfârşitul oricărei relaţii.

Dar el era australian, îşi reaminti. Poate că istoria feminismului nu era la fel în Australia. Ei acordaseră femeilor dreptul la vot din 1902.

Monica îl zări pe Hazard, care stătea în Bibliotecă, la o masă mare, plină cu hârtii.

— Lucrezi aici din nou, Hazard? îl întrebă.

— O, bună, Monica! Da. Sper că nu te superi că-ţi ocup aşa mult spaţiu. Acasă mă simt puţin cam singur. Mi-e dor de agitaţia de la birou. Şi, oricum, cafeaua e mai bună aici.

— Eşti binevenit. Deşi acum mă pregătesc să închid. Poţi să mai rămâi puţin, cât strâng şi fac casa.

Monica trase cu ochiul ca să vadă ce punea la cale Hazard.

— Pot să-ţi arăt ce am făcut până acum? Mi-ar plăcea să aud părerea ta.

Monica îşi trase un scaun. Adora să-şi spună părerea.

— Am făcut aceste afişe, uite, pentru Grădinarii australieni. Le-am lipit deja pe aproape toate cutiile poştale din Chelsea şi Fulham. Ne-a luat câteva zile.

— Arată grozav, Hazard!

Era cu adevărat impresionată.

— Aţi primit vreo reacţie pozitivă?

— Da. Şi Alice a pus pe Instagram câteva fotografii cu ce am lucrat, iar asta a stârnit mult interes.

Monica se întrebă dacă nu cumva grădinarii fuseseră cei care stârniseră mai degrabă interes. Se certă imediat pentru acest gând. Sexualizarea exagerată trebuia eliminată şi în cazul bărbaţilor.

— Avem destul de muncă pentru mine, Riley şi alţi cinci australieni pe care el m-a ajutat să-i pregătesc, pentru următoarele două luni, cel puţin. Şi, dacă ne descurcăm bine, recomandările ar trebui să ne ajute să obţinem proiecte şi după aceea.

— Şi ţi-ai făcut socoteala veniturilor şi cheltuielilor? Te-ai gândit la o rată minimă de profit?

— Da, bineînţeles. Vrei să-mi vezi planul de afaceri?

Monica voia. Erau puţine lucruri pe lumea asta care-i plăceau Monicăi mai mult decât un plan bun de afaceri. Iar planul lui Hazard era, chiar şi pentru ochiul critic al Monicăi, unul bun. Sugeră totuşi câteva îmbunătăţiri.

— Nu uita că odată ce veniturile depăşesc 85 de mii de lire va trebui să plăteşti impozit. V-aţi înregistrat compania?

— Nu. E dificil de făcut asta?

— Nu, deloc. Nu-ţi face griji. Îţi voi arăta eu cum se procedează.

Monica îşi dădu seama că începe să-l placă de Hazard. Îl judecase oare greşit? Asta nu prea i se întâmpla.

— Hei, Monica, trebuie să-ţi mărturisesc că nu cred să mai fi avut vreodată o conversaţie de felul acesta cu o femeie atrăgătoare. Ştii, despre afaceri. Fără să flirtez!

O femeie atrăgătoare? Monica simţi că ar trebui să i se activeze spiritul feminist, dar remarca n-o deranja. Oare faptul că-i plăcuseră cuvintele lui Hazard o făcea să fie superficială?

— Apropo de evenimente sociale.

Era un apropo ciudat, pentru că nu vorbiseră despre asta, ci despre documente în Excel. Monica îi explicase cât de util este să foloseşti culori pentru anumite coduri.

— Săptămâna trecută am primit o invitaţie la nuntă. Este vorba despre o poveste extraordinară de dragoste — Rita şi Daphne, pe care le-am cunoscut în Thailanda. Amândouă au în jur de 60 de ani şi, din câte ştiu, amândouă au descoperit recent lesbianismul.

— O, minunat! Un nou început. Merge şi Riley?

Monica se întrebă dacă Riley avea de gând s-o invite.

— Nu. El a stat în Panam doar două sau trei zile, aşa că nu prea a apucat să le cunoască. Ăă, nu ţi-ar plăcea să vii cu mine?

Monica fu atât de surprinsă, încât amuţi. De ce ea?

De parcă i-ar fi citit gândurile, Hazard continuă:

— Vezi tu, simt că-ţi sunt dator. Nu doar pentru sfaturile în afaceri, dar şi pentru că mi-ai distras atenţia pe când eram în Koh Panam.

Monica simţi cum furia binecunoscută deja începe să crească în ea. Începuse să uite că fusese doar un joc pentru Hazard, care se plictisea între un masaj şi o sesiune de meditaţie, pe când se afla în staţiunea asiatică. Acum îşi amintise. Oricât de mult i-ar fi plăcut nunţile, Monica nu putea să nu se gândească la faptul că, cu cât petrecea mai mult timp cu Hazard, cu atât prietenia lor fragilă era mai periclitată.

Înainte să apuce să-l refuze politicos, Hazard zise:

— Uite ce, joci table? Am putea juca. Câştig eu, tu vii cu mine la nuntă. Câştigi tu, nu trebuie să vii! Doar dacă vrei, desigur.

— Bine! Batem palma.

Nu o bătuse nimeni la table, niciodată. Ar fi scutit-o şi de luarea unei decizii, cel puţin pentru moment.

În cafenea se afla un raft cu jocuri pentru clienţi: şah, joc de dame, scrabble şi, desigur, table, alături de alte joculeţe clasice preferate de copii.

În timp ce aranjau tabla, Monica îi zise:

— Am încercat să-l învăţ pe Riley să joace, dar el preferă Monopoly.

Preţ de o clipă i se păru că Hazard chicoteşte, dar s-a dovedit a fi o simplă tuse.

Monica aruncă prima zarurile. Un şase şi un unu. Era una dintre deschiderile ei preferate. Era un singur mod în care putea juca: blocând. Ceea ce şi făcu.

— Mă bucur că ai făcut mişcarea asta, mormăi Hazard.

— De ce? E o mişcare bună. Singura valabilă în cazul acelei mâini.

— Ştiu. Doar că mi-am adus aminte de ultima oară când am jucat. Cu un suedez, în Thailanda. Nu era un adversar bun.

Jucară mai departe, concentrându-se în tăcere, amândoi la fel de buni, amândoi la fel de hotărâţi. Erau spre final, când Monica dădu o mână care, constată imediat că îi permitea să scoată una dintre piesele lui Hazard. Era lovitura decisivă. Nu avea să-şi mai revină după asta.

Înainte să se gândească mai bine la ceea ce face, Monica mută altă piesă.

— Aha! Ai ratat şansa de a-mi lua o piesă, Monica!

— O, nu! Cum de-am fost aşa proastă!

Monica îşi dădu o palmă peste frunte. Hazard aruncă zarurile şi nimeri doi de şase.

Până la urmă, după cum se prezentau lucrurile, se părea că trebuia să meargă la nuntă.

52

Alice

Alice abia o schimbase pe Bunty într-o rochiţă superbă, lucrată de mână, roz cu alb, primită de la @bebestilvintage, şi o pregătise pentru şedinţa foto a zilei, când aceasta dădu drumul unui caca atât de exploziv, încât trecu de scutece şi-i acoperi tot spatele, aproape până la gât.

Lui Alice îi venea să plângă. Se gândi să facă pozele oricum. Ar fi putut s-o poziţioneze pe Bunty în aşa fel încât petele de culoarea muştarului să nu se vadă. Nu ar fi ştiut nimeni. Însă Bunty nu era de acord să stea într-un scutec murdar şi începuse deja să urle ca o harpie. Din nou.

Alice era extenuată. Se trezise din trei în trei ore toată noaptea. De fiecare dată când reuşea să aţipească, Bunty o lăsa suficient timp cât să adoarmă adânc şi apoi, de parcă ar fi făcut-o intenţionat, începea să ţipe după ajutor, ca un client cu pretenţii de la Savoy.

O schimbă pe Bunty, o ridică în braţe şi se îndreptă spre bucătărie. Poate c-o va ajuta cofeina. De fiecare dată când cobora pe scări cu bebeluşul în braţe, avea aceeaşi viziune. Se vedea împiedicându-se şi rostogolindu-se pe treptele acoperite cu iarbă-de-mare. În prima versiune, o ţinea strâns pe Bunty la piept, apoi ateriza peste ea jos, zdrobind-o. În cea de-a doua versiune, îi dădea drumul lui Bunty şi îi vedea capul izbindu-se de perete, pentru ca mai apoi copilul să se prăbuşească la podea ca o cârpă inertă.

Oare şi alte mame îşi petreceau tot timpul închipuindu-şi diferite episoade în care-şi ucideau din greşeală pruncii? Spre exemplu, ar fi putut să adoarmă în

timp ce o hrănea, iar Bunty să moară înecată. Sau să conducă obosită şi să se izbească de un stâlp, ceea ce ar fi făcut ca spatele maşinii, cu tot cu scaunul pentru bebeluş, să se facă armonică. Bunty ar fi putut să înghită o monedă, scăpată pe podea din neglijenţă, iar ea să nu observe că faţa bebeluşului s-a albăstrit.

Nu era suficient de matură sau de responsabilă ca să poată ţine în viaţă o altă fiinţă. Cum de o lăsaseră să iasă din spital cu un bebeluş adevărat în braţe, fără să-i dea măcar un manual cu instrucţiuni? Cât de iresponsabili erau? Bineînţeles, pe internet se găseau un milion de instrucţiuni, dar toate se băteau cap în cap.

Până de curând, Alice fusese o femeie de succes. Fusese director de cont la o firmă mare de PR. Apoi, însărcinată în şase luni, renunţase la tot pentru a deveni mamă şi social media influencer. Condusese întâlniri, făcuse prezentări în faţa a sute de oameni şi planificase strategii globale. Cu toate astea, nu reuşea să se descurce cu un copil mic.

Şi se plictisea. O înnebuneau aceleaşi activităţi repetate la nesfârşit: hrănitul copilului, schimbatul copilului, încărcatul maşinii de spălat, întinsul rufelor, curăţenia, lecturile şi împinsul leagănelor. Dar nu avea cui să se confeseze. Cum ar fi putut @aliceintaraminunilor — cu viaţa ei perfectă, aspiraţională, de invidiat — să declare că, deşi o iubea mai mult decât orice pe lume, de multe ori nu o plăcea prea mult pe @bebebunty? De fapt, nu-i plăcea prea mult viaţa însăşi. Şi era sigură că nici Bunty n-o prea plăcea pe ea. Cine ar fi putut s-o condamne?

Alice împinse un maldăr de reviste de pe fotoliul din bucătărie, ca să-i facă loc lui Bunty cât punea ea un ibric pe aragaz şi aducea laptele din frigider.

Se auzi un ţipăt groaznic. Bunty reuşise cumva să se răstoarne de pe fotoliu, cu capul înainte, aterizând pe podeaua de gresie din bucătărie. Alice se grăbi s-o ridice şi să verifice dacă are răni vizibile. Din fericire, capul îi aterizase pe un exemplar din Revista pentru părinţi, ceea ce-i amortizase impactul. Iată că se dovedise utilă şi acea revistă, până la urmă.

Bunty îi aruncă o privire urâtă: ce fel de mamă eşti tu? Pot să te schimb cu o alta? Eu n-am cerut să aibă grijă de mine o imbecilă.

Se auzi soneria de la intrare. Alice merse să deschidă ca un roboţel, avatarul femeii cunoscute în trecut sub numele de Alice, şi o lăsă pe Bunty să plângă pe podea. Se holbă în tăcere la vizitatoarea ei. Nu putea să-şi dea seama ce caută aici. Uitase de vreo întâlnire? Era Lizzie, una dintre voluntarele de la Micul ajutor al mamei.

— Vino-ncoa', prostuţo! Îmbrăţişează-mă! Ştiu foarte bine prin ce treci şi am venit să te ajut cu Bunty.

Înainte să apuce să mai întrebe de unde ştia Lizzie prin ce trece, aceasta o strânse la pieptul ei uriaş şi moale.

Alice, pentru prima oară de când o adusese pe Bunty acasă, plânse cu lacrimi imense, până umezi bluza înflorată a lui Lizzie.

53

Lizzie

Lizzie îşi iubea postul cu jumătate de normă de la Micul ajutor al mamei, chiar dacă banii nu-i ajungeau decât să-şi plătească facturile. Anul trecut împlinise 65 de ani şi ieşise la pensie. Statul acasă o făcea însă să se îngraşe şi să se simtă greoaie, iar soţul ei, Jack, o scotea din minţi, aşa că adora cele două zile din săptămână petrecute la creşă.

Lizzie avusese grijă de copii toată viaţa — mai întâi ca sora mai mare a celor cinci fraţi ai ei, apoi ca doică, după care devenise ea însăşi mama a cinci copii şi, în ultimul timp, ca asistentă maternală. În urma recomandărilor, trecuse de la o mamă elegantă şi privilegiată din Chelsea sau Kensington la alta.

— Lizzie este o scumpă! Un dar de la Dumnezeu!

Aşa spuneau toate, şi prin asta nu voiau să zică decât: nu e ca noi, dar poţi avea încredere că nu-ţi va fura argintăria.

Abia terminase de trimis toţi copiii la casele lor, inclusiv pe micuţa Elsa, cu unghiile în permanenţă murdare, căreia îi curgea mereu nasul, a cărei mămică întârziase, ca de obicei, mai bine de jumătate de oră. În mod uimitor, la centru erau înscrise trei Elsa. Filmul acela, Regatul de gheaţă, purta toată vina.

Lizzie merse să-şi ia haina de pe cuierul din hol şi observă, pe podea, un caiet verde, exact ca şi cele în care-şi făceau copiii ei temele. Probabil căzuse din haina sau din geanta cuiva. Îl ridică. Pe copertă scria: Proiectul Aritmeticii. Îi dădu drumul în geantă. Cineva avea să întrebe de el cu siguranţă, a doua zi.

Trecură câteva zile până când Lizzie îşi aduse din nou aminte de caiet. Întrebase câteva mame dacă nu cumva e al copiilor lor şi-l ţinuse la ea, aşteptând să şi-l revendice cineva, însă nimeni n-o făcuse.

Aşa că, de vreme ce se bucura de o pauză binemeritată, îl scoase şi aruncă o privire asupra lui. Nu scria nimic de „aritmetică“, nu avusese ochelarii atunci, aşa că citise greşit. Scria: Proiectul Autenticităţii. Ce, Doamne iartă-mă, mai însemna şi asta? Îl răsfoi. Nu dădu de calcule şi socoteli, aşa cum se aşteptase. În schimb, părea că în el scriseseră mai mulţi oameni.

Lizzie simţi un fior de nerăbdare. Întotdeauna fusese băgăcioasă. Cea mai bună parte la meseria de dădacă sau de asistentă maternală era aceea că puteai afla tot felul de lucruri despre oameni doar uitându-te în sertarul lor cu lenjerie intimă. Ai fi zis că oamenii ar fi mai inventivi în privinţa locului în care-şi dosesc secretele. Şi carnetul acesta părea să ascundă nişte secrete. Era un fel de jurnal, poate. Lizzie nu se folosea niciodată de informaţiile pe care le afla. Era mândră că este o persoană onorabilă şi decentă. Doar că-i găsea fascinanţi pe ceilalţi oameni, atâta tot. Se aşeză mai confortabil şi începu să citească.

Cât de bine îi cunoşti pe oamenii care locuiesc lângă tine? Ei cât de bine te cunosc? Ştii măcar numele vecinilor tăi? Ha! În fapt, Lizzie îşi cunoştea toţi vecinii. Le ştia numele, numele copiilor lor şi numele pisicilor lor. Ştia care dintre ei nu-şi sortează corect gunoiul pentru reciclat, ştia cine se ceartă cel mai des, cine înşală şi cine-şi petrece prea mult timp la pariuri. Ştia despre fiecare mai multe decât şi-ar fi dorit ei să ştie. Era renumită pentru faptul că-şi bagă nasul acolo unde nu-i fierbe oala. Dar, cel puţin, era populară în cadrul patrulei cartierului.

Julian Jessop.

Uneori, când auzea un nume, pereţii din jurul ei cădeau la pământ, ca decorul de carton dintr-un teatru şi era transportată într-un alt timp. Acum se afla în 1970, pe King’s Road, alături de prietena ei, Mandy. Pe atunci petreceau atât de mult timp împreună, încât erau cunoscute ca „Lizaşimandy“. Aveau 15 ani şi se îmbrăcaseră în mod special în fuste scurte, îşi pieptănaseră părul pe spate şi-şi făcuseră ochii cu tuş negru.

Se uitau pe fereastra fabulosului studio Mary Quant, când câţiva tineri de 20–30 de ani trecură pe lângă ele. Erau incredibil de fermecători. Cei trei bărbaţi purtau cel mai nou stil de pantaloni, evazaţi, iar fata avea o rochie scurtă, cu câţiva centimetri mai scurtă decât a lor, o haină de blană pe deasupra, şi era desculţă. Pe stradă! Părul îi curgea pe spate într-o cascadă de bucle răvăşite, de parcă de-abia se ridicase din pat. Lizzie era sigură că, dacă s-ar fi apropiat de ea, ar fi mirosit a sex. Nu că Lizzie ar fi ştiut pe-atunci cum miroase sexul, dar îşi închipuia că miroase a conservă de sardine. Unul dintre bărbaţi avea un papagal adevărat cocoţat pe umăr.

Lizzie era conştientă că rămăsese cu gura căscată.

— Doamne, Lizzie, ştii cine erau ăştia? îi zisese Mandy.

Apoi, fără să mai aştepte un răspuns, spusese:

— Era David Bailey, fotograful! Şi Julian Jessop, pictorul! Nu că erau superbi? Ai văzut că Julian mi-a făcut cu ochiul? Mi-a făcut, jur!

Până atunci, Lizzie nu mai auzise niciodată de Julian (deşi nu-i mărturisise asta lui Mandy, bineînţeles; nu voia să-i dea şi alte motive ca să se creadă cea mai grozavă). În anii următori îi mai văzu numele de câteva ori, de obicei la rubrica de scandal. Nu mai auzise de el însă de zeci de ani. Dacă ar fi fost să-şi închipuie ce s-a întâmplat cu el, ar fi zis că a murit, în mod tragic, dar spectaculos, din cauza unei supradoze sau poate a unei boli venerice. Şi când colo, iată-l, trăia chiar la ea în cartier şi scria într-un carneţel pe care cineva i-l făcuse practic cadou.

Monica. Lizzie o cunoştea şi pe ea — intrase în cafeneaua ei o dată sau de două ori şi băuse o ceaşcă de ceai alături de o felie de prăjitură, când se simţise în bani. Îi plăcuse de Monica, pentru că, deşi era clar că este foarte ocupată, se oprise din treabă ca să schimbe două vorbe cu ea. Dacă-şi amintea corect, vorbiseră despre biblioteca din cartier şi despre cât de binevenită era înfiinţarea acesteia.

Ştia exact care este problema Monicăi. Femeile din ziua de azi erau prea pretenţioase. Pe vremea ei, fetele înţelegeau nevoia de a te aşeza la casa ta. Găseai un tânăr de vârstă potrivită, de obicei unul ai cărui părinţi îi cunoşteau

pe-ai tăi şi care locuia în apropiere, şi te căsătoreai. Poate că se scobea în nas când era la volan şi cheltuia prea mult din banii pentru gospodărie la cârciumă ori nu ştia cum să-ţi găsească clitorisul, dar înţelegeai că probabil nici tu nu eşti perfectă şi că un soţ destul de bun era mai bun decât deloc. Problema în ziua de azi, cu toată tehnologia asta, este că oamenii au atât de multe variante, încât sfârşesc prin a nu mai alege nimic. Caută şi caută încontinuu, până când, într-o zi, îşi dau seama că le-a trecut vremea. Monica ar fi trebuit să nu se mai codească şi să treacă la acţiune.

La naiba. I se terminase pauza de ceai. Murea de curiozitate să mai citească, dar trebuia să mai aştepte.

— Ce citeşti acolo, Liz? o întrebă Jack.

Mormăise mai mult, pentru că se străduia să-şi scoată o bucată de pui din măsea cu degetul arătător. Nu era de mirare că nu-l mai sărutase pe gură de ani de zile. În ultimul timp îl pupa doar în trecere pe vârful capului, pe chelia care semăna cu un loc de aterizare pentru elicoptere.

— Nimic, un carnet de la muncă.

Răspunsese vag în mod intenţionat. Citea povestea lui Hazard acum. Şi pe el îl ştia. Nu era cu putinţă să existe doi tineri din Fulham cu numele de Hazard. Asta însemna că se întorsese din Thailanda şi lucra în grădină la Micul ajutor al mamei. Era destul de chipeş, în ciuda bărbii. Lui Lizzie nu-i plăceau de obicei bărbaţii cu barbă. Până la urmă, ce aveau de ascuns? În afară de bărbie. Nu-l judeca prea aspru pentru dependenţa pe care o avea. Ştia cum pot să te înghită lucrurile astea. Trecuse şi ea printr-o fază în care devenise prea ataşată de vinul pentru gătit, ca să nu mai vorbim de jocurile de cărţi, iar Jack fuma şi acum 20 de ţigări John Player Specials pe zi, ignorând plămânii înnegriţi lipiţi pe toate pachetele.

Riley părea un drăguţ, bietul puşti zăpăcit! Şi pe el îl cunoştea. Era unul dintre australienii simpatici care lucra cu Hazard. Voia să afle dacă Hazard era încă pe drumul cel bun, dacă Julian ţinea cursul de artă şi dacă Riley îşi clarificase situaţia cu Monica. Era mai palpitant decât un roman. Mai avea o singură poveste de citit. A cui era oare? O păstră pentru pauza de prânz de a doua zi.

Lizzie se pregătea să ia cea mai reuşită pauză pentru ceai în camera rezervată personalului: ceai negru, biscuiţi cu gem, emisiunea „După-amiezi cu Steve Wright“ la Radio 2 şi un caiet plin cu secretele altor oameni. Cum ar fi zis copiii ei: ce să nu-ţi convină? Se aşează confortabil în fotoliul ei preferat şi începu să citească.

Numele meu este Alice Campbell. Mă cunoşti probabil drept @aliceintaraminunilor.

BINGO! Lizzie îi cunoştea pe toţi. În plus, acum ştia şi cum ajunsese caietul acolo. Alice era frumuşica blondută care-i ajuta să strângă fonduri. Îşi aduse aminte că unul dintre copii, Archie, se jucase cu geanta pe care Alice o lăsase în hol, sub haine. Probabil scosese carneţelul din geantă şi-l lăsase pe podea.

De fiecare dată când Alice apărea la Micul ajutor al mamei, Lizzie se îngrijora puţin că ar putea să le facă pe celelalte mame să se simtă prost. Ea era întotdeauna îmbrăcată perfect, părea să aibă totul sub control. Era atât de diferită de mămicile pe care le ajuta, care de obicei erau haotice şi treceau toate prin momente grele. Deşi Lizzie se întreba cât din Alice este doar aparenţă. Uneori, accentul ei înţepat şi tonul modulat cu grijă deraiau, lăsând la iveală un alt accent, mult mai colorat, mai din popor. Citi mai departe.

Deşi, dacă mă urmăreşti pe Instagram, cu siguranţă nu ştii cine sunt cu adevărat, pentru că viaţa mea reală şi cea afişată acolo sunt din ce în ce mai diferite una faţă de cealaltă. Cu cât viaţa reală devine mai complicată, cu atât îmi doresc mai multe aprecieri pe pagina de socializare, pentru a mă convinge că, de fapt, totul este bine.

Înainte eram Alice, fata de succes din PR. Acum sunt nevasta lui Max sau mama lui Bunty ori @aliceintaraminunilor. Mi se pare că toată lumea primeşte o parte din mine, mai puţin eu.

Sunt foarte obosită. M-am săturat de nopţi nedormite, de alăptat, de schimbat scutece, de curăţat şi spălat. M-am săturat să petrec ore întregi făcând poze care arată viaţa pe care mi-aş fi dorit s-o am şi răspunzând la mesajele unor străini care au impresia că mă cunosc.

Îmi iubesc fetiţa mai mult decât am crezut că este posibil să iubeşti pe cineva.

Însă în fiecare zi o dezamăgesc. Merită o mamă care să se simtă mereu recunoscătoare pentru viaţa pe care o au împreună, nu una care vrea mereu să fugă într-o lume virtuală care este mult mai frumoasă şi mai uşor de gestionat decât cea reală.

Mi-aş dori să pot spune cuiva cum mă simt. Uneori stau în cercul de la Monkey Music şi-mi vine să dau un pumn tamburinei ăleia roz şi stupide. Chiar ieri, la cursul de înot pentru bebeluşi, am simţit o pornire de necontrolat de a mă scufunda pe fundul piscinei şi de a trage apa adânc în piept. Dar cum aş putea mărturisi că @aliceintaraminunilor este doar o minciună?

Şi dacă nu sunt @aliceintaraminunilor, atunci cine sunt?

Of, biata Alice! Chiar şi înainte ca depresia postnatală să devină „la modă“, femeile din familia lui Lizzie şi din cercul ei social îi cunoşteau semnele. Pe vremuri, când Lizzie născuse primul copil, toţi bunicii, mătuşile, unchii, naşii şi prietenii se adunau în jurul noii mămici. Se ofereau să stea cu copilul, aduceau caserole cu mâncare şi ajutau în gospodărie. Şi asta ajuta la atenuarea şocului fizic, emoţional şi hormonal de după naştere.

Şi iat-o pe Alice, care simţea că trebuie să facă totul singură, care se străduia cu disperare ca totul să arate perfect.

De îndată ce i se termină tura, Lizzie căută adresa lui Alice în agenda cu contacte. Alice avea nevoie de ajutor profesionist.

54

Hazard

Hazard împrumutase microbuzul de la Micul ajutor al mamei. Aflase că Monica nu ştia să conducă, pentru că trăise toată viaţa în Londra, oraş care oferă o mulţime de variante de transport public, iar satul era departe de orice gară, aşa că făcea pe şoferul. Una dintre mămici pusese un semn mare în spate, pe care scria ŞOFER HAZARD, ceea ce era foarte amuzant. Sau nu.

Opri în faţa cafenelei şi claxonă.

— Ce te hazardezi aşa, Hazard? îi aruncă Monica.

Nici pe asta nu o auzise niciodată. Fluieră ca un lup din desenele animate.

— Monica, arăţi ca o prăjiturică! O prăjiturică sexy!

Monica urcă în faţă. Era îmbrăcată cu o rochie galbenă de şifon şi avea o pălărie asortată, cu boruri largi.

— Nu cred că te-am văzut purtând altceva în afară de negru, alb sau bleumarin.

— Ei bine, uneori îmi place să depun puţin efort!

Lui Hazard i se păru că fu plăcut surprinsă.

— Dar uită-te la tine, în costumul tău de zi! Arăţi ca un dandy! Ţi-ai tăiat şi

din barba aia, dacă nu mă înşel.

Pronunţase cuvântul „barbă“, de parcă ar fi voit să-l pună între ghilimele.

— Uite, am luat cafea pentru drum. Ţie ţi-am adus un latte cu lapte nedegresat. Ştiu că am nimerit bine!

Îi întinse punga de hârtie cafenie.

— La fix! Mulţumesc!

Era ciudat de entuziasmat de faptul că-şi amintise cum preferă cafeaua.

— Iar eu am jeleuri cu fructe! Te rog să te serveşti. Nu te jena, am luat o pungă dublă. Sunt în formă de fructe micuţe. Întotdeauna mi-au plăcut.

Când ajunseră pe autostradă, erau deja relaxaţi.

— Eşti entuziasmată?

— Nu chiar. Nunţile mi se par destul de triste. Căsătoria este doar o foaie de hârtie, iar statisticile pentru divorţuri sunt şocante. Timp şi bani pierduţi degeaba, sincer.

— Chiar crezi asta?

Era surprins.

— Nu, nu chiar. Doar mi-ai citit povestea, nu-i aşa? Nimic pe lume nu-mi place mai mult decât o poveste cu final fericit şi o nuntă mare şi frumoasă.

Apoi, schimbând vorba, Monica adăugă:

— Hazard, îmi pare rău că ţi-am făcut zile fripte la început. Mă simţeam ruşinată. Şi credeam că eşti doar un puşti leneş care trăieşte pe spinarea părinţilor şi căruia îi place să se amestece în vieţile altora pentru că se crede superior.

— Au! Nu-i de mirare că nu-ţi eram prea simpatic. De fapt, mi-am câştigat

întotdeauna singur banii. Părinţii mei fac parte din clasa de mijloc, dar şi-au cheltuit toţi banii pe care-i aveau puşi de-o parte ca să mă trimită la o şcoală privată unde am fost tachinat fără încetare pentru că nu eram bogat.

— Şi cu ce te ocupai înainte de afacerea cu grădinăritul?

— Am lucrat în domeniul financiar. Broker. Acum mă gândesc că am ales acea carieră probabil pentru că mă săturasem să fiu mereu cea mai săracă persoană din încăpere. Presupun că nu mi-ai citit povestea din carneţel. Riley nu ţi-a spus?

— Nu. Aşa e el, băiat sensibil. Te-a lăsat pe tine să-mi povesteşti. Deci, ce anume ai scris acolo? Asta, dacă nu te deranjează întrebarea. Până la urmă tu mi-ai citit povestea!

— Păi, am scris despre faptul că mă săturasem de domeniul în care lucram şi că aveam de gând să-mi acord nişte timp liber ca să îmi pun gândurile în ordine. Că voiam să-mi găsesc o carieră care să-mi aducă mai multă împlinire şi să mă facă să mă simt mulţumit.

Acesta era adevărul, însă nu tot adevărul. Rămăsese marele elefant din microbuz, care stătea acum între ei, strivind schimbătorul de viteze. Însă Monica era, cu toate acestea, ultima persoană din lume cu care ar fi voit să discute despre dependenţa lui. Ea era atât de decentă, de curată şi de strălucitoare, iar discuţia despre acest subiect era jalnică. Monica îl făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost o persoană mai bună şi nu voia să îşi aducă aminte că, de fapt, nu este aşa. Bănuia că nici măcar nu fumase un joint în viaţa ei. Şi bravo ei.

— Şi acum ţi-ai găsit! Jur că acel caiet este magic. Uită-te la Julian cu sutele lui de noi prieteni. Iar tu, cu afacerea ta de succes! Sunt foarte impresionată de cât de repede ai reuşit s-o pui pe picioare. Te-ai descurcat de minune.

Hazard radia de mândrie. Nu era obişnuit să fie mulţumit de sine însuşi şi nici să fie lăudat.

— Păi, am încercat să fac şi eu o dată lucrurile aşa cum trebuie. Aşa cum faci tu. Eşti un om de afaceri foarte bun — creativă, muncitoare şi un bun lider. În

plus, ai principii.

Exagerase oare cu complimentele? Hazard simţea întotdeauna că în preajma Monicăi se străduieşte prea mult. Nu era sigur de ce. Nu era deloc stilul lui.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Monica.

— Păi, de exemplu, dacă un client te enervează foarte tare, îi scuipi în mâncare? Doar ca să te răzbuni?

Monica părea îngrozită.

— Bineînţeles că nu! Ar fi complet neigienic şi, cel mai probabil, ilegal. Şi dacă nu e ilegal, ar trebui să fie!

— Şi dacă scapi ceva de mâncat pe jos în bucătărie, dar aterizează pe partea bună, îl pui la loc pe farfurie sau îl arunci?

— Nu poţi să pui la loc pe farfurie mâncarea care a fost pe jos! Gândeşte-te la bacterii!

— Vezi? Ai nişte standarde.

— Şi tu nu ai?

— Ba da, sigur că da. Dar nu sunt foarte înalte. Abia dacă se ridică de la nivelul mării.

Monica, cu ochii la bord, zise:

— Hazard, ai depăşit binişor limita de viteză.

— Ups, scuze!

Încetini.

— Mi-e teamă că am o mică problemă cu regulile. Dacă îmi impui o regulă, voi vrea s-o încalc. Nu am respectat niciodată limita de viteză — nici la propriu, nici la figurat.

— Chiar suntem complet diferiţi, nu-i aşa? Mie mi-au plăcut întotdeauna regulile ferme.

— Maşină galbenă! strigă Hazard, depăşind un Peugeot 205 vechi.

Monica se holbă la el, fără să înţeleagă.

— Voi nu vă jucaţi „maşina galbenă“ când eraţi mici?

— Ăă, nu. Cum se joacă?

— Păi, de fiecare dată când vezi o maşină galbenă trebuie să zici: „maşină galbenă“! îi explică Hazard.

— Şi cum câştigi?

— Nimeni nu câştigă niciodată cu adevărat, pentru că jocul nu are sfârşit. Continuă la infinit.

— Nu e un joc care să te stimuleze intelectual prea mult, nu-i aşa?

— Ei bine, atunci voi cum vă distraţi când călătoreaţi în familie?

— Eu aveam un carneţel în care scriam numerele de înmatriculare ale maşinilor pe care le depăşeam.

— De ce?

— Pentru eventualitatea în care aveam să mai văd iar aceeaşi maşină.

— Şi ai văzut-o?

— Nu.

— Ei, cred că eu o să rămân la jocul meu cu maşina galbenă, mulţumesc mult. Deci, Proiectul Autenticităţii şi-a arătat puterile magice şi în cazul tău?

— Păi, da. M-a ajutat să-mi salvez afacerea. După ce am deschis cursul de artă, au început să apară şi alte evenimente săptămânale şi, de când Alice şi

Julian promovează locul pe Instagram, vin din ce în ce mai mulţi clienţi. S-ar putea chiar să mai angajez un barista. Înainte să găsesc caietul eram convinsă că în scurt timp banca îmi va tăia fondurile şi că voi pierde cafeneaua şi, odată cu ea, toate economiile mele de-o viaţă.

— Asta e grozav!

Apoi Hazard adăugă, puţin precaut:

— Caietul te-a ajutat să-ţi pui ordine şi în viaţa personală? Lucrurile s-au rezolvat între tine şi Riley?

Spera că nu-l va considera prea băgăcios.

— Păi, lăsăm lucrurile să meargă de la sine. Trăim clipa. Să vedem ce se întâmplă.

— Sper să nu interpretezi greşit, dar nu am asociat niciodată vreuna dintre aceste expresii cu persoana ta.

— Ştiu, nu-i aşa?

Monica zâmbi.

— Încerc să fiu mai relaxată. Trebuie să recunosc, e o provocare.

— Dar Riley pleacă peste câteva luni, nu-i aşa? La începutul lui iunie parcă?

— Da, dar mi-a cerut să merg cu el.

— Şi ai de gând să mergi?

— Ştii, adevărul e că în secunda asta nu am absolut nicio idee, ceea ce pentru mine este o situaţie complet neobişnuită.

— Ce uşor trebuie să fie să fii Riley.

— De ce?

— Ştii tu, să treci aşa prin viaţă cu o atitudine pozitivă, să vezi totul atât de simplu, bidimensional. Maşină galbenă!

— Ştiu că nu asta este intenţia ta, însă îl faci să pară un imbecil.

Nu asta voia. Bineînţeles că nu asta voia.

Monica îşi scoase picioarele mici din pantofi şi şi le întinse pe bord. Această mişcare îi arăta lui Hazard cât de mult se schimbase.

— M-am schimbat destul de mult de când l-am cunoscut pe Riley.

Parcă îi citise gândurile.

— Ei, să nu te schimbi prea mult totuşi, bine?

Monica nu-i răspunse.

Mai merseră încă o oră, drumurile devenind din ce în ce mai înguste şi mai puţin populate, betonul cedând treptat locul naturii.

— Hei, conform lui Google Maps am ajuns la destinaţie!

Intrară cu maşina în genul acela de sătuc perfect care i-ar da unui agent de la Hollywood atacuri de panică. Din biserica de piatră de culoarea mierii se auzeau sunând vesel nişte clopoţei.

— Credeam că biserica nu oficiază încă nunţi între parteneri de acelaşi sex.

— Într-adevăr. S-au căsătorit însă legal ieri, la primărie, iar astăzi are loc o ceremonie de binecuvântare. Îmi închipui că va arăta exact ca o nuntă tradiţională. Doar câteva jurăminte schimbate ici-colo.

Parcară microbuzul şi apoi se luară după mulţimea de oameni frumos îmbrăcaţi care se îndreptau spre intrarea în biserică.

55

Monica

Înainte de recepţie, Monica se opri la baie, ca să se asigure că nu i se întinsese rimelul. Lăcrimase puţin în biserică atunci când le văzuse pe cele două mirese, ambele în rochii albe până în pământ. Întotdeauna păţea aşa la nunţi, chiar şi la cele la care nu-i cunoştea pe miri. O făcea să plângă fericirea cuplului, desigur, dar ştia din păcate şi că la mijloc sunt puţină invidie şi regret.

Hazard o aştepta afară. Porniră împreună spre marchiză. Intrarea era împodobită cu trandafiri albi şi de fiecare parte se afla câte un chelner care ţinea o tavă de argint cu pahare de şampanie. Monica şi Hazard luară câte o cupă.

— Riley parcă zicea că ai renunţat la băutură în Thailanda.

Sau poate Alice îi spusese? Ştia sigur că cineva o făcuse, oricum.

— O, da. Aşa este. Înainte beam prea mult. Dar nu sunt alcoolic sau ceva de genul. Pot să beau un pahar sau două la o ocazie. Cum ar fi aceasta. Zilele astea mă concentrez să fiu moderat, în toate privinţele.

— Bine gândit!

Monica era de părere că a păstra controlul este o adevărată artă. Îi plăcea de Hazard din ce în ce mai mult.

— Să nu uiţi că tu conduci!

— Nu uit, desigur! Dar mai sunt câteva ore bune până plecăm şi ar fi nepoliticos să refuz, nu-i aşa?

Hazard ridică paharul spre ea şi luă o înghiţitură serioasă.

— Ce crezi că avem în meniu? Pui sau peşte?

— Judecând după invitaţi, aş zice că peşte. Somon!

Monica se simţea chiar bine. Hazard îi comenta cu mult umor pe toţi ceilalţi invitaţi, deşi — în afară de Roderick şi de mirese — nu cunoştea pe nimeni. Îşi împărtăşiră poveşti de la alte nunţi la care participaseră, unele mai romantice, altele mai dezastruoase.

Era mult mai relaxant să fie la o întâlnire cu o persoană care nu era un potenţial iubit. La toate celelalte nunţi la care mai participase, se trezise derulându-şi propria relaţie pe repede-nainte. Se gândea în ce fel ar fi fost diferită nunta ei, care dintre rudele ei s-ar fi putut califica drept domnişoare de onoare fotogenice (dar nu prea fotogenice) şi pe cine ar putea alege cavaler de onoare. În timpul ceremoniei, îi arunca potenţialului soţ priviri lungi, ca să vadă dacă este copleşit de emoţii şi se gândeşte la aceleaşi lucruri ca ea.

Cu Hazard se distra doar. Chiar se bucura că venise. Fuseseră aşezaţi la aceeaşi masă, dar nu putea vorbi cu el din cauza aranjamentului floral, iar de văzut îl putea vedea doar dacă îşi dădea capul pe după flori. În mijlocul mesei se afla un meniu. Somon! Îi plăcea să aibă dreptate. Îl privi pe Hazard şi-i arătă meniul, făcându-i cu ochiul.

Masa dură o veşnicie, pentru că după fiecare fel urmau discursuri. Monica încerca să socializeze pe cât posibil cu cei doi bărbaţi aflaţi de-a stânga şi de-a dreapta ei, însă în scurt timp rămase fără subiecte de discuţie. Felicitaseră cum se pricepuseră fericitul cuplu, lăudaseră slujba, se miraseră de cât de mari erau preţurile pentru o casă în Londra, după care ajunseră într-un punct mort.

Îşi făcea din ce în ce mai mult griji pentru Hazard, pentru că era aproape sigură că acceptase un pahar de vin alb şi apoi unul roşu şi se părea că ambele erau umplute la loc, în mod regulat. Încercă să-i surprindă privirea ca să-i poată aduce aminte din ochi că trebuie să conducă, însă părea s-o evite intenţionat. Fetele din stânga şi din dreapta lui îşi tot dădeau capul pe spate, râzând cu gura până la urechi. Una dintre ele părea să-şi ţină mâna pe coapsa lui. În mod clar le distra copios. Doar că nu era deloc amuzant. Era iresponsabil şi egoist.

Odată ce masa, în cele din urmă, se apropie de sfârşit, iar oamenii începură să se ridice, Monica se mută mai aproape de Hazard, cu paharul ei de apă minerală în mână, încercând să-i atragă atenţia.

— Hazard! Trebuia să ne duci înapoi acasă cu maşina, nu să te îmbeţi.

— Of, Monica, nu strica atmosfera! Suntem la o nuntă. La nunţi trebuie să te îmbeţi. De-aia se fac nunţile. Lasă-te şi tu purtată de val o dată. Trăieşte clipa!

Hazard încheie cu încă un pahar dat pe gât.

— Monica, ea este…

Hazard îşi flutură mâna în direcţia blondei care stătea lângă el, o tipă care avea nişte buze clar umflate cu ceva artificial. Nu auzise probabil că, la un eveniment, regula este să dezvălui fie decolteul, fie picioarele, dar niciodată pe amândouă.

— Annabel! completă fata, în locul lui. Bună!

Monica se întrebă cum poate fi tărăgănat atât de mult un cuvânt din doar patru litere. Fata îşi flutură vârful degetelor spre ea, de parcă Monica n-ar fi meritat o mână întreagă.

— Hazard? Am nişte Charlie în geantă, dacă vrei să tragi puţin.

Nici nu se deranjase să ascundă subiectul conversaţiei de Monica ori s-o includă în conversaţie. Îşi închipuia probabil că ea este prea încuiată ca să ia

droguri. Ei bine, da, chiar era, dar nu despre asta era vorba, la urma urmei.

— Îmi place cum gândeşti, frumoaso!

Hazard îşi împinse scaunul şi se ridică, puţin nesigur pe picioare.

— Te urmez, cu ocazia asta am să-ţi pot admira curul ăla superb.

Monica ţipă:

— Hazard! Tu eşti un cur. Nu mai fi atât de prost!

— Ce dracu', Monica! Nu mai fi tu atât de plictisitoare. De ce nu te duci mai bine să te relaxezi într-o mercerie? Nu eşti mama, nici nevastă-mea, nici măcar iubita mea. Slavă Cerului!

Hazard plecă împleticindu-se prin mulţime, după fundul lui Annabel, ca un şobolan după caşcaval. Fata îi aruncă Monicăi o privire peste umăr, îşi flutură părul şi rânji, dezvelind în spatele buzelor nişte dinţi ca de cal.

Monica se simţea de parcă fusese pălmuită. Cine naiba era acel bărbat? Cu siguranţă nu era Hazard, cel pe care credea că-l cunoaşte ea. Apoi îşi aminti. Poate că nu era acel Hazard pe care-l ştia de curând, însă era o variantă a lui pe care o mai văzuse. Era acel Hazard care se izbise de ea pe stradă şi o făcuse târfă proastă. Cel care-şi vârâse nasul în viaţa ei, apoi dăduse buzna peste prânzul ei de Crăciun aşteptându-se să fie aplaudat. Şi cum de îndrăznise să menţioneze obsesia ei pentru mercerii? Uitase complet că scrisese despre asta în caiet. Era o lovitură sub centură. Voia să plece de-acolo. Nu-şi dorea decât să ajungă acasă. Îşi scoase telefonul din geantă, se retrase într-un colţ mai liniştit şi-l sună pe Riley.

Te rog, Riley, răspunde! Te rog!

— Monica! Ce mai faceţi? Vă distraţi?

Era vocea aceea minunată, plină de optimism, a lui Riley.

— Nu prea, nu. Cel puţin eu nu mă distrez. Hazard, în schimb, se distrează prea mult. E beat turtă. Şi nici nu dă semne că s-ar opri. Nu ştiu cum să ajung

acasă. Hazard e prea beat ca să conducă, iar eu nu am carnet. Nu pot să las microbuzul aici. Au nevoie de el la creşă, mâine la prima oră. Ce mă fac?

Monicăi nu-i plăcea să ceară ajutor şi nici să se comporte ca o domniţă la ananghie. Era împotriva tuturor principiilor ei feministe. Mama ei s-ar fi întors în mormânt. Îşi zise că, dacă reuşeşte să scape din situaţia aceea nenorocită, primul lucru pe care-l va face va fi să ia lecţii de condus.

— Nu-ţi face griji, Monica. Rămâi acolo unde eşti, mă sui în tren şi vin să te iau. Pot să conduc eu microbuzul înapoi acasă. Dă-mi un mesaj cu adresa şi voi lua un taxi din gară. Va dura câteva ore, dar nunta mai durează, nu?

— Riley, nu ştiu ce m-aş face fără tine. Îţi mulţumesc. Nu ştiu ce l-a apucat pe Hazard. Nu l-am văzut până acum în halul ăsta.

— Presupun că aşa se întâmplă când eşti dependent. Odată ce începi, nu te mai poţi opri. Şi se descurca atât de bine! Aproape cinci luni, complet treaz.

Monica simţi o durere în stomac. Era o mare fraieră.

— Riley, nu ştiam! El mi-a zis că are totul sub control. Ar fi trebuit să-l opresc.

— Nu e vina ta, Monica. Sunt sigur că te-a păcălit cu bună ştiinţă. Şi s-a păcălit şi pe el însuşi, probabil. Dacă e cineva de vină, acela sunt eu. Ar fi trebuit să te avertizez că trebuie să-l ţii din scurt. Măcar nu mai băga iar cocaină.

Monica nu răspunse. Părea să nu aibă vreun rost.

— Uite, cu cât plec mai repede de aici, cu atât ajung mai repede la tine. Ţine-te bine!

Riley închise.

Uneori, cel mai singur te simţi într-o cameră plină de oameni. Monica se simţea ca un copil care stă cu nasul lipit de geam, privind o petrecere la care nu este invitată. Hazard dansa lasciv în mijlocul ringului, iar femeile se lipeau de el cum se lipeau muştele de banda din bucătăria lui Julian. Cineva o bătu

pe umăr.

— Îmi oferiţi următorul dans?

Era Roderick, fiul lui Daphne. Hazard le făcuse cunoştinţă în biserică. Monica crezuse întotdeauna că este nepoliticos să refuzi pe cineva care şi-a făcut curajul să te invite la dans, aşa că dădu din cap, fără niciun cuvânt, şi-l lăsă pe Roderick s-o conducă pe ringul de dans. Acesta, ignorând complet toate convenţiile dansului modern, începu s-o arunce de colo-colo, într-un stil energic, dar neîndemânatic, care aducea vag cu o versiune a rock and roll-ului din anii ’50. Ceea ce-i oferi destule ocazii pentru a-şi odihni palmele moi şi lipicioase pe spatele, umerii şi fundul ei. Se simţea ca un ponei scos la o competiţie de dresaj.

Hazard, care, bineînţeles, găsea amuzantă situaţia neplăcută în care se afla, îi făcea semne grosolane de încurajare, prin mulţime. Roderick se aplecă şi-i şopti la ureche. Avea respiraţia caldă şi lipicioasă, şi mirosea a whisky amestecat cu prăjitură de căpşune.

— Deci, tu şi Hazard formaţi un cuplu?

— Doamne fereşte!

Roderick interpretă răspunsul ferm al Monicăi drept o încurajare pentru el, aşa că-i strânse fundul cu şi mai mult entuziasm.

Riley îşi croi drum cu băgare de seamă prin mulţime. Monica stătea singură la o masă mare, rotundă. Părea unicul supravieţuitor al unui naufragiu, eşuat pe o insulă pustie. Hazard se învârtea în jurul meselor ca un rechin, pescuind paharele abandonate de vin şi dându-le pe gât conţinutul.

— Riley!

Strigătul Monicăi îi făcu pe toţi cei din jurul ei să se întoarcă şi să se holbeze la nou-venit. Riley îi zâmbi şi camera păru să se lumineze, ca atunci când apare soarele după o furtună lungă.

— Nici nu pot să-ţi spun cât de fericită sunt să te văd!

56

Hazard

Era ca sentimentul acela plăcut pe care-l ai când te întorci acasă. Hazard uitase cât de mult adoră această senzaţie. De la prima gură de şampanie îşi simţise falca descleştându-se, umerii relaxându-se, iar toate grijile i se risipiră. După luni întregi în care fusese nevoit să se confrunte cu fiecare emoţie la trezie, băutura aşternuse acum un filtru ceţos asupra lucrurilor, făcând totul mai blând, mai bun, mai maleabil. Era învăluit într-o moleşeală plăcută, ca într-o pătură călduroasă.

Până să termine primul pahar uitase de ce se străduise atâta timp să lupte împotriva acestei senzaţii. De ce crezuse că alcoolul este cel mai mare duşman al lui, când, de fapt, îi era cel mai bun prieten?

Ideea îi încolţise în minte din clipa în care, în maşină, îşi dăduse seama că Monica nu ştie cât de gravă era dependenţa lui: poate că, doar azi, de vreme ce este o zi specială, aş putea să beau un pahar. Un singur pahar. Maximum două. Până la urmă, au trecut luni întregi. Acum sunt bine. Ştiu cum să mă controlez. Sunt mai rezonabil. Nu va fi ca pe vremuri. Sunt un alt om acum.

Pe durata ceremoniei, acele gânduri i se învârtiseră în cap fără încetare. Aşa că, de îndată ce intraseră în marchiză şi văzuse chelnerul care-i aştepta cu paharele de şampanie întinse pe o tavă de argint, pur şi simplu luase unul. Exact ca toţi ceilalţi invitaţi. Cât de mult îl încânta gândul că este la fel ca toţi ceilalţi! Îi spusese Monicăi că nu este „un alcoolic“ şi că ştie să fie moderat şi, de când rostise aceste cuvinte, începuse să creadă că sunt adevărate. Până la urmă, alcoolicii dormeau pe bănci în parc, miroseau a urină şi beau spirt,

dar el nu era deloc aşa!

Sfârşise prin a bea mult mai mult decât avusese de gând, însă, până la urmă, nu conta. Era doar o zi. De mâine avea să fie iar băiat bun. Cum era vorba aia pe care obişnuia mereu s-o zică mama lui? Dacă tot te spânzură, măcar să ştii pentru ce. Deşi ea se referea la cazul în care mănânci o bucată de tort Battenberg în plus.

Pornind de la această premisă, cocaina i se prezentase ca o oportunitate de nerefuzat şi cele câteva liniuţe îi aduseseră un val de încredere şi invulnerabilitate. Se simţea ca un supererou. Băgase de seamă că nu-şi pierduse nici talentul la agăţat. Era pe val. Şi era prima nuntă la care lua parte fără să se fi culcat cu cel puţin două dintre invitate. Poate că ar fi trebuit să facă ceva în acest sens.

Hazard văzu un chip cunoscut. Clipi şi se frecă la ochi, gândindu-se că probabil mintea îi joacă feste. Era mult mai plauzibil decât ca Riley să fie acolo cu adevărat. De altfel, mai devreme crezuse că Monica este maică-sa. Chicoti pe înfundate. Dar chiar era Riley. De ce dracu’ apăruse, ca să-i strice lui Hazard cheful?

— Hazard, amice, e timpul să mergi acasă!

— Nu mă lua pe mine cu „amice“, Riley! Ce dracu’ cauţi aici?

— Sunt cavaleria. Am venit să te duc acasă.

— O, da? Poţi să te sui înapoi pe cal şi să te duci naibii. Eu mă distrez cu noii mei prieteni.

Şi Hazard îşi flutură mâna înspre cele două tipe.

— Ei bine, eu o duc pe Monica acasă. Şi iau microbuzul. Iar petrecerea asta e pe sfârşite, aşa că, dacă nu-ţi doreşti să petreci noaptea cu noii tăi prieteni, îţi sugerez să vii cu noi. Tu hotărăşti, amice.

Riley părea enervat. Şi Riley nu se enerva niciodată. Monica însă era mereu nervoasă şi acum stătea lângă Riley ca o preoteasă lângă preot, uitându-se la

el de parcă ar fi fost un puşti care le-a băut tot vinul de împărtăşanie. Se săturase să tot fie judecat.

Hazard făcu un calcul mental rapid. Mă rog, pe cât de rapid posibil în condiţiile în care îşi supusese creierul la multe încercări în ultimele ore. Dacă se hotăra să rămână trebuia să se cupleze cu blonda ca să-l ia cu ea acasă. Nu doar că nu-şi mai amintea cum o cheamă (Amanda? Arabella? Amelia?), dar ştia bine că ceea ce-l atrăsese la ea fuseseră drogurile pe care le avea în geantă şi care, până acum, fuseseră deja consumate. Ar fi fost mai bine pentru el să facă cum ziceau ei. Aşa că-şi urmă prietenii, pe cât de spăsit poate fi un supererou pe cocaină.

După o oră de mers cu maşina, efectul ultimei liniuţe pe care o trăsese pe nas în urmă cu ceva timp începuse să treacă, făcându-l să se simtă nervos şi anxios. Nu mai ştia cum să menţină balanţa delicată între extaz şi depresie. Toată băutura pe care o consumase îl făcea să se simtă ameţit şi obosit, deşi ştia foarte bine că nu va putea să doarmă ore întregi.

Stătea întins pe bancheta din spate şi urmărea creaturile nopţii apropiindu-se. Îşi amintea şi acest sentiment. Tot ce urcă trebuie să şi coboare. Orice lumină are o umbră, orice forţă — o contraforţă. Acum trebuia să plătească.

Cineva, Monica probabil, aruncă ceva peste el. O pătură? O haină?

— Monica, eu cred că te iubesc.

Era destul de sigur că se purtase urât cu ea. Era cu adevărat o persoană diabolică şi nu merita să aibă prieteni.

— Sigur, Hazard. Singura persoană pe care o iubeşti eşti tu.

Asta nu era deloc adevărat. Singura persoană pe care nu putuse niciodată s-o iubească cu adevărat era el. Îşi petrecuse luni întregi reclădindu-şi stima de sine, cărămidă cu cărămidă, şi acum, într-o singură zi, se prăbuşise totul.

— Îmi pare rău. Am crezut că pot să beau doar un pahar.

Asta era problema. Mereu credea că poate să bea doar unul. Până la urmă,

ceilalţi oameni cum se puteau controla? El nu putea însă niciodată să se controleze. Pentru Hazard era totul sau nimic. Dacă găsea ceva care să-i placă — orice —, voia apoi şi mai mult. Asta îl făcuse să fie un broker de succes, un prieten popular şi un dependent îngrozitor.

Îi auzea pe Monica şi pe Riley discutând în faţă. Îşi amintea cum mai devreme putuse şi el să converseze aşa: despre vreme, trafic, noutăţi despre cunoştinţe comune. Acum nu-şi putea însă închipui cum ar putea face asta. Un gând nedorit îşi făcu loc printre celelalte gânduri nedorite. Unde îi erau cheile? Îşi verifică buzunarele. Ştia că sunt goale.

O strigă pe Monica, încercând să nu înjure.

— Monica, nu-mi găsesc cheile. Cred că le-am scăpat în marchiz.

— Marchiză! îl corectă Monica.

— Nu mai face pe posesoarea!

— Profesoara!

O auzi oftând. Era genul acela de pufăit pe care-l scotea mama lui când era mic şi-şi rupea pantalonii sau îşi uita tema acasă.

— Nu-ţi face griji, Hazard! Poţi să dormi la mine pe canapea. Cel puţin aşa te pot păzi.

Pentru o vreme nu se mai auzi nimic în afară de scârţâitul ritmic al ştergătoarelor de parbriz şi huruitul uşor al roţilor pe şosea.

— Maşină galbenă!

Hazard o auzi pe Monica zicând din faţă.

— Ce? întrebă Riley.

— Nimic.

Hazard ar fi zâmbit, însă avea obrazul lipit de plasticul de pe scaunul pe care

zăcea întins.

57

Monica

Chiar înainte să deschidă ochii, Monica simţi ceva diferit. Apartamentul ei, care de obicei mirosea a cafea, parfum Jo Malone, detergent de vase Cif Lemon Fresh şi, uneori, a Riley, puţea acum a băutură. Şi a Hazard.

Se ridică din pat, îşi aruncă peste pijamale o bluză sport lăbărţată — nu avea de gând să depună niciun efort în această privinţă — şi-şi prinse părul în vârful capului. Intră în baie, se spălă pe faţă şi pe dinţi, apoi se întoarse ca să-şi dea cu puţin rimel şi luciu de buze. Nu încerca să impresioneze pe nimeni, bineînţeles, voia doar să se asigure că nu-i dă pretexte lui Hazard să se ia din nou de ea.

Monica deschise cu grijă uşa sufrageriei. Intră în vârful degetelor, încercând să nu-l trezească. Dar Hazard nu era acolo. Canapeaua pe care îl lăsase era goală, cu pătura ei de rezervă împăturită cu grijă deasupra. Castronul pe care i-l lăsase jos, în caz că-i vine (iar) să vomite, fusese dus înapoi în bucătărie. Trăsese draperiile şi deschisese geamurile ca să se aerisească. Nu lăsase niciun bilet.

Monica nu-şi dorea să îl vadă pe Hazard, mai ales la o oră atât de matinală şi după ce se întâmplase cu o zi în urmă, dar, chiar şi aşa, era nepoliticos din partea lui s-o şteargă în felul acela. De ce se aşteptase oare la altceva din partea lui?

Uşa de la intrare se deschise în spatele ei, făcând-o să tresară. Un buchet uriaş de trandafiri galbeni intră pe uşă, urmat de Hazard.

— Sper că nu te superi, ţi-am împrumutat cheile.

Lăsă cheile pe masă, cu o mână tremurândă.

Monica îl văzuse pe Hazard în mai multe ipostaze: derbedeul neruşinat care o făcuse târfă, eroul închipuit care se întorsese de Crăciun, grădinarul şi omul de afaceri muncitor şi determinat, nesimţitul iresponsabil şi necioplit de ieri. În toate aceste posturi, Hazard fusese foarte sigur pe el însuşi. Umplea întotdeauna orice cameră în care se afla cu siguranţa lui.

Hazard pe care-l avea acum în faţa ochilor era diferit. În primul rând, arăta îngrozitor, obosit şi cenuşiu, încă îmbrăcat cu costumul lui de la nuntă, acum boţit. Însă, ceea ce era mai neliniştitor: părea nesigur. Toată emfaza şi încrederea de sine din noaptea trecută se scurseseră, lăsându-l mic. Şi trist. Lumina din ochi îi pălise.

— Mulţumesc!

Luă trandafirii şi-i puse în chiuvetă, lăsând apa să curgă, ca să-i păstreze proaspeţi. Hazard se lăsă greoi pe canapea.

— Monica, nu ştiu ce să spun. Nu am nicio scuză pentru cât de urât m-am purtat cu tine ieri. Îmi pare foarte, foarte rău. Eu nu sunt acel om. Adică, presupun că este o parte din mine, însă una pe care am încercat s-o ţin sub control, ascunsă. Urăsc persoana care devin atunci când beau şi începuse să-mi placă de bărbatul în care mă transformasem în ultimele luni. Iar acum am stricat totul.

Îşi lăsă capul în mâini, cu părul încâlcit şi asudat acoperindu-i chipul.

— Ai fost îngrozitor, de-a dreptul îngrozitor.

Monica îşi dădea seama că, pentru prima oară, îl vedea pe Hazard cel adevărat. Băiatul nesigur şi vulnerabil, cu o mulţime de defecte, cel care fusese ascuns în tot acest timp sub fanfaronadă. Nu i se părea corect să rămână supărată pe el. Era deja destul de supărat pe el însuşi. Oftă şi puse deoparte discursul pe care-l repetase în minte noaptea trecută, în drum spre casă.

— Haide să începem din nou de astăzi, bine? Tu stai aici. Eu cobor ca să iau nişte cafele şi să aranjez cu Benji să se ocupe el de cafenea.

Monica şi Hazard îşi petrecură ziua pe canapea, fiecare la câte un capăt al acesteia, împărţind împreună o pătură şi un castron mare de floricele, în timp ce făceau maraton de seriale pe Netflix. Când Hazard se întinsese ca să ia floricele, Monica îi observase unghiile roase până la carne, degetele roşii. Îşi aminti de cum arătau propriile ei mâini după moartea mamei sale: umflate, crăpate, însângerate de la atâta spălat. Nu ştia sigur dacă făcea asta pentru a-l ajuta pe Hazard sau pentru a se vindeca pe ea însăşi, însă simţea că trebuie să spună povestea.

— Ştii, poate că nu înţeleg prea multe despre dependenţă, despre nevoia aceea copleşitoare de a face ceva, chiar şi atunci când ştii că n-ar trebui s-o faci.

Vorbea privind drept înainte, evitând să se uite la Hazard. Acesta nu zise nimic, însă îşi dădea seama că o asculta, aşa că povesti mai departe.

— Mama mea a murit când aveam 16 ani, chiar înainte de Crăciun, în anul în care trebuia să dau examenul pentru educaţia secundară. A dorit să moară acasă, aşa că transformasem sufrageria într-o cameră de spital. Pentru că-i fusese distrus sistemul imunitar din cauza chimioterapiei, asistenta mi-a spus că trebuie să-i păstrăm tot timpul camera dezinfectată. Era singurul lucru pe care-l puteam face, care depindea de mine. Nu puteam să fac nimic pentru ca mama să nu moară, dar puteam omorî toţi microbii. Aşa că făceam curat mereu şi mă spălam pe mâini de mai multe ori pe oră. Nici după ce a murit nu m-am oprit. Nici măcar atunci când, la şcoală, copiii au început să vorbească despre mine pe la spate, ajungând în cele din urmă să-mi strige direct în faţă că sunt nebună, nu am putut să mă opresc. Aşa că ştiu câte ceva.

— Monica, îmi pare rău. E groaznic să-ţi pierzi mama la o vârstă atât de fragedă.

— Nu am pierdut-o, Hazard. Urăsc din tot sufletul expresia asta. Sună de parcă am fost la magazin şi am lăsat-o în urmă. Şi nici nu a trecut dincolo, nici nu a adormit. Nu a fost deloc aşa lin şi uşor. A fost oribil şi brutal, şi urât mirositor, şi al dracului de nedrept.

Cuvintele îi răneau gâtul. Hazard îi luă mâna, îi desfăcu pumnul şi o ţinu în a lui.

— Cum rămâne cu tatăl tău? El nu a putut să te ajute?

— Se străduia şi el. E scriitor. Ai citit vreodată cărţile acelea de aventuri pentru copii care au loc într-o lume fantastică, numită Dragonalia?

Îl văzu cu colţul ochiului dând din cap.

— Ei bine, el le-a scris. Se ascundea în biroul lui şi se pierdea într-o lume mai frumoasă, în care binele învinge întotdeauna răul. În acea zi de Crăciun eram amândoi ca doi marinari eşuaţi, agăţaţi de rămăşiţele unui naufragiu, încercând să nu se scufundăm.

— Şi cum ţi-ai revenit, Monica? o întrebă Hazard, cu blândeţe.

— Înainte să-mi revin, am fost la pământ. Am reununţat la şcoală pentru o vreme, nici măcar nu mai ieşeam din casă. M-am refugiat printre cărţi. Şi făceam curat, desigur. Tata a dat o groază de bani la terapie şi, până să termin liceul, mă făcusem mai bine. Şi acum sunt puţin cam prea zeloasă pe partea de igienă, dar în afară de asta, sunt perfect normală.

Avea un ton puţin ironic.

— Şi eu care credeam că eşti cea mai zdravănă persoană din lume. Ca să vezi!

— Ei bine, şi eu credeam până ieri că eşti cea mai trează persoană pe care o cunosc! îi răspunse Monica, rânjind la el.

Se întoarseră spre ecran, pentru că începea un nou episod.

Hazard luă o mână de floricele şi aruncă o boabă în cealaltă parte a camerei. Monica nu avea idee unde aterizase. Apoi mai aruncă una, şi încă una. Trei!

Monica se răsti:

— Hazard! Ce naiba faci?

— Terapie, să zicem!

Hazard mai aruncă o boabă.

— Încearcă să urmăreşti un episod fără să-ţi faci griji în privinţa floricelelor.

Monica putea să facă asta. Bineînţeles că putea. Cât durau episoadele acelea nenorocite până la urmă? Trecură 15 minute care i se părură lungi cât 15 ore, în care încercă să nu se gândească la afurisitele alea de floricele, ascunse pe undeva, pe dedesubt, pândind de sub mobila ei.

Gata! Îi era de ajuns. Merse după aspirator.

După ce identificară şi aspirară fiecare boabă de porumb, Hazard îi zise:

— Te-ai descurcat foarte bine, Monica!

— N-ai idee cât de greu mi-a fost!

— Te înşeli. Ştiu exact cât de greu este. E acelaşi sentiment pe care-l am eu de fiecare dată când trec pe lângă un bar. Ştii, cu toţii încercăm să evadăm într-un fel — eu cu ajutorul drogurilor, Julian izolându-se, Alice folosind paginile de socializare. Însă tu nu. Tu eşti mai curajoasă decât oricare dintre noi. Tu dai piept cu viaţa şi încerci să te lupţi cu ea şi s-o controlezi. Doar că exagerezi puţin, uneori.

— Ar trebui să încercăm să fim şi noi ca Riley, nu? De aceea e atât de potrivit pentru mine.

— Hmm…

Rămaseră tăcuţi pentru o vreme. La începutul zilei stătuse fiecare la câte un capăt al canapelei, iar acum se întâlniseră la mijloc, cu capetele sprijinite unul de celălalt şi picioarele atârnate la marginea canapelei.

— Ştii, asta e povestea pe care ar fi trebuit s-o scrii în caiet. Faptul că te-ai confruntat cu moartea mamei tale şi că ai reuşit să ieşi la lumină. Acesta este adevărul tău, nu toate chestiile alea legate de căsătorie şi copii.

Monica ştia că are dreptate.

— Doar din curiozitate, cumva toate conservele din dulapul tău sunt puse cu eticheta în faţă?

— Bineînţeles! Altfel cum ai putea să ştii ce este în ele?

Hazard se întinse şi-i desprinse cu grijă o floricică de porumb din păr şi o puse pe măsuţa de cafea. Pentru o secundă, Monica se gândi că o va săruta. Însă, bineînţeles, nu o făcu.

— Hazard?

Hazard se întoarse spre ea şi o privi intens.

— Ai putea să pui boaba aia de porumb în coşul de gunoi?

58

Riley

Riley ajunsese la concluzia că englezii sunt la fel ca vremea din Anglia. Schimbători şi imprevizibili. Complicaţi. Tocmai când părea că va fi frumos, apărea un nor de nicăieri şi se porneau averse puternice, iar stropii de ploaie se izbeau cu furie de maşini şi de pavaj. Oricât de prevăzător ai fi fost în privinţa prognozei meteo, nu puteai niciodată să ştii sigur la ce să te aştepţi.

Hazard nu mai fusese el însuşi de la acea nuntă dezastruoasă. Riley era convins că nu mai bea şi că nu ia droguri. Era foarte spăsit şi părea să-şi fi învăţat lecţia, însă parcă se ofilise.

Monica, în schimb, parcă înflorea. Îşi petreceau foarte mult timp împreună şi ajunseseră să vizioneze episoade destul de încinse pe canapeaua ei. Monica era însă ca un trandafir: frumoasă, parfumată, plină de promisiuni, însă, dacă te apropiai prea mult, avea spini.

Deşi rămăsese la ea peste noapte de câteva ori, încă nu făcuseră sex. Asta îl nedumerea pe Riley. Sexul era, pentru el, una dintre cele mai simple plăceri ale vieţii — ca surfingul, produsele proaspete de patiserie sau o drumeţie frumoasă la apus. Nu vedea care este rostul acestor reţineri, acum că nu mai existau secrete între ei. Şi totuşi, Monica părea să atribuie actului o mulţime de semnificaţii şi să-l trateze cu foarte mare precauţie. De parcă ar fi fost vorba de o bombă neamortizată.

Şi nu-i spusese încă dacă vine în călătorie cu el. Nu că asta i-ar fi dat planurile peste cap. Nu avea nevoie de niciun plan. Îşi făcea rucsacul, se

ducea la gară şi vedea el ce-o să se întâmple mai departe. Dar i-ar fi plăcut să ştie, doar pentru ca, atunci când visa la treptele Colosseumului, să ştie dacă să şi-o închipuie şi pe Monica alături de el sau nu.

Riley rupse o buruiană micuţă din şirul de erbacee care arăta aproape impecabil chiar dinainte să se apuce să lucreze la ea. Doamna Ponsonby era genul de persoană căreia-i plăcea ca totul să fie perfect. Fără buruieni, păr pubian sau soţi. Şi fără vreun pic de distracţie, bănuia el. Le făcuse, lui şi lui Brett, câte o cană de ceai, din acela cu pretenţii, care miroase vag a flori. El prefera ceaiul obişnuit. Genul de ceai despre care puteai spune clar din ce este făcut.

Când i-a adus cana, doamna Ponsonby i-a atins umărul şi s-a uitat prelung în ochii lui.

— Să-mi spui dacă mai ai nevoie de ceva, Riley. Orice.

Parcă recita din scenariul unui film porno prost din anii ’70. Ce aveau femeile astea din Chelsea? Se plictiseau? Oare voiau nişte exerciţii fizice mai distractive decât orele lor obişnuite de Pilates? Sau poate că le atrăgea adrenalina pe care le-o dădea riscul de a fi prinse? Poate că totul era doar în închipuirea lui, iar doamna Ponsonby nu făcea decât să-i ofere un fursec bio cu ciocolată.

De îndată ce termina lucrul, Riley avea de gând să se ducă la Micul ajutor al mamei. Începuse să planteze narcise galbene în ghivece, pentru cafeneaua Monicăi. Planul era să umple cafeneaua cu flori pentru cursul de artă de pe 4 martie, data la care se împlineau 15 ani de la moartea lui Mary. Monica făcea tort. Lizzie, noua prietenă a lui Alice de la creşă, care locuia în cartier pe când Mary era încă în viaţă, se oferise să caute nişte poze cu aceasta pe internet, pe care să le descarce pentru Julian.

Alice se schimbase puţin de când Lizzie intrase în viaţa ei. Părea mai puţin obosită, iar Bunty dormea corespunzător de când Lizzie îi făcuse „program de somn“. Riley nu prea ştia ce înseamnă asta, însă Alice făcuse anunţul de parcă Lizzie descoperise atomul. Riley nu prea ştia nici care era faza cu atomul, însă nu despre asta era vorba. De vreme ce Lizzie rămânea de multe ori să aibă grijă de Bunty, Alice nu o mai avea în permanenţă în braţe. Nici

nu se mai uita atât de des la telefon. Se pare că „Lizzie zisese“ că trebuie să nu mai piardă aşa mult timp pe reţelele de socializare. Ca să fie sincer, felul în care Alice îşi începea fiecare propoziţie cu „Lizzie zice“ era puţin iritant.

Julian nu ştia încă nimic despre petrecere. Probabil că nici nu bănuia că Monica reţinuse data pe care el o menţionase o dată, în trecere. Până şi Alice reuşise să păstreze secretul. Avea să fie o surpriză extraordinară.

59

Lizzie

Până acum, Lizzie rezistase tentaţiei de a căuta prin sertarele lui Alice. Nu i se părea loial. Faţă de Max nu simţea nevoia să fie loială însă, aşa că-i cotrobăise bine prin lucruri. Nu găsise niciun indiciu cum că Max şi-ar fi făcut de cap — niciun bon dubios în buzunare, nicio urmă de ruj pe gulerul de la cămaşă, nicio amintire ascunsă. Lizzie mirosea infidelitatea imediat, ca un porc care adulmecă trufele. Era uşurată. Alice, deşi era cam caţă, avea o inimă mare şi nu merita să fie înşelată. Nu-l scăpa însă din ochi pe Max deocamdată. Dacă nu o femeie îl ţinea departe de casă, atunci erau neglijenţa şi dezinteresul faţă de nevasta lui extenuată şi bebeluşul lor.

Lizzie ţinuse sub supraveghere şi gunoiul. Alice şi Max aruncau un număr considerabil de sticle de vin şi ea bănuia că mare parte dintre acestea erau golite de Alice. Partea bună era însă că, de când reuşise să-i facă lui Bunty un oarecare program, sticlele începuseră să se împuţineze.

Şi, în cele din urmă, aruncase o privire în coşul de la baie. De acolo aflai mereu lucruri interesante. Nici acum nu fu o excepţie. Găsi un pachet gol de pastile pentru dormit (nu era de mirare că Max nu era în stare s-o ajute cu bebeluşul noaptea) şi un test de sarcină. Din fericire, era negativ. Încă un copil ar fi putut s-o aducă pe Alice în pragul nebuniei. Dar cel puţin ştia că ea şi Max încă fac sex.

Acum se distra de minune la laptopul lui Alice, căutând pe Google poze cu soţia moartă a lui Julian. Adora să cerceteze pe internet. Era ca un sertar cu lucruri intime uriaş, gata să-şi dezvăluie secretele. Verificase repede istoricul

căutărilor. După cum era de aşteptat, Max se uitase la nişte filmuleţe porno, nimic însă ilegal sau prea scârbos. Căutase pe Google Mary şi Julian Jessop şi dăduse de o fotografie superbă cu ei în ziua nunţii, pe treptele primăriei Chelsea. Ea purta o rochie albă minimalistă şi cizme albe cu tocul înalt, iar el era îmbrăcat într-un costum frumos, tot alb, cu pantaloni evazaţi şi cu o cămaşă violet de mătase. Amândoi râdeau cu hohote. Printă fotografia la imprimanta lui Alice. Sub fotografie găsi menţionat numele de domnişoară a lui Mary: Sandilands. Deschise o pagină nouă şi de această dată căută Mary Sandilands. Acum lucrurile deveneau şi mai interesante.

Lizzie auzi cheia în broască şi închise repede pagina de internet.

— Bună, Lizzie! E totul în regulă? întrebă Alice.

— Cum nu se poate mai bine! I-am dat lui Bunty nişte orez pentru bebeluşi şi piure de măr şi a căzut fulgerată, la programul de somn. Nu cred c-o să mai auzi nici pâs până la şase dimineaţa.

— Eşti un înger!

Alice îşi dădu jos haina de caşmir şi o atârnă în cuier, după uşă, apoi îşi aruncă pantofii cu tocuri înalte şi se aşeză la masa din bucătărie, lângă Lizzie. Max se dusese direct în camera lui. Auzise uşa de la birou închizându-se.

— Cum a fost la întâlnire? o întrebă Lizzie.

— Bine, mulţumesc.

Lizzie îşi zise că Alice nu răspunsese cu prea mare entuziasm.

— Un restaurant nou fabulos, chiar în capătul străzii. Foarte la modă. Era şi Hazard, cu o fată. Superbă. Cum te-ai descurcat cu pozele?

— Foarte bine. Am găsit câteva adorabile. Mary era o frumuseţe. Semăna puţin cu Audrey Hepburn. Cu ochii mari şi inocenţi, ca de căprioară. Uite.

Stătea în pat şi-l asculta pe Jack sforăind. Uneori zgomotul se oprea pentru ceea ce ei i se părea o eternitate şi atunci se întreba dacă murise şi cât de mult i-ar păsa. Apoi, ca un motor de maşină care huruie violent, sforăitul se pornea

iar.

Îşi scărpină vârful capului. La naiba. Era aproape sigură că vreunul dintre mucoşii de la creşă îi dăduse iarăşi păduchi. Poate că ar fi trebuit să doarmă în camera de oaspeţi până când scăpa de ei. Aruncă o privire spre capul aproape chel al lui Jack. Probabilitatea ca un păduche să-şi găsească acolo un loc în care să se ascundă era mică. Nu voia să aibă cu el o altă discuţie despre paraziţi. Îi luase săptămâni întregi să depăşească episodul cu viermişorii.

Lizzie deschise sertarul pentru lenjerie intimă — chicotind în sine de ironia gestului — şi scoase caietul pe care-l găsise la creşă. Acum era rândul ei să scrie în el, şi ştia exact ce anume.

60

Hazard

Era a şasea zi de la nuntă şi Hazard simţea, în sfârşit, că lucrurile începuseră să reintre în normalitate. Îşi revenise fizic din recidivă şi acum era mai hotărât ca oricând. Căzând atât de rău, îşi amintise cât de bine era să te menţii pe linia de plutire. Învăţase şi că „doar un pahar“ era un miraj, pe care nu-l va putea atinge niciodată.

Afacerea creştea, iar el se simţea, parcă pentru prima oară, fericit şi liniştit. Un singur aspect al vieţii sale îl îngrijora însă. În afară de prietenii de la cursul de artă, nu avea niciun fel de viaţă socială. De când nu mai bea, devenise un fel de pustnic, iar asta nu putea continua la nesfârşit. Era încă puţin zdruncinat de faptul că aproape o sărutase pe Monica. Nu doar că nu era deloc genul lui, dar mai era şi prietena lui Riley, iar el nu se amesteca cu iubitele altor tipi. Cel puţin de acum încolo avea să nu se mai amestece.

Problema era că Hazard nu-şi mai amintea care era genul lui de fată.

Încerca să-şi treacă un pieptene prin părul încâlcit când văzu, aproape căzut în sertar, ca un mesaj într-o sticlă aruncată în mare din vechea lui viaţă, eşuată pe malul prezentului, un bileţel. Pe el scria: O CHEAMĂ BLANCHE, cu scrisul lui de beţiv. Apoi, dedesubt, cu un scris feminin: ŞI NUMĂRUL EI ESTE 07746 385412. SUN-O.

Hazard zâmbi. Majoritatea femeilor ar fi fost furioase dac-ar fi găsit bileţelul acela. Poate că Blanche era altfel decât şi-o amintea. Până la urmă, atunci nu prea era el însuşi. Şi ea era cu siguranţă genul lui: superbă, blondă, sigură pe

ea şi deschisă la orice. Ar fi trebuit s-o sune. Se deschisese un restaurant nou, foarte la modă, exact genul de loc care-i plăcea lui, chiar în capătul străzii. Ar fi putut ieşi împreună în acea seară, dacă era liberă.

Avusese dreptate în privinţa restaurantului. Era exact genul de loc pe care obişnuia să-l frecventeze înainte — minimalist, în stil industrial şi plin de oameni frumoşi, încrezuţi şi bârfitori. Era înfiorător. Nu putu să nu se gândească la masa lui de la cafeneaua Monicăi, la scaunul lui vechi din piele aşezat sub o veioză, înconjurat de cărţi. Aruncă o privire peste masă, încercând să zărească ceva în spatele ochilor mari şi albaştri, dar tot ce putea să vadă era doar propria-i reflexie.

Blanche îşi învârtea salata de sfeclă şi andive în farfurie, fără haz. Nu gustase probabil mai mult de două–trei furculiţe. Hazard, în schimb, era hămesit şi linsese cu poftă porţiile mici din farfurie. Era o senzaţie cu totul nouă pentru el. Nu mai mâncase propriu-zis într-un restaurant de fiţe de ani de zile. Înainte îşi petrecea cea mai mare parte a timpului făcând ture la toaletă ca să tragă pe nas şi trebuia să se prefacă apoi entuziasmat în faţa unei mâncări care, pentru el, avea gust de carton.

— Nu-i aşa că e grozav locul acesta? zice Blanche, pentru a treia oară, strigând peste masă, ca să acopere zgomotul.

— Da.

Hazard minţea. Apoi, încercând să salveze conversaţia, adăugă:

— Mă întreb ce părere ar avea prietenul meu, Julian, despre operele de artă. El e pictor.

Arătă spre instalaţiile urâte, fără sens, atârnate din tavan, care semănau cu nişte jucării pentru copii proiectate de un drogat.

— Oo, un artist! Îl cunosc? ţipă Blanche.

— Mă îndoiesc. Are 79 de ani.

Lui Blanche păru să-i scadă entuziasmul.

— Hazard, eşti un scump! Ai grijă de un bătrân! Ştii, când eram la şcoală trebuia să mergem să luăm ceaiul cu nişte bătrânici o dată pe săptămână, ca parte a serviciului nostru în folosul comunităţii. Poreclisem activitatea respectivă „la bârfă cu bunicile“.

Blanche făcu în aer semnul de ghilimele.

— Nu că am fi bârfit cu adevărat pe cineva. Stăteam doar în camere care miroseau a pipi, ascultând poveşti fără sfârşit despre zilele de altădată, aşteptând cu nerăbdare clipa în care puteam scăpa, ca să fumăm o ţigară cu prietenii noştri înainte de a ne întoarce la şcoală.

Chicoti, apoi căzu pe gânduri.

— Hei, crezi că o să-ţi lase o moştenire masivă prin testament?

Hazard se uită la ea uluit. Se tot gândea la Monica şi la cât de bine s-ar fi distrat dacă ar fi fost cu ea. Ceea ce era ciudat, pentru că „distracţie“ şi „Monica“ nu erau nişte cuvinte pe care te-ai fi gândit să le alături, în mod obişnuit. În orice caz, Monica n-ar fi venit niciodată într-un loc ca acesta. Încercă să-şi concentreze atenţia asupra discuţiei din prezent, despre cunoştinţe comune, locuri lipsite de expresie şi simboluri statuare fără vreun sens.

Lui Hazard îi era clar că nu se poate întoarce, pur şi simplu, la viaţa lui de dinainte. Acum avea o altă formă şi nu se mai potrivea în vechiul puzzle. Şi nu putea scăpa, oricât de tare încerca, de gândul că locul lui era alături de Monica. Cea mai puternică şi mai vulnerabilă femeie pe care o cunoştea.

De îndată ce se putu, Hazard plăti nota, strâmbându-se la preţul exorbitant al salatei pe care Blanche n-o mâncase, şi o lăsă pe fată la bar, în compania unor prieteni pe care-i ochise. În cealaltă parte a restaurantului îi observase pe Alice şi pe soţul ei, luând cina. Cât de frumos era că, chiar şi după căsătorie şi copii, puteai să iei o cină romantică aşa, într-o tăcere relaxantă şi confortabilă.

Hazard o luă pe jos pe strada Fulham şi trecu pe lângă cafeneaua La Monica. Deasupra, în apartamentul ei, era aprinsă lumina. Probabil că Monica era

acolo sus, cu Riley, bucurându-se de o partidă sălbatică de sex australian.

Hazard merse mai departe spre apartamentul lui gol, dar liniştit şi sigur.

61

Alice

Alice era puţin dezamăgită de întâlnirea ei cu Max. Încercând din răsputeri să readucă romantismul în relaţia ei, după discuţia avută cu Monica în tren, rezervase o masă pentru două persoane la cel mai nou restaurant din cartier. Făcuse greşeala de a-i spune lui Max, atunci când ajunseseră, că niciunul dintre ei nu are voie să discute despre nimic legat de Bunty. Problema era că, aparent, niciunul dintre ei nu putea să-şi aducă aminte despre ce discutau înainte ca Bunty să apară în viaţa lor. Între ei se instalaseră perioade lungi de tăcere stânjenitoare şi Alice îşi dădu seama cu groază că se transformaseră în unul dintre acele cupluri, de care râseseră la primele lor întâlniri, în care partenerii nu au absolut nimic să-şi spună.

Alice făcu o poză şi o încărcă pe pagina ei de Instagram. Era prima oară când publica ceva după trei zile. Încerca să-şi ţină obsesia sub control. Însă de această dată nu putu să reziste, pentru că întreaga cafenea arăta superb. Aprinseseră o mulţime de lumânări, iar mesele erau pline de narcise. În centru se aflau mai multe poze superbe cu Julian şi Mary, o prăjitură cu lămâie (preferata lui Julian) şi câteva sticle de Bailey’s.

— Am început să-mi fac griji! îi zise Monica. Nu crezi că e puţin morbid? Să dai o petrecere în cinstea unei persoane moarte? Oare n-ar fi mai bine să strângem tot până apare Julian?

Hazard interveni:

— Nu, este un gest foarte frumos. E important să celebrăm vieţile oamenilor

pe care i-am iubit. Până la urmă, nu asta face Julian în fiecare vineri, la ora cinci seara, de 15 ani încoace? Doar că acum ne are alături şi pe noi, ca să sărbătorim împreună cu el.

Alice fu surprinsă de vorbele lui Hazard. Nu bănuise că are o parte de suflet atât de dulce. Bărbatul ăsta era un conglomerat de contradicţii. Dacă n-ar fi fost Max, s-ar fi îndrăgostit deja de el până acum. Cum îl privea, observă că se încruntă şi-i urmări privirea spre celălalt capăt al camerei, unde Riley o îmbrăţişa pe Monica. Interesant. Ce lucruri ajungi să observi când nu priveşti viaţa prin ecranul unui iPhone! Cine ar fi crezut?

Totul era gata şi era trecut de ora şapte. Toată lumea se adunase şi aşteptau. Numai Julian lipsea.

— Julian nu întârzie niciodată la cursuri! zise Monica. Cursul de artă este singurul lucru pe care-l ia foarte în serios. A, şi moda, desigur. Şi câinele ăla răpănos.

— Nu e un căţel, dragă!

Riley îl imita extraordinar de bine pe Julian.

— Este o operă de artă. Crezi că am putea să deschidem sticlele de lichior, totuşi? Ne-ar prinde el din urmă.

— Sigur! aprobă Monica, aruncând încă o privire spre uşă.

Pe la şapte şi jumătate buna dispoziţie începuse să se strice. Tot încercau să-i distragă Monicăi atenţia, însă nu prea reuşeau. Alice îşi luă telefonul şi intră pe pagina de Instagram a lui Julian.

— Monica, l-am localizat pe invitatul nostru de onoare! Tocmai ce a pus o fotografie cu el şi echipa unei emisiuni de divertisment, în piaţa Sloane.

— La naiba! Ce nesimţit!

Alice n-o mai văzuse pe Monica atât de supărată de când o dăduse afară din cafenea, de Crăciun.

— Şi nu-mi răspunde la telefon!

— Îi scriu un mesaj pe Instagram. Fac pariu că pe acela îl va vedea.

JULIAN. MIŞCĂ-ŢI FUNDUL ĂLA SLĂBĂNOG LA CAFENEA CHIAR ÎN SECUNDA ASTA, ALTFEL MONICA VA EXPLODA. CU DRAG, ALICE, scrise ea, urmărind-o pe Monica făcând ture în sus şi-n jos, din ce în ce mai enervată.

Când, într-un final, apăru Julian, era deja opt, iar bătrânul părea mult mai puţin spăsit decât îşi închipuia că şi-ar fi dorit Monica. Ar fi fost, spre binele lui, să aibă un discurs convingător. Alice ştia ce înseamnă să fii pe lista neagră a Monicăi.

— Scuze, scuze tuturor! Sper că aţi început fără mine. Nu o să vă vină să credeţi ce s-a întâmplat… Doamne, ce e cu toate astea?

— Păi, ţi-am organizat o petrecere-surpriză. Ne-am închipuit că te vei simţi puţin trist astăzi, de vreme ce se împlinesc cincisprezece ani de la moartea lui Mary. Voiam să-ţi fim alături şi să-i onorăm amintirea.

Vocea Monicăi era dură ca oţelul.

— Ai uitat de comemorare, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles că nu!

Julian, care în mod clar uitase, încerca să se apere.

— Şi vă mulţumesc tuturor foarte mult pentru tot. Nici nu pot să vă spun cât de mult înseamnă pentru mine.

Alice aruncă o privire spre Monica pentru a vedea dacă cuvintele lui Julian reuşiseră s-o liniştească. Nu era cazul.

— Ce s-a ales de acea autenticitate, Julian? Cum a rămas cu împărtăşirea adevărului? Ştii măcar care mai este adevărul?

Toată lumea amuţise. Privirile se mutau de la Julian la Monica exact ca la un

meci încordat de la Wimbledon.

— Bine, bine, Monica! Sunt doar un bătrân fără minte! Îmi pare rău.

Julian nu sunase prea convingător, cu mâinile ridicate în faţă, de parcă voia să se apere de un atac. Monica nu terminase însă ce avea de spus.

— De ce îţi petreci tot timpul cu „prietenii“ tăi de pe Instagram?

Puse nişte ghilimele foarte agresive în aer pentru cuvântul „prieteni“.

— Cu vedete superficiale de mâna a doua? Pentru Dumnezeu! În loc să-ţi petreci timpul cu persoanele care chiar ţin la tine? N-ai nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă prietenia.

Alice se simţi uşurată când văzu uşa deschizându-se. Se gândea că nou-venitul va mai destinde atmosfera încărcată de tensiune. Şi, într-adevăr, întrerupse tirada Monicăi.

Aceasta îşi întoarse privirea spre uşă, la străina grizonantă, bine îmbrăcată, care i se părea, în mod straniu, cunoscută.

— Este o petrecere privată. Pot să vă ajut cu ceva?

— Tu trebuie să fii Monica!

Străina părea liniştită, în ciuda atmosferei tensionate din cameră.

— Eu sunt Mary. Soţia lui Julian.

62

Mary

Abia pe seară Mary apucase să deschidă plicurile primite de la poştă. Gus şi William, băieţii lui Anthony, trecuseră pe la ei, împreună cu soţiile şi copiii, în jurul prânzului. Împreună aveau cinci copii, pe care-i iubea ca pe nepoţii ei. Când mamele lor nu erau atente, le strecura în buzunare bănuţi de ciocolată, batoane şi pufuleţi cu brânză.

Astăzi îi plăcuse să joace rolul de gazdă. Îi urmărise din capul mesei mari de stejar din bucătărie cum mănâncă prânzul pe care-l pregătise, în timp ce Anthony, partenerul ei, stătea la celălalt capăt. Dar, la 75 de ani, astfel de zile i se păreau şi destul de obositoare.

Teancul de plicuri era, în mare, neinteresant. Aşa se întâmpla în prezent. Surprizele erau rezervate celor tineri. O factură de la lumină, catalogul de modă de la Boden şi o scrisoare de mulţumire de la o doamnă pe care o avusese invitată la prânz săptămâna trecută. Primise însă şi un pachet subţire, cu adresa scrisă de mână. Un scris pe care nu-l recunoştea. Pachetul era adresat lui Mary Jessop, un nume pe care nu-l mai folosise de 15 ani. După ce părăsise Chelsea Studios revenise la numele de Mary Sandilands, ceea ce o făcuse să se simtă ca şi cum ar fi redescoperit cine era cu adevărat.

Acum 15 ani nu-şi lăsase în urmă doar numele luat prin căsătorie, ci şi întreaga viaţă. Scrisese un bilet în care spusese că, după ani întregi de suportat umilinţele şi durerea pricinuite de celelalte femei, în sfârşit, ajunsese la capătul răbdării.

Lăsase şi o mulţime de instrucţiuni, cum se foloseşte maşina de spălat — de exemplu, scrise pe petice de hârtie, pe care le ascunsese prin casă. Avusese grijă de Julian atâta timp încât ştia că-i va fi greu să se descurce fără ea. Se gândea că, poate, ori de câte ori va găsi unul dintre bileţelele ei îşi va aminti câte făcuse pentru el. Gândul acesta o făcea să se simtă mai bine, asta până când îşi dăduse seama că, probabil, vreunul dintre modelele lui avea să se mute acolo de îndată ce ea va dispărea din peisaj.

Din instinct simţi că ar trebui să ia un loc înainte să deschidă pachetul, aşa că se aşeză comod în fotoliul din bucătărie, îşi puse ochelarii pe nas şi desfăcu cu grijă pachetul bine lipit. Înăuntru era un caiet, acoperit cu o folie transparentă de plastic. Pe copertă scria: Proiectul Autenticităţii. Cât de straniu. De ce să-i trimită cineva ei aşa ceva? Deschise caietul la prima pagină.

Recunoscu imediat scrisul. Îşi aminti prima oară când îl văzuse: Dragă Mary, aş fi onorat dacă ai lua cina cu mine la The Ivy, sâmbătă, ora 21. Cu gratitudine, Julian Jessop.

Atunci totul i se păruse fermecător şi captivant. The Ivy, despre care auzise atâtea, dar unde nu mersese niciodată, şi, mai ales, cel care scrisese acele cuvinte — Julian Jessop, pictorul. Întorsese hârtia: pe cealaltă faţă era o schiţă — doar câteva linii îndrăzneţe în creion, dar, fără îndoială, era chipul ei.

De ce ea? Nu avea nici cea mai mică idee, însă era inimaginabil de recunoscătoare. Şi rămăsese recunoscătoare pentru aproape 40 de ani, până când, într-o zi, descoperise că recunoştinţa ei dispăruse. La scurt timp după aceea, dispăruse şi ea.

Începu să citească.

SUNT SINGUR.

Julian? Soarele în jurul căruia se învârtiseră cu toţii, atraşi de forţa lui gravitaţională. Cum ar fi putut Julian să se simtă singur? Invizibil?

Apoi citi cuvintele: Mary… a murit relativ tânără, la 60 de ani. Nenorocitul.

O ucisese. Cum îndrăznise?

Până la urmă, n-ar fi trebuit să fie aşa surprinsă. Julian avusese întotdeauna o legătură destul de flexibilă şi creativă cu adevărul. Abilitatea de a rescrie evenimentele în mintea lui, în aşa fel încât să se plieze nevoilor sale, îl ajutase să o mintă pe Mary atâta timp. Toate acele modele pe care el doar le pictase, niciodată mai mult de atât, cum putea să sugereze măcar altceva? Îşi închipuia lucruri, era paranoică, geloasă. Şi totuşi, mirosul de sex, amestecat cu cel de vopsea, se imprimase în aer, ca firele de praf. Nici acum nu putea să simtă miros de vopsea fără să-şi aducă aminte de trădare.

Îşi petrecuse mulţi ani, câteva decenii, evitând să citească revistele de scandal şi ignorând felul în care, atunci când intra într-o cameră, discuţiile amuţeau şi subiectul se schimba din zbor. Încercase să nu bage în seamă privirile pline de milă ale unora dintre femei şi pe cele ostile ale altora.

Apoi, imediat după cea mai mare minciună a lui Julian, un adevăr simplu: Eu trebuia să fiu cel mai iubit… am primit dragostea lui Mary ca pe un bun ce mi se cuvenea. Şi de aceea îşi dădea acum seama, stătuse atât de mult timp alături de el: o făcuse să se simtă umilă, sugerând că el era mult mai bun decât ea în toate privinţele, că ea ar trebui să fie fericită, pentru că, pur şi simplu, îi permite să facă parte din viaţa lui, să ocupe un loc în constelaţia lui.

Un eveniment relativ neînsemnat înclinase balanţa.

Ajunsese acasă devreme, îmbrăcată încă în uniforma ei de moaşă, după ce fusese chemată pentru o naştere care se dovedise a fi doar o alarmă falsă. Julian era întins pe canapea şi fuma o ţigară Gauloises, având pe el doar un halat. Delphine, cel mai recent model al acestuia, stătea lângă foc, goală, cu o pereche de pantofi cu toc cui în picioare, şi cânta prost la viola lui Mary.

Se mai jucaseră şi alte femei cu soţul ei de-a lungul anilor, însă nimeni nu-i atinsese viola. O aruncase pe Delphine în stradă, ignorând scuzele generice ale lui Julian despre artă şi muză şi imaginaţia ei exacerbată, despre cum, până la urmă, era doar o violă.

Ani întregi, Mary îşi zisese că Julian se va maturiza şi va renunţa la curvăsărie. Că, într-o zi, va descoperi că nu mai are dorinţa sau energia pentru

asta, sau că-şi va pierde farmecul. Singurul lucru care se schimbase însă era diferenţa de vârstă dintre ea şi fetele lui Julian. Ultima, estimase, trebuia să fie mai tânără cu aproape 30 de ani decât ea. A doua zi, pe când Julian o picta pe Contesa de Denbigh în Warwickshire, lăsase în urmă bileţelele cu sfaturi pentru casă şi pe el însuşi.

Nu se uitase înapoi nici măcar o dată.

Un an mai târziu îl întâlnise pe Anthony. O adorase. O adora încă. Îi spunea mereu cât de norocos este că a găsit-o. O făcea să se simtă specială, iubită şi protejată. Nu-i impusese niciodată să-i fie recunoscătoare, însă ea îi era recunoscătoare, în fiecare zi.

Încercase să-l sune pe Julian în privinţa divorţului şi-i scrisese în mai multe rânduri, însă nu primise niciun răspuns, aşa că, în cele din urmă, renunţase. Nu avea nevoie de o bucată de hârtie ca să se simtă în siguranţă cu Anthony şi, în plus, căsnicia se dovedise dezastruoasă pentru ea.

Uneori se întreba dacă Julian era mort. Nu mai auzise nimic despre el de atâţia ani. Din mândrie însă nu-l căutase pe Google şi nici nu încercase să discute cu cineva care i-ar fi putut spune ce mai face. Oricum, având în vedere legătura oficială care încă exista între ei, se gândea că, dacă ar fi murit, ar fi fost anunţată.

Citi poveştile care urmau după cea a lui Julian la repezeală, fără să se poată concentra aşa cum trebuie, încercând, dar nereuşind să nu judece din zbor:

Monica — relaxează-te un pic.

Hazard — eşti un bărbat curajos, pentru că-ţi înfrunţi demonii.

Riley — copil dulce, sper să-ţi găseşti femeia potrivită.

Alice — nici nu ai idee cât de norocoasă eşti pentru că ai acel copil.

Rămăsese o singură poveste. Una scurtă. Fusese scrisă, probabil, de cel sau cea care-i trimisese caietul. Scrisul era mare şi lăbărţat, iar în „o“-ul din „dragoste“ era desenată o faţă veselă.

Dragă Mary,

Numele meu este Lizzie Green. Iată care este adevărul: sunt extrem de curioasă. Unii ar putea zice că sunt de-a dreptul băgăcioasă. Iubesc oamenii — ciudăţeniile lor, lucrurile care-i fac puternici şi secretele lor. Aşa te-am şi găsit. Nu eşti moartă, ci trăieşti în Lewes.

Un alt lucru pe care ar trebui să-l ştii despre mine e că urăsc înşelătoria. Aş apăra pe cineva până în pânzele albe, atâta timp cât este o persoană cinstită, cu mine şi cu ei înşişi. Iar Julian, după cum ştii, nu a fost cinstit.

Proiectul Autenticităţii ar trebui să-şi determine creatorul să devină mai autentic.

De aceea îţi trimit acest caiet şi îţi spun că Julian predă un curs de artă la cafeneaua La Monica în fiecare luni, de la ora 7 seara.

Cu dragoste,

Lizzie

63

Julian

Cum era oare cu putinţă să se simtă, în acelaşi timp, atât de îngrozit şi de entuziasmat că ea era acolo? Cele două emoţii atât de opuse se frământau ca lichidul dintr-o veioză decorativă. Arăta diferit, bineînţeles, doar trecuseră 15 ani. I se lăsase puţin faţa. Însă era dreaptă, înaltă ca o rază argintie, luminoasă.

Oare aşa fusese mereu şi el nu observase sau se transformase după ce plecase? Un gând neplăcut îi încolţi în minte: poate că el fusese cel care ucisese lumina. Lumina aceea îl atrăsese la Mary de la început şi apoi tot el i-o stinsese.

Îşi aminti momentul în care o văzuse pentru prima oară, la cantina de la Spitalul St. Stephen. Îşi fracturase degetul mare de la picior încercând să se caţăre pe geam în atelier, pentru că-şi pierduse cheile. O auzise pe una dintre celelalte moaşe zicându-i pe nume — Mary. Nu putea să-şi ia ochii de la ea, aşa că-i făcuse portretul pe o pagină din carneţelul pentru schiţe pe care-l avea mereu la el, scrisese pe spate o invitaţie la cină, apoi rupsese foaia şi i-o lăsase pe tavă când trecuse pe lângă ea.

Julian, cel din prezent, spuse:

— Bună, Mary. Mi-a fost dor de tine.

Cele câteva cuvinte erau prea sărace pentru a putea descrie cei 15 ani de regrete şi singurătate.

— M-ai ucis! îi răspunse ea.

— Şi plecarea ta m-a ucis pe mine.

Julian prinse strâns cel mai apropiat scaun, pentru a se sprijini de el.

— De ce ai minţit, Julian? întrebă Monica, cu blândeţe de această dată.

Mary răspunse înaintea lui.

— Pentru că voia să-l plăceţi. Singurul lucru pe care şi l-a dorit toată viaţa a fost ca oamenii să-l placă. Vedeţi voi…

Făcu o pauză, căutându-şi cuvintele. Singurul sunet care se auzea în cafenea era cel al traficului de afară, maşinile văzându-şi mai departe de drum pe strada Fulham.

— Dacă adevărul nu-l arată în lumina pe care şi-o doreşte, atunci el îl schimbă. Ca atunci când adaugă mai multă culoare într-o pictură, ca să ascundă imperfecţiunile. Nu-i aşa, Julian?

— Ba da, deşi n-a fost doar asta, Mary.

Julian se opri. Arăta ca un peşte care încearcă să respire pe uscat.

— Continuă, Julian! zise Monica.

— Cred că-mi era mai uşor să cred că ai murit decât să-mi amintesc tot timpul că te-am alungat de lângă mine. Toate acele femei, toate minciunile. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău.

— Ştii, n-au fost doar femeile, Julian. Mă obişnuisem cu asta. Era felul tău de a mă face să mă simt lipsită de importanţă. Ai atât de multă energie. Eşti ca soarele. Atunci când o persoană îţi trezeşte interesul, îţi întorci razele spre ea şi ea se scaldă în căldura pe care o emani, apoi te întorci spre altcineva şi-l laşi pe celălalt în umbră. Şi bietul om îşi consumă toată energia încercând să recreeze amintirea luminii.

Julian abia dacă îndrăznea s-o privească pe Monica, noua lui prietenă, pe care

o dezamăgise, aşa cum dezamăgise atâtea persoane de-a lungul timpului.

— Nu voiam să te rănesc, Mary. Te-am iubit. Te iubesc încă. Atunci când ai plecat, mi s-a prăbuşit întreaga lume.

— De aceea am venit. Ţi-am citit povestea din caiet.

Abia acum Julian observă că ţinea Proiectul Autenticităţii în mână. Cum ajunsese oare la ea?

— Am crezut că abia dacă-mi vei observa lipsa, că vreuna dintre fetele acelea îmi va lua locul. Nu m-am gândit niciodată că ar putea să-ţi fie atât de greu. Am fost supărată pe tine, însă nu am dorit niciodată să suferi.

Merse la el, lăsă caietul pe masă şi-i luă mâinile în mâinile ei.

— Aşază-te, bătrân nebun.

Se aşezară amândoi la masă, iar Monica le aduse o sticlă de Bailey's şi nişte pahare.

— Ştii, nu mai beau lichior din acesta. Prea multe amintiri. Şi, oricum, are un gust groaznic. Nu aveţi cumva nişte vin roşu, scumpa mea?

Julian îl auzi pe Riley zicând, de parcă ar fi avut vreo importanţă:

— Nu îţi face griji, Monica, pot returna sticlele de Bailey.

— Julian, noi plecăm acum, vă lăsăm să vorbiţi! zise Hazard.

Julian dădu din cap spre el şi le făcu distrat cu mâna celorlalţi, în timp ce Hazard îi conducea spre ieşire.

În urmă rămaseră doar Monica şi Riley, ca să strângă rămăşiţele petrecerii.

— Eşti fericită, Mary?

Julian îşi dădu seama că-şi doreşte din tot sufletul ca ea să fie fericită.

— Sunt foarte fericită. După ce am plecat, am învăţat să-mi fiu propriul soare. Am întâlnit un om minunat, văduv, Anthony. Trăim în Sussex.

Bine-bine, voia să fie fericită, dar nici chiar aşa.

— Şi tu pari fericit, alături de toţi aceşti noi prieteni. Adu-ţi aminte însă să-i tratezi aşa cum se cuvine şi nu te lăsa iar orbit de lucrurile care nu contează cu adevărat.

Monica le aduse o sticlă de vin roşu şi două pahare.

— Poate că nu este prea târziu să mă schimb.

Lui Julian începea să-i fie milă de el însuşi.

Monica interveni:

— Niciodată nu e prea târziu. Până la urmă, ai doar 79 de ani. Ai tot timpul ca să îndrepţi lucrurile.

Mary se miră:

— 79? Monica, are 84 de ani!

64

Monica

Proiectul Autenticităţii era clădit pe o minciună. Prietenia cu Julian, care ajunsese să fie o parte atât de importantă a vieţii ei în ultimul timp, nu era ceea ce părea. În legătură cu ce alte lucruri minţise Julian? În plus, pierduse ore întregi plănuind şi aranjând o comemorare pentru o persoană care nici măcar nu era moartă.

Julian şi Mary părăsiră cafeneaua abia pe la miezul nopţii.

Mary o îmbrăţişase înainte să plece şi-i şoptise la ureche:

— Îţi mulţumesc că ai avut grijă de Julian al meu.

Respiraţia ei era ca amintirea unei adieri văratice. Îi strânsese mâna Monicăi. Trecerea timpului îi făcuse pielea moale şi fragilă. Apoi uşa se închise în urma lor, clopoţelul marcându-le plecarea cu un clinchet vesel, anacronic. Şi odată cu ei ieşi pe uşă o jumătate de secol de iubire, pasiune, furie, regrete şi tristeţe, lăsând în urma sa un mare gol.

Monica se simţea groaznic din cauza presupunerilor sale anterioare: că Mary fusese insipidă, un preş, mult mai puţin interesantă decât soţul ei. Mary cea pe care o întâlnise în acea seară era minunată — radia căldură, iar delicateţea şi fragilitatea ei erau doar petalele care învăluiau un miez dur. Avusese puterea să lase în urmă aproape 40 de ani de căsnicie şi s-o ia de la început.

Riley o urmă pe Monica în apartamentul ei.

— La naiba! Ce mai seară! A fost destul de intens, nu crezi?

Monica se zbârli la auzul felului în care Riley sintetizase atât de simplu o seară atât de încărcată de emoţii.

— Cine crezi că i-a trimis lui Mary caietul?

— Trebuie să fi fost Lizzie! Alice mi-a spus că a găsit carnetul la creşă după ce-i căzuse ei din geantă. Aşa a ajuns s-o ajute cu Bunty.

— Nu crezi că a fost puţin răutăcioasă pentru că i-a înscenat lui Julian toată povestea asta?

— De fapt, cred că i-a făcut o favoare. L-a forţat să-şi înfrunte propriile minciuni. Până la sfârşitul serii parcă devenise alt om, nu-i aşa? Mai puţină minciună, mai multă autenticitate. Cred că de acum înainte va fi un om mult mai fericit şi mai bun. Şi poate că el şi Mary vor rămâne prieteni.

— Presupun că da. Deşi mie întotdeauna mi-a plăcut de el aşa cum e. Ai ceva de mâncare? Mor de foame.

Monica deschise dulapul din bucătărie. Era ruşinos de gol.

— Am nişte ciocolată de menaj, dacă vrei.

Rupse o pătrăţică şi o băgă în gură, simţind cum îi revine energia odată cu infuzia de zahăr. Acum, că se mai relaxase, îşi dădu seama cât de foame îi era şi cât de obosită se simţea.

— Monica, opreşte-te! Nu poţi să mănânci aia. E otrăvitoare.

— Ce tot zici acolo? îl întrebă Monica, cu gura plină de ciocolată.

— Ciocolata de menaj. E otrăvitoare dacă nu e gătită.

— Riley, asta ţi-a zis mama ta când erai mic?

— Da!

Monica se uită la el cu subînţeles, aşteptând să se prindă.

— M-a minţit, nu-i aşa? Ca să nu mai fur ciocolată.

— Acesta este unul dintre lucrurile pe care le ador la tine! Întotdeauna presupui că oamenii sunt buni şi că spun adevărul, pentru că tu crezi că sunt ca tine. Tu crezi întotdeauna că lucrurile vor merge bine şi, de cele mai multe ori, chiar aşa se întâmplă. Apropo, ţi-a zis şi că atunci când se aude muzică de la maşina cu îngheţată înseamnă că nu mai au marfă?

— Da, chiar asta mi-a spus. Monica, am şi eu o parte întunecată, să ştii. Toată lumea are impresia că sunt doar un băiat de treabă, însă am şi eu la fel de multe gânduri rele ca orice bărbat. Crede-mă.

— Ba nu, Riley. Nu ai.

Se aşează pe canapea, lângă el.

— Sunt atâtea lucruri pe care le iubesc la tine, Riley, dar pe tine nu te iubesc.

Îi întinse câteva pătrăţele de ciocolată.

Îşi aminti cum o auzise pe Mary spunând despre cum învăţase să fie propriul soare. Îşi reaminti conversaţia pe care o avusese cu Alice în tren. Te bucuri de o mulţime de avantaje atunci când eşti singur. Nu avea nevoie de nimeni în jurul căruia să se învârtă. Nu avea nevoie nici de un copil. Un copil nu îţi asigură finalul fericit din poveşti. Ştia ce trebuia să spună.

— Nu te pot însoţi în călătorie, Riley. Îmi pare rău. Trebuie să rămân aici, cu prietenii şi cu cafeneaua mea.

— Mă cam aşteptam la acest răspuns.

Riley, ca niciodată, părea înfrânt. Aşează ciocolata pe măsuţa de cafea, ca pe un premiu de consolare pe care nu şi-l dorea.

— Înţeleg, Monica. Oricum, planul iniţial era să merg singur. Totul va fi bine.

Monica ştia că aşa va fi. Riley avea să fie întotdeauna bine.

— Şi, dacă îţi vei da vreodată seama că ai făcut o mare greşeală, poţi oricând să vii şi să mă cauţi în Perth.

— Putem fi în continuare prieteni până pleci, nu-i aşa?

Monica se gândi dacă nu cumva făcuse într-adevăr o mare greşeală. Riley era tot ce-şi dorise vreodată şi acum ea renunţa la tot.

— Sigur.

Riley se ridică şi se îndreptă spre uşă.

Monica îl sărută. Era un sărut care spunea mult mai multe decât un simplu adio. Spunea îmi pare rău şi mulţumesc, şi aproape te-am iubit. Nu însă până la capăt.

Monica nu voia să trăiască o viaţă cu jumătăţi de măsură.

Riley plecă, luând cu el şi toate visurile ei. Ei doi stând pe Podul Suspinelor în Veneţia, înotând într-un golf izolat de pe o insulă grecească, sărutându-se într-un bar din Berlin, pe acordurile unei formaţii. Riley învăţându-i pe copiii lor cum să facă surf. Monica ducându-i înapoi pe strada Fulham, la cafeneaua unde începuse totul.

Se aşeză înapoi pe canapea. Se simţea foarte, foarte obosită. Privi fotografia mamei ei, de pe noptieră. Femeia râdea spre cameră. Îşi aminti ziua în care o făcuse: în timpul unor sărbători petrecute în familie, în Cornwall, cu doar câteva săptămâni înainte să primească diagnosticul.

Ştiu că nu am nevoie de un bărbat, mamă. Ştiu că n-ar trebui să fac compromisuri. Pot să am singură grijă de mine, fii sigură că pot.

Uneori însă, îmi doresc să nu fiu nevoită s-o fac.

65

Hazard

Trecuse o săptămână de la întâlnirea dezastruoasă cu Blanche şi de la momentul în care-şi dăduse seama ce anume simte pentru Monica. Se cufundase în muncă, luând cele mai grele proiecte de grădinărit, ca să-şi abată atenţia. Acum nu mai folosea cafeneaua pe post de birou şi băgase de seamă cu uimire cât de mult îi lipseşte jocul de table cu Monica.

Era ironic că, după atâtea săptămâni petrecute încercând să-i găsească Monicăi o pereche, singura persoană cu care îşi dorea cu adevărat ca ea să rămână era chiar el.

Îşi ratase însă şansa.

Amintirile lui de la nuntă erau destul de vagi, însă o scenă îi rămăsese clar imprimată în minte şi i se derula iar şi iar în cap: Ce dracu', Monica! Nu mai fi atât de plictisitoare. Nu eşti mama, nici nevastă-mea, nici măcar iubita mea. Slavă cerului! Cam aşa ceva.

A doua zi, Monica se purtase foarte frumos cu el şi de atunci fusese mereu prietenoasă. Nu părea să îi poarte pică, însă era imposibil să se gândească la el ca la un potenţial iubit, după ce îl văzuse în cea mai rea ipostază a sa.

Oricum, ea pleca în călătorie cu Riley. Riley, băiatul bun, care era complet opusul lui — om de cuvânt, onest, lipsit de complicaţii, de treabă şi generos. Dacă ţinea cu adevărat la Monica, trebuia să se bucure pentru ei. Riley era, în mod clar, bărbatul ideal. Însă problema era că Hazard nu era un băiat bun.

Era frustrat şi egoist. Şi şi-o dorea foarte mult pe Monica. Îl enerva totul la Riley, de la accentul lui australian stupid la faptul că fluiera atunci când lucra. Revino-ţi, Hazard! Nu e vina lui. Riley n-a greşit cu nimic.

Se întoarse spre Riley, care fluiera vesel alături de el.

— Şi ce oraş veţi vizita mai întâi? îl întrebă, deşi ştia că această conversaţie avea să-l rănească.

— De fapt, amice, Monica nu vine cu mine până la urmă. Zice că sunt prea multe chestii care o ţin legată aici, aşa că, dacă nu-l conving poate pe Brett să mi se alăture, merg de unul singur.

Hazard se strădui să nu se uite la Riley sau să trădeze în vreun fel cât de mult se bucura de această noutate, pe care australianul i-o adusese atât de relaxat la cunoştinţă. Ştia că ar trebui să-i spună ceva lui Riley, pentru că risca să pară lipsit de inimă, însă ştia şi că, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi dat de gol.

Era oare cu putinţă ca Monica să rămână la Londra pentru el? Se cam îndoia, însă poate că era un semn. În mod clar era o şansă, una pe care nu avea de gând s-o lase să-i scape printre degete. Trebuia să discute măcar cu ea, înainte să-şi piardă cu totul minţile.

În timp ce smulgea buruienile din rondul de flori, Hazard începu să se gândească la ce i-ar fi putut spune Monicăi. Ştiu că sunt un tip nepoliticos şi egoist, cu probleme de dependenţă şi că m-am purtat pur şi simplu îngrozitor cu tine de curând, însă cred că eşti minunată şi că am putea forma un cuplu frumos, dacă mi-ai da o şansă? Nu-şi făcea o reclamă prea bună.

Monica, iubesc totul la tine: puterea, ambiţia şi principiile tale, faptul că ţii atât de mult la prietenii tăi, obsesia ta pentru standardele de igienă în pregătirea mâncării. Dacă îmi vei acorda o şansă, voi face tot ce îmi stă în putinţă ca să fiu demn de tine. Suna puţin cam prea disperat.

Monica, toate lucrurile acelea despre care ai scris în caiet, despre cum îţi doreşti o familie şi copii, şi o poveste cu final fericit, ei bine, poate că aş putea să îmi doresc şi eu aceleaşi lucruri. Hmmm. Adevărul era că la partea asta încă lucra şi era hotărât să fie sincer. Avea să fie vreodată suficient de

matur şi de responsabil ca să fie tată? În plus, nu era foarte sigur că era o idee bună să aducă vorba despre ceea ce scrisese în caiet, pentru că, după cum atât el, cât şi Riley descoperiseră, era un subiect sensibil pentru ea.

Poate că era mai bine să se înfăţişeze, pur şi simplu, la uşa ei şi să spună ce-i vine în minte pe moment. Până la urmă, ce avea de pierdut?

Hazard conduse până la Micul ajutor al mamei ca un robot. Trebuia să lase ustensilele de grădinărit pe care le împrumutase. Ştia că e imposibil să intre şi să iasă de acolo pe fugă, pentru că era mereu atacat de micii lui tovarăşi grădinari.

— Auzi, Fin? Tu te pricepi la fete? îl întrebă pe băieţelul slăbuţ care-l ajuta să ducă uneltele în depozit.

— Eu? Sunt cel mai bun! zise Fin, umflându-se-n pene. Am CINCI prietene. Mai multe chiar decât Leo. Şi el are PlayStation 4.

— Uau! Care e secretul tău? Cum le zici că-ţi place de ele?

— Asta e simplu. Le dau un jeleu. Şi ştii ce aş face dacă chiar-chiar mi-ar plăcea de una?

— Ce?

Hazard se lăsă pe vine, ca să audă ce are Fin de spus.

— I-aş da jeleul în formă de inimă.

66

Alice

— Nu eram sigură că te găsesc aici, Julian, după ce s-a aflat toată treaba cu Mary, care nu e, de fapt, moartă.

Alice ajunsese la mormântul amiralului.

— Bună, Keith!

Se aplecă şi mângâie căţelul pe cap. Keith păru lezat, de parcă mângâierile ar fi fost un afront la demnitatea lui.

Julian declară, de parcă tocmai ar fi aflat vestea:

— Până la urmă, Mary nu fusese moartă în aceşti cincisprezece ani, draga de ea. Însă eu tot am venit la cimitir. Nu doar pentru a-mi aminti de ea, ci şi pentru a păstra o legătură cu trecutul — din care am lăsat atât de multe în urmă. Am cumpărat sticla asta în schimb, în locul lichiorului Bailey’s.

Scoase o sticlă de vin roşu, nişte pahare de plastic şi un tirbuşon din traistă.

— Nu mi-a plăcut niciodată Bailey’s şi, până la urmă, se pare că nici Mary nu-l mai bea, aşa că, cred că putem să ne lipsim de el.

Alice, care îşi golise mereu paharul aruncând lichiorul pe furiş, fu uşurată. Se aşeză pe lespedea de marmură, lângă Julian, luând paharul de vin pe care i-l întinsese. Cimitirul era plin de viorele, iar petalele copacilor înfloriţi se

revărsau asupra lor ca nişte fulgi de zăpadă. Primăvara, anotimpul noilor începuturi. Alice o ridică pe Bunty din cărucior şi şi-o aşează pe genunchi. Bebeluşa întinse mâna după o floare şi o strivi în palma ei grăsuţă.

— Dragă Alice, pot să-ţi povestesc despre noua mea idee?

Alice dădu din cap, puţin neliniştită. Nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi de la Julian.

— M-am gândit la Proiectul Autenticităţii, la motivul care m-a făcut să-l încep, la cât de singur eram. Şi ştiu că sunt o mulţime de oameni care se simt la fel, care-şi petrec zile întregi fără să schimbe o vorbă cu cineva, care mănâncă întotdeauna singuri.

Alice dădu din cap.

— Şi apoi mi-am amintit cum povestea Hazard că atunci când era în Thailanda, deşi era singur, locul unde era cazat avea o masă comună, unde se strângea toată lumea, în fiecare noapte.

— Da, îmi aduc aminte. Este o idee grozavă. Închipuie-ţi ce oameni diferiţi ai putea întâlni, câte conversaţii ai putea purta!

— Exact! Aşa că m-am gândit că am putea organiza aşa ceva o dată pe săptămână, la cafeneaua Monicăi. I-am putea invita pe toţi cei care nu au cu cine mânca la o cină în jurul unei mese uriaşe. Am putea cere zece lire de persoană şi fiecare să-şi aducă de băut. Şi m-am gândit că i-am putea ruga pe cei care-şi permit să ofere douăzeci de lire, în aşa fel încât cei care nu îşi permit să poată mânca gratis. Ce părere ai?

— Cred că e genial!

Alice bătu din palme cu entuziasm. Bunty râse şi bătu şi ea din palme.

— Monica ce zice?

— Nu i-am spus încă. Crezi că va fi de acord?

— Sunt sigură! Şi cum îi vei zice?

— Mă gândeam la Cina Clubului lui Julian.

— Bineînţeles că trebuia să te gândeşti la un aşa nume! Hei, uite-l pe Riley!

— Riley, băiete, ia un loc.

Julian îi întinse şi lui un pahar cu vin.

— Voiam să discut cu tine. Pe treizeci şi unu mai e ziua mea, cu doar câteva zile înainte să pleci. Mă gândeam să organizez o petrecere ca să ne luăm rămas-bun de la tine şi să vă mulţumesc tuturor că m-aţi suportat. Ce zici?

— Ar fi grozav! Împlineşti 80 de ani. Uau!

— Dar, Julian, ai zis că te-ai născut în ziua în care am declarat război Germaniei şi ştiu sigur că asta se întâmpla prin septembrie, nu în mai.

Alice câştigase olimpiada de istorie când era la şcoală. Fusese cea mai mare (şi singura) ei reuşită academică.

Julian tuşi, puţin ruşinat.

— Chiar eşti bună la istorie, nu-i aşa, dragă? Da, poate că am socotit puţin greşit luna. Şi anul, acum că veni vorba. Nu împlinesc 80 de ani, ci mai degrabă 85. Ziua în care a fost declarat războiul a fost, în fapt, prima mea zi la şcoală. Eram supărat că nimeni nu mă întreabă cum a fost. În orice caz…

Julian trecu mai departe cu graţie.

— Mă gândeam că putem să facem o petrecere în Grădinile Kensington, între chioşc şi lac. Înainte îmi sărbătoream mereu zilele de naştere acolo. Strângeam toate scaunele din jur şi umpleam găleţi uriaşe cu gin, limonadă, fructe şi gheaţă. Toţi cei care aveau la îndemână un instrument cântau. Stăteam până se făcea întuneric şi ne dădeau afară agenţii comunitari.

— Sună ca un mod perfect pentru a-mi lua rămas-bun de la Londra. Mulţumesc! zise Riley.

Julian radia.

— Este o mare plăcere! Voi vorbi cu Monica despre organizare!

67

Julian

Lui Julian nu prea-i venea să creadă că Mary era la el în casă, lângă foc, bând ceai. Îşi făcu ochii mici, aburind imaginea, şi deodată parcă erau iar în anii ’90, înainte ca lucrurile să se ducă de râpă. Keith nu era însă prea încântat, pentru că Mary stătea pe scaunul lui.

Mary venise să-şi ia din lucruri. Alesese foarte puţine, zicând că nu e bine să te legi prea mult de trecut. Asta era o idee cu totul nouă pentru Julian. Se pregăti pentru conversaţia care ştia că va avea loc. Dacă nu-şi făcea curaj acum, Mary avea să plece, iar momentul potrivit ar fi putut să nu mai apară niciodată.

— Îmi pare rău pentru toată povestea cu moartea, Mary.

Julian nu era foarte convins că sunase aşa cum trebuie.

— Sincer, nu am văzut-o ca pe o minciună. Mi-am petrecut atâţia ani închipuindu-mi că ai murit, încât, la un moment dat, am început să cred că este adevărat.

— Te cred, Julian. Dar de ce? De ce să mă omori?

— Presupun că era mai uşor pentru mine decât să mă confrunt cu adevărul. Ar fi trebuit, de fapt, să te caut şi să încerc să-mi îndrept greşelile. Dar asta ar fi însemnat că trebuia să înfrunt faptul că am fost o persoană groaznică şi să mă supun riscului de a fi respins iar, aşa că… nu am făcut-o.

Julian vorbea cu ochii în cana de ceai.

— Aşa, din pură curiozitate — zise Mary cu un zâmbet vag —, cum am murit?

— Ah, m-am jucat de-a lungul anilor cu mai multe versiuni. Pentru o vreme, mi-am închipuit că te lovise autobuzul 14, când veneai acasă de la piaţă. Vedeam drumul din faţa complexului presărat cu caise şi cireşe.

— Ce dramatic! Deşi nu prea frumos din partea şoferului de autobuz. Ce altceva?

— O formă foarte rară, dar agresivă de cancer. Eu te-am îngrijit ca un erou în ultimele luni de viaţă, însă n-am putut face nimic ca să te salvez.

— Hmm… Puţin probabil. Ai fi cea mai proastă asistentă medicală. Niciodată nu ai reacţionat bine în faţa bolii.

— Asta aşa este. Sunt destul de mândru de cea mai recentă versiune însă. Ai fost prinsă în schimbul de focuri dintre două bande interlope. Ai încercat să ajuţi un tânăr care fusese înjunghiat şi sângera pe marginea trotuarului, însă ai fost ucisă pentru bunătatea ta.

— Oo! Asta îmi place cel mai mult. Mă face să par o adevărată eroină. Te rog însă să te asiguri că sunt împuşcată direct în inimă. Nu vreau să am un sfârşit lung şi dureros. Apropo, Julian…

Lui Julian nu-i plăcea când Mary îşi începea propoziţiile cu apropo. Ceea ce urma nu era niciodată de bine.

— Pe drum m-am întâlnit cu una dintre vecinele tale, Patricia… parcă aşa a zis că o cheamă. Mi-a spus despre contract, despre vânzare.

Julian oftă. Se simţea iar ca pe vremuri, când Mary îl prindea făcând ceva rău.

— Doamne sfinte, mă bat la cap cu asta de luni de zile, Mary. Dar cum aş putea să vând? Unde m-aş duce? Ce s-ar alege de toate astea?

Arătă cu un gest larg spre toate lucrurile îngrămădite în camera lui de zi.

— Sunt doar nişte obiecte, Julian. S-ar putea să descoperi că fără ele te vei simţi eliberat. Ar fi un nou început, o nouă viaţă. Aşa m-am simţit eu când am lăsat totul în urmă.

Julian încercă să nu se crispeze la gândul că Mary se simţise „eliberată“ de el.

— Dar sunt atâtea amintiri, Mary. Toţi vechii mei prieteni sunt prinşi între aceşti pereţi. Şi tu eşti!

— Nu mai sunt aici, Julian. Sunt în Lewes. Şi sunt foarte fericită. Iar tu eşti binevenit pe la noi, oricând vei vrea să ne vizitezi. Toate aceste lucruri, aceste amintiri, nu fac decât să te sufoce, să te ţină ancorat în trecut. Acum ai prieteni noi, iar acasă este oriunde te-ai afla tu. Ai putea să-ţi cumperi un apartament nou şi s-o iei de la început. Imaginează-ţi!

Mary se uită adânc în ochii lui.

Julian încercă să se închipuie într-un apartament ca acela în care locuia Hazard, pe care-l vizitase la ceai cu o săptămână în urmă. Toate acele ferestre mari, liniile curate şi suprafeţele plane. Încălzire prin podea. Ghivece cu orhidee albe. Întrerupătoare care-ţi permiteau să setezi lumina la intensitatea dorită. Gândul că ar putea locui într-un astfel de loc i se părea extrem de bizar, dar şi pasionant. Avea oare curajul să iasă din vizuină la 79 de ani? Sau 84. În fine.

— În orice caz, aşa este corect faţă de vecinii tăi. Încurci o mulţime de oameni. Nu a venit, oare, timpul să te gândeşti şi la alţii, Julian? Şi să faci ceea ce este corect?

Julian ştia că Mary are dreptate. Ea avea întotdeauna dreptate.

— Uite, trebuie să mai vizitez pe cineva, aşa că am să te las să te gândeşti la asta. Îmi promiţi că te vei gândi?

Mary îl îmbrăţişă şi-i dădu un sărut distant pe obraz.

— Bine, Mary.

Julian era sincer.

Julian bătu la uşa cu numărul patru. Uşa se dădu de perete şi în cadru apăru o femeie masivă, cu mâinile-n şolduri şi cu o expresie curioasă, dar neprietenoasă pe chip. Amândoi aşteptau ca celălalt să vorbească primul. Julian ura tăcerile prelungite.

— Doamnă Arbuckle, înţeleg că doriţi să vorbiţi cu mine.

— Da, de opt luni. De ce aţi venit acum?

Accentuă lung cuvântul „acum“.

— M-am hotărât să vând.

Patricia Arbuckle îşi desfăcu braţele şi oftă prelung, ca o minge dezumflată.

— Doamne, nu credeam să apuc ziua asta. Intraţi, vă rog. Ce v-a făcut să vă răzgândiţi?

— Ei bine, e important să faci ceea ce este corect.

Julian îşi zise că, dacă spune cu voce tare noua lui mantra, asta îl va ajuta să se ţină de hotărârea pe care o luase.

— Şi corect este să vând. Voi, ceilalţi locatari, aveţi mulţi ani în faţa voastră. Nu pot să fiu eu cel care vă răpeşte şansa de a vă face un nou cuib. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult timp să accept ideea.

— Niciodată nu este prea târziu, domnule Jessop. Julian.

Patricia radia, pur şi simplu.

— Nu eşti prima persoană care mi-a spus asta în ultima vreme.

68

Monica

Monica lipi anunţul lui Julian în fereastră, în acelaşi loc în care fusese afişul ei pentru ore de artă, cu şase luni în urmă. Lipi scotch-ul cu grijă pe urmele lăsate de cel de dinainte, pe care nu reuşise să-l îndepărteze cu totul.

TE-AI SĂTURAT SĂ MĂNÂNCI SINGUR?

ALĂTURĂ-TE CINEI

„CLUBUL LUI JULIAN“,

ÎN CAFENEAUA LA MONICA

ÎN FIECARE MIERCURI, LA ORA 19

ADU CEVA DE BĂUT

10 LIRE DE PERSOANĂ, 20 DE LIRE DACĂ TE SIMŢI DARNIC.

ÎN CAZUL ÎN CARE NU ÎŢI PERMIŢI, CINA ESTE GRATIS.

Îşi aduse aminte că Hazard îi furase afişul şi-i făcuse copii. Ar fi trebuit să-l roage să-l multiplice şi pe acesta şi să-l distribuie prin cartierul Fulham, ca să-şi răscumpere fapta. Tocmai se pregătea să întoarcă semnul de pe uşă pe partea cu ÎNCHIS, când apăru un client. Monica era pe cale să-i spună că a

ajuns prea târziu, când îşi dădu seama că era Mary.

— Bună, Monica! Am fost să-l vizitez pe Julian şi m-am gândit să trec pe aici ca să-ţi las asta.

Mary scoase din geantă caietul care fusese lăsat în cafeneaua ei cu şase luni în urmă.

— Am vrut să i-l dau lui Julian, însă a zis că lui îi aminteşte doar cât de lipsit de autenticitate a fost el şi că ar trebui să-l păstrezi tu.

— Mulţumesc, Mary.

Monica luă caietul.

— Vrei o cană de ceai? Şi o prăjitură? Cred că este o ocazie bună pentru mâncat prăjituri!

Mary se aşează în faţa tejghelei, în timp ce Monica pregătea un ibric cu ceai.

— Îmi pare rău că v-am şocat făcându-mi apariţia în felul în care am făcut-o. Planul era să mă strecor în spate, la un curs de artă, şi să discut cu Julian între patru ochi. Nu mă aşteptam să aterizez în mijlocul unei ceremonii comemorative. Cu atât mai puţin una organizată pentru mine!

— Serios, nu trebuie să-ţi ceri scuze!

Monica începu să toarne ceaiul în căni.

— De unde era să ştii? Sunt bucuroasă însă că am avut şansa să te cunosc.

— Şi eu sunt bucuroasă că te-am întâlnit. Mi-am dat seama că Proiectul Autenticităţii mi-a făcut, de fapt, o favoare. Vezi tu, eu am plecat fără nicio explicaţie, fără să-mi iau rămas-bun. O parte din mine rămăsese în urmă. Tot trecutul acela comun, Julian care, aşa cum ştii, are o mulţime de defecte, însă este extraordinar. Faptul că l-am reîntâlnit m-a ajutat să trec peste nişte lucruri.

— Mă bucur să aud asta.

— Apropo, sper că nu te superi că te întreb, dar ai rezolvat lucrurile cu bărbatul acela care este atât de îndrăgostit de tine?

— Riley?

Monica îşi zise că „atât de îndrăgostit“ era totuşi o exagerare.

— Mi-e teamă că nu. Chiar din contră.

— Nu, nu. Nu australianul acela dulce, celălalt. Cel care stătea acolo.

Mary făcu un semn spre colţul camerei.

— Cel care arăta ca un domn Darcy chinuit, care-l privea pe Riley de parcă i-ar fi furat ceva ce-şi dorea cu disperare să recupereze.

— Hazard?

Monica întrebă, uluită.

— Ah, deci el era Hazard! Are sens. I-am citit povestea în caiet.

— Te înşeli în legătură cu Hazard, Mary. Nu e îndrăgostit de mine. De fapt, suntem firi complet opuse.

— Monica, mi-am petrecut întreaga viaţă din poziţia celui care observă. Aşa că observ imediat astfel de lucruri. Ştiu ce am văzut. Arăta ca un bărbat complex, genul damnat. Crede-mă, ştiu totul despre genul acesta de bărbaţi.

— Chiar dacă ai dreptate, Mary, asta nu înseamnă că ar trebui să stau departe de el?

— O, Monica! Dar tu eşti mult mai puternică decât am fost eu. Tu nu ai permite nimănui să te trateze vreodată aşa cum s-a purtat Julian cu mine. Şi ştii ceva? În ciuda celor întâmplate, nu regret nici măcar o zi petrecută alături de el. Nici măcar una. Acum trebuie să plec.

Mary se întinse peste bar şi o sărută pe Monica pe amândoi obrajii. Apoi plecă, lăsând-o ciudat de euforică.

Hazard? De ce gândul acesta n-o făcea să râdă? Era, desigur, pură vanitate. O făcea să se simtă bine gândul că Mary credea că ea este genul de femeie care stârneşte pasiuni. Adună-te, Monica!

Monica ridică de pe tejghea caietul care se întorsese de unde plecase. Îşi dădu seama că toţi ceilalţi, în afară de Julian, îi citiseră povestea, însă ea nu le citise pe ale lor. Nu i se părea corect. Îşi umplu din nou ceaşca de ceai şi începu să citească.

69

Hazard

Hazard sună la uşa Monicăi. Era aproape zece seara, cam târziu faţă de cum plănuise iniţial, însă se răzgândise de două ori înainte de a veni. Încă nu era convins că face ceea ce trebuie, însă de un lucru era sigur: nu era un laş. Se auzi o voce slabă prin interfon.

— Cine e?

Era prea târziu ca să se mai poată răzgândi.

— Ăă, Hazard.

Se simţea ca un Romeo contemporan, încercând să-şi declare iubirea Julietei lui. Dacă Monica ar fi avut un balcon în loc de interfon, ar fi fost poate mai simplu.

— Aa. Tu eşti. Ce naiba vrei?

Nu suna deloc a Shakespeare. Nici nu era tocmai felul în care spera să fie primit.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu tine, Monica. Pot să urc?

— Nu văd ce ai avea de vorbit cu mine, dar dacă insişti…

Îi deschise uşa, iar Hazard urcă scările spre apartamentul ei.

Îşi amintea vag apartamentul din ziua pe care o petrecuse acolo, după nunta aceea dezastruoasă. De data aceasta, cu mintea clară, observă atent toate detaliile. Arăta exact cum s-ar fi aşteptat să arate oricare dintre cei care o cunoşteau pe Monica măcar puţin: curat lună şi uşor clasic, cu pereţi gri-pal, mobilă minimalistă şi podele de stejar lustruite. Erau însă şi câteva elemente neaşteptate, care trădau farmecul personalităţii ei: o veioză în formă de flamingo, un manechin vechi folosit pe post de cuier şi un perete dominat de un portret fabulos al lui David Bowie. Mirosul subtil al cafelei de dedesubt părea îmbibat în podele.

Monica nu părea deloc încântată să-l vadă. Clar, nu era momentul potrivit pentru marea lui declaraţie. Trebuia să se regrupeze. Ce pretext ar fi putut folosi pentru a-şi justifica o vizită atât de târzie? Gândeşte, Hazard.

Nu avea niciun rost. Trebuia să meargă înainte.

— Ei bine?

— Ăăă, Monica, voiam să-ţi spun ce simt pentru tine.

Începu să se plimbe în sus şi-n jos prin cameră, pentru că era mult prea agitat ca să se aşeze şi în orice caz ea nu-l invitase să ia loc.

— Ştiu exact ce crezi despre mine, Hazard.

— Ştii?

Hazard era confuz. Poate că lucrurile aveau să meargă mai uşor decât crezuse.

— Oh, da. Are o intensitate pe care nu o găsesc atractivă, ci mai degrabă terifiantă. Îţi sună cunoscut?

Abia atunci băgă de seamă ce avea în mână. Caietul. Îi citea povestea.

— Sau ce zici de asta: Mă face să mă simt de parcă aş face ceva greşit. Este genul de persoană care-şi aranjează toate conservele din dulap ca să fie cu faţa şi toate cărţile din bibliotecă în ordine alfabetică. Chiar mă gândeam de ce naiba m-ai întrebat despre conserve!

— Monica, opreşte-te! Ascultă-mă!

Hazard se simţea de parcă îşi urmărea toate visurile şi speranţele explodând, ca într-un accident redat cu încetinitorul într-un film.

— O, dar nu pot să mă opresc înainte de partea cea mai interesantă: Şi are un aer disperat, pe care poate îl percep eu exagerat, pentru că-i cunosc povestea, însă care mă face să vreau să fug unde văd cu ochii.

Apoi azvârli caietul spre el. Hazard se feri şi remarcă:

— Asta este a doua oară când arunci cu ceva în mine. Prima oară a fost budinca.

Lucrurile nu mergeau bine, dar, Dumnezeule! Era superbă atunci când era nervoasă. O vâlvătaie de energie şi indignare justiţiară. Trebuia s-o convingă să-l asculte.

— Haide, Hazard! Ia-o la fugă, ce mai aştepţi? Eu nu te opresc.

— Când am scris toate lucrurile alea nu te cunoşteam!

— Ştiu că nu mă cunoşteai. Şi atunci de ce naiba te-ai simţit îndreptăţit să faci comentarii despre dulapul meu din bucătărie?

— Am greşit. Am greşit teribil. Nu în ceea ce priveşte dulapul, după cum s-a dovedit, dar în toate celelalte privinţe.

Monica îi aruncă o privire urâtă. Nu avea să-i meargă cu glumele.

— Eşti unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am întâlnit în viaţa mea. Uite, ceea ce ar fi trebuit să scriu…

Respiră adânc şi continuă.

— Am mers la cafeneaua La Monica pentru a returna carnetul lui Julian. Nu aveam de gând să joc jocul lui stupid. Dar, în momentul în care mi-am dat seama cine era Monica — femeia de care mă izbisem cu câteva nopţi în

urmă —, mi-am pierdut curajul. Am păstrat caietul şi l-am luat cu mine tocmai în Thailanda. Nu puteam să-i uit povestea, aşa că m-am hotărât să găsesc bărbatul perfect şi să-l trimit la ea. Apoi am început să-mi dau seama că bărbatul perfect pentru ea eram, de fapt, eu. Nu că aş fi perfect, nici pe departe.

Râse. Sună a gol. Monica nu râse odată cu el.

— Mi-am dat seama că n-o merit, dar că o iubesc. O iubesc cu totul, fiecare părticică din ea.

— Am avut încredere în tine, Hazard! Ţi-am spus lucruri pe care nu le-am mai spus nimănui — nici măcar lui Riley. Am crezut că tu, dintre toţi oamenii, mă vei înţelege şi nu-ţi vei bate joc de mine.

Monica părea să nu fi auzit niciun cuvânt din ceea ce tocmai îi spusese.

— Dar, Monica, înţeleg! Şi te iubesc şi mai mult pentru că ai trecut prin atâtea. Ştii, japonezii au o tehnică prin care repară vasele de ceramică deteriorate umplând fisurile cu aur topit. Asta le face să fie şi mai preţioase decât fuseseră înainte!

— Nu-mi da mie citate de pe Tumblr, Hazard! Pleacă. Şi nu te mai întoarce!

Hazard îşi dădu seama că nu avea cum să ajungă la inima Monicăi în acea seară şi, poate, niciodată.

— Bine, plec.

O luă spre uşă.

— Dar miercurea viitoare, la ora şapte seara, voi fi la mormântul amiralului. Te rog, te rog să te gândeşti la ceea ce ţi-am spus şi, dacă te răzgândeşti, să vii acolo.

Hazard urmă drumul mai lung spre casă, prin Eel Brook. Nu putea să se ducă încă în apartamentul lui gol. Chiar în faţa lui, un bărbat stătea pe o bancă, sub lumina unui lampadar, părând la fel de nefericit ca el. Hazard era aproape sigur că-l recunoaşte de undeva. Probabil de la fostul loc de muncă. Avea

ţinuta clasică: un costum făcut pe comandă, ghete din piele şi un Rolex masiv.

— Bună!

Hazard se simţea acum prost. Probabil că nici măcar nu-l cunoştea pe tip, până la urmă.

— Bună!

Bărbatul îi răspunse şi-i făcu loc pe bancă.

— Eşti bine?

Hazard oftă:

— Nu chiar. Probleme cu o fată. Ştii tu.

Ce naiba era cu el? De ce povestea atât? Mai întâi lui Fin, şi acum unui tip oarecare, de pe o bancă.

— Mie-mi zici! Evit să mă întorc acasă. Eşti căsătorit?

— Nu. Acum sunt singur, de fapt.

— Ei bine, ascultă-mi sfatul, amice, şi rămâi aşa. După ce te căsătoreşti, totul se schimbă. Când ţi se pare că te-ai scos — sex oricând îţi doreşti, o soţie frumoasă care îţi păstrează casa aranjată şi se înţelege bine cu prietenii tăi —, atunci se schimbă totul. Până să apuci să te dezmeticeşti au vergeturi, le atârnă sânii, casa e plină de jucării oribile din plastic colorat şi toată atenţia lor se concentrează asupra copilului. Iar tu nu eşti decât punga care plăteşte pentru tot acest bâlci.

— Înţeleg ce zici.

Hazard îşi dădea seama că nu prea îl place pe noul lui confident.

— Şi sunt convins că nu e treabă uşoară căsnicia. Problema mea este că, atunci când cineva îmi spune ce să fac, am tendinţa de a face exact lucrul

opus.

Hazard îşi luă cu stângăcie rămas-bun. Îi părea rău pentru soţia acelui tip. El era oare perfect? Ce se alesese de „la bine şi la greu, în sănătate şi în boală“? Ce nenorocit!

Apoi, deodată, îşi aminti de unde îl ştia pe tip. Îl văzuse, nu cu mult timp în urmă, în restaurantul acela groaznic la care mersese cu Blanche. Era la masă cu Alice.

70

Riley

Riley se gândise că viaţa lui va fi iar ca înainte: simplă, fără complicaţii, uşoară. Însă nu se întâmplă aşa. Nu putea s-o uite pe Monica. Se simţea de parcă o tornadă îl transportase pentru câteva luni într-un tărâm colorat, unde totul era puţin ciudat şi intens şi nu ştia niciodată la ce să se aştepte la următoarea cotitură a drumului de cărămidă galbenă. Iar acum, întors parcă din Kansas, se simţea în mod straniu… dezumflat.

De ce renunţase aşa uşor? De ce nu încercase mai mult s-o convingă pe Monica să vină cu el? De ce nu se oferise să rămână el aici? Ar fi putut să călătorească prin Europa, aşa cum plănuise, dar apoi să se întoarcă la Londra şi să-şi continue povestea cu Monica. Deodată, totul i se părea atât de clar!

Riley se scutură din starea letargică în care zăcuse în ultimele zile şi, cu un elan nou, cu pasiune şi un scop clar, îşi părăsi apartamentul şi se-ndreptă spre Fulham. Era târziu, aşa că cimitirul era închis, însă nu-l deranjau cei câţiva kilometri în plus pe care trebuia să-i parcurgă, atât de entuziasmat era de destinaţia la care trebuia să ajungă.

Riley se simţea ca un erou romantic care ar fi făcut orice ca să câştige inima frumoasei sale prinţese. Era domnul Darcy, era Rhett Butler, era Shrek. Bine, poate nu Shrek.

Pe măsură ce se apropia de apartamentul Monicăi, îşi dădea seama că e încă trează. Avea draperiile trase, iar lumina de la sufragerie strălucea în noapte ca un far. Riley traversă şoseaua şi se ridică pe vârful degetelor, încercând s-o

zărească.

N-o vedea. Dar îl vedea pe Hazard. Ce căuta Hazard în apartamentul Monicăi la o oră atât de târzie?

Deodată se simţi ca un fraier. Toate scuzele acelea legate de responsabilităţi şi afacere, când adevărul era că ea se întâlnea cu altcineva. Îşi aminti toate împrejurările în care Hazard, prietenul lui, adusese vorba despre Monica în timp ce grădinăreau. Acum totul căpăta sens.

De aceea o invitase oare la nuntă? I se păruse puţin ciudat, însă avusese încredere în el. N-ar fi trebuit să fie surprins. Hazard, cu farmecul lui şi aerul de băiat rău, cu isteţimea şi flerul lui pentru afaceri… era alegerea evidentă pentru Monica. Cum putuse fi atât de naiv? Normal că Monica nu-l putea iubi pe el.

Riley se simţi cuprins de un val de oboseală. Când venise pentru prima oară acolo, la acea cafenea, găsise un loc perfect, fix pe măsura sa, în mijlocul acelor oameni extraordinari, în acel oraş minunat. Însă acum acel loc se închisese şi el fusese exclus. Un intrus, un corp străin. Venise vremea să meargă mai departe.

Riley cel care se întorcea spre Earl’s Court era un bărbat cu totul diferit faţă de cel care plecase de acolo, cu o oră în urmă. Ceilalţi credeau că, pentru că e o fire veselă şi solară, el nu suferă. Se înşelau însă. Se înşelau amarnic.

71

Monica

Monica se uită la coada lungă din faţa cafenelei. Lizzie se descurcase de minune, ea îi adusese pe majoritatea invitaţilor din acea seară. Îi povestise Monicăi despre avantajul de a şti totul despre vecini: puteai spune uşor care dintre ei locuieşte singur şi nu primeşte vizitatori. Aşa că Lizzie le bătuse la uşă şi-i invitase la cină. Apoi mersese la doctorul de familie din cartier şi împărţise şi acolo câteva pliante. Făcuse acelaşi lucru la biblioteca Fulham şi apelase şi la prietena ei, Sue, care era asistent social.

Monica deschise uşile şi primi pe toată lumea înăuntru. Mesele din cafenea erau aranjate într-un pătrat uriaş, cu scaune pentru aproximativ 40 de oameni. Doamna Wu şi Benji găteau, Monica şi Lizzie serveau, iar Julian făcea pe gazda alături de Keith, singurul căţel care avea voie în mod oficial să intre în cafenea. Keith stătea sub masă, la picioarele lui Julian, băşindu-se zgomotos. Sau poate că era, de fapt, Julian.

În scurt timp, cafeneaua zumzăia de conversaţii şi râsete. Media de vârstă a invitaţilor era de 60 de ani şi, încurajaţi de Julian, aceştia îşi împărtăşeau poveştile trăite de-a lungul timpului în cartier.

— Cine-şi mai aminteşte de băile şi spălătoriile publice din Fulham? întrebă Julian.

Doamna Brooks, care era poate mai bătrână decât Julian, zise:

— O, eu îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri!

Lizzie o punea la curent pe Monica în legătură cu fiecare invitat. Doamna Brooks, se pare, locuia chiar în capătul străzii pe care stătea Lizzie, la numărul 67. Soţul o părăsise după „incidentul nefericit cu tipul de la gaze“ şi de atunci rămăsese singură.

— Ne umpleam coşurile şi cărucioarele cu cearşafuri, prosoape, cuverturi şi mergeam în jos, pe North End Road. Ziua de spălat rufe era un pretext bun pentru bârfă. Pălăvrăgeam ore întregi, frecând până ni se încreţeau mâinile ca nişte prune. Duceam dorul acelor zile după ce ne-am luat cadă. Acum este o şcoală de dans acolo. Merg în fiecare săptămână ca să-mi exersez şpagatul.

— Serios? întrebă Monica.

— Nu, bineînţeles că nu!

Pe doamna Brooks o bufni râsul.

— Abia pot să mai merg. Dacă aş face un şpagat, nu m-aş mai ridica niciodată de jos.

— Cine l-a prins pe Johnny Haynes la Craven Cottage? întrebă oarecum previzibil Bert, de la numărul 43.

Bert era de-al casei şi toate conversaţiile pe care le avusese cu el Monica vreodată fuseseră despre echipa de fotbal Fulham.

— Ştiaţi că Pelé l-a descris drept cel mai bun atacant din câţi a cunoscut? Johnny Haynes al nostru.

Păru aproape gata să lăcrimeze, apoi luă o gură de bere şi se adună.

— Ştii, obişnuiam să beau cu George Best! zise Julian.

— Mare lucru! George bea cu toată lumea! îi dădu replica Bert.

Doamna Wu radia în timp ce mâncarea ei era lăudată de toată lumea şi-l dirija pe Benji ca un dictator amabil. Monica se întreba dacă tânărul ajunsese să blesteme ziua în care fusese primit în sânul familiei Wu.

Monica îl recunoscu pe unul dintre mesenii care se înfigea cu entuziasm în puiul cu sos dulce-acrişor. Era un om al străzii. De fiecare dată când le rămânea mâncare la cafenea, îi ducea resturile sub Podul Putney, acolo unde îl găsea de obicei. Ultima oară îi dăduse anunţul lui Julian.

— Este cea mai bună masă pe care o mănânc în ultimii ani! îl auzi spunându-i lui Julian.

— Şi pentru mine! Cum te numeşti?

— Jim! Mă bucur să te cunosc. Şi mulţumesc pentru cină. Aş vrea să te pot răsplăti cumva.

— Nu-i nevoie, prietene! zise Julian, fluturându-şi mâna. Într-o zi, când vei avea bani, vei plăti pentru cina ta şi a altui comesean. Pari un tip care apreciază moda. Acum, eu nu las pe nimeni să se apropie de colecţia mea, dar, dacă treci mâine pe la mine, te las să îţi alegi o ţinută nouă. Atâta timp cât nu e ceva de la Westwood. Are şi generozitatea mea o limită.

Monica se aşeză lângă Julian şi bătu din palme ca să atragă atenţia oamenilor. Nimeni n-o băgă însă în seamă.

— Hei, gura! strigă doamna Wu, amuţind întreaga sală.

— Vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit. Multe mulţumiri lui Betty şi Benji pentru mâncarea delicioasă şi, desigur, gazdei noastre minunate, cel care a înfiinţat clubul, Julian.

Monica îl privi pe Julian, lăsat pe spate în scaunul lui, cu un zâmbet larg pe faţă, bucurându-se de aplauze, felicitări şi fluierături. După ce toţi ceilalţi reveniră la discuţiile de dinainte, se întoarse spre ea.

— Unde este Hazard?

— N-am idee.

Adevărul era că ştia foarte bine unde e. Nu putu să se abţină şi se uită la ceas. 19:45. Poate că o aştepta încă în cimitir.

— Monica, Mary mi-a povestit teoria ei. Am fost un prost că nu am observat mai devreme. Sunt mereu mult prea absorbit de mine însumi. Riley este cel mai drăguţ băiat, însă este doar un băiat. Care găseşte că viaţa este simplă. El nu s-a confruntat niciodată cu necazuri mari. Hazard este mai complex. El a stat pe marginea prăpastiei şi a privit în vid. Ştiu, pentru că şi eu am trecut prin asta. Dar a supravieţuit şi s-a întors mai puternic. El ar fi un bărbat potrivit pentru tine. Aţi fi potriviţi unul pentru celălalt.

Julian îi luă mâna în mâna lui. Monica îi privi pielea brăzdată de ani şi experienţă.

— Dar suntem atât de diferiţi.

— Şi asta e un lucru bun. Veţi învăţa unul de la celălalt. Nu vrei să-ţi petreci restul vieţii uitându-te într-o oglindă. Crede-mă, am încercat!

Monica, cu gândul în altă parte, fărâmiţă prăjitura cu răvaş din faţa ei, apoi, dându-şi seama ce a făcut, strânse firimiturile într-un colţ al farfuriei.

— Julian, te superi dacă te las pe tine să te ocupi? Am ceva de făcut.

— Sigur. Ne descurcăm! Nu-i aşa, doamnă Wu?

— Da. Du-te! îi zise doamna Wu, fluturându-şi mâinile spre ea, de parcă ar fi uşuit o găină din cuib.

Monica ieşi în stradă chiar atunci când autobuzul 14 pleca din staţie. Alergă după el, bătu la uşă şi strigă vă rog la şofer, deşi ştia că asta nu funcţionează niciodată.

De data asta însă, şoferul opri şi-i deschise uşa.

— Vă mulţumesc! îi spuse şi se aşeză pe cel mai apropiat scaun.

Se uită la ceas. Ora 20! Nu credea că Hazard ar fi putut să aştepte o oră întreagă. Şi cimitirul nu se închidea oricum la ora 8? Era o călătorie fără sens.

De ce nu-i dăduse numărul lui de telefon? Ar fi putut să-l sune. Ar fi fost destul de simplu să-i afle numărul de telefon sau adresa, însă acum i se părea

că totul ţine de destin. Dacă avea să rateze această întâlnire, însemna că, pur şi simplu, nu erau meniţi să fie împreună. Monica ştia că este complet lipsit de logică şi că nu e deloc stilul ei, însă, după câte se vedea, se schimbase foarte mult în ultimele luni. În primul rând, vechea Monica nu s-ar fi gândit niciodată să se implice într-o relaţie cu un tip dependent de droguri. Unde se încadra asta pe lista ei de valori?

De îndată ce coborî din autobuz, Monica văzu că porţile grele de fier ale cimitirului erau ferecate cu un lanţ uriaş şi aveau lacătul pus. Ar fi trebuit să se simtă uşurată că a ajuns prea târziu. Însă nu se simţea deloc aşa.

Străzile erau pline de fani ai echipei de fotbal Chelsea, ieşiţi de la meci. Mâncau hamburgeri de la camionetele instalate temporar pe marginea străzii. Un bărbat masiv, beat, îmbrăcat din cap până-n picioare ca un fan Chelsea, se opri ca să se holbeze la Monica. Era exact de ce avea nevoie.

— Zâmbeşte, iubire! Mâine s-ar putea să nu ai de ce!

— N-o să mai zâmbesc niciodată dacă nu intru în cimitirul ăla! se răsti Monica la el.

— Ce e acolo? În afară de lucrurile evidente. Pariez că e vorba de iubire! Este vorba despre iubire, iubire?

Tipul râse şi-i dădu una pe spinare amicului său, care scuipă o gură plină de bere pe asfalt.

— Ştii ce, ar putea fi.

Monica se întreba de ce spune unor străini nişte lucruri pe care nu le-a recunoscut nici faţă de ea însăşi.

— Te ridicăm noi peste gard, nu-i aşa, Kevin? îi zise noul ei amic.

— Ţine asta!

Tipul îi pasă Monicăi un burger mâncat pe jumătate, plin de ketchup şi muştar. Încercă să nu se gândească la toată grăsimea pe care o avea pe mâini. În graba de a ajunge cât mai repede la cimitir, îşi lăsase gelul antibacterian la

cafenea. Tipul o ridică pe umerii lui de parcă ar fi fost un fulg.

— Poţi să ajungi de la înălţimea asta?

— Da!

Monica încălecă pe zid, rămânând cu un picior afară şi cu unul înăuntru.

— Poţi să cobori în siguranţă?

Monica se uită în jos. De cealaltă parte era mai puţin înalt, iar un morman de frunze avea să-i atenueze căderea.

— Da, pot! Mulţumesc! Uite, ăsta cred că este al tău.

Monica îi pasă înapoi amicului ei hamburgerul.

— Dacă totul iese bine, poţi să-i pui primului copil numele meu! îi strigă microbistul.

— Cum te cheamă? îl întrebă Monica, din pură curiozitate.

— Alan!

Monica se întrebă ce părere ar avea Hazard despre un fiu sau o fiică pe nume Alan.

Inspiră profund şi sări.

72

Hazard şi Monica

Hazard se uită la ceas. Din nou. Era ora 8 şi se întuneca. Auzi huruitul unui motor. O maşină trecea încet pe aleea centrală. Singurele maşini permise în cimitir erau de la Poliţia Comunitară. Se pregăteau să închidă şi verificau să nu mai fi rămas înăuntru vizitatori întârziaţi. I se scursese timpul.

Hazard ştia că trebuie să plece. Trebuia să se împace cu gândul că Monica nu avea să vină. Nu avea să vină niciodată. Totul nu era decât o fantezie ridicolă. De ce crezuse că întâlnirea asta e o idee bună? Ar fi putut să-i lase, pur şi simplu, numărul de telefon şi să-i zică: Sună-mă în caz că te răzgândeşti. De ce scosese, în schimb, pe gură gogomănia cu cimitirul? În mod clar, văzuse prea multe filme la viaţa lui.

Şi acum iată-l, ascunzându-se de poliţie în spatele unei pietre de mormânt, ceea ce era foarte stupid, pentru că acum aveau să încuie porţile. Monica n-ar fi putut oricum să intre, iar el rămânea închis acolo peste noapte, ca să îngheţe alături de stafii.

Hazard îşi trase haina în jurul lui şi se aşeză pe pământul rece, rezemat de piatra de mormânt a amiralului, ascuns din raza vizuală a poliţiştilor. Nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă pe mai departe. Şi atunci auzi ceva.

— Of, la naiba. Normal că nu e aici. Femeie proastă!

Hazard trase cu ochiul de după piatra de mormânt şi o văzu pe ea, supărată şi frumoasă, absolut, fără urmă de îndoială: Monica.

— Monica!

— Ah, eşti încă aici!

— Da. Speram să apari.

Hazard, cel care frânsese atâtea inimi de-a lungul timpului, cel mai mare afemeiat, nu ştia ce să zică.

— Vrei poate un jeleu?

Era poate cel mai important moment din viaţa lui şi el urma sfatul unui puşti de 10 ani. Era cel mai mare idiot.

— Hazard, eşti complet idiot? Crezi că am intrat prin efracţie într-un cimitir, că am încălcat legea pentru prima oară în viaţa mea pentru că vreau un jeleu?

Şi apoi îl sărută. Pasional. Serios.

Se sărutară până când afară se făcu complet întuneric, până când îşi simţiră buzele umflate, până când nu-şi mai putură aduce aminte de ce nu mai făcuseră asta până atunci, până când se contopiră. Hazard îşi petrecuse aproape două decenii căutând extazul suprem, cel mai bun mod de a-şi aprinde creierul şi de a-şi face inima să bată mai tare. Şi acum îl găsise: era Monica.

— Hazard? zise Monica.

— Monica? îi răspunse el, doar de dragul de a-i spune numele.

— Cum o să ieşim de-aici?

— Presupun că va trebui să sunăm la Poliţie şi să inventăm o scuză pentru faptul că am rămas închişi în cimitir.

— Hazard, a trecut doar o oră şi tu deja vrei să mă faci să-i mint pe poliţişti. Unde o să ajungem aşa?

— Nu ştiu. Dar abia aştept să aflu.

Hazard o sărută din nou, până când Monicăi nu-i mai păsa pe cine trebuie să mintă, atâta timp cât el nu avea să se oprească.

Monica ştia că nu este la ea acasă. Putea să-şi dea seama, chiar şi cu ochii închişi, că această cameră este mai luminoasă decât a ei, că este scăldată în soare. Era şi mai liniştită — nu se auzea zgomotul de la traficul de pe strada Fulham şi nici sistemul ei vechi de încălzire. Şi mirosea diferit — a lemn de santal, mentă şi mosc. Şi a sex.

Şi atunci scenele de noaptea trecută începură să i se deruleze în minte. Pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, mâna lui Hazard pe coapsa ei. Hazard căutându-şi cheile pe care le scăpase în graba de a deschide uşa de la intrare. Hainele lor aruncate pe podeaua din dormitor. Nu uitase oare să le împăturească înainte să se culce? Îşi amintea că făcuseră sex frenetic, cu respiraţia tăiată. Apoi făcuseră sex din nou, în duş, până la revărsatul zorilor.

Hazard. Îşi întinse piciorul peste patul larg al lui Hazard, încercând să-l pipăie. Nu era acolo. Plecase? Fugise fără să-i lase măcar un bilet în urmă? Nu, nu se putuse înşela atât de tare în privinţa lui.

Îşi deschise ochii. Era chiar acolo, în faţa ei, îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri. Golea un dulap, aruncând lucrurile din el grămadă pe covor.

— Hazard, ce faci?

— O, bună dimineaţa, somnoroaso! Făceam doar puţin loc. În caz că, ştii tu, vrei să ţii ceva aici, în sertarul tău.

Monica începu să râdă.

— O, uau! Eşti sigur că eşti pregătit pentru un asemenea angajament?

Hazard se urcă înapoi în pat şi o sărută uşor pe gură.

— Glumeşti tu, dar eu chiar n-am mai dat până acum nimănui un sertar. Cred că sunt, în sfârşit, pregătit să fac acest salt.

Hazard o îmbrăţişă şi ea îşi lăsă capul pe umărul lui, respirându-i parfumul.

— Ei bine, sunt flatată.

Şi chiar era.

— Şi eu cred că sunt pregătită să mă las dusă de val. Ştii tu, să iau lucrurile aşa cum vin.

— Serios? zise Hazard, ridicând sceptic din sprânceană.

— Ei bine, sunt gata să încerc! îi răspunse Monica zâmbind.

Pentru prima oară în viaţă nu-şi făcea griji pentru ce avea să urmeze, pentru că ştia, ştia cu fiecare părticică a fiinţei ei, că aici îi era locul.

— Bun. S-o luăm sertar cu sertar.

73

Alice

Alice aşteptase momentul potrivit ca să discute cu Max, calm şi raţional, despre starea căsniciei lor. Apoi, ca un făcut, nimeri cel mai prost moment.

Max se întorsese de la birou târziu, ca de obicei. Alice reuşise, lucru rar, să pregătească o cină de la zero, însă acum aceasta se uscase, pentru că o ţinuse prea mult pe aragaz. Lui Bunty îi ieşeau dinţii şi-i luase o veşnicie s-o liniştească, iar acum Alice era extenuată.

Stătuseră la masa din bucătărie, schimbând impresii despre cum le mersese în ziua respectivă, aşa cum ar face doi străini. Max îşi luase farfuria (cu mâncarea neterminată) şi o lăsase pe blatul de bucătărie, lângă maşina de spălat vase.

Alice se răsti:

— MAX! E destul loc ÎN maşina de spălat vase. De ce nu pui NICIODATĂ lucrurile ÎN maşină?

Max îi răspunsese:

— Alice, nu e nevoie să ţipi ca o mahalagioaică. Iar ai băut prea mult, nu-i aşa?

Alice, care probabil băuse, îi aruncă:

— Nu. AM BĂUT PE DRACU’ PREA MULT! Am îndurat PREA MULT DE LA TINE. M-am săturat să fiu eu singura care încarcă maşina de spălat, singura care adună prosoapele ude de pe podea, singura care se ridică noaptea din pat când se trezeşte Bunty, singura care face curat, care strânge…

Lista era atât de lungă încât o încheie fluturându-şi larg mâinile şi strigând „AAAHHHH!“, ca orice adult responsabil.

— Ştii măcar să foloseşti maşina de spălat vase?

Alice îi aruncă o privire urâtă.

— Ei bine, nu. Dar nu poate fi chiar aşa dificil.

— Nu e DIFICIL, Max!

Alice urla.

— Este doar incredibil de PLICTISITOR. Şi eu fac asta de două ori pe zi, ÎN FIECARE ZI!

— Dar, Alice! Eu am un serviciu!

Max se uita la ea ca şi cum n-o mai recunoştea.

— ŞI ASTA CE CREZI CĂ E, MAX? NU STAU TOATĂ ZIUA DEGEABA ŞI ÎMI FAC UNGHIILE CU OJĂ!

În timp ce spuse asta, îşi aduse aminte că, de fapt, chiar îşi făcuse manichiura cu o zi înainte, în timp ce Lizzie avea grijă de Bunty. Însă trecuseră luni de zile până când apucase să facă asta. Îşi strânse pumnii ca să-şi ascundă unghiile. Apoi, spre surprinderea ei, se trezi plângând. Se aşeză la masă şi-şi lăsă capul în mâini, uitând să-şi mai ascundă unghiile.

— Îmi pare rău, Max! îi zise printre sughiţuri. Dar nu cred că pot continua aşa.

— Ce să continui?

Max se aşează şi el la masă, în faţa ei.

— Să fii mamă?

— Nu. Noi. Nu cred că mai pot să continui această relaţie.

— De ce? Pentru că nu mi-am pus farfuria în maşina de spălat vase?

— Nu, nu are nimic a face cu nenorocita aia de maşină de spălat vase. Oricum, nu asta e esenţial. Problema e că mă simt foarte singură. Suntem amândoi părinţii lui Bunty şi locuim amândoi în aceeaşi casă, însă parcă am fi doi străini. Mă simt singură, Max.

El oftă.

— Of, Alice. Îmi pare rău. Însă nu doar ţie îţi e greu, să ştii. Sincer, nici eu nu mi-am închipuit că viaţa mea va fi aşa. O iubesc pe Bunty, bineînţeles c-o iubesc, însă îmi lipseşte lumea noastră perfectă. Sfârşiturile de săptămână petrecute în hoteluri de lux, casa neatinsă şi soţia mea superbă şi fericită.

— Dar eu sunt aici, Max!

— Da, dar eşti supărată şi obosită tot timpul. Şi, ca să-ţi spun adevărul…

Se opri, cântărind parcă pentru câteva clipe dacă ar fi bine să continue sau nu, apoi luă decizia greşită:

— Te-ai cam lăsat pe tânjală în ultimul timp.

Alice, care se simţea de parcă ar fi fost pălmuită, ţipă:

— M-AM LĂSAT PE TÂNJALĂ? Nu suntem în anii ’50, Max! Nu poţi să te aştepţi să-mi reintru în formă în doar câteva luni după ce-am dat naştere copilului tău. Aşa ceva nu se întâmplă în lumea reală.

Max, care părea să-şi fi dat seama că singura tactică era să treacă repede peste subiect, adăugă:

— Şi mă simt lăsat pe dinafară. Tu ştii exact cum să te porţi cu Bunty, ce să

faci, când şi cum. Eu mă simt inutil. În plus. Aşa că am început să stau din ce în ce mai mult la birou, pentru că acolo ştiu exact ce am de făcut şi oamenii fac ceea ce le spun. Mă respectă. Totul se desfăşoară conform programului. Deţin controlul.

— Fac tot ce pot, Max! Dar m-am săturat să simt că nu mă ridic la nivelul aşteptărilor. Ale tale, ale mamei tale, ale lui Bunty, chiar şi ale mele. Căsnicia şi familia ar trebui să se bazeze pe compromisuri, nu? Trebuie să depui efort în mod constant. Nu sunt nişte lucruri simple şi frumoase, ci obositoare şi dezordonate şi al naibii de grele de cele mai multe ori.

Alice aştepta ca Max să-i spună c-o iubeşte, c-o va ajuta mai mult, că vor face împreună lucrurile să meargă.

— Poate că ar trebui să angajăm o dădacă, Alice. Câteva zile pe săptămână. Ce zici?

— Nu ne permitem, Max. Şi chiar dacă ne-am permite, nu vreau să plătesc o străină ca să aibă grijă de copilul meu, doar pentru a mă putea preface în continuare că sunt soţia ideală în lumea ta ideală.

Alice încerca să-şi stăpânească lacrimile.

— Ei bine, nu ştiu care este soluţia, Alice. Ştiu doar că nu eşti fericită. Şi nici eu nu sunt.

Şi Max urcă la etaj şi se închise în biroul lui, aşa cum făcea întotdeauna.

Alice se simţea sfâşietor de tristă. Îşi luă telefonul şi intră pe pagina ei de Instagram. Privi toate fotografiile care înfăţişau o viaţă perfectă alături de soţul ei superb şi de bebeluşul lor drăgălaş. Putea oare să renunţe la miraj? Puteau, ea şi Bunty, să se descurce singure?

Se gândi la Mary, care-l părăsise pe Julian după 40 de ani şi care acum părea atât de luminoasă şi de fericită. Se gândi cum Monica, după cum aflase cu o zi în urmă, îl părăsise pe Riley, deşi avea aproape 40 de ani. Se gândi la toţi prietenii ei, ale căror vieţi nu arătau perfect încadrate într-un pătrăţel pe Instagram şi care, cu toate acestea, erau mult mai profunzi, puternici şi

interesanţi.

Ar fi putut şi ea să fie la fel. Nu-i aşa?

Era de preferat să duci o existenţă dezordonată, plină de greşeli, uneori nu foarte frumoasă, dar reală şi onestă, decât să încerci tot timpul să te ridici la înălţimea unei vieţi perfecte, care este doar o prefăcătorie. Nu?

Alice aruncă încă o privire asupra paginii ei: Modă adevărată pentru mămicile adevărate şi bebeluşii lor. Faţă zâmbitoare. Poate că ar fi putut să arate cum erau cu adevărat mămicile adevărate. Ar fi putut să arate dezordinea, oboseala, vergeturile, burtica proeminentă şi căsnicia nefericită. Putea să renunţe şi la emoticonul acela iritant. Ce fusese în capul ei? Era convinsă că nu e singura mamă din lume care se săturase să încerce tot timpul să fie perfectă.

Gândul că ar putea pune capăt farsei era la fel reconfortant ca sentimentul pe care-l ai atunci când arunci din picioare o pereche de pantofi cu toc, la sfârşitul unei zile obositoare.

Mă descurc foarte bine. Sau, cel puţin, fac tot ce pot! îşi zise în sinea ei, de vreme ce nimeni altcineva nu avea de gând să i-o spună. Şi dacă asta nu e de ajuns pentru Max sau pentru urmăritorii mei de pe Instagram, atunci pot să-şi caute pe altcineva de pus pe piedestal, pentru că eu nu mai pot sta cocoţată acolo.

Alice o mută pe Bunty pe şold cu o mână, iar cu cealaltă sună la uşă. Lizzie deschise, în spatele ei arătându-se o casă fericit-haotică şi aglomerată, exact ca aceea în care crescuse şi ea. Max ar fi strâmbat din nas, îşi zise Alice, ceea ce o făcu să-şi aducă aminte de ce venise.

— Lizzie, îmi pare atât de rău să te deranjez la ora asta, dar mă întrebam dacă eu şi Bunty am putea sta la tine câteva zile. Până când ne lămurim ce avem de făcut.

Alice spera din tot sufletul că Lizzie nu-i va pune nicio întrebare, pentru că nu se gândise încă la niciun răspuns. Nu ştia decât că are nevoie de puţin spaţiu, departe de Max, ca să se poată gândi. Trebuia să fie departe de toate

aşteptările şi acuzaţiile. Lizzie o înţelesese probabil, pentru că, pentru prima oară-n viaţă, îşi ţinu curiozitatea în frâu. Alice ştia că nu va dura însă mult.

— Bineînţeles că poţi!

Lizzie le pofti înăuntru cu grabă şi închise bine uşa în urma lor.

74

Monica

Monica stătea cu un pahar de lichior Pimm’s în mână şi cu spatele rezemat de un copac din Grădinile Kensington. Observă un cuplu mai retras. Se ţineau de mână şi păreau absorbiţi în lumea lor.

— Julian, mă bucur foarte mult că ai invitat-o pe Mary.

— Da. Şi pe noul ei iubit. Poţi să-i spui „noul iubit“ unui bărbat care are aproape 80 de ani? Pare o contradicţie în termeni.

— E în mod cert un „vulpoi bătrân“, nu-i aşa?

Monica adăugă repede, ştiind că mândria lui Julian urma să fie imediat lezată:

— Cum, de altfel, eşti şi tu.

— Pare un tip destul de cumsecade, dacă asta e ceea ce cauţi. Puţin sec, dar asta e. Mă duc să-l prezint celorlalţi.

Julian se îndreptă spre Mary şi Anthony, urmat de Keith. Amândoi puţin anchilozaţi şi artritici. Monica îl auzi pe Julian spunându-i lui Anthony:

— Keith nu e un căţel, e antrenorul meu personal.

Benji veni şi se aşeză lângă Monica.

— Monica, voiam să-ţi spun ceva. Nu vreau să le iau faţa lui Julian şi lui

Riley, dar nu pot să mai păstrez secretul!

Monica bănuia ce avea să-i zică.

— Eu şi Baz ne căsătorim!

Uraa! Exact cum sperase. Următoarea propoziţie fu însă o surpriză.

— Şi ne-ai face o mare bucurie dacă ai accepta să ne fii cavaler de onoare. Domnişoară de onoare. Persoană de onoare. În fine! Accepţi? Te rog, spune da!

— O, Benji! Mă bucur atât de mult pentru tine!

Îl îmbrăţişă.

— Sunt absolut onorată!

— Uraa! Abia aştept să-i spun lui Baz! Betty are impresia că nunta e ideea ei, îţi dai seama. Plănuieşte deja meniul pentru petrecere. Ne căsătorim la primăria din Chelsea — la fel ca Julian şi Mary, dar cu un final mai fericit, sper. Apoi dăm o petrecere la restaurantul lui Betty.

— Deci Betty s-a obişnuit complet cu ideea?

— Aşa se pare. Deşi s-a enervat în privinţa drepturilor pentru homosexuali din China. Ştiai că homosexualitatea a fost legalizată acolo abia în 1997? Dar ce o supără cel mai tare este că în China nu li se permite cuplurilor de acelaşi sex să adopte copii, nici în ţară, nici din afară.

— Ei bine, dacă există cineva care poate să convingă Republica Populară Chineză să-şi schimbe politica, sunt sigură ca acea persoană este doamna Wu. Oh, e atât de grozav!

Monica îşi dădu seama că, poate pentru prima oară, era cu adevărat fericită să audă că va avea loc o nuntă. Aşteptă să i se strecoare în inimă sentimentul acela groaznic de invidie, însă nu se întâmplă asta. Hazard veni şi se aşeză de cealaltă parte.

— Pari fericită!

— Chiar sunt!

Monica ar fi dorit să-i spună şi lui Hazard veştile bune, însă se mândrea cu faptul că ştie să păstreze secrete.

— Simt că lucrurile încep să se lege.

— Ştiai că asta este prima petrecere la care merg, de când eram copil, fără să simt nevoia să fac vreun exces? Chiar şi când eram mic făceam supradoză de bomboane şi cola. Nu e extraordinar?

— Este, Hazard. Tu eşti extraordinar. Ah, trebuie să-i dau ceva lui Riley. Mă întorc imediat.

Monica merse la Riley, care era înconjurat de un grup de prieteni australieni, printre care şi Brett, care pleca alături de el la Amsterdam, peste câteva zile.

— Riley, pot să vorbesc puţin cu tine?

Riley se sustrase imediat grupului şi o urmă într-un colţ mai liniştit.

— Voiam să-ţi mulţumesc de ceva timp pentru ceea ce ai scris în carneţel despre mine. Pentru faptul că ai spus că aş fi o mamă bună. Nici nu pot să spun cât de mult înseamnă asta pentru mine, chiar dacă nu voi avea poate niciodată şansa de a vedea dacă ai dreptate.

Riley zâmbi.

— Uitasem că am scris asta, dar, da! Este absolut adevărat.

— Am ceva pentru tine!

Monica scoase din geantă un pachet cu o formă ciudată, împăturit în hârtie de cadou imprimată cu brăduţi şi iederă.

— Îţi cumpărasem acest cadou pentru Crăciun, însă cu toată agitaţia provocată de venirea lui Hazard şi după incidentul cu budinca, n-am mai

apucat să ţi-l dau. Astăzi mi s-a părut momentul potrivit.

Riley luă pachetul şi-l desfăcu, cu entuziasmul unui copil de cinci ani.

— Monica, este grozavă!

O întoarse pe toate feţele. Era o lopăţică, având numele Riley gravat pe mâner.

— Ca să poţi grădinări, oriunde te-ai afla.

— Mulţumesc! O ador! Mă voi gândi la tine…

Riley se corectă repede:

— …la voi toţi, de fiecare dată când o voi folosi. Putem păstra legătura, te rog? În orice caz, vreau să aflu ce se va întâmpla cu tine şi Hazard.

— E atât de evident?

Monica se bucura în sinea ei că este.

— Te deranjează?

— Ştii, la început m-a deranjat. Puţin. Dar ţin la amândoi. Şi acum, că m-am obişnuit cu ideea, sunt fericit pentru voi.

Monica se întrebă cum putea Riley să fie atât de generos. În locul lui, ea ar fi înfipt ace în păpuşi vodoo. Observă însă că, în spatele zâmbetelor, se ascundea o undă de tristeţe. Poate că doar i se părea.

— Riley, tu chiar eşti unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am întâlnit vreodată!

Monica îl îmbrăţişă şi el o ţinu în braţele lui poate puţin prea mult.

— Îmi va fi dor de tine. Tuturor ne va fi.

— Şi Hazard va fi un tată bun, să ştii.

— Crezi? El nu e chiar atât de convins. Nu are încă pe deplin încredere în el însuşi.

Monica îşi dădu seama că aceste lucruri nu mai erau atât de importante pentru ea acum.

— Păi, zi-i doar să-i întrebe pe copiii de la Micul ajutor al mamei dacă cred că ar fi un tată bun. Ei îl vor convinge.

— Să ştii că s-ar putea să fac asta!

— Dragii mei, am de făcut un anunţ!

Julian bătu cu un polonic în coşul cu sticle goale de Pimm’s.

— Atunci când a plecat, Mary a lăsat în urmă ceva foarte special. Şi nu, nu mă refer la mine.

Se opri pentru râsete, ca un artist din West End, care-şi întreţine publicul.

— Şi-a lăsat în urmă viola. Sper că va fi de acord să ne cânte ceva acum. Mary?

Julian îi întinse viola, pe care o ţinuse, probabil, ascunsă într-una dintre genţi.

— Doamne! N-am mai cântat de ani de zile. Bună, scumpa mea prietenă. Voi încerca!

Mary întoarse viola pe o parte şi pe alta, încercând să se obişnuiască din nou cu ea. Încercă fiecare coardă cu atenţie, apoi începu să cânte, încet şi cu grijă întâi, apoi cu exuberanţă. Începu un cântec irlandez. În jurul lor se strânse o mulţime de oameni. Mai multe familii, care se opriseră din drumul lor spre casă, după ce hrăniseră lebedele, ca să vadă cine cântă cu atâta talent şi pasiune.

Monica se aşeză pe iarbă, lângă şezlongul lui Julian, şi-l scărpină după urechi pe Keith, umbra lui nelipsită.

— Monica, voiam să-ţi spun că sunt foarte încântat de tine şi Hazard. Şi aş

vrea să îmi asum şi eu puţin merit, dacă nu te superi.

— Bineînţeles, Julian! Până la urmă, dacă nu era carnetul tău, n-aş mai fi vorbit niciodată cu el după acea ocazie, în care am dat unul peste celălalt. Literalmente.

— Să nu pierzi ceea ce ai, Monica! Să nu faci greşelile pe care le-am făcut eu.

Julian se uită la Mary şi la Anthony cu o expresie de fericire amestecată cu durere.

— Julian, nu ţi se pare că Hazard îţi seamănă cam mult?

Monica întrebă cu grijă, sperând ca Julian să nu se supere. Julian râse.

— A, nu! Nu-ţi face griji. Hazard e mult mai de treabă şi mult mai deştept decât mine. Iar tu eşti mult mai puternică decât era Mary pe atunci. Povestea voastră de dragoste va fi foarte diferită şi va avea un cu totul alt sfârşit. Oricum, nu-ţi face griji. Am avut o mică discuţie cu el. Un fel de discuţie părintească.

Monica era în acelaşi timp curioasă şi îngrozită de ce ar fi putut să însemne asta. I-ar fi plăcut să fi asistat la o astfel de întrevedere.

— Julian, am ceva pentru tine.

— Draga mea, dar mi-ai dat deja un cadou!

Julian arătă spre cravata de mătase imprimată pe care şi-o pusese la gât.

— Nu e tot un cadou, e ceva care se întoarce acasă.

Monica îi întinse un caiet verde-pal, cu două cuvinte scrise pe copertă: Proiectul Autenticităţii. Era puţin uzat după toate călătoriile prin care trecuse.

— Ştiu că i-ai spus lui Mary că nu poţi să-l păstrezi pentru că nu ai fost autentic, însă acum eşti şi ar trebui să rămână la tine. Cu tine a început şi cu tine ar trebui să se încheie.

— A, carneţelul meu. Bine te-am regăsit! Prin câte aventuri ai trecut!

Îşi aşează carnetul în poală şi-l mângâie uşor, ca pe o pisică.

— Cine i-a pus coperta asta isteaţă din plastic?

Julian observă zâmbetul Monicăi.

— A, ce prostuţ sunt. Nici nu trebuia să mai întreb!

Mary cânta un cântec de-al trupei Simon şi Garfunkel şi toată lumea o acompania. Bunty, care stătea cu Alice şi cu Lizzie, se ridică şi bătu din palme, apoi, observând că nu se ţine de nimeni şi de nimic, făcu o mutriţă şocată şi căzu pe spate. Oare unde era Max? se întrebă Monica.

Se făcea întuneric. Oamenii care ieşiseră să se bronzeze sau să-şi plimbe câinii plecaseră cu toţii, iar ţânţarii ieşiseră să se hrănească. Monica chemase câteva taxiuri cu care să transporte coşurile, paharele şi covoarele înapoi la cafenea. Julian îi urmări cum strâng totul şi se îndreaptă spre şosea.

— Haide, Julian! îl strigă Monica.

— Luaţi-o voi înainte! Aş vrea să rămân singur cinci minute. Vă ajung din urmă.

— Eşti sigur?

Monica nu voia să-l lase singur. Dintr-odată, Julian îşi arăta pe chip toţi cei 85 de ani. Poate că era doar efectul apusului, umbrele amurgului care-l acopereau.

— Da, sincer. Aş vrea să mai reflectez puţin.

Hazard îşi întinse mâna ca s-o ajute pe Monica să urce în taxi. Gestul acela, îşi dădu Monica seama, simboliza tot ceea ce-şi dorise vreodată în viaţă. Îşi întoarse capul spre Julian. Stătea în şezlong, iar Keith îşi odihnea capul în poala lui. Îi făcu cu mâna. Încă ţinea carnetul. Cu toate manierismele şi imperfecţiunile lui, Julian era cu adevărat cea mai extraordinară persoană pe care Monica o întâlnise în viaţa ei.

Dintre toate cafenelele din lume, era teribil de recunoscătoare că o alesese pe a ei.

75

Julian

Julian urmări taxiurile dispărând, cu un sentiment de mulţumire. Îşi dădu seama că, pentru prima oară după foarte mulţi ani, era mulţumit de sine însuşi. Era un sentiment plăcut. Se întinse şi-l mângâie pe Keith pe cap.

— Am rămas doar noi doi, bătrâne.

Însă nu erau doar ei. Julian privi cum se apropie mai mulţi oameni, din diferite părţi, ducând scaune, pături şi diferite instrumente muzicale. Nu ştiau că petrecerea s-a terminat?

Julian îşi zise că ar trebui să se ridice şi să se ducă să le spună că a sosit vremea să meargă acasă, însă nu putu să-şi convingă corpul să coopereze. Se simţea foarte obosit.

Lumina era atât de slabă acum, încât îi luă ceva timp ca să discearnă feţele nou-veniţilor, însă pe măsură ce se apropiară, îşi dădu seama că nu erau deloc nişte străini, ci vechi prieteni de-ai săi. Profesorul lui de artă de la Slade. Proprietarul galeriei de pe strada Conduit. Chiar şi un prieten din şcoală, pe care nu-l mai văzuse de când erau adolescenţi şi care acum era de vârstă mijlocie, însă păstra acelaşi zâmbet obraznic şi inconfundabilul păr roşu.

Julian le zâmbi tuturor. Apoi îl văzu, venind dinspre lac, pe fratele lui. Fără cârje, fără scaun cu rotile. Mergea. Fratele lui îi făcu cu mâna — o mişcare controlată, fluidă, pe care Julian nu-l mai văzuse făcând-o de când avea 20 de ani.

Pe măsură ce contururile prietenilor şi rudelor sale deveneau tot mai clare, detaliile din jurul lor — copacii, iarba, lacul, chioşcul — se îndepărtau. Julian simţi junghiul nostalgiei atât de adânc, încât parcă îi trecuse un cuţit prin piept.

Aşteptă ca durerea să se domolească, însă nu se domoli. Se întinse, croindu-şi drum până în vârful degetelor de la mâini şi de la picioare, până când Julian ajunse să nu-şi mai simtă corpul, ci doar durerea. Apoi durerea se metamorfoză în lumină, o lumină strălucitoare, orbitoare, apoi în senzaţia pe care ţi-o lasă fierul în gură şi, în cele din urmă, în sunet. Un ţipăt ascuţit, înăbuşit într-un ţiuit şi apoi nimic. Nimic.

Epilog

Dave

Dave era destul de trist că ziua lui de muncă se apropie de sfârşit. De obicei se grăbea să închidă parcul şi să ajungă la bar, însă în acea zi îşi împărţise tura cu Salima, una dintre noile stagiare, şi timpul zburase cât el încercase să îşi ia inima-n dinţi ca s-o întrebe dacă ar vrea să meargă la film cu el. Era aproape întuneric. Nu prea mai avea timp.

— Dave, opreşte-te! îi zise Salima, făcându-l să tresară. Nu cumva e cineva acolo, pe scaun?

Dave se uită în direcţia în care Salima arătase, înspre chioşc.

— Cred că ai dreptate. Mereu rămâne câte unul, ai să vezi! Tu aşteaptă aici, mă duc eu să-l dau afară. Nu vrem să rămână cineva încuiat aici peste noapte. Observă cum îl abordez: politicos, dar ferm — asta este cheia.

Dave parcă maşina şi opri motorul.

— Nu va dura mult.

Se îndreptă spre omul aşezat pe şezlong, încercând să păşească într-o manieră care să arate că e puternic şi masculin, pentru că ştia că Salima îl urmăreşte din maşină. Pe măsură ce se apropie îşi dădu seama că intrusul este destul de bătrân. Şi că doarme. Un terrier bătrân şi cam zdrenţăros stătea lângă el, ca o santinelă, cu ochii nemişcaţi, împăienjeniţi de cataractă. Poate că ar fi fost o idee bună să se ofere să-i conducă pe el şi pe câinele lui până acasă, cu

maşina, asta în cazul în care locuia în apropiere. Asta i-ar fi dat ocazia să petreacă mai mult timp cu Salima şi l-ar fi făcut să-i arate ce suflet milos are.

Bărbatul zâmbea în somn. Dave se întrebă oare ce visează. Ceva plăcut, după cum arătau lucrurile.

— Salutare! Îmi pare rău că trebuie să vă trezesc, însă e vremea să mergeţi acasă.

Puse mâna pe braţul bărbatului ca să-l scuture puţin, ca să-l trezească. Ceva nu era în regulă. Capul bărbatului căzu într-o parte, lipsit de viaţă.

Dave îi ridică mâna rece şi-i căută pulsul. Nimic. Şi nu părea să respire. Dave nu mai văzuse niciodată un corp neînsufleţit, cu atât mai puţin nu atinsese vreunul. Îşi scoase telefonul cu o mână uşor tremurândă şi formă numărul pentru urgenţe.

Apoi observă că bărbatul ţinea ceva în cealaltă mână. Un carnet. Cu grijă, Dave i-l desprinse dintre degete. Poate era ceva important. Cea mai apropiată rudă ar fi dorit, probabil, să-l păstreze. Privi coperta. Pe ea erau scrise caligrafic două cuvinte: Proiectul Autenticităţii. Dave îl puse cu grijă în buzunarul interior al jachetei.

Mulţumiri

Proiectul Autenticităţii este o poveste profund legată de mine. Cu cinci ani în urmă trăiam — la fel ca Alice — o viaţă aparent perfectă, deşi adevărul era unul cu totul diferit. La fel ca Hazard, eram dependentă. Eram dependentă de vinuri scumpe, de bună calitate (pentru că, dacă sticla este destul de scumpă, înseamnă că eşti un cunoscător fin, nu un beţiv, nu-i aşa?). După mai multe tentative nereuşite de a mă lăsa, am decis — la fel ca Julian — să spun întregii lumi care-mi este adevărul. Sunt puţin mai modernă decât Julian, aşa că mi-am scris povestea despre lupta împotriva dependenţei pe un blog, nu într-un carneţel, iar acel blog s-a transformat într-o carte — The Sober Diaries [Jurnalele abstinenţei].

Am descoperit că, atunci când trăieşti autentic, chiar ţi se pot întâmpla lucruri cu adevărat magice şi că poţi schimba şi viaţa altora în bine. Aşa că vreau să mulţumesc în primul rând tuturor celor care mi-au citit blogul şi cartea de amintiri, tuturor celor care şi-au făcut timp să mă contacteze şi să-mi spună felul în care acestea i-au ajutat. Acest roman a fost inspirat de voi.

Am fost destul de speriată de tranziţia de la nonficţiune la ficţiune. Nu eram deloc convinsă că voi reuşi. Aşa că m-am înscris la cursul de scriere creativă de trei luni de la Curtis Brown Creative. Recent, mi-am aruncat un ochi peste aplicaţia mea şi peste mostra de trei sute de cuvinte din The Book That Changed Lives [Caietul care a schimbat vieţi], aşa cum se numea la acea vreme romanul. Erau cu adevărat groaznice, aşa că trebuie să le mulţumesc din tot sufletul pentru ajutor îndrumătoarei mele de la curs Charlotte Mendelson, precum şi Annei Davis şi lui Norah Perkins.

Unul dintre cele mai bune lucruri legate de cursul CBC este grupul minunat de scriitori pe care i-am cunoscut acolo. După încheierea celor trei luni, am format „Write Club“ [„Clubul scriitorilor“]. Încă ne întâlnim în mod regulat la o bere (adică ei beau bere, eu apă) ca să povestim fiecare la ce am mai

lucrat, să plângem şi să râdem împreună de caruselul acesta nebun care este viaţa de scriitor. Vă mulţumesc tuturor: Alex, Clive, Emilie, Emily, Jenny, Jenni, Geoffrey, Natasha, Kate, Kiare, Maggie şi Richard. Mulţumiri speciale lui Max Dunne şi Zoei Miller, primele două persoane care mi-au citit ciorna iniţială.

Vreau să mulţumesc şi celorlalţi primi cititori — lui Lucy Schoonhoven, care mi-a dat sfaturi despre australieni şi grădinărit şi care are un ochi format pentru a identifica greşelile de scriere şi repetiţiile, lui Rosie Copeland, pentru sfaturile ei nepreţuite despre artă şi artişti, lui Louise Keller, pentru informaţiile despre problemele de sănătate mentală, şi Dianei Gardner-Brown, pentru înţelepciune şi inspiraţie.

Prietenele mele, Caroline Firth şi Annabel Abbs (ne plimbăm împreună căţeii), m-au ajutat să-mi păstrez mintea limpede şi mi-au fost public şi critici de nădejde de-a lungul ultimilor ani în care am scris, trimis şi editat manuscrise. Îmi amintesc că, atunci când am cunoscut-o pe Annabel, i-am mărturisit, cu ceva emoţii, că vreau să scriu o carte. Mi-a răspuns că şi ea lucrează la una, The Joyce Girl [Fata cu numele Joyce]. Încă nu-mi vine să cred că am fost publicate amândouă. A fost o bucurie să străbat acest drum alături de tine, prietena mea.

Nu-mi place să fiu fotografiată, însă Caroline a reuşit să surprindă un instantaneu într-una din zilele în care ne plimbam căţeii. Eram nemachiată, răvăşită de vânt. Caroline a fost drăguţă şi mi-a dat voie să folosesc această poză drept imaginea mea oficială de autor.

În continuare vreau să mulţumesc minunatei mele agente, Hayley Steed, pentru că mi-a îndrăgit cartea de la început, pentru că m-a ajutat s-o îmbunătăţesc şi pentru că mi-a fost mentor şi prieten pe durata întregului proces de publicare. Monica îi datorează ei obsesia pentru codurile cromatice din Excel. Multe mulţumiri fenomenului care este Madeleine Milburn, pentru sfaturile ei inteligente şi pentru îndrumări. Agenţia Madeleine Milburn este nu doar o forţă extraordinară, ci şi o familie, iar toţi cei de acolo m-au făcut să mă simt binevenită în mijlocul lor şi m-au ajutat să fac din această carte cea mai bună versiune posibilă a ei. Vă mulţumesc tuturor.

Astăzi nu v-aţi fi aflat citind această carte dacă n-ar fi existat echipa

fabuloasă pentru drepturi internaţionale de la Agenţia Madeleine Milburn, care s-a asigurat că povestea va ajunge pe cele mai bune mâini în întreaga lume. Alice Sutherland-Hawes a aranjat simultan mai multe licitaţii în diferite ţări şi a vândut Proiectul Autenticităţii pe nici mai mult, nici mai puţin de 28 de pieţe, cu două zile înainte de Târgul de Carte de la Frankfurt. Liane-Louise Smith şi Georgina Simmonds au lucrat din greu alături de editorii locali pentru a vă putea aduce această poveste.

Apoi vreau să-i mulţumesc lui Sally Williamson de la Transworld UK şi Pamelei Dorman de la Pamela Dorman Books din SUA, strălucitii mei redactori. Atunci când le ai pe Sally şi pe Pam în echipa ta, te simţi ca şi cum ai avea puteri magice, iar să lucrezi alături de ele la redactarea unei cărţi este un adevărat curs de măiestrie. Fără ele, cartea mea ar fi fost doar umbra celei care este astăzi.

I-am păstrat pe cei mai dragi pentru sfârşit: familia mea. Îi mulţumesc soţului meu, John, pentru că a crezut întotdeauna în mine, chiar şi atunci când eu nu am avut puterea să cred, şi pentru că a fost atât de deschis şi de onest în privinţa scrisului meu, chiar dacă asta însemna că uneori se trezea cu un manuscris aruncat în cap. Le mulţumesc părinţilor mei minunaţi, care mă susţin şi sunt atât de mândri de mine. Această carte este dedicată tatălui meu, care este cel mai bun scriitor pe care-l cunosc şi a cărui rubrică din revista parohiei este absolut legendară. Tata mi-a citit nu doar prima variantă a manuscrisului, ci şi pe următoarele nouă, oferindu-mi de fiecare dată, în detaliu, părerea lui avizată. Şi, vă avertizez, dacă aveţi de gând să lăsaţi o cronică nu tocmai favorabilă pe Amazon, el vă va răspunde! Le mulţumesc şi celor trei copii ai mei, Eliza, Charlie şi Matilda, cei mai mari fani ai mei şi doza mea zilnică de inspiraţie.

Am descoperit cu cea mai mare uimire, atunci când am pătruns în lumea editorială, cât de mulţi oameni sunt necesari pentru a publica o carte. Nu sunt doar cei pe care i-am menţionat mai sus, ci mulţi alţii, din întreaga lume, care au contribuit cu talentul, entuziasmul, înţelepciunea, timpul şi energia lor pentru a vă aduce această carte. Traducătorii, artiştii grafici, editorii, corectorii, persoanele din vânzări şi mulţi, mulţi alţii. Aşa că mulţumesc şi oamenilor de la Editura Trei din România, care au ajutat această poveste să ajungă la voi. :)

Cuprins

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

Epilog

Mulţumiri